www.virtual-project.eu

Redactor: Vlad-Mihai Botta
Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustrația copertei: Ghost

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POWERS, TIM
Pe ape şi mai tulburi / Tim Powers ; trad.: Ana Veronica Mircea. -
Ploieşti : Voyager Premium Books, 2011
ISBN 978-606-93073-0-4
I. Mircea, Ana Veronica (trad.)
821.111(73)-31=135.1

VOYAGER PREMIUM BOOKS

www.voyagerbooks.ro
e-mail: office@voyagerbooks.ro

Tim Powers

PE APE ŞI MAI TULBURI

Traducere din limba engleză şi note:
Ana-Veronica Mircea

VOYAGER
PREMIUM BOOKS

...Şi suflete neancorate pot pluti în voia ăstor valuri
Mai stranii decât orice mai cunoscut-au acei bărbaţi
vreodată,
Distruse fiind apoi de adieri ce n-ar putea clinti nici-
când vreun fir de păr...

William Ashbless

„Odaia mirelui deschisă-i
Şi neam de-aproape-i sunt;
Masa e-ntinsă, lumea strânsă –
N-auzi zarvă şi cânt?"
„A fost un vas", zice, ţinându-l
Cu mâna lui osoasă...

Samuel Taylor Coleridge
*Balada bătrânului marinar**

---

* Traducere de Leon Levițchi, din *Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi*, vol. II, ed. Minerva, 1981.

PROLOG

Cu toate că în timpul traversării îi înghețase spatele, vântul serii încă nu-şi începuse misiunea nocturnă, încă nu spulbera dintre mănunchiurile de lujeri şi dintre trunchiurile palmierilor de pe insulă aerul umed rămas în urma zilei, şi fața lui Benjamin Hurwood lucea de sudoare când negrul abia dacă-l călăuzise pe primii doisprezece metri din junglă. Strângea maceta în mâna stângă, singura sa mână, cântărind-o în palmă, şi scruta neliniştit întunericul ce părea să se-ngrămădească dincolo de vegetația luminată de torță din jurul lor şi de deasupra capetelor, pentru că toate poveştile despre canibali şi despre şerpi uriaşi pe care le auzise i se păreau acum plauzibile şi, în ciuda recentelor sale experiențe, îi venea greu să se considere în siguranță bazându-se pe colecția de cozi de bou, pungi de pânză şi statuete mărunte atârnate la brâul celuilalt bărbat. În jungla aia virgină, nu-ți era de folos să te gândeşti la ele numindu-le *gardes**, *arrets*** şi *drogues**** mai degrabă decât fetişuri, sau la însoțitorul lui numindu-l *bocor**** mai degrabă decât vraci sau şaman.

Negrul gesticulă cu torța şi îl privi peste umăr.

— Stânga acum, rosti el, vorbind cu prudență în engleză. Păşeşte cu atenție peste pârâiaşele strecurate în multe locuri pe

---

* Paznici, în lb. franceză.

** Piedici, în lb. franceză.

*** Leacuri, în lb. franceză.

**** Vraci voodoo răuvoitor din Haiti.

sub potecă, se grăbi apoi să adauge, într-unul dintre dialectele stâlcite ale limbii franceze folosite în Haiti.

— Atunci mergi mai încet, să văd unde-ți pui piciorul, răspunse Hurwood, iritat, în franceza sa fluentă, învățată din manuale.

Se întreba cât de mult avusese de suferit accentul lui până atunci desăvârșit după expunerea din ultimele câteva luni la atât de multe variațiuni bizare ale limbii.

Poteca deveni mai abruptă și se văzu în curând nevoit să-și pună maceta în teacă, eliberându-și astfel mâna ca să se poată trage agățându-se de crengi, iar inima îi bătu o vreme atât de alarmant de tare încât își închipui că avea să-i explodeze, în ciuda unui *drogue* protector pe care i-l dăduse negrul când ajunseseră deasupra nivelului junglei din jur. Apoi se porni să sufle briza mării, iar el își strigă însoțitorul, cerându-i să stea locului ca să-și tragă răsuflarea în aerul proaspăt și să se bucure de răcoarea pe care i-o aducea în părul alb, ud leoarcă, și sub cămașa umedă.

Crengile palmierilor de sub ei pârâiau și fosneau în bătaia brizei, iar prin golurile dintre copacii mai rari din jurul lui zărea apa - un segment pătat de lumina lunii din Limba Oceanului traversată de ei amândoi în după-amiaza aceea, venind din insula Noua Providență. Își amintea că remarcase proeminența pe care stăteau acum și că îl uluise în vreme ce se străduia să țină vela pe direcția corectă, spre satisfacția călăuzei sale arțăgoase.

Pe hărți era numită insula Andros, dar oamenii pe care-i asocia cu ea în ultima vreme o numeau de obicei Isle de Loas Bossals, ceea ce însemna, după cum dedusese el, Insula Stafiilor (sau, după cum se părea uneori, a Zeităților) Neîmblânzite (sau, poate, într-o traducere mai fidelă, Demonice). În sinea lui, o numea țărmul Persefonei, unde spera să descopere, în cele din urmă, cel puțin o fereastră către tărâmul lui Hades.

Auzi un gâlgâit în spatele lui și se întoarse la timp ca să-și vadă călăuza punând la loc dopul uneia dintre sticle. Simți, în aerul proaspăt, mirosul înțepător al romului.

— La naiba, se răsti, asta-i pentru stafii.

Bocor-ul ridică din umeri.

— Ai cumpărat prea mult, îi explică. Dacă e prea mult, vin prea multe.

Bărbatul ciung nu răspunse, dar îşi dori din nou să fi avut mai multe cunoştinţe, în loc de aproape suficiente, ca să se descurce de unul singur.

— Aproape c-am ajuns, spuse *bocor*-ul, îndesând sticla la loc, în traista de pânză care-i atârna de umăr.

Îşi reluară mersul uniform pe pământul jilav al potecii, dar Hurwood simţi că se schimbase ceva: acum li se dădea atenţie.

Simţi şi negrul, care îi adresă un rânjet peste umăr, dezgolindu-şi gingiile aproape tot atât de albe ca dinţii.

— Au simţit mirosul romului, spuse el.

— Eşti sigur că nu-s doar amărâţii ăia de indieni?

Bărbatul din faţa lui îi răspunse fără să se mai uite în urmă.

— Ăia mai dorm încă. Cei pe care-i simţi privindu-ne sunt *loa*-ii.

Deşi ştia că încă nu putea fi nimic extraordinar de văzut, ciungul se uită în jur şi i se păru, pentru prima oară, că decorul nu era de fapt chiar atât de nepotrivit, că palmierii şi briza nu se deosebeau probabil prea mult de ceea ce ar fi găsit în Mediterană, că insula din arhipelagul Caraibelor pe care se aflau ar fi putut fi foarte asemănătoare cu o alta, unde Ulise apelase aproape la acelaşi procedeu pe care intenţionau ei să-l pună în practică în noaptea ce se lăsa.

Hurwood îşi dădu seama abia după ce ajunseră în luminişul din vârful dealului că se temuse tot timpul de asta. Decorul – petecul liber de ţărână bătătorită, cu o colibă într-o margine şi având în centru cei patru stâlpi susţinători ai micului acoperiş de paie de deasupra unei lăzi – n-avea aparent nimic sinistru, însă Hurwood ştia că în colibă se aflau doi indieni arawak drogaţi, iar de-a lungul peretelui opus al acelui adăpost minuscul se întindea un şanţ lung de un metru optzeci, căptuşit cu o pânză uleiată.

Negrul traversă către cutia din adăpost – tronul, sau altarul – şi aşeză acolo câteva statuete pe care şi le desprinse cu grijă de

centură. Se înclină, se retrase de-a-ndăratelea, își îndreptă spatele și se întoarse către celălalt bărbat, care îl urmase în centrul luminișului.

— Îți dai seama ce urmează? îl întrebă.

Hurwood știa că e pus la încercare.

— Împrăștiem romul și făina în jurul șanțului, răspunse, străduindu-se să pară sigur de sine.

— Nu, zise *bocor*-ul, ce urmează acum. Înainte de asta.

În voce îi apăruse o anumită suspiciune.

— A, știu ce vrei să spui, făcu Hurwood, trăgând de timp în vreme ce mintea îi alerga nebunește. Credeam că asta se-nțelege de la sine.

La ce naiba se referea individul? Ulise făcuse ceva mai înainte? Nu – nimic care să fi fost consemnat. Dar bineînțeles că el trăise demult, când magia era simplă... și relativ nepervertită. Asta trebuia să fie – acum, pentru o acțiune care sărea atât de evident în ochi, era nevoie de un ritual de protecție, care să țină la distanță monștrii atrași de agitație.

— Vorbești despre înălțarea unui scut.

— Și cum se face asta?

Ce mijloace de apărare se foloseau în emisfera estică pe vremea când vrăjile puternice încă mai dădeau rezultate? Pentagrame și cercuri.

— Prin semnele de pe Pământ.

Negrul dădu din cap, liniștindu-se.

— Da. Cu *verver*-ul.

Își lăsă cu atenție torța pe pământ, apoi căută pe bâjbâite în traistă, unde găsi o punguță din care scoase între degete cenușă.

— Noi o numim făină de Guineea, explică el, apoi se ghemui și începu s-o presare în țărână, alcătuind un model geometric complicat.

La adăpostul unei poziții care sugera încrederea în sine, albul își permise o ușoară relaxare. Ce multe erau de învățat de la oamenii ăștia! Primitivi, firește, dar în contact cu o putere vie care, în zonele mai civilizate, nu mai era decât istorie, istorie distorsionată.

— Aici, spuse *bocor*-ul, desprinzându-şi punguţa şi aruncând-o. Poţi să aranjezi făina şi romul... şi acolo, înăuntru, sunt şi bomboane. *Loa*-ii sunt amatori de câte-o bucăţică de ceva dulce.

Hurwood se apropie cu punga de şanţul puţin adânc – umbra aruncată de torţă i se întindea înainte, către mănunchiurile de frunze care mărgineau luminişul – şi o lăsă să cadă pe pământ. Se aplecă să ia sticla de rom, îi scoase dopul cu dinţii, apoi se îndreptă şi ocoli încet şanţul, împrăştiind licoarea aromată în ţărână. Când încheie circuitul, îi rămase destul rom ca să umple o cană; îl bău înainte de a arunca sticla cu o mişcare lejeră. În traistă mai erau şi săculeţe cu făină şi batoane dulci; le presără şi pe acestea în jurul şanţului, stânjenitor de conştient că gesturile lui semănau cu ale unui semănător care irigă şi însămânţează un ogor.

Un scârţâit metalic îl făcu să se-ntoarcă spre colibă şi spre ceea ce se apropia de el traversând luminişul: era *bocor*-ul, împingând cu muşchii încordaţi o roabă în care căzuseră două trupuri inconştiente, cu pielea întunecată; imaginea îi provocă spaimă şi speranţă deopotrivă. Pentru o clipă îşi dori să nu fi fost nevoie de sânge omenesc, să se fi putut rezolva totul cu sânge de oaie, ca în zilele lui Ulise; strânse din fălci şi-l ajută pe *bocor* să basculeze trupurile în ţărână, astfel încât să le ajungă capetele convenabil de aproape de şanţ.

Bocor-ul avea un cuţit pentru cojit crengi şi i-l întinse ciungului.

— Vrei s-o faci?

Hurwood clătină din cap.

— Sunt ai tăi, răspunse, cu voce răguşită.

Îşi întoarse privirea şi se uită cu insistenţă la flacăra torţei în timp ce negrul se ghemuia deasupra trupurilor; câteva minute mai târziu, când auzi ceva împroşcând pânza uleiată din şanţ şi apoi revărsându-se peste ea, închise ochii.

— Acum cuvintele, zise *bocor*-ul.

Începu o incantaţie într-un dialect în care se amestecau limbile vorbite în Franţa, în regiunea Mondongo din Africa şi de

către indienii din Caraibe, în timp ce albul, cu ochii încă închişi, prinse să psalmodieze în ebraica veche.

Incantaţia articulată în contrapunct, la întâmplare, deveni din ce în ce mai sonoră, de parcă s-ar fi străduit să acopere noile zgomote ale junglei: sunete ca nişte chicoteli şi plânsete înăbuşite, foşnete prudente ale crengilor dinspre vârfurile copacilor şi o zgrepţănare chitinoasă, ca şi cum cineva ar fi frecat una de alta nişte piei lepădate de şerpi.

Cele două litanii psalmodiate deveniră pe neaşteptate identice şi cei doi bărbaţi prinseră să vorbească pe de-a-ntregul la unison, suprapunându-şi silabele – deşi albul continua s-o facă în ebraica veche, iar negrul în bizarul său amestec de limbi. Uluit, deşi participa el însuşi la cele petrecute, Hurwood simţi primele vibraţii ale veneraţiei faţă de coincidenţa prelungită, incredibil de îndelungată. Peste vaporii înţepători ai romului turnat şi peste duhoarea de rugină a sângelui se revărsă brusc un miros nou, mirosul de metal încins al vrăjii, însă mult mai puternic decât îl simţise vreodată...

Apoi se treziră pe neaşteptate că nu mai erau singuri: luminişul era acum plin de siluete cu formă umană, aproape transparente în lumina torţei, cu toate că o parte dintre ele o estompau, suprapunându-i-se în faţă; toate acele făpturi lipsite de substanţă se îngrămădeau către groapa cu sânge, plângând şi implorând cu voci mărunte, ciripitoare, ca de păsări. Cei doi bărbaţi îşi încetară incantaţia.

Îşi făcuseră apariţia şi alte creaturi, care însă nu traversau liniile de cenuşă trasate de *bocor* în jurul luminişului, ci priveau pur şi simplu dintre trunchiurile palmierilor, sau stând ghemuite pe crengi; Hurwood zări un viţel cu orbitele ochilor în flăcări, cu capul atârnându-i în aer şi cu un pendul oribil de măruntaie dezgolite legănându-i-se sub gât, mai multe făpturi minuscule care aduceau mai degrabă a insecte decât a oameni; şi, în timp ce stafiile din interiorul conturului trasat cu *verver* sporovăiau fără încetare cu glasuri stridente, toţi privitorii din exterior păstrau tăcerea.

Bocor-ul ţinea fantomele la distanţă de şanţ descriind cercuri largi cu micul său cuţit.

— Grăbeşte-te, gâfâi el. Găseşte-o pe aia care te interesează!

Hurwood se apropie de marginea şanţului şi cercetă cu atenţie siluetele ceţoase.

Sub privirile lui, câteva deveniră ceva mai vizibile, aidoma pieliţei unui ou în apă din ce în ce mai fierbinte.

— Benjamin! strigă una dintre acestea, înălţându-şi vocea firavă, distonantă, deasupra fundalului de bolboroseli. Benjamin, sunt eu, Peter! Ţi-am fost cavaler de onoare la nuntă, nu mă mai ţii minte? Spune-i să mă lase să iau cina!

Bocor-ul se uită întrebător la celălalt bărbat.

Hurwood clătină din cap şi cuţitul negrului fulgeră, retezând în două stafia imploratoare; creatura se risipi ca fumul, cu un strigăt slab.

— Ben! se auzi ţipătul strident al alteia. Fii binecuvântat, fiule, ai adus răcoritoare pentru tatăl tău. Ştiam eu...

— Nu, spuse Hurwood.

Gura i se strânse într-o linie dreaptă în timp ce cuţitul fulgeră iarăşi şi un alt vaiet de moarte se pierdu în depărtare, purtat pe aripile brizei.

— Nu le pot ţine la distanţă o veşnicie, gâfâi *bocor*-ul.

— Încă puţin, se răsti Hurwood. *Margaret!*

Într-o margine se stârni o agitaţie cumplită; vânzoleala scoase apoi în faţă o siluetă ceţoasă.

— Benjamin, cum ai ajuns aici?

— Margaret! Strigătul era mai degrabă de durere decât de triumf. Ea e, se răţoi la *bocor*. Las-o să vină încoace.

Negrul renunţă să mai mătură în jur cu mâna în care-şi ţinea cuţitul şi începu să împungă umbrele, îndepărtându-le pe toate, în afara celei indicate de Hurwood. Stafia se apropie de şanţ, se estompă, micşorându-se, şi redeveni vizibilă, conturându-se clar, îngenuncheată. Întinse mâna către sânge, dar se opri şi atinse pur şi simplu pasta din făină amestecată cu rom de pe margine. Pentru o clipă, deveni opacă în lumina torţei şi mâna i se materializă

îndeajuns cît să poată rostogoli cu câțiva centimetri unul dintre batoanele dulci.

— N-ar trebui să fim aici, Benjamin, spuse, cu voce acum ceva mai sonoră.

— *Sângele*, ia *sângele*, strigă ciungul, căzând în genunchi de cealaltă parte a șanțului.

Fără să scoată nici un sunet, silueta fantomatică se destinse, preschimbându-se în fum și pierind în vânt, cu toate că lama rece a cuțitului nu ajunsese nicidecum în apropierea ei.

— *Margaret!* tună bărbatul și se repezi dincolo de șanț, în masa de spectre; i se retraseră din drum ca pânzele de păianjen dintre copaci; mușcă din țărâna bătătorită.

Țiuitul din urechi aproape că-l împiedică să audă corul vocilor înspăimântate ale stafiilor pierzându-se în tăcere.

După câteva secunde se săltă în capul oaselor și se uită în jur cu ochi îngustați. Lumina torței era mai strălucitoare, nemaifiind filtrată prin trupurile fantomatice.

Bocor-ul se holba la el.

— Sper c-a meritat.

Hurwood nu-i răspunse; se mulțumi să se ridice în picioare încet, cu mișcări obosite, frecându-și bărbia zgâriată și îndepărtându-și de pe față părul alb și umed. Monștrii continuau să stea în picioare, ghemuiți sau atârnați imediat dincolo de liniile de cenușă; era evident că nici unul dintre ei nu se mișcase, că nici măcar nu clipise cât timp se petrecuse totul.

— V-ați distrat, nu? le strigă el, în engleză, amenințându-i cu singurul său pumn. Oare să mai sar încă o dată peste șanț, ca să nu vă simțiți înșelați?

Avea vocea încordată, stridentă; și făcu un pas către marginea luminișului, clipind des și arătându-l cu degetul pe unul dintre privitori, un porc imens cu un ciorchine de capete de cocoș răsărindu-i din gât.

— Ah, tu de acolo, domnule, continuă el cu falsă prietenie, *fă-ne* favoarea de a ne împărtăși opiniile tale sincere. Ar fi fost mai

bine dacă m-ar fi sfătuit cineva să vă ofer un număr de jonglerie? Sau să folosesc, poate, nişte vopsea de faţă şi un nas fals…

Bocor-ul îl prinse de cot din spate, îl răsuci şi îl privi cu uimire şi cu ceva care părea aproape milă.

— Încetează, îi spuse cu blândeţe. Cei mai mulţi nu te pot auzi; nu cred că-nţelege *vreunul* engleza. La răsăritul soarelui se vor îndepărta şi atunci vom pleca şi noi.

Hurwood se desprinse din strânsoarea celuilalt, se întoarse în mijlocul luminişului şi se aşeză destul de aproape de cadavrele secătuite de sânge. Mirosul de metal încins al vrăjii dispăruse, dar briza nu reuşise să împrăştie în prea mare măsură duhoarea sângelui.

Soarele trebuia să răsară abia peste nouă sau zece ore; şi, cu toate că urma să rămână acolo până atunci, avea să-i fie imposibil s-adoarmă. Perspectiva aşteptării îndelungate îl înnebunea.

Îşi aminti ce spusese *bocor*-ul: „Sper c-a meritat."

Îşi înălţă privirea spre stele şi le provocă rânjind cu sarcasm. *Încercaţi să mă opriţi acum*, se gândi, *deşi s-ar putea să-mi ia ani întregi. Acum ştiu că e adevărat. Se poate face. Da – chiar dacă va trebui să pun să fie ucişi o* duzină *de indieni ca s-o aflu, şi o duzină de oameni* albi, *şi o duzină de* prieteni… *o să merite, oricum.*

CARTEA ÎNTÂI

Mările şi vremea sunt aşa cum sunt; corăbiile noastre se deprind să le facă faţă sau se scufundă.

Jack Shandy

Capitolul unu

Strângând în mâini una dintre parâmele verticale bine întinse şi aplecându-se cu mult peste copastie, John Chandagnac aşteptă o clipă, până ce un talaz săltă imensul edificiu scârţâitor al pupei şi al punţii de deasupra, pe care se afla, apoi azvârli biscuitul cu toată forţa. La început păru o aruncare lungă, dar, când se prăbuşi sub un unghi ascuţit şi continuă să tot cadă în loc să împroaşte apa, văzu că, de fapt, nu-l trimisese prea departe; însă pescăruşul îl zărise şi veni atingând în treacăt valurile verzui, pentru a-l înhăţa din aer în ultima clipă, parcă ostentativ. Biscuitul se rupse când pasărea fâlfâi din aripi, înălţându-se la o altitudine liniştitoare, însă, după toate aparenţele, îşi umpluse deja bine ciocul.

Chandagnac scoase un alt biscuit din buzunarul hainei şi pentru o vreme se mulţumi să privească pescăruşul planând, admirându-l cu un aer absent fiindcă părea să nu aibă nevoie decât de cel mai firav curent ascendent şi, când şi când, de câte o bătaie din aripi, ca să se menţină exact deasupra felinarului de la pupa tribord al *Guralivului Carmichael*. Adulmecă mirosul firav al uscatului pe care-l aducea briza încă din zori. Căpitanul Chaworth spusese că aveau să vadă munţii înveşmântaţi în purpuriu şi verde din Jamaica la începutul după-amiezii, apoi rotundul Cap Morant înainte de cină, urmând să amareze la docul din Kingston înainte de lăsarea întunericului; dar, în timp ce descărcarea mărfii de pe *Carmichael* însemna sfârşitul grijilor care-l făcuseră pe căpitan să

slăbească vizibil în ultima săptămână, debarcarea reprezenta abia începutul misiunii lui Chandagnac.

Şi nu uita, îşi spuse sieşi cu răceală în vreme ce scotea biscuitul din buzunar, *că atât Chaworth cât şi tu purtaţi, fiecare, cel puţin câte o jumătate de vină pentru propriile probleme.* De data asta aruncă biscuitul cu mai multă putere şi pescăruşul îl prinse coborând nu mai mult de doi metri.

Când se întoarse către măsuţa pentru micul dejun la care le permitea căpitanul pasagerilor să mănânce ori de câte ori manevrarea vasului din orele dimineţii era o simplă rutină, fu surprins să vadă că femeia tânără stătea în picioare, cu ochii ei căprui strălucind de interes.

— I-a prins? întrebă ea.

— Cu siguranţă, îi răspunse, apropiindu-se de masă. Îşi dorea să se fi bărbierit. Să i-l arunc şi pe-al dumneavoastră?

Ea îşi împinse scaunul într-o parte şi spuse, surprinzându-l încă şi mai mult:

— O să i-l arunc chiar eu... sunteţi sigur că *pe el* nu-l deranjează viermii?

Chandagnac se uită la pasărea care plutea în aer.

— Cel puţin n-a zburat de aici.

Tânăra luă biscuitul „populat" şi, după o ezitare trădată de cea mai uşoară înfiorare cu putinţă, se apropie de copastie cu paşi mari. Chandagnac observă că în dimineaţa aceea avea un mers mai echilibrat. Ea se trase puţin înapoi când ajunse lângă margine şi se uită în jos, fiindcă puntea pupa era la aproape patru metri deasupra mării agitate. Se agăţă cu mâna stângă de balustradă şi trase de ea, de parcă ar fi vrut să se convingă că nu era desprinsă.

— Detest să cad în apă, spuse, cu o uşoară nervozitate.

Chandagnac veni lângă ea şi o prinse de antebraţul stâng.

— Nu vă faceţi griji, o linişti.

Inima începu să-i bată cu mai multă putere şi se supără pe sine însuşi fiindcă reacţiona astfel.

Ea îşi înclină braţul spre spate şi aruncă biscuitul, iar pescăruşul alb cu gri coborî îndatoritor după el, prinzându-l încă o

dată înainte de a atinge suprafaţa apei. Râsul ei, auzit acum de Chandagnac pentru prima oară, era limpede şi vesel.

— Aş face pariu că se ţine după toate vasele care merg în Jamaica, ştiind că oamenii de la bord sunt gata să-şi arunce proviziile învechite peste copastie.

Chandagnac încuviinţă dând din cap, în timp ce se întorceau la măsuţă.

— Nu am un buget prea generos, dar mă tot gândesc la cina de deseară, din Kingston. Friptură de vită în sânge, legume şi bere care nu miroase a smoală fierbinte.

Tânăra se încruntă.

— Aş vrea să pot mânca şi eu carne.

Chandagnac îşi mută taburetul cu vreo jumătate de metru mai la stânga, astfel încât arcul tensionat al randei să-i umbrească faţa, ferindu-i-o de soarele dimineţii. Dorea să poată desluşi expresia feţei acelei femei, dintr-o dată interesantă.

— Am observat că, după câte s-ar părea, nu mâncaţi decât vegetale, remarcă, luându-şi alene în mână şervetul.

Ea dădu din cap.

— Alimente şi medicamente, aşa le numeşte medicul meu. Spune că am o febră cerebrală în fază incipientă, ca urmare a aerului nesănătos dintr-un soi de mănăstire din Scoţia, unde am mers la şcoală. El e expertul, aşadar presupun că are dreptate – deşi adevărul e că mai simţeam mai bine, mai plină de energie, înainte de a începe să urmez dieta pe care mi-a prescris-o.

Chandagnac reuşise să tragă de un fir din şervetul său, scoţându-i în afară o buclă, şi începu să se ocupe de altul.

— Medicul dumneavoastră? întrebă, cu nonşalanţă, nedorind să spună ceva care să spulbere buna dispoziţie a tinerei, retransformând-o în pasagera taciturnă şi lipsită de graţie din ultima luna. E cumva tipul... masiv?

Ea râse.

— Bietul Leo. Numeşte-l gras. Numeşte-l corpolent. Da, el este. Doctorul Leo Friend. Un bărbat stângaci, după părerea mea, dar tata jură că nu există nici un medic mai bun în întreaga lume.

Chandagnac desprinse privirea de şervetul la care lucra.

— Şi ați evitat... să vă luați medicamentele? Azi păreți mai veselă.

Şervetul ei zăcea pe masă, aşa că el îl luă şi începu să tragă şi de firele lui.

— Păi, da. Azi noapte am aruncat farfuria, cu totul, prin hubloul cabinei mele. Sper că sărmanul pescăruş n-a gustat nimic – nu era nimic altceva decât un set dezgustător de ierburi şi de buruieni, cultivate de Leo într-o ladă din cabina lui. Zâmbi cu sfială. Îmi doream cu disperare ceva care să aibă un gust.

Chandagnac ridică din umeri.

— Asta nu-mi sună rău.

Trăsese de fire, formând câte trei bucle pe fiecare dintre şervetele pe care le pliase în formă de clopote şi acum îşi trecu câte trei degete de la fiecare mână prin bucle, forțând acele bucăți pătrate de material să stea în poziție verticală şi să se apropie unul de altul simulând mersul într-un mod foarte realist. Îl puse pe unul să se încline, în vreme ce al doilea făcea o plecăciune respectuoasă, ca şi cum şi-ar fi îndoit genunchii; cele două siluete mărunte de pânză – dintre care una părea cumva, în mod subtil, feminină – dansară în jurul mesei, executând rotiri, salturi şi piruete sofisticate.

Tânăra bătu încântată din palme şi Chandagnac apropie şervetele de ea, punându-le să facă o nouă plecăciune şi să se încline în stilul gascon, cu un gest larg, înainte de a le lăsa să-i cadă de pe vârfurile degetelor.

— *Vă* mulțumesc, domnişoară Hurwood, spuse, pe tonul unui maestru de ceremonii.

— *Vă* mulțumesc, domnule Chandagnac, răspunse ea, aşa cum le mulțumesc şi şervetelor dumneavoastră animate. Dar nu fiți protocolar – spuneți-mi Beth.

— Bine, acceptă Chandagnac, iar eu sunt John.

Îşi regreta deja impulsul care-l îndemnase s-o scoată din cochilie – n-avea timp şi nici nu-şi dorea cu adevărat să-nceapă o nouă relație cu o femeie.

Se gândi la câinii de pe străzile oraşelor, pe care-i chemase doar ca să-i vadă dând din coadă şi apropiindu-se şi care îl urmăriseră adesea cu înflăcărare ore întregi.

Se ridică şi-i adresă un zâmbet politicos.

— Ei, spuse, acum aş face bine să plec. Am două probleme de discutat cu căpitanul Chaworth.

De fapt, acum, după ce se gândise la asta, chiar ar fi putut să se ducă în căutarea căpitanului. *Carmichael* înainta lin, cu vânt din pupa, n-avea nevoie de cine ştie ce supraveghere; ar fi fost plăcut să stea pentru ultima oară amândoi la o bere, înainte de debarcare. Voia să-l felicite pe Chaworth pentru aparentul său succes repurtat evitând asigurarea – deşi, în afara cazului când ar fi fost absolut singuri, trebuia s-o facă în termeni extrem de voalaţi – şi să-l avertizeze apoi cu asprime, ca să nu mai încerce niciodată un asemenea truc nesăbuit. La urma urmelor, Chandagnac era, sau fusese, un om de afaceri de succes şi ştia foarte bine care e diferenţa dintre asumarea unui risc calculat cu atenţie şi abandonarea unei întregi cariere şi reputaţii la bunul plac al unei aruncări cu banul. Firește că intenționa să-l mustre pe un ton glumeț, pentru ca bătrânul să nu regrete cumva că făcuse confidențe la beție.

— Oh, spuse Beth, evident dezamăgită fiindcă el nu putea rămâne să stea de vorbă. Ei, poate c-o să-mi mut scaunul lângă copastie şi-o să privesc oceanul.

— Ţi-l duc eu.

Se ridicară, iar Chandagnac îi luă scaunul şi se îndreptă către balustrada de la tribord, unde îl aşeză la câţiva metri distanţă de unul dintre micile tunuri montate pe suporţi; îi auzise pe marinari numindu-le tunuri pivotante.

— Aici e umbră numai din când în când, spuse el, cu îndoială, şi vei fi în bătaia brizei. Eşti sigură că nu te-ai simţi mai bine jos, sub punte?

— Leo ar fi cu siguranţă de părerea asta, răspunse ea, aşezându-se cu un zâmbet de mulţumire, dar aş vrea să-mi continui experimentul de azi-noapte, să văd de ce soi de maladie te îmbolnăveşti mâncând normal şi stând la soare şi la aer curat. În plus,

tata e ocupat cu cercetările lui şi sfârşeşte întotdeauna acoperind în întregime podeaua cabinei cu hârtii, pendule şi diapazoane şi cu nu mai ştiu ce. După ce aranjează totul, nu se mai poate ieşi de-acolo.

Chandagnac ezită, curios împotriva voinţei sale.

— Cercetări? Ce fel de cercetări?

— Ei... nu sunt sigură. A fost extrem de implicat în domeniul matematicii şi, simultan, în al filozofiei naturale, dar, de acum şase ani, de când a renunţat la catedra de la Oxford...

Chandagnac nu-i văzuse tatăl decât de câteva ori pe toată durata de o lună a călătoriei; bătrânul respectabil, care avea o singură mână, nu părea dornic de compania celor de la bordul navei; nici el nu-i dăduse cine ştie ce atenţie, dar acum pocni entuziasmat din degete.

— Oxford? *Benjamin* Hurwood?

— Exact.

— Tatăl tău este...

— *Un vas cu pânze!* veni un strigăt de sus, din mijlocul alambicatei pânze de păianjen în care se împleteau sarturile catargului principal. *Drept înainte, la babord!*

Beth se ridică şi amândoi traversară în grabă puntea, către balustrada de la babord, unde se aplecară în afară, lungindu-şi gâturile ca să vadă dincolo de cele trei grupuri de greemente înşirate în faţa ochilor lor. *E mai rău*, se gândi Chandagnac, *decât să-ncerci să vezi scena de sus în timpul unui episod aglomerat dintr-un spectacol de marionete.* Gândul îi aminti mult prea limpede de tatăl său şi se sili să-l alunge, concentrându-se ca să vadă mai bine, cu ochii mijiţi.

În cele din urmă reuşi să distingă pe orizontul pe care tresălta uşor o pată albă minusculă şi i-o arătă lui Beth Hurwood. O priviră câteva minute în şir, dar nu părea să se-apropie şi vântul dinspre mare era mai rece în partea aceea, în ciuda soarelui neacoperit de nori, aşa că se întoarseră la scaunul ei de lângă balustrada de la tribord.

— Tatăl tău este autorul... am uitat titlul cărţii. Cea care-l combate pe Hobbes*.

---

* Thomas Hobbes (1588-1679), filozof politic englez; cea mai importantă dintre scrierile sale, „Leviathan" (1651), reprezintă fundamentul filozofiei statale moderne.

— *Reabilitareal liberului arbitru.*

Beth se sprijini de balustradă, cu faţa către pupa, lăsând vântul să-i sufle părul lung şi negru către spate.

— Aşa e. Cu toate că, din câte-am înţeles, tata şi Hobbes au fost prieteni. Ai citit-o?

Chandagnac îşi dori din nou să-şi fi ţinut gura, fiindcă lucrarea lui Hurwood făcuse parte din vastul program de lecturi către care îl îndrumase tatăl său. Toate aceea poezie, istorie, filozofie, artă! Un soldat roman idiot îşi înfipsese sabia în Arhimede, iar o pasăre aruncase o carapace fatală de broască ţestoasă în capul chel al lui Eschil, confundându-l cu o piatră utilă pentru spargerea respectivei carapace.

— Da. M-am gândit că a reuşit efectiv să desfiinţeze teoria lui Hobbes despre cosmosul-mecanism. Continuă, înainte ca ea să aibă când să-l aprobe sau să-l contrazică: Dar la ce-i folosesc pendulele şi diapazoanele?

Beth se încruntă:

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu de ce... domeniu... se ocupă acum. A devenit îngrozitor de retras în anii scurşi de la moartea mamei. Uneori cred că a murit şi el, sau cel puţin acea parte din el care... ştiu eu, cea care râdea. Şi e mult mai activ în acest ultim an, deşi... de când a făcut o primă vizită dezastruoasă în Indiile de Vest. Clătină din cap, încruntându-se nedumerită: E ciudat că pierderea unui braţ i-a adus atâta vitalitate.

Chandagnac înălţă din sprâncene:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Îmi cer scuze, credeam c-ai auzit. Corabia pe care se afla a fost luată în stăpânire de piratul Barbă Neagră şi un glonte de pistol i-a sfărâmat braţul. Sunt oarecum surprinsă fiindcă a decis să se-ntoarcă aici – deşi de data asta are o duzină de pistoale încărcate şi poartă întotdeauna cel puţin două asupra lui.

Chandagnac rânji în sinea sa la gândul că un membru al consiliului de la Oxford îşi rotea pistoalele pe degete, aşteptând să dea peste un pirat pe care să-l împuşte.

Peste albastrul apei se rostogoli o bufnitură puternică, gălbenoasă, ca atunci când cade pe pavaj un pietroi imens. Curios, începu să traverseze din nou puntea, ca să mai arunce încă o privire asupra vasului care se apropia, dar nu apucă să facă nici măcar doi paşi înainte ca atenţia să-i fie atrasă de brusc de o coloană albă de apă împroşcată la o sută de metri în faţa lor, în partea dinspre tribord.

În prima clipă se gândi că poate cealaltă corabie era un vas de pescuit şi că trâmba marcase locul săriturii unui peşte mare; pe urmă îl auzi pe bărbatul din vârful catargului strigând, de data asta mai strident:

— *Piraţi! Cu un singur slup, ţicniţii!*

Beth era acum în picioare.

— Dumnezeule din ceruri, spuse, cu voce scăzută. E adevărat?

Chandagnac de simţea mai degrabă năucit decât speriat, deşi inima îi bătea cu putere.

— Nu ştiu, răspunse, grăbindu-se să traverseze împreună cu ea puntea, către balustrada de la babord, dar, dacă e, atunci are dreptate, sunt nebuni – un slup e abia cu puţin mai mare decât o barcă cu pânze, iar pe *Carmichael* avem trei catarge şi optsprezece tunuri grele.

Fu nevoit să-şi ridice vocea ca să se facă auzit, pentru că dimineaţa, până atunci tăcută în afara scârţâielilor şi clipocelilor, devenise instantaneu zgomotoasă, umplându-se de ordine strigate, de lipăitul picioarelor goale pe punţile de jos şi de huruitul parâmelor pe tamburele rotite în viteză; se mai auzea şi un alt sunet, îndepărtat dar cu mult mai deranjant – un zăngănit metalic sâcâitor şi un răpăit accentuat de disonanţele sălbatice ale unor trompete de alamă în care se sufla pentru a face gălăgie, nu muzică.

— Chiar *sunt* piraţi, spuse Beth, încordată, încleştându-şi mâinile de balustradă, alături de el. Tata mi-a descris zgomotul ăsta. Or să şi danseze – îşi numesc dansul „fanfaronadă" – e menit să ne înspăimânte.

În privinţa asta sunt eficienţi, se gândi Chandagnac; dar lui Beth îi spuse, zâmbind:

— M-ar înspăimânta dacă ei s-ar afla pe o corabie mai bună, iar noi pe una mai proastă.

— *Voltă!* se auzi un strigăt autoritar de pe una din punţile de jos şi, sub el şi în dreapta, Chandagnac îi văzu pe timonier şi pe un alt bărbat împingând cu putere echea către tribord; în aceeaşi clipă, deasupra capetelor lor se stârni un vacarm de ţiuituri stridente şi de scârţâieli când vergile lungi, orizontale, ale trincheţilor şi pânzele bombate pe care le susţineau se răsuciră lent în jurul catargelor, cele de sus descriind arce mai largi decât cele de jos.

Pe toată durata dimineţii, corabia fusese uşor înclinată către tribord; acum se îndreptă, ajungând în poziţie orizontală; apoi, fără nici un răgaz, se aplecă atât de tare către babord încât Chandagnac îşi aruncă un braţ în jurul lui Beth, înconjurând cu celălalt una dintre frânghiile tensionate ale greementului vertical, cu degetele încleştate de grijeaua destinsă, şi îşi încordă genunchii, proptindu-i în copastie, când puntea se înălţă în spatele lor şi masa pentru micul dejun alunecă şi apoi se răsturnă, ca să se izbească apoi de balustradă la un metru distanţă de Beth. Farfuriile, tacâmurile şi şervetele deformate se răsuciră în umbra brusc aruncată de coca şi împroşcară apa chiar sub locul unde erau agăţaţi Chandagnac şi Beth.

— Să fiu al naibii! scrâşni cel dintâi printre dinţii încleştaţi, în vreme ce corabia rămăsese înclinată şi el se uita drept în jos, la neastâmpărul valurilor. Nu cred că *piraţii* ne pot ucide, dar ai noştri se străduiesc, cu siguranţă!

Se văzu nevoit să-şi lase capul pe spate ca să se uite în sus, către orizont, şi, făcând-o, avu cu atâta putere senzaţia că stomacul i se preschimba în sloi de gheaţă, încât peste câteva clipe îşi desprinse privirea, coborându-şi-o din nou spre apă – dar ochii lui cuprinseseră întreaga perspectivă, de la dreapta la stânga, şi observase că vasul pirat, acum câtuşi de puţin departe, se răsucea cu prova ieşind în evidenţă pe fundalul peisajului marin, ajungând din ce în ce mai mult să se apropie exact din travers; cu toate că îl văzuse mai degrabă din poziţie frontală, remarcase că era într-adevăr un slup, o corabie cu un singur catarg, cu greement

latin, cu două pânze triunghiulare uzate, pline de petice, una ascuțindu-se spre înapoi, de-a lungul ghiului, iar cealaltă înaintând pe lângă prova, către capătul bompresului extrem de lung. Pe copastie se înghesuiau indivizi zdrențăroşi, care păreau într-adevăr să danseze.

Nava se redresă, cu puntea apăsându-i tălpile pantofilor, cu orizontul prăbuşindu-se, cu vântul şi cu soarele bătând acum asupra tribordului din travers. Continuând s-o înconjoare cu brațul, Chandagnac o grăbi pe Beth spre scara care cobora spre cabine.

— Trebuie să te scot de aici! strigă.

Când ajunseră acolo, tatăl ei tocmai se cățăra pe scara dinspre dunetă şi Chandagnac se holbă la el până şi în acel moment de criză, pentru că bătrânul purta o vestă protocolară şi o haină lungă, având chiar şi o perucă pudrată. Se trăgea în susul scării agățându-se de trepte cu patul pistolului pe care-l strângea în singura sa mână, şi mai avea cel puțin încă vreo alte şase, înfipte în ochiurile unei eşarfe trecute peste umăr.

— O duc eu jos! tună, ridicându-se în picioare pe puntea pupa şi înghiontind-o pe Beth cu genunchiul către scară.

Ea începu să coboare, cu bătrânul urmând-o îndeaproape şi privind-o peste umăr.

— Ai grijă! strigă el. Ai grijă, fir-ar să fie!

Preț de o clipă de iraționalitate, Chandagnac se întrebă dacă bătrânul Hurwood îşi găsise timp să topească plumb şi să toarne gloanțe de pistol în cele două minute scurse de când se dăduse alarma, pentru că mirosea cu siguranță a metal încins... însă cei doi dispărură dedesubt, iar el se văzu nevoit să traverseze puntea înapoi, în salturi, ferindu-se din calea mai multor marinari care urcau pe scară în grabă. Se retrase lângă masa pentru micul dejun, acum ieşită ca un perete despărțitor în afara balustradei în care se înfipsese, şi speră că nu stătea în drumul nimănui, întrebându-se tot timpul ce avea să simtă în clipa tragerii cu ghiulelele de câte cinci kilograme şi jumătate şi de ce amâna căpitanul momentul tirului.

Puntea de sub picioarele sale fu zguduită de trei bubuituri distincte. Fuseseră ghiulele? se întrebă, dar, când se răsuci să se uite peste balustradă, către babord, nu văzu nici fum, nici apă împroşcată.

Nu zări decât slupul piraților – care tocmai se răsucise scurt către est, purtat de vântul de bulină constant – schimbându-şi direcția şi continuând să-i ocolească, astfel încât acum venea spre babord dinspre pupa.

De ce naiba, îşi spuse, din ce în ce mai neliniştit, *n-am tras când veneau drept spre noi, sau când au virat spre est şi şi-au expus flancul?* Se uită la bărbații preocupați care alergau pe lângă el, remarcă silueta masivă a căpitanului Chaworth pe duneta de dedesubt, la o distanță destul de mare de scara din teugă, şi simți dintr-odată un gol în stomac când văzu că şi el era surprins de tăcerea tunurilor. Ocoli masa şi se îndreptă cu iuțeală spre balustrada din dreptul scării, să vadă mai bine ce se petrecea jos, pe puntea centrală.

Îl zări pe Chaworth alergând spre scara de tambuchi de pe puntea tunurilor exact în clipa când de acolo se revărsă un talaz de fum negru, gros, şi auzi strigătele disperate ale marinarilor:

— Iisuse, un tun a sărit în aer!

— Au sărit trei, jos sunt morți toți!

— La bărci! O să explodeze şi praful de puşcă!

Detunătura unui pistol se desprinse din bolboroseala tot mai zgomotoasă; Chandagnac îl zări pe bărbatul care susținuse abandonarea navei ricoşând de tamburul cabestanului şi căzând răşchirat pe punte, cu capul zdrobit, despicat cu sălbăticie de un glonț de pistol. Luându-şi privirea de la cadavru, Chandagnac văzu că pistolul fumegând era în mâna de obicei blajinului Chaworth.

— O să mergeți la bărci când o s-ordon eu! urlă căpitanul. N-a sărit în aer nici un tun, şi nu e nici un foc! Nu e decât fum…

Parcă vrând să-i confirme spusele, din fumul de pe scara de tambuchi ieşiră în goană o duzină de bărbați care tuşeau violent, cu hainele şi fețele înnegrite de ceva asemănător cu funinginea.

— Şi nu e decât un slup, continuă căpitanul, aşa că mergeți la pivotante şi luați-vă muschetele şi pistoalele! Pregătiți-vă săbiile de abordaj.

Un marinar îl împinse pe Chandagnac deoparte, făcându-şi loc către unul dintre tunurile pivotante, şi el se grăbi să se-ntoarcă la adăpostul relativ al mesei înţepenite, simţindu-se delirant de dezorientat. *Să fiu al naibii*, îşi spuse, uluit, ghemuindu-se în spatele ei, *asta e o luptă pe mare? Duşmanul dansează şi suflă din corn, bărbaţi cu feţe înnegrite dau buzna de sub punte, ca într-o scenă dintr-o comedie, iar singurul glonţ adevărat e tras de căpitanul nostru, ca să-şi omoare un om din propriul echipaj?*

Lângă el stăteau acum mai mulţi marinari, încordaţi şi gata să manipuleze velele şi fungile, iar alţi doi alergaseră la cele două tunuri pivotante montate pe balustrada dinspre babord a punţii pupa, câte unul de-o parte şi de alta a lui Chandagnac; verificară încărcăturile şi capsele şi rămaseră pur şi simplu în aşteptare, privind vasul pirat şi, o dată la fiecare câteva secunde, suflând asupra capetelor fitilurilor care ardeau mocnit.

Chandagnac se ghemui, ca să se uite mai degrabă printre stâlpii de susţinere decât peste balustradă, urmărind şi el cu privirea ambarcaţiunea joasă, cu pescaj mic, care ajungea din urmă corabia. Slupul avea mai multe tunuri de o mărime într-adevăr considerabilă, dar piraţii dansatori le ignorau, cântărind în mâini pistoale, săbii de abordaj şi spade, precum şi ancore cu gheare de pisică.

Probabil că vor să-l captureze pe *Charmichael* intact, se gândi Chandagnac. Şi, dacă vor reuşi cumva, mă întreb dacă vor şti vreodată ce norocoşi au fost fiindcă, datorită unui soi de catastrofă, tunarii noştri au ajuns să nu mai fie buni de nimic.

Benjamin Hurwood se întoarse cu mari eforturi pe puntea pupa, pur şi simplu gemând de pistoale – continua să aibă şase în eşarfă şi unul în mână, dar acestora li se adăugaseră altele, încă o jumătate de duzină, îndesate în centură. Uitându-se peste muchia mesei şi zărind expresia hotărâtă de pe faţa profesorului ciung, Chandagnac se văzu silit să accepte că, în situaţia aceea primejdioasă, măcar părea într-o mult mai mare măsură demn decât ridicol.

Înşfăcând bila din capătul mânerului lung, soldatul de la tunul pivotant dinspre pupa îl răsuci către înapoi şi îi coborî ţeava,

ca să poată privi în lungul ei. Îşi ridică fitilul cu mare atenţie. Se afla la numai un metru şi jumătate de Chandagnac, care îl urmărea cu o încredere plină de încordare.

Încerca să-şi imagineze tunul trăgând, toate tunurile pivotante trăgând, odată cu muschetele şi cu pistoalele, lovind mica şi înghesuita corabie a piraţilor cu plumbi şi cu schije, poate două sau trei salve la rând, până ce, înclinată şi neajutorată, avea să fie acoperită de un nor de praf de puşcă, prin care să se întrezărească doar câţiva indivizi târând leşurile lovite sau sfâşiate ale camarazilor lor, în vreme ce *Carmichael* îşi relua cursul, continuându-şi călătoria întreruptă. Chaworth avea să fi tras o spaimă urâtă, cu gândul la şmecheria prin care evitase asigurarea, dar urma să fie mai dornic ca niciodată de o bere.

Însă împuşcătura se auzi din spatele lui Chandagnac, marinarul pe care-l privea fu azvârlit cu capul înainte, peste micul tun, şi, înainte de a cădea peste copastie, îi zări gaura însângerată, proaspăt apărută între umeri. Pe punte răsunară un alt pocnet metalic zgomotos şi o altă împuşcătură, urmată instantaneu de un pocnet similar.

Chandagnac se întoarse şi aruncă o privire peste dreptunghiul din lemn de stejar, la timp ca să-l vadă pe bătrânul Hurwood luând un al treilea pistol şi trăgând direct în faţa uluită a unuia dintre cei doi bărbaţi care mânuiau randa. Marinarul căzu, arcuindu-se de spate şi pocnindu-se de punte cu ceafa capului sfărâmat, iar celălalt bărbat scânci, se lăsă în jos şi alergă spre scară. Hurwood înşfăcă un alt pistol, după ce-i dăduse drumul celui cu care trăsese şi care căzu zăngănind, cu ţeava încă fumegândă. Următoarea împuşcătură despică în două cavila în jurul căreia era înfăşurată randa şi parâma desprinsă şerpui în sus şi în jos printre scripeţii robuşti, apoi vela înaltă de trei metri, scăpată de sub control, se curbă şi îşi balansă ghiul greu către babord, rupând parâmele greementului vertical de parcă ar fi fost din sfoară putredă; funiile de catarg şi grijelele brusc eliberate zburară în sus, corabia se cutremură când artimonul se înclină către tribord, iar de deasupra se auzi trosnetul vergilor suprasolicitate, care cedau.

Bărbatul care manevrase celălalt tun pivotant zăcea cu faţa în jos pe punte, fiind, după toate aparenţele, ţinta celui de-al doilea glonţ tras de Hurwood.

Bătrânul nu-l observase pe Chandagnac în spatele mesei; scoase un alt pistol, se plasă în capul scărilor şi îl îndreptă calm către învălmăşeala de pe dunetă.

Fără să stea pe gânduri, Chandagnac se ridică, acoperi distanţa care-l despărţea de el din doi paşi uriaşi şi îl izbi cu umărul în şale exact când apăsa pe trăgaci.

Împuşcătura nu făcu nici un rău, ratându-şi de departe ţinta, iar cei doi bărbaţi căzură în josul treptelor.

Chandagnac îşi strânse genunchii la piept, dându-se peste cap în aer, şi ateriză pe tălpi, iar când izbi puntea se rostogoli şi se lovi cu putere de un marinar, trântindu-l. Sări în picioare şi se uită în spate, să vadă cum căzuse Hurwood, dar nu reuşi să-l zărească în îmbulzeala marinarilor intraţi în panică. Detunăturile armelor de foc se auzeau la intervale inegale şi gloanţele ricoşate sileau pe toată lumea să lase capul în jos şi să se ghemuiască, dar Chandagnac nu putea să vadă cine trăgea şi în cine se trăgea.

Apoi, precedată de un pocnet al parâmelor de deasupra, o vergă groasă se desprinse, răsucindu-se în aer, se rupse când izbi puntea, zdruncinând întreaga navă şi făcând ţăndări o porţiune de balustradă de lângă Chandagnac înainte de a ricoşa peste copastie; chiar alături de el, spre interior, un bărbat căzut de deasupra lovi cu putere puntea, cu zgomotul unui braţ de cărţi mari aruncate jos; însă cel de-al doilea obiect care îi căzu în preajmă îl smulse din năucirea în care-l aruncase spaima: o gheară de pisică veni în zbor peste copastie, smucită înapoi în timpul căderii, astfel încât se agăţă de balustradă, fără să fi atins puntea.

Un marinar se repezi s-o desprindă înainte de a se agăţa de ea vreo greutate, dar îl doborî un glonţ venit din spate şi Chandagnac, care era la un pas în urma lui, se împiedică şi căzu peste el. Săltându-se şi rămânând ghemuit lângă copastie, se uită cu frenezie în jur, căutându-l pe Hurwood, cu certitudinea că bătrânul ciung îl omorâse pe marinar; dar, când un glonţ tras din faţă smulse aşchii

din punte lângă picioarele sale şi capul îi zvâcni, rotindu-se ca să vadă de unde se trăsese, dădu cu ochii de Leo Friend, medicul gras şi dichisit al lui Beth, stând pe puntea înălţată a teugei, la vreo zece metri distanţă, şi îndreptând exact spre el un pistol încărcat.

Chandagnac plonjă, îndoit de mijloc, de-a curmezişul punţii pline de sfărâmături, în timp ce glonţul găurea copastia în locul unde se sprijinise, se rostogoli ca să se ridice în picioare, îşi lăsă capul în jos şi fugi prin mulţime până la balustrada de la tribord.

Alături de el zăcea un marinar, încovrigat într-o baltă de sânge cu forma într-o continuă schimbare; îl rostogoli în grabă ca să-i ia cele două pistoale încărcate, ale căror paturi se zăreau ieşindu-i de sub centură. Bărbatul deschise ochii şi încercă să vorbească printre dinţii sparţi. Dar Chandagnac îşi pierduse pe moment capacitatea de a se înduioşa. Luă armele, dădu din cap liniştitor către muribund, apoi se întoarse către teugă.

Avu nevoie de câteva secunde ca să-l localizeze pe Friend, fiindcă vasul avea vânt din travers şi ruliu, aşa că era nevoit să-şi târâie picioarele ca să-şi menţină poziţia verticală. În cele din urmă îl descoperi pe grăsan sprijinit de balustrada teugei dinspre mijlocul punţii superioare, aruncându-şi pistolul descărcat şi luând calm un altul din cutia pe care-o ţinea în îndoitura braţului.

Chandagnac îşi impuse să se relaxeze. Se ghemui uşor ca să-şi ţină mai bine echilibrul şi, când corabia se opri pentru o clipă, in finalul unei legănări către babord, ridică unul dintre pistoale, ţinti cu atenţie, cu un ochi întredeschis, uitându-se pe deasupra încheieturii degetului mare la mijlocul trunchiului bombat al lui Friend, apoi apăsă pe trăgaci.

Arma se descărcă şi reculul aproape că-i luxă încheietura, dar, după împrăştierea fumului usturător, medicul gras era în acelaşi loc, trăgând cu meticulozitate în mulţimea de marinari de dedesubt.

Chandagnac aruncă pistolul descărcat, îl ridică pe cel rămas în ambele mâini, traversă – nu tocmai conştient de ceea ce făcea – jumătate de punte în direcţia lui Friend şi trase drept în stomacul lui, de la o distanţă de nici un metru şi jumătate. Nevătămat,

grăsanul se întoarse pentru o clipă, cât să-i adreseze un zâmbet batjocoritor, apoi alese un alt pistol din cutie, cu care ținti pe altcineva de dedesubt. Printre mirosurile de praf de puşcă ars, de sudoare izvorâtă din spaimă şi de lemn proaspăt sfărâmat, Chandagnac simți din nou izul de metal încins, adus de o adiere.

O clipă mai târziu, Friend puse totuşi pistolul la loc, în cutie, fără să fi tras, fiindcă lupta se încheiase. O duzină de piraţi se cățăraseră la bord şi alții se avântau peste copastie, iar marinarii supraviețuitori îşi aruncaseră armele.

Chandagnac lăsă pistolul să-i alunece dintre degete şi se întoarse încet către balustrada de la tribord, țintuind piraţii cu priviri neîncrezătoare. Erau veseli, cu ochii şi cu dinții galbeni scânteindu-le pe fețe care, dacă n-ar fi fost însufleţite, ar fi semănat a lemn de mahon lustruit; câțiva continuau să cânte melodia din timpul urmăririi. Erau îmbrăcați, medită năucit Chandagnac, ca nişte copii întrerupți pe când jefuiau dulapul cu costume dintr-un teatru; şi, în ciuda pistoalelor şi a săbiilor lor evident uzate şi a cicatricelor palide presărate asimetric pe multe dintre feţele şi membrele lor, alcătuind modele întâmplătoare de cute şi ciupituri, i se păreau, în comparație cu răutatea rece şi metodică a lui Hurwood şi Friend, de o sălbăticie la fel de inocentă ca a păsărilor de pradă.

Unul dintre piraţi făcu un pas înainte şi sări pe scara dinspre cabinele pasagerilor, ajungând pe puntea pupa, cu atâta suplețe încât, în momentul când se întoarse şi îşi împinse spre spate tricornul, Chandagnac fu surprins la vederea ridurilor adânci de pe obrajii lui întunecați şi a părului cărunt. Îi trecu în revistă pe bărbații de sub el şi rânji, îngustându-şi ochii şi dezgolindu-şi o grămadă de dinți.

— Prizonieri, spuse, întrerupând murmurul tumultos de glasuri cu vocea lui aspră, plină de bună dispoziție, sunt Philip Davies, noul căpitan al acestei corăbii. Acum vreau să v-adunați acolo, lângă catargul principal, şi să-i lăsați pe flăcăii noştri să vă percheziționeze în căutarea... *armelor ascunse*, eh? Skank, tu şi Tholemew şi încă doi, dați fuga jos şi scoateți-i afară pe toți cei care mai sunt acolo. Fiți cu băgare de seamă, azi s-a vărsat destul sânge.

Cei opt supraviețuitori din echipajul vasului cucerit își târâră picioarele către centrul punții. Chandagnac li se alătură, grăbindu-se către catarg şi sprijinindu-se apoi de lemnul lui solid, cu speranța că mersul lui nesigur avea să fie pus mai degrabă *pe seama* legănării punții decât pe a fricii. Privind pe lângă şeful piraților, văzu că pescăruşul, evident liniştit de încetarea focului, cobora fâlfâind din aripi pentru a se aşeza pe unul dintre felinarele de la pupă. Îi venea greu să creadă că, în urmă cu mai puțin de o jumătate de oră, el şi fiica lui Hurwood îi aruncau alene biscuiți păsării.

— Maestre Hurwood! strigă Davies. Şi adăugăm după o clipă: Ştiu că n-ai fost ucis, Hurwood... unde eşti?

— Nu, se auzi o voce gâfâită, de după două cadavre prăbuşite la piciorul scării către cabinele pasagerilor de pe puntea pupa. N-am fost... ucis. Hurwood se ridică, fără peruca lui imensă şi cu hainele în dezordine. Dar aş vrea să... fi avut o vrajă... împotriva căderilor.

— Ai avut un Însoțitor Veghetor care să te ferească de răni, preciză Davies, cu indiferență. Nici unul dintre flăcăii ăştia n-a avut. Îşi flutură mâna către cadavrele împrăştiate şi către răniți. Sper c-a fost o cădere zdravănă.

— Fiica mea e sub punte, spuse Hurwood, cu voce din ce în ce mai insistentă, pe măsură ce i se limpezea mintea. E păzită, dar spune-le oamenilor tăi să nu...

— Nu-i vor face nici un rău. Şeful piraților îşi îngustă ochii, aruncând în jur o privire critică. Ne-ai adus o corabie care nu-i rea deloc, zise el. Presupun că ai ținut cont de tot ce ți-am spus. Payne, Rich, veniți încoace! Luați câțiva flăcăi sus, tăiați tot lemnul, toate parâmele şi toate pânzele stricate şi refaceți greementul atât cât e nevoie ca să traversăm Bancul Bahama Mare*.

— Da, Phil, răspunseră doi dintre pirați, repezindu-se către sarturi.

Davies coborî pe scara către dunetă şi, preț de câteva clipe, se mulțumi să fixeze cu privirea grupul de bărbați dezarmați de lângă catarg.

---

* Una dintre cele două platforme de calcar, despărțite de canale, deasupra cărora e situat arhipelagul Bahamas.

— Patru dintre oamenii mei ai fost uciși în timpul abordării, remarcă el, cu blândețe.

— Iisuse, șopti marinarul de lângă Chandagnac, închizând ochii.

— Dar, continuă Davies, mai bine de jumătate dintre voi au fost omorâți și am să consider asta o despăgubire suficientă.

Nici unul dintre marinari nu scoase vreo vorbă, dar Chandagnac auzi mai multe răsuflări bruște, mai multe tălpi târșindu-se. Înțelese cu întârziere că fusese la un pas de condamnarea la moarte.

— Sunteți liberi să plecați cu barca de salvare a corăbiei, adăugă Davies. Insula Hispaniola e la est, Cuba la nord, Jamaica la sud-vest. Veți primi mâncare, apă, hărți, sextant și compas. Sau, completă el cu veselie, oricine și-o dorește poate să rămână și să ni se alăture. Pe mare e o viață mai ușoară decât oricare alta, toată lumea primește o parte din profituri și după fiecare călătorie sunteți liberi să vă retrageți.

Nu, mulțumesc, se gândi Chandagnac. *De îndată ce-mi duc la bun sfârșit... misiunea... din Port-au-Prince și ajung din nou acasă, nu vreau să mai aud de nici un alt afurisit de ocean în toată viața mea.*

În ultimele câteva minute, bătrânul Chaworth își plimbase încet privirea în jurul vasului al cărui proprietar fusese până de curând și Chandagnac înțelese că, deși se împăcase cu ideea pierderii încărcăturii, căpitanul nu-și imaginase până în momentul acela că avea să-și piardă și corabia. La urma urmelor, piraților erau o specie de apă puțin adâncă, evitând întotdeauna să fie capturați ca urmare a alunecării dincolo de zona bancurilor de nisip și aventurându-se rareori atât de departe încât să piardă din vedere uscatul. O corabie făcută să navigheze în ape adânci, cum era *Carmichael*, le-ar fi fost de folos tot atât de puțin ca un tun de asediu unui hoț de drumul mare.

Fața bătrânului era cadaverică și lui Chandagnac îi trecu prin minte că, înainte de acea întorsătură a lucrurilor, Chaworth nu fusese ruinat cu desăvârșire; dacă n-ar fi pierdut corabia, ar fi putut s-o vândă și, poate, după ce i-ar fi despăgubit pe acționari și pe coproprietari, i-ar fi rămas destui bani ca să compenseze pierderile proprietarilor încărcăturii; fără îndoială că ar fi rămas falit, dar ar fi putut

măcar să ascundă secretul pe care i-l încredinţase lui Chandagnac într-o seară de beţie – costul asigurării depăşind cea mai mare marjă de profit la care putea spera, făcuse gestul disperat de a o include în preţul cerut de la deţinătorii mărfurilor... pe care n-o asigurase.

Unul dintre piraţii coborâţi sub punte îşi făcu apariţia în capul scării dinspre cabine şi, privind în urmă, gesticulă arătând în sus cu un pistol. De pe trepte urcară în lumina soarelui bucătarul – care se conformase evident unui obicei de multă vreme apreciat şi făcea faţă dezastrelor în plină desfăşurare pe ocean îmbătându-se cât mai repede şi mai tare cu putinţă –, cei doi băieţi însărcinaţi cu toate comisioanele de pe vas şi Beth Hurwood.

Tânăra era palidă şi avea mersul puţin cam ţeapăn, dar îşi păstră calmul aparent până când îşi zări tatăl ciufulit, cu hainele în dezordine.

— Papa! strigă, alergând către el. Te-au rănit?

Nu aşteptă răspuns şi se întoarse spre Davies.

— Cei de teapa ta i-au făcut destul rău ultima oară, spuse, cu un amestec straniu de furie şi de implorare în glas. Întâlnirea cu Barbă Neagră l-a costat un braţ! Indiferent ce le-ar fi făcut oamenilor tăi azi a fost...

— A fost extrem de apreciat, domnişoară, completă Davies, adresându-i un zâmbet larg. Tăticul tău a respectat înţelegerea de anul trecut, dintre el şi Thatch* – îi poţi spune Barbă Neagră dacă preferi – şi mi-a livrat corabia asta excelentă.

— Ce vrei să...? începu Beth, dar Chaworth o întrerupse cu o înjurătura stridentă, după care sări asupra celui mai apropiat pirat profitând de surpriza acestuia ca să-i smulgă sabia din mână, îl îndepărtă din cale îmbrâncindu-l şi se repezi spre Davies, înclinându-şi braţul spre spate, gata să-l spintece dintr-o lovitură.

— Nu! strigă Chandagnac, făcând un pas înainte. Chaworth, nu...

Davies scoase calm un pistol din eşarfa lui de lână ţipător colorată, îl înclină şi trase în pieptul lui Chaworth; impactul cu glonţul de

---

* Pirat englez care a operat în Marea Caraibelor şi pe coasta Atlanticului din America de Nord (m. 1718).

calibrul cincizeci opri atacul căpitanului şi îl trânti pe spate cu atâta forţă încât stătu pur şi simplu o clipă în cap înainte de cădea cu o bufnitură surdă, întinzându-se cu desăvârşita moliciune a morţii.

Chandagnac era năucit şi nu reuşi să respire adânc. Timpul părea să se scurgă cu încetinitorul – ba nu, numai că fiecare eveniment devenise dintr-odată distinct, nu mai făcea parte dintr-o succesiune comună. Beth ţipă. Fumul răbufnit din ţeava pistolului se învolbură, înaintând cu încă un metru. Ţipă şi pescăruşul realarmat, şi se înălţă în fâlfâit de aripi. Sabia căzută se răsuci de-a latul punţii şi mânerul ei de alamă se izbi de glezna lui Chandagnac. El se aplecă şi o ridică.

Apoi, fără s-o fi decis în mod conştient, se năpusti el însuşi către căpitanul piraţilor şi, cu toate că picioarele îi purtau înainte cu zgomot şi braţul său ţinea lama grea întinsă în faţă, în minte legăna cu abilitate tija şi crucea, făcând marioneta Mercutio, care atârna de ele, să se avânte către marioneta Tybalt, executând mişcarea numită întotdeauna de tatăl său *coupe-flèche*.

Surprins şi amuzat, Davies îi aruncă unui însoţitor pistolul descărcat şi, retrăgându-se cu un pas, îşi scoase spada şi se relaxă aplecându-se în poziţia *en garde*.

Făcând ultimul pas, Chandagnac aproape că simţi sfoara marionetei smucindu-se în sus în timp ce vârful sabiei zvâcnea pe deasupra celeilalte lame şi se întindea din nou spre centrul pieptului lui Davies; era atât de obişnuit ca păpuşa Tybalt să riposteze parând cu o mişcare laterală încât reacţionă cu aproape prea multă repeziciune lăsându-şi sabia să cadă sub arma reală, nepregătită să o facă, dar şeful piraţilor îi luase fenta în serios şi parase, aşa că, în ultimă instanţă, sabia lui eliberată se îndreptă spre flancul neapărat al acestuia, şi îşi lăsă inerţia propriului avânt s-o împlânte şi să-i smulgă mânerul din strânsoarea lui neexperimentată, pe când trecea el însuşi pe alături.

Sabia căzu pe punte zăngănind şi, pentru o clipă îndelungată, totul încremeni. Davies, încă în picioare, dar răsucit de lovitură, se uita uluit la Chandagnac, care, cu mâinile goale şi crispându-se în

aşteptarea unui glonţ ce putea veni oricând şi de oriunde, îşi ţinea răsuflarea şi se holba neajutorat în ochii piratului rănit.

În cele din urmă, Davies îşi puse cu grijă sabia în teacă şi, cu la fel de multă grijă, se lăsă în genunchi, într-o linişte atât de deplină încât Chandagnac auzea realmente răpăitul picăturilor de sânge care izbeau puntea.

— Ucideţi-l, spuse piratul, cu voce clară.

Chandagnac se întorsese pe jumătate către balustradă, cu gândul de a face un salt peste ea ca să-ncerce să ajungă înot în Hispaniola, când se auzi o voce sarcastică:

— Pentru că stăpâneşte arta duelului mai bine decât tine, Phil? Într-adevăr, e şi ăsta un mod de a-ţi păstra supremaţia.

Afirmaţia stârni o grămadă de mormăieli în rândurile piraţilor şi Chandagnac se opri plin de speranţă. Se uită din nou la Davies şi se rugă ca piratul să sângereze până la moarte înainte de a-şi repeta ordinul.

Însă căpitanul se uita la piratul care vorbise şi, după câteva secunde, zâmbi cu cruzimea unui lup, arătând către rana adâncă din lateralul coastelor sale.

— Ah, Venner, crezi că *asta* o să-mi vină de hac? Tăietura *asta*?

Se aplecă în faţă, îşi propti palmele deschise pe punte şi îşi aduse sub el, cu mare efort, un picior cu cizmă, apoi pe celălalt. Se uită din nou în sus, către Venner, încă zâmbind, apoi se ridică încet în picioare. Zâmbetul nu-i dispăru nici o clipă, deşi pălise sub bronzul pielii şi faţa îi lucea de sudoare.

— Eşti... nou, Venner, spuse, cu voce răguşită. Ar trebui să-i întrebi pe Abbot sau pe Gardner cât de groaznică trebuie să fie o rană ca să mă-ncetinească.

Respiră adânc, apoi se legănă şi fixă puntea îndelung cu privirea. Pantalonii lui bufanţi aveau o strălucire întunecată, cu sângele scurgându-se în josul gambei, spre locul unde erau îndesaţi în cizmă. O clipă mai târziu, îşi ridică ochii.

— Sau, adăugă, făcând un pas nesigur înapoi şi trăgându-şi din nou spada, ţi-ar plăcea să... afli pe pielea ta cât de neputincios m-a făcut asta?

Venner era scund şi îndesat, cu ciupituri de vărsat pe faţa roşcovană. Se uită la căpitan pe jumătate zâmbind, cu privirea meditativă pe care i-o arunci unui adversar de la jocul de cărţi cărui beţie poate fi simulată, sau cel puţin exagerată. În cele din urmă îşi desfăcu braţele.

— Să fiu al naibii, Phil, ripostă, calm, ştii că n-am vrut să spun nimic *provocator*.

Davies dădu din cap şi îşi permise să-nchidă ochii pentru o clipă.

— Bineînţeles că nu. Îşi aruncă sabia şi se-ntoarse spre Chandagnac. Venner are totuşi dreptate, scrâşni el, şi mă bucur... că nu te-a ucis nimeni... fiindcă numai aşa pot învăţa fenta aia. Îşi îngădui să se sprijine de peretele cabinei celei mai apropiate de pupa. Dar, pe *sângele* lui Dumnezeu, omule, izbucni apoi, cu voce sonoră, cum naiba de ştii o asemenea mişcare hoţească, deşi alergi ca o raţă şi ţii sabia ca un bucătar toarta oalei?

Chandagnac încercă fără succes să se gândească la o minciună potrivită, apoi mărturisi fără tragere de inimă adevărul.

— Tata avea un teatru de păpuşi, spuse, cu voce ezitantă, iar eu sunt... am fost păpuşar în cea mai mare parte a vieţii mele. Am... dat spectacole în toată Europa şi, când în scenarii erau dueluri – l-am jucat foarte mult pe Shakespeare – tata se consulta cu maeştri de scrimă, ca să pară totul cât mai realist. Aşa că, ridică el din umeri, am memorat un mare număr de lovituri şi le-am interpretat de sute de ori... dar numai cu păpuşile.

Ţinându-se cu mâna de coaste, Davies se uită la el.

— Păpuşi, spuse. Ei, eu... să fiu al naibii! Păpuşi.

Se lăsă să alunece încet în josul peretelui, până când ajunse să stea aşezat pe punte.

— Unde dracu e Hanson?

— Aici, Phil.

Unul dintre piraţi se grăbi să vină lângă el, deschizând un briceag mic.

— Trebuie să te întinzi, spuse el.

Davies se întinse supus pe spate, dar se propti în coate ca să se uite la Chandagnac în vreme ce Hanson, care le servea evident piraților drept chirurg, începu să-i taie cămaşa îmbibată de sânge.

— Ei, Venner a sugerat c-am fost prea... aspru când am ordonat să fii ucis şi noi... au, fi-ți-ar sufletul afurisit, Hanson, fii atent! Davies închise ochii pentru o clipă, apoi respiră adânc şi continuă: Noi am căzut de acord că, în afara cazurilor când suntem în timpul unei acțiuni importante, toate ordinele se pot supune discuției, şi ținem cont de asta. Însă tu m-ai înjunghiat, aşa că nu pot să... te las pur şi simplu să pleci cu barca. Se uită în jur, la însoțitorii lui. Propun să-i dăm de ales.

Unii înclinară satisfăcuți din cap, alții scoaseră strigăte de aprobare.

Davies se uită în sus, la Chandagnac.

— Alătură-te nouă, adoptă toate țelurile noastre, însuşeşte-ți-le, sau o să fii ucis chiar acum, acolo unde stai în clipa asta.

Chandagnac se întoarse spre Beth Hurwood, dar ea îi şoptea ceva tatălui său, care nici măcar nu părea conştient de prezența ei. Uitându-se dincolo de cei doi, văzu fața lată a lui Leo Friend încruntându-se – poate dezamăgit că încă îl mai vedea în viață. Nu se mai simțise niciodată atât de lipsit de prieteni şi se apărare. Dorul de tatăl său îl cuprinse brusc, cu o intensitate cumplită.

Se răsuci spre Davies.

— O să rămân cu voi.

Piratul dădu din cap, cu un aer meditativ.

— E decizia standard, comentă el. Nu eram pe de-a-ntregul sigur c-o să fie şi a ta.

Hanson se ridică şi se holbă cu îndoială la bandajul cu care-şi încinsese şeful.

— Asta-i tot ce pot face pentru tine, Phil, spuse. Cere-i lui milord Hurwood să se-asigure că se-opreşte sângerarea şi că nu se cangrenează.

Chandagnac se uită la Hanson cu surprindere. *Vorbeşti despre Leo Friend, fără-ndoială,* se gândi. *Filozofia nu bandajează răni.*

Auzindu-şi numele, Hurwood ieşi din reverie, clipi şi se uită în jur.

— Unde e Thatch? întrebă, cu voce prea sonoră. Ar fi trebuit să fie aici.

— Anul ăsta e în întârziere, răspunse Davies, fără să se ostenească nici măcar să-şi întoarcă faţa spre Hurwood. În momentul de faţă e în Charles Town, face rost de proviziile pe care le-ai cerut. O să ne-ntâlnim cu el în Florida. Acum vino-ncoace şi fă ceva ca să te-asiguri că n-o să mor din cauza găurii ăsteia.

Beth începu să spună ceva, dar Hurwood îşi flutură mâna spre ea, cerându-i să tacă.

— Te-a lăsat să iei indicatorul? întrebă el, evident câtuşi de puţin încântat.

Davies se strâmbă.

— Capul de câine mumificat? Fireşte. Şi e cât se poate de sigur că ieri a-nceput să şuiere şi să se rotească în găleata lui cu rom, şi s-a oprit pe la amiază, sau cam aşa ceva, arătând direct spre sud-est şi schimbându-şi poziţia numai când ne schimbam cursul, prin urmare am mers exact în direcţia în care se uita el.

Ridică din umeri, atât cât reuşi s-o facă.

— Ne-a condus la voi, e foarte adevărat, dar e cu siguranţă un gunoi urât. Ne-am străduit din greu să-mpiedicăm şobolanii să-l ronţăie.

— Să-l ia naiba pe lunatecul ăla de Thatch, răbufni Hurwood, fiindc-a lăsat nişte briganzi de duzină să transporte un instrument sofisticat. Dacă s-ar fi *atins* de indicatorul ăla, şobolanii v-ar fi devorat cu totul, Davies, ţi-o promit. Idiot neglijent, cât de des crezi că se nasc câini cu două capete? Trimite imediat un om pe corabia ta, după el.

Davies zâmbi şi se întinse din nou pe punte.

— Ei bine, nu! făcu el. O să primeşti înapoi cealaltă jumătate a perechii tale oribile imediat ce pun piciorul pe insula Noua Providenţă, la fel de sănătos cum eram acum o oră. Dacă nu-mi revin cu totul între timp, flăcăii mei or să ardă blestemăţia aia. Am dreptate?

— S-a făcut! strigă unul dintre piraţi, iar ceilalţi încuviinţară dând încântaţi din capete.

Hurwood aruncă o privire aspră în jur, dar traversă puntea către locul unde zăcea Davies şi îngenunche alături de el. Se uită la bandaj, apoi îl săltă şi examină rana de dedesubt.

— La naiba, spuse, ţi-ai putea reveni foarte bine şi fără ajutorul meu, dar, de dragul indicatorului, o să m-asigur de asta.

Începu să se caute în buzunarele adânci ale hainei lungi până la genunchi.

Chandagnac se uită în dreapta şi în spatele lui. Trupul lui Chaworth, evident fără viaţă, aluneca liber încoace şi încolo sub razele soarelui, după cum se legăna corabia, iar o mână îndepărtată de corp oscila într-o parte şi într-alta, cu palma în sus şi apoi cu palma în jos, într-un gest bizar de filozofic. Ca şi cum ar fi spus că totul vine şi pleacă: binele şi răul, viaţa şi moartea, bucuria şi groaza, şi nimic n-ar trebui să fie o surpriză.

Lui Chandagnac i se părea jenant de nepotrivit, de parcă mortul ar fi fost lăsat fără pantaloni, şi îşi dori să fi mutat cineva mâna într-o altă poziţie. Îşi îndepărtă privirea.

Fiindcă nu văzuse niciodată o rană tratată de un medic, ceea ce părea să fie Hurwood, Chandagnac se apropie ca să privească; şi, preţ de o clipă de uimire, se gândi că bătrânul avea de gând să înceapă prin a pune la punct înfăţişarea lui Davies, fiindcă obiectul pe care-l scosese din buzunar semăna cu o măturică din fire de păr.

— Această coadă de bou, spuse Hurwood cu vocea pe care-o folosea probabil ca să se adreseze auditoriului, a fost tratată pentru a concentra atenţia făpturii numite de voi Însoţitor Veghetor. Dac-ar fi fost o creatură mai mare, ne-ar fi putut acorda atenţie tuturor simultan, dar, aşa cum este, nu poate veghea pe de-a-ntregul decât asupra a doi oameni în acelaşi timp. În încăierarea abia încheiată, ne-a ţinut în viaţă pe mine şi pe domnul Friend şi, fiindcă primejdia în care ne aflam noi a trecut, o să te las să-i captezi atenţia.

Strânse obiectul zbârlit grămadă, în josul părţii din faţă a cămăşii verzi ca lămâia purtate de Davies.

— Să vedem... Se scotoci din nou prin buzunare. Aici, adăugă el, scoțând la lumină o punguță de pânză plină cu ceva, se află un *drogue* care face măruntaiele să se poarte așa cum trebuie. În privința asta, în clipa de față ești din nou într-o primejdie mai mare decât mine – dar o să-l vreau înapoi.

Luă pălăria lui Davies și o lăsă pe punte, îi așeză punguța în creștet, apoi îi puse pălăria la loc.

— Asta e, spuse, ridicându-se. Să nu mai pierdem timpul. Urcați-i în barcă pe cei care pleacă și să mergem.

Noii proprietari ai lui *Carmichael* desprinseră barca din gruie și o coborâră la tribord, împroșcând cu neglijență apa, apoi întinseră către ea o împletitură de sarturi și de grijele, pe care se putea ajunge jos. La următorul val, barca se lovi de coca vasului și luă o mulțime de apă, dar Davies strigă câteva ordine cu voce obosită și corabia se roti, greoaie, până ce vântul ajunse să sufle asupra tribordului din travers și legănarea se domoli.

Căpitanul se ridică în picioare, crispându-se, iritat.

— Toți cei care vor să plece s-o facă, tună el.

Chandagnac urmări meditativ echipajul inițial al corăbiei *Carmichael* târșindu-și picioarele către copastie, o parte dintre marinari susținându-și camarazii răniți. Cu o glugă neagră peste buclele ei arămii, Beth Hurwood începu să înainteze, apoi se întoarse și strigă:

— Tată! Vino cu mine în barcă!

Hurwood își ridică privirea și râsul lui păru un ultim zdrăngănit de mașinărie neunsă.

— N-ar fi încântați de compania mea! Jumătate dintre morți se află în starea asta mulțumită colecției mele de pistoale și a mâinii mele. Nu, draga mea, eu rămân aici, la bord – așa cum o să faci și tu.

Declarația lui o făcu să se clatine, dar îi întoarse spatele și o luă spre balustradă.

— Opriți-o, se răsti nerăbdător bătrânul.

Davies dădu din cap și mai mulți pirați păși rânjind în calea ei.

Hurwood îşi permise să dea drumul unui alt hohot de râs, care se transformă însă într-o tuse cu icnete de vomă.

— Să mergem, orăcăi.

Chandagnac se uită din întâmplare la Leo Friend şi se simţi aproape bucuros că fusese silit să rămână la bord, fiindcă doctorul clipea cu mare iuţeală, buzele lui proeminente erau umede şi ochii i se lipiseră de Beth Hurwood.

— Întocmai, spuse Davies. Veniţi încoace, idioţilor, şi-aruncaţi leşurile astea peste copastie – aveţi grijă să nu le-azvârliţi în barcă – şi s-o luăm din loc. Se uită în sus. Cum e, Rich?

— Nu putem schimba cursul, se auzi un strigăt de sus, dacă nu mai avem randă. Dar cred că briza ăsta şi marea sunt destul de bune ca s-o-ntoarcă pe direcţia vântului, dacă urcăm toţi flăcăii pe grandee.

— Bine. Elliot, ia doi oameni şi du slupul înapoi, acasă.

— Da, Phil.

Beth Hurwood îşi mută privirea de la tatăl ei la Leo Friend, care zâmbi şi făcu un pas înainte – Chandagnac observă pentru prima oară că dintre zorzoanele medicului grăsan făcea parte o pereche de pantofi ridicoli, cu tocuri roşii şi catarame gen „moară de vânt". Îi oferi fetei un braţ ca o pernă bogat împodobită şi prea tare umplută, dar ea traversă puntea către Chandagnac şi rămase lângă el, fără să scoată nici un cuvânt. Îşi ţinea buzele strânse cu aceeaşi fermitate, dar el îi întrezări strălucirea lacrimilor cu o clipă înainte de a-şi şterge grăbită ochii cu manşeta.

— Să te conduc sub punte? o întrebă, cu voce scăzută.

Ea clătină din cap.

— N-aş suporta.

Davies le aruncă o privire.

— Încă n-ai primit nici o îndatorire, îi spuse lui Chandagnac. Condu-o undeva unde să nu stea-n drum. Şi, dacă tot te ocupi de asta, ai putea să-i aduci nişte rom.

— Nu prea cred..., începu el, bâţos, dar Elizabeth îl întrerupse.

— Ba da, pentru numele lui Dumnezeu.

Davies rânji spre Chandagnac şi îşi flutură mâna, făcându-le semn să se îndepărteze.

Câteva minute mai târziu, erau pe teugă, lângă ancora de la tribord, feriți de vânt de vela mare, bine întinsă, din spatele lor. Chandagnac fusese în cambuză, umpluse două căni de lut cu rom şi îi dăduse una lui Beth.

Parâmele începură să huruie iarăşi printre scripeți şi vergile scârțâiră în timp ce pânzele, din nou puse la punct şi complete, erau întoarse pentru a prinde cel mai bine vântul constant din est; corabia descrise un arc larg rotindu-se mai întâi către nord, apoi către nord-est, iar Chandagnac urmări cu privirea barca de salvare aglomerată care se îndepărta, dispărând în cele din urmă în dincolo de pupa înaltă. Slupul, aflat încă alături, la babord, ținea pasul cu *Guralivul Carmichael*. Din locul unde se sprijinea acum de balustradă, sorbind din romul cald, Chandagnac zărea catargul şi velele vasului mai mic şi, pe măsură ce corabia lor prindea viteză şi acesta se îndepărta treptat, făcându-i loc, începea să-i vadă şi coca lungă şi joasă. Clătină uşor din cap, încă nevenindu-i să creadă.

— Ei, amândoi am fi putut avea parte de ceva mai rău, remarcă el, cu voce scăzută, adresându-se lui Beth, dar încercând să se convingă pe sine însuşi în aceeaşi măsură în care încerca s-o convingă pe ea. După câte s-ar părea, eu am fost iertat pentru atacul asupra şefului, iar tu eşti protejată împotriva acestor creaturi datorită... poziției pe care-o ocupă tatăl tău printre ele.

Dedesubt şi în stânga lui, unul dintre piraţi mergea în susul şi în josul părții centrale a punții superioare, fluierând şi presărând nisipul dintr-o găleată pe numeroasele pete şi bălți de sânge de pe punte. Chandagnac se uită în altă parte şi continuăŞ

— Când vom reuşi să scăpăm din situația asta, toți marinarii din barcă vor depune mărturie că am rămas aici împotriva voinței noastre.

Era mândru de fermitatea vocii sale şi mai luă câteva înghițituri lacome de rom ca să calmeze tremurul post-criză pe care-l simțea luându-i în stăpânire brațele şi picioarele.

— Dumnezeule, spuse Beth, năucită, nu pot decât să sper c-o să *moară* aici. Nici măcar nu se poate întoarce. Nu-l vor duce la balamuc – îl vor *spânzura*.

Chandagnac dădu din cap, gândindu-se că până şi spânzurătoarea era o pedeapsă prea uşoară pentru ceea ce făcuse tatăl ei.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că-nnebuneşte, continuă ea. Ştiam că a devenit... excentric, că aceste cercetări ale lui par o mică nebunie... dar nici măcar n-am visat vreodată c-o s-o ia razna ca un câine turbat, c-o să-nceapă să *omoare* oameni.

Chandagnac se gândi la marinarul de la tunul pivotant, pe care-l văzuse căzând ucis, şi la cel pe care-l împuşcase Hurwood în faţă, o clipă mai târziu.

— Domnişoară Hurwood, n-a fost un soi de... turbare, spuse el, scurt. Era calm, metodic, ca un bucătar care striveşte furnici pe masa din bucătărie, ştergându-şi apoi mâinile şi ocupându-se de următoarea însărcinare. Iar grăsanul era în capătul opus al corăbiei, ţinând pasul cu el la fiecare împuşcătură.

— Friend, da, zise ea. A avut întotdeauna ceva care sugerează ura. Nu mă-ndoiesc că el l-a atras pe bietul meu tată în aranjamentul ăsta, indiferent despre ce-ar fi vorba. Dar tata e *nebun*. Ascultă-mă, acum o lună, chiar înainte de plecarea din Anglia, a stat afară toată noaptea şi s-a-ntors dimineaţa plin de noroi pe de-a-ntregul şi fără pălărie, strângând la piept o lădiţă de lemn împuţită. N-a spus ce e – când l-am întrebat, s-a uitat la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată – dar de-atunci nu s-a mai despărţit de ea. Acum e în cabina lui, şi jur că îi vorbeşte pe şoptite în fiecare noapte. Dumnezeule, dar i-ai citit cartea! Era de o inteligenţă atât de sclipitoare! Ce altceva, în afară de nebunie, ar putea explica de ce-a-ngăimat autorul *Reabilitării liberului arbitru* toate aiurelile alea despre cozi de bou şi despre câini cu două capete?

Chandagnac remarcă nota de încordare şi de îndoială mascată de rostirea ei controlată cu grijă.

— Nu te pot contrazice în privinţa asta, ceda el cu delicateţe.

Ea îşi termină romul.

— Poate c-o să mă duc jos. Oh, ăă, John, mă poţi ajuta să fac rost de mâncare?

Chandagnac se holbă la ea.

— Acum? Da, cred că da. Ce ai...?

— Nu, nu acum, la orele de masă. Cred că în condițiile astea o să-mi fie şi mai greu să evit regimul prescris de Friend şi îmi doresc mai mult decât oricând să nu-mi pierd vigilența.

Chandagnac zâmbi, dar se gândi din nou la consecințele aruncării resturilor pentru câinii vagabonzi.

— O să fac tot ce pot. Dar numai Dumnezeu ştie ce mănâncă demonii ăştia. S-ar putea să prefere ierburile lui Friend.

— Tu nu le-ai gustat. Beth o porni către scară, dar se opri ca să se uite înapoi. Ai dat dovadă de foarte mare curaj, John, provocându-l pe pirat aşa cum ai făcut-o.

— N-a fost o provocare, a fost doar... un soi de reflex.

Descoperi că devenea irascibil.

— Bătrânul Chaworth ajunsese să-mi placă. Îmi aducea aminte de... un alt bătrân. Nici unul dintre ei n-avea nici un strop de rațiune. Şi presupun că n-am nici eu, fiindcă altminteri aş fi fost acum în barcă. Dădu peste cap restul de rom. Ei, ne vedem mai târziu.

Se uită înainte, pe lângă bompres, către orizontul albastru, şi, când îşi întoarse privirea înapoi, ea plecase. Ceva mai relaxat, urmări noul echipaj la lucru. Se cățărau pe greement, agili ca nişte păianjeni, şi se-njurau din când în când unii pe alții în engleză, franceză, italiană şi în vreo alte două limbi pe care Chandagnac nu le mai auzise niciodată şi, cu toate că gramatica piraților era mizerabilă, trebuia să admită că, în ceea ce privea obscenitățile, blasfemiile şi insultele alambicate, luaseră tot ce era cu putință din toate limbile înțelese de el.

Zâmbi şi avu timp să se-ntrebe de ce nu-şi dăduse până atunci seama că zeflemelele acelea poliglote înfricoşătoare îndrugate cu bonomie erau identice cu ceea ce auzea în tavernele din Amsterdam, Marsilia, Brighton şi Veneția; în amintire i se amestecau toate, contopindu-se într-o singură tavernă arhetipală dintr-un port, în care tatăl lui stătea mereu la o masă de lângă foc, bând specialitatea casei şi făcând schimb de noutăți cu ceilalți călători. Tânărului Chandagnac i se părea uneori că marionetele erau un grup de aristocrați din lemn ce călătoreau însoțiți de doi servitori plămădiți din carne şi sânge, iar acum, la şapte ani după ce

părăsise viaţa aceea, se gândi că păpuşile nu fuseseră nişte stăpâni răi. Plăţile se făcuseră la intervale inegale, pentru că zilele de glorie ale teatrelor de păpuşi din Europa se încheiaseră în 1690, anul naşterii lui Chandagnac, când Germania ridicase interdicţia clericală de zece ani în privinţa spectacolelor interpretate de fiinţe omeneşti, însă uneori fuseseră totuşi generoase; mâncărurile fierbinţi de la cină şi paturile călduroase din acele perioade deveniseră şi mai plăcute în comparaţie cu încăperile îngheţate şi cu mesele de care nu avuseseră parte în lunile precedente.

Piratul cu găleata cu nisip părea să-şi fi terminat treaba, dar, în timp ce se îndrepta spre pupă călcând apăsat, călcâiul îi alunecă prin dreptul catargului principal. Aruncă o privire aspră în jur, de parcă ar fi îndrăznit cineva să râdă, apoi aruncă tot nisipul rămas pe traseul său alunecos şi se îndepărtă cu paşi mari.

Chandagnac se întrebă dacă sângele pe care alunecase fusese al lui Chaworth. Îşi aduse aminte de o noapte din Nantes, când tatăl său scosese cuţitul împotriva unei bande de indivizi grosolani care îi aşteptaseră pe cei doi Chandagnac, *pere et fils*, la ieşirea dintr-un magazin de vinuri şi îi încolţiseră, cerându-le banii. În seara aceea, bătrânul Francois Chandagnac avea o sumă mare asupra lui, şaizeci şi cinci de ani şi dubii în privinţa viitorului, aşa că, în loc să le întindă banii gheaţă, cum făcuse mai înainte, în alte două rânduri când i se întâmplase să fie jefuit, îşi scosese din buzunar cuţitul cu care sculpta feţele şi membrele marionetelor şi îl agitase ameninţător către hoţi.

Chandagnac se sprijini de unul dintre tunurile pivotante de la tribord, unul cu care nu se trăsese, şi savură căldura soarelui care-i cuprindea spatele, beţia uşoară care-l cuprindea şi faptul că nu simţea nici o durere.

Cuţitul fusese aruncat din mâna tatălui său cu o primă lovitură dispreţuitoare de picior, după care în beznă rămăseseră pur şi simplu numai pumni, dinţi, genunchi şi cizme, iar când se îndepărtaseră, râzând şi bucurându-se în vreme ce numărau banii din punga neaşteptat de grasă, tâlharii îşi închipuiseră cu siguranţă că lăsară pe alee, în urma lor, două cadavre.

În anii scurşi de atunci, Chandagnac îşi dorise uneori ca presupunerea aceea să fi coincis cu realitatea, fiindcă nici el, nici tatăl lui nu-şi mai reveniseră niciodată cu adevărat.

Reuşiseră în cele din urmă să se întoarcă în camera lor. Tatăl lui îşi pierduse dinţii din faţă şi sfârşise prin a-şi pierde şi ochiul stâng, se alese cu mai multe coaste rupte şi, probabil, şi cu o fractură de craniu. Tânărul John Chandagnac nu mai putuse să-şi folosească mâna dreaptă, din cauza tocului greu al unei cizme, mersese vreme de o lună în baston şi abia după un an îi dispăruseră cu desăvârşire urmele de sânge din urină. Mâna rănită, asupra căreia îşi recăpătase în final aproape tot controlul, se dovedise o scuză foarte bună pentru abandonarea acelei cariere nomade şi, ca urmare a unui insistenţe insuficient mascate, reuşise să-şi facă rost de bani de drum şi să se mute la o rudă din Anglia; înainte de a-şi sărbători a douăzeci şi doua aniversare ajunsese contabil la o firmă engleză producătoare de îmbrăcăminte.

Cu o sănătate care se înrăutăţea fără încetare, tatăl lui continuase de unul singur să se ocupe de spectacolul de marionete vreme de încă doi ani, înainte de a muri, la Bruxelles, în iarna anului 1714. Nu aflase niciodată de banii care deveniseră ai lui, bani care i-ar fi putut prelungi şi însenina atât de spectaculos viaţa... şi care îi fuseseră furaţi cu abilitate de propriul frate mai mic, Sebastian. Chandagnac se uită peste umărul drept, privind orizontul estic cu ochi îngustaţi, până când reuşi să desluşească o linie uşor mai întunecată, care ar fi putut fi Hispaniola. *Ar fi trebuit s-ajung acolo peste vreo săptămână*, se gândi, cu furie, *după ce-mi deschideam un credit la banca din Jamaica. Cât o să dureze acum? Nu muri, unchiule Sebastian. Să nu mori înainte de-a ajunge eu acolo.*

Capitolul doi

Chiar şi în lumina apusului, cu focurile la care se gătea începând să puncteze plaja din ce în ce mai întunecată, bancurile pestriţe de peşti din port se vedeau limpede, iar ambarcaţiunile care veneau de dincolo de colţul îndepărtat al insulei Hog se zăreau schimbându-şi frecvent cursul în timp ce străbăteau apa de un albastru întunecat în drumul lor dinspre larg către Noua Providenţă. Cea mai mare parte a vaselor din aşezare erau deja amarate pentru noapte, fie în port, fie de-a lungul cheiului învechit, câteva, mai mici, fuseseră trase direct pe nisipul alb, iar populaţia insulei începuse să fie preocupată de pregătirea cinei. La ora aceea, duhoarea aşezării purta cea mai intensă luptă cu briza proaspătă, pentru că la obişnuitul său amestec de fum de catran, sulf, mâncare veche şi nenumărate latrine improvizate se adăuga adesea înfiorătorul spectru olfactiv datorat bucătarilor lipsiţi de experienţă: mirosul fulgilor arşi ai puilor lăsaţi nejumuliţi de bărbaţi prea nerăbdători, al fierturilor bizare cu prea multă mentă, prea mult coriandru şi prea mult muştar chinezesc, toate luate cu japca şi adăugate de mâini entuziaste de amatori ca s-ascundă gustul cărnurilor dubioase şi al experimentelor stranii şi uneori explozive ce ţineau de arta fabricării punciului.

Benjamin Hurwood îi luase pe fiica sa şi pe Leo Friend de la bordul lui *Carmichael* cu patru ore mai devreme, la scurt timp după încheierea acţiunii laborioase de remorcare a vasului, de virare şi de manevrare a parâmelor cu ajutorul scripeţilor, cu mult

înainte a-ncepe piraţii să careneze corabia. Strigase către prima barcă ajunsă alături de vas, cerându-le bărbaţilor din ea să-i ducă la mal, şi fusese nu numai ascultat, ci şi recunoscut, după cum i se păruse lui Chandagnac.

Carmichael zăcea în mod bizar pe o parte, cu toate pânzele strânse, fixate de vârfurile catargelor, dând la iveală parâmele întinse pe sub chilă şi legate de piloni solizi de pe partea expusă vederii, cu o întreagă jumătate din lungimea sa de treizeci şi patru de metri afară din apă, sprijinită de nisipul alb de pe ţărmul în pantă al unui golfuleţ cu apă convenabil de adâncă, aflat la o sută de metri distanţă către sud faţă de principalul grup de corturi; Chandagnac, clătinându-se atât din cauza oboselii cât şi din cauza noutăţii reprezentate de pământul ferm de sub picioare, trudea din greu pe plajă, alături de piraţii care îl anunţaseră cu veselie că, în calitate de membru abia cooptat al echipajului, trebuia să muncească pentru doi.

— Ah, să fiu al naibii, remarcă tânărul fără dinţi care păşea apăsat alături de el, simt miros de haleală zdravănă.

Chandagnac dedusese că numele lui era Skank.

Corabia de sub ei gemu zgomotos în timp ce i se obişnuiau grinzile cu noile solicitări, iar din jungla întunecoasă se auziră croncăniturі şi ţipete de păsări – el presupuse că asta trebuiau să fie.

— Zdravănă e cuvântul potrivit, încuviinţă, dând din cap şi gândindu-se că, judecând după flăcările, mirosurile şi zbieretele care veneau de undeva, din faţa lor, se părea că haleala pregătită era nu doar încă vie, ci se mai şi împotrivea zdravăn.

În stânga, zărindu-se pe deasupra frunzişului palmierilor, era o colină rotunjită, stâncoasă.

— Fortul, spuse însoţitorul lui ştirb, arătând într-acolo.

— Fort?

Chandagnac îşi îngustă ochii şi reuşi într-un târziu să distingă zidurile şi un turn, construite din aceeaşi piatră ca dealul însuşi. Chiar şi de acolo de jos, de pe plajă, putea zări mai multe deschideri cu margini zdrenţuite pe linia neuniformă a pereţilor.

— Aţi construit un fort aici?

— Nu, l-au construit spaniolii. Sau poate englezii. Au făcut cu schimbul ani de zile, pretinzând că locul ăsta le aparţine, dar, când a venit Jennings şi s-a hotărât să dea naştere aici un oraş al piraţilor, pe toată insula nu era decât un singur om, o epavă veche, smintită. Englezii îşi imaginează acum că au luat-o în stăpânire – regele George a trimis chiar şi un om care se îndreaptă încoace, urmând să ofere o amnistiere oricăruia dintre noi dacă renunţă la fărădelegi şi se înhamă la muncă. Nu ştiu la ce, la lucrul pământului, sau cam aşa ceva – dar asta n-o să dureze la nesfârşit.

Ajunseseră erau printre focurile la care se gătea, acum şerpuiau printre grupurile de oameni aşezate pe nisip. O mare parte dintre meseni se sprijineau de butoaie sau de vergi în poziţie verticală şi le strigau cu toţii urări de bun venit nou-sosiţilor, fluturând sticle şi bucăţi de carne arsă. Chandagnac se uită nervos la feţele luminate de foc şi observă surprins că în jur de o treime erau ale unor femei.

— *Jenny* e amarată acolo, spuse Skank, fluturându-şi mâna cu un aer nefericit. Au făcut un foc şi, cu puţin noroc, au căpătat şi câte ceva de pus în oală.

Chandagnac încă mai avea senzaţia că i se legăna pământul sub picioare şi, când păşi peste o movilă joasă de nisip, se clătină ca şi cum ar fi încercat să-şi ţină echilibrul pe o punte legănată de valuri; reuşi să nu cadă, dar izbi un picior de pui din mâna unei femei.

Iisuse, se gândi, brusc înspăimântat.

— Îmi cer scuze, se bâlbâi el.

Dar ea se mulţumi să-i răspundă cu un râs de beţiv, înşfăcă o altă bucată de pui de pe o farfurie după toate aparenţe din aur veritabil şi murmură ceva într-un amestec nedesluşit de franceză şi italiană; Chandagnac era aproape sigur că fusese o invitaţie la sex, pe jumătate sarcastică, dar jargonul era prea nefamiliar şi verbele prea trunchiate ca să nu aibă nici o îndoială.

— Ăă, se grăbi să i se adreseze lui Skank când îşi reluă mersul legănat, *Jenny*?

— E slupul cu care vi l-am luat pe *Carmichael*, îl lămuri piratul tânăr. Da, adăugă, uitându-se atent în faţa lor când se urcară pe o

altă culme nisipoasă, au pe foc o oală cu apă de mare şi aruncă în ea nişte bucăţi de carne sărată, sau cam aşa ceva.

Skank o rupse la fugă, poticnindu-se prin nisip, ceea ce făcură şi ceilalţi oameni ai lui Davies. Chandagnac îi urmă cu mai puţină grabă, uitându-se atent înainte. Pe plajă era un foc şi pe scândurile în flăcări se odihnea un vas înalt aproape până la brâu. Văzu mai mulţi pui descăpăţânaţi şi cu măruntaiele scoase, dar altminteri nepregătiţi în nici un fel, azvârliţi cu boltă din întuneric şi împroşcând lichidul din vas, apoi un bărbat se apropie clătinându-se şi aruncă înăuntru fluidul plin de cocoloaşe dintr-o găleată. Chandagnac îşi stăpâni un icnet, apoi rânji când îi trecu prin cap se temea mai puţin de oamenii aceia decât de mâncarea lor.

Un bătrân scund şi îndesat, chel dar bărbos ca un palmier, se aplecă deasupra focului, îşi vârî braţul drept, tatuat, în fiertură şi o amestecă.

— Încă nu e destul de fierbinte, bodogăni.

Scoase un pui, se îndepărtă de foc şi muşcă dintr-o aripă. Fulgii dădeau un spectacol uimitor în barba lui şi Chandagnac auzea zgomotul oaselor ronţăite acoperind vorbăria generală.

— Dar are savoare, decise bărbatul, aruncând înapoi în oală pasărea căreia îi făcuse ravagii.

— Să cântăm, strigă cineva. Cât avem de aşteptat.

Se auziră urale, dar în lumina focului păşi o siluetă uscăţivă, zâmbitoare.

— La naiba cu cântecele, spuse Philip Davies, uitându-se drept la Chandagnac. Să vedem un spectacol cu păpuşi.

Disprețul amestecat cu o notă de amuzament din vocea lui înfierbântă obrajii lui Chandagnac.

Poate că Davies glumea, dar ceilalţi piraţi îmbrăţişară ideea cu nerăbdare.

— Are dreptate, strigă un bărbat, cu singurul său ochi aproape ieşindu-i din cap de entuziasm, flăcăul ăsta de pe *Carmichael* ştie să umble cu păpuşile. Hristoase! O să ne ofere un spectacol, nu-i aşa?

— O s-o facă, răbufni un bărbat beat criţă aşezat în apropiere. O s-o facă sau… o să-i trag nişte şuturi în cur.

Toţi păreau să creadă că ideea era bună şi *Chandagnac* se pomeni împins în porţiunea liberă din faţa focului.

— Ce... dar...

Se uită în jur. Ameninţarea beţivului nu părea să fi fost o glumă şi îşi aminti cu câtă nonşalanţă fusese ucis Chaworth.

— O faci sau nu, băiete? întrebă Davies. Ce s-a-ntâmplat, spectacolele tale sunt prea *faine* pentru noi?

Un negru cu ochi mari se holbă la Chandagnac, apoi se uită în jur, la camarazii săi.

— A spus că sunt *câine*, nu-i aşa?

— O clipă! spuse Chandagnac, cu voce sonoră, ridicându-şi mâinile. Aşteptaţi, da, o s-o fac. Dar îmi trebuie... ăă... o mulţime de sfoară, un ac solid, un cuţit ascuţit şi o bucată de lemn foarte moale, de, să zicem, dimensiunile unui ulcior de zece litri.

Mai mulţi piraţi care stătuseră jos săriră în picioare, strigând încântaţi.

— Oh, adăugă Chandagnac, şi vreo două bucăţi de pânză ar prinde bine, şi nişte pioneze, sau nişte cuie mici. Şi am văzut pe-aici nişte sticle date din mână-n mână – ce-aţi zice de ceva de băut pentru păpuşar?

Câteva minute mai târziu, stătea lângă foc, ghemuit asupra uneltelor lui grosolane, alternând lucrul cu sorbiturile lacome dintr-o sticlă cu un rachiu foarte bun, şi, în timp ce cioplea cu iuţeală bucăţi dintr-o porţiune crăpată a unui trunchi de palmier, menite să devină membre, trunchi, pelvis şi cap, se întreba ce soi de spectacol ar fi gustat publicul lui. Shakespeare nu părea potrivit. Cu ani în urmă, după ce credea că tânărul John se dusese sus, la culcare, tatăl lui interpreta în cârciumi vreo două schimburi scurte de replici vulgare, iar el bănuia că făcuseră parte din repertoriul profesional al bătrânului pe vremuri, în anii neproductivi dinainte de interzicerea spectacolelor cu actori în Germania. Dacă reuşea să şi le reamintească, aveau să meargă probabil foarte bine.

Cu o îndemânare pe care n-ar fi crezut c-o mai avea, crestă părţile din faţă ale celor două capete, creând chipuri grosolane, dar cu trăsături precise; pe urmă tăie benzi mici de pânză care, bătute-n

cuie, să-i servească drept balamale, apoi bucăți mai mari, de forme mai complicate, pentru haine. Nu avu nevoie de mai mult de un minut ca să asambleze, tot cu cuie, cele două marionete, apoi tăie bucăți de sfoară și le țintui de urechile, mâinile, genunchii și spatele lor, fixându-le capetele opuse de o cruce pe care o strângea într-o mână. Manevrarea simultană a celor două păpuși îi impunea să renunțe la bagheta separată care controla genunchii fiecăreia dintre ele, dar învățase cu mult timp în urmă să folosească în schimb primele două degete de la fiecare mână, întinse și țepene.

— Bun, îi dăm drumul, spuse în cele din urmă, încercând să pară încrezător în sine, așa cum îl sfătuise tatăl lui să facă ori de câte ori avea un public potențial ostil, cum era cu siguranță al său. Toată lumea să stea jos. Se poate să-mi arunce cineva... butoiul ăla stricat de-acolo, vă rog? E mai bun decât nimic pentru o scenă.

Spre surpriza lui, unul dintre ei i-l aduse și i-l așeză cu grijă în față. Chandagnac se uită o clipă la butoiul fără capac, primit pe neașteptate, apoi sfărâmă cu o lovitură de picior toată partea din față, îndepărtă capetele sparte ale doagelor și singurul cerc care mai rămăsese și se retrase cu un pas înapoi. Dădu din cap.

— Scena noastră.

Cei mai mulți dintre pirați se așezaseră și își încetaseră zbieretele, așa că el luă crucile de manevrare și își strecură degetele în bucle.

— Eroul nostru, spuse, săltând marioneta cu picioarele acoperite de pantaloni grosolani, apoi adăugă, arătând-o pe cealaltă, pentru care încropise o rochie: Și femeia peste care se nimerește să dea.

Publicul păru să considere asta suna promițător.

Păpușa femeie fu adusă brusc în partea deschisă a butoiului, iar cealaltă – bărbatul – începu să se apropie agale, de la o distanță de un metru.

Chandagnac era extrem de conștient că stătea pe o plajă din partea greșită a lumii, în fața unei mulțimi de ucigași beți. Interpretarea unui *spectacol cu păpuși* în asemenea circumstanțe era bizar de nepotrivită, ca niște ghirlande de mai pe o spânzurătoare...

sau, îi trecu prin minte, că dansul şi melodiile cântate din instrumente muzicale în timpul abordării unui vas comercial şi al uciderii a mai bine de jumătate din echipajul său.

Venind din direcţia celorlalte focuri, în lumina flăcărilor îşi făcu apariţia bărbatul cu cea mai ciudată înfăţişare pe care o văzuse Chandagnac de când părăsise Anglia. Barba şi părul lui lung, cleios, aveau culoarea oaselor vechi, iar faţa părea o piele întunecată, bine întinsă peste un craniu. Chandagnac nu reuşi să ghicească din ce rasă făcea parte, dar, când mai mulţi piraţi îl întâmpinară spunându-i „guvernatorule" şi îi făcură loc să se aşeze, presupuse că trebuia să fie „epava veche, smintită" despre care amintise Skank, singurul locuitor al insulei din momentul descoperirii sale de către piraţi.

Păpuşa bărbat ajunsese în dreptul butoiului şi părea pe punctul de a trece pe lângă el, dar femeia se aplecă prin deschiderea asemănătoare cu o uşă şi-şi înclină capul pe-o parte.

— 'Nă seara, domnule, spuse Chandagnac, cu voce ascuţită, simţindu-se ca un idiot. N-aţi vrea să-i faceţi cinste unei doamne cu ceva de băut?

— Poftim? vorbi Chandagnac pentru cealaltă păpuşă, parodiind cât se putea de evident accentul englezilor din clasa de sus. Sunt foarte tare de...

— Vă rog să vorbiţi cu mai multă vlagă, domnule, îl întrerupse femeia. N-aud prea bine.

— ... de urechi.

— Ce spuneţi, domnule? Vorbiţi despre ceva vechi? Temeri vechi? Cred că ştiu la ce vă referiţi, dar, domnule, cu mine nu trebuie să vă temeţi de nimic. Vă garantez...

— Nu, nu, am spus urechi, *urechile mele.*

— Acadele? Vă plac dulciurile? *Ce e* cu acadelele?

— Ziceam că-s tare de urechi, aşa se spune despre cineva care n-aude, şi eu sunt *foarte tare* de...

— Oh! Oh, bine, minunat, domnule, minunat, *foarte tare*, aşa sunteţi, bun, să trecem la afaceri şi să nu mai vorbim despre dulciuri, şi apoi să...

— E o cursă! strigă un pirat din public. O să-l ducă drept în brațele unei patrule de recrutori. Pe mine așa m-au înhățat în Marina Militară!

— Cu o femeie? strigă un altul, cu neîncredere. *Eu* am primit *ceva de băut* – și nu dădusem de dușcă nici măcar jumătate când mi-au tras una-n cap, și m-am trezit la bordul unei corăbii.

Davies râse, destupând o sticlă ne-ncepută.

— Pe mine m-au prins cu o bomboană. Aveam cincisprezece ani și mă-ntorceam acasă de la un atelier de dulgherie unde-mi făceam ucenicia.

Înclină sticla și sorbi prelung.

— Nu se *poate*! se amestecă altcineva. E ilegal! Ucenicii care n-au împlinit op'șpe ani sunt scutiți. Ar fi trebuit să-i spui căpitanului, Phil, și te-ar fi dus înapoi, la țărm, ba ți-ar fi cerut și iertare.

— Regina Anna a dat legea asta în 1703, iar pe mine m-au înrolat cu patru ani înainte. Davies zâmbi, își înclină din nou sticla, apoi își șterse mustața și adăugă: Și nu se aplică *retroactiv*. Se uită la Chandagnac. Da, pune-o să-l dea pe mâna unei patrule de recrutori.

— Ăă... bine.

Chandagnac văzuse patrulele de recrutori în acțiune în mai multe țări, dar vârsta lui, sau cetățenia, sau poate câte o mită ocazională, strecurată discret de tatăl lui, îl feriseră să le cadă-n gheare.

— Pe aici, domnule, spuse păpușa femeie, ispititoare, strecurându-se în butoi.

Capul celeilalte păpuși tresări prostește.

— Poftim?

— Spuneam că eu cunosc locul ăsta. Putem să bem aici ceva.

— Pute? Da, pute. Pe legea mea, nu e de mirare, uită-te la băietanii ăștia necioplți. Nu sunt sigur că...

Bărbatul o urmă înăuntru, iar Chandagnac zgâlțâi apoi păpușile și lovi sacadat cu vârful cizmei în partea din spate a butoiului.

— Au! strigă apoi, cu voce grosolană. Atenție! Prindeți-l! Puneți-l la pământ! Și gata, domnule! Îngăduiți-mi să fiu primul care vă felicită fiindc-o să-ncepeți o viață nouă, în largul mărilor!

Chandagnac sperase c-avea să readucă povestea pe făgaşul ei obişnuit, dar spectatorii îi cerură să-l urmărească pe nefericitul protagonist la bordul unui vas militar, aşa că se văzu nevoit să culce butoiul pe-o parte, ca să-i servească drept corabie, şi se grăbi să taie şi să însăileze fusta femeii, transformând-o într-o pereche de pantaloni, astfel încât păpuşa să poată juca diverse roluri de bărbaţi.

La îndemnul spectatorilor care-şi aduceau aminte prin ce trecuseră, Chandagnac o făcu pe păpuşa care-l întruchipa pe ghinionistul personaj principal – şi care-şi pierduse între timp accentul aristocratic – să primească tot felul de pedepse, după bunul plac al temuţilor şi disprețuiților ofiţeri. I se tăie o ureche fiindcă răspunsese, după primirea unui ordin, pe un ton considerat sarcastic de unul dintre aceştia, rămase fără dinţii peste care fusese pocnit cu o cavilă pentru o altă ofensă, după care se alese cu o „biciuire în toată flota", ceea ce însemna, după toate aparenţele, să fie îmbarcat pe rând, în mod ceremonios, pe o serie de corăbii, fiind biciuit apoi la bordul fiecăreia.

În cele din urmă, publicul îi îngădui să sară peste bord într-un port tropical şi s-ajungă la mal înaintând cu greu prin apă. În acest punct, o serie de spectatori îşi pierdură interesul şi începură să cânte, iar doi se încinseră într-un duel cu bețe în afara cercului.

Chandagnac continuă în ciuda neatenţiei, punându-l pe fugar să se-ascundă în junglă în aşteptarea unui vas de piraţi care oferea de lucru pentru încă un marinar, însă „epava bătrână" sări apoi în picioare.

— Izvorul! strigă. Până şi apa ţâşnită din pământ e scârboasă!

— Ai dreptate, guvernatorule, zise Skank, dar întrerupi spectacolul.

— Feţele dintre stropi! *Almas de los perdidos!**

— Tacă-ţi gura, Sawney! strigă cineva.

— Ah! Bătrânul se uită în jur cu ochi mari, apoi clipi. *Oţetul*, spuse apoi, atât de plin de sine încât ai fi crezut că tocmai le dezvăluise parola de intrare în Împărăţia Cerurilor, o să gonească păduchii de pe trupurile voastre.

* Sufletele osândiților, în lb. spaniolă.

— Nu sunt câine! strigă negrul care contribuise la intimidarea lui Chandagnac când i se ceruse să dea spectacolul.

Şi se uită drept la el, ca şi cum totul ar fi degenerat într-un adevărat haos.

— De vestea asta are nevoie echipajul lui Charlie Vane, guvernatorule, nu al nostru, spuse Davies. Îi întinse bătrânului sticla de care se ocupase până atunci, încă pe mai mult de jumătate plină. Ce-ar fi să te duci să-i spui?

Guvernatorul Sawney sorbi prelung şi se îndepărtă agale, reîntorcându-se în întuneric, cu două pauze în care zbieră fragmente dojenitoare din Vechiul Testament.

În clipa aceea, spre uşurarea lui Chandagnac, cineva strigă că mâncarea era gata. Îşi lăsă păpuşile în butoi şi se alătură năvalei către oala în care se gătise, unde i se înmână o scândură pe care se afla un pui fierbinte, umed şi parcă umflat. Însă mirosea destul de bine, fiindcă în găleata pe care-o văzuse golită în oală se aflase nişte curry considerat de alte echipaje prea picant pentru a fi mâncat, aşa că-şi scoase puiul din pielea desprinsă de carne, îl înfipse într-un băţ şi-l ţinu deasupra flăcărilor. Alţi piraţi, de asemenea nu prea entuziasmaţi de puiul pe jumătate fiert, îi urmară exemplul şi, după ce mâncară cu toţii, turnând rachiu pe urmele mâncării încă dubioase, cineva propuse ca păpuşarul să devină bucătarul lor oficial.

Ideea fu întâmpinată cu strigăte de aprobare, şi Davies, el însuşi unul dintre cei care-şi pregătiseră puiul imitându-l pe Chandagnac, se săltă în picioare ameţit de beţie.

— Ridică-te, căţeluşule, îi spuse lui Chandagnac.

El se supuse, deşi nu reuşi să zâmbească, hotărându-se să considere că diminutivul apăruse fiindcă îndeletnicirea lui de păpuşar te ducea cu gândul la o creatură jucăuşă*.

— Cum te cheamă, căţeluşule?

— John Chandagnac.

— Shandy şi mai cum?

— Chandagnac.

---

* Joc de cuvinte intraductibil: cuvântul „pup" (căţeluş) coincide cu începutul cuvântului „puppeteer" (păpuşar).

O scândură din foc trosni zgomotos, aruncând scântei către cer.

— La naiba, băiete, viaţa e prea scurtă pentru soiul ăsta de nume. Te numeşti Shandy. Şi e un nume foarte potrivit pentru un bucătar.

Se întoarse către restul piraţilor, întinşi pe nisip ca nişte victime căzute-n luptă.

— El e Jack Shandy, spuse, cu voce destul de sonoră ca să acopere murmurele neîntrerupte. E bucătarul nostru.

Toţi cei care reuşiră să-l înţeleagă părură încântaţi, iar Skank cocoţă unul dintre puii fierţi nerevendicaţi pe un tricorn şi-l făcu pe Chandagnac să-l poarte în timp ce dădea peste cap o cană de rom.

Pe urmă, pentru noul bucătar seara se preschimbă într-o nesfârşită pată ceţoasă, punctată ici şi colo de impresii clare: la un moment dat sărea în valuri, împroşcând apa, fiindcă lua parte la un dans complicat, iar muzica era un răpăit de tobe, contrapunctat de rostogolirea valurilor, de foşnetul vântului printre palmieri şi chiar de bătăile propriei sale inimi; ceva mai târziu, după ce scăpase din mijlocul dansatorilor şi alergase pe mal, hoinări vreme îndelungată între mare şi junglă, ocolind focurile şi şoptind „John Chandagnac" iarăşi şi iarăşi, pentru sine însuşi, fiindcă, odată ce primise un nou nume, îşi imagina că s-ar fi putut să-l uite pe cel vechi, acolo, în acea lume a crimei şi a romului şi a insulelor minuscule, strălucitoare; iar după o vreme văzu un grup de copii despuiaţi care-i găsiseră păpuşile şi le puneau să danseze, dar nu le atingeau în nici un fel, îşi făceau doar palmele căuş în apropierea lor, şi fiecare capăt de cui din alcătuirea marionetelor săltărеţe strălucea într-un roşu mat; se pomeni, în cele din urmă, aşezat în nisipul moale, care ar fi fost încă şi mai confortabil dacă s-ar fi întins pe el. Se lăsă pe spate, îşi dădu seama că încă mai purta pălăria, şi-o scoase pe bâjbâite, afundându-şi din întâmplare mâna în burta puiului rece, se îndoi de mijloc ca să vomite, asta cu vreo doi metri mai în josul povârnişului, apoi se lăsă să cadă din nou pe spate şi adormi.

Capitolul trei

Vara anului 1718 nu era una tipică pentru republica proscrișilor de pe insula Noua Providență. Tradiția le cerea piraților din Caraibe să-și careneze vasele mai mari primăvara și, cocile odată curățate de alge și de lipitori și toate scândurile și parâmele putrede odată înlocuite, să-și umple calele cu mâncare, cu apă și cu cea mai valoroasă parte a prăzii din timpul iernii și să navigheze spre nord-vest, plutind în jurul insulelor Berry și Bimini și lăsându-se apoi ajutați de eternul Curent al Golfului în timp ce-și croiau drum către coasta Americii de Nord. Guvernatorii coloniilor engleze îi considerau de obicei bine-veniți, fiind recunoscători pentru prosperitatea adusă de bunurile oferite la preț redus, iar, la vreme de vară, arhipelagul Caraibelor era un teren cețos de reproducere a virușilor malariei și febrei galbene, și ai oricărui soi de molimă, ca să nu mai vorbim de uraganele care preferau cel mai adesea să sosească în acest anotimp, înaintând în susul pantelor, către vest, dinspre largul Atlanticului, de dincolo de insulele Barbados, despicându-se în jurul Cubei și urcând către golful Mexic ca niște bucăți rotitoare de burghiu croindu-și drum prin sticlă, creând și spintecând insule în drumul lor, sau chiar distrugându-le în întregime.

Dar acum erau deja în iulie și portul din Noua Providență continua să fie ticsit de slupuri, de goelete și de brigantine, cărora li se adăugau chiar și două corăbii cu câte trei catarge, focurile la care se gătea continuau să mânjească aerul de deasupra colibelor,

a barăcilor şi a corturilor din pânză de vele, iar târfele şi angrosiştii amatori de mărfuri pentru piaţa neagră continuau să se foiască printre echipaje şi să pândească nerăbdători apariţia unor corăbii; se zvonea că regele George îl numise guvernator al insulei pe Woodes Rogers, care putea să sosească oricând, escortat de marina militară, aducând atât amnistia oferită de rege tuturor piraţilor dornici să renunţe la piraterie, cât şi pedepsele stabilite de lege pentru toţi ceilalţi.

Filozofia cea mai des întâlnită printre rezidenţii din Noua Providenţă în primele săptămâni ale lunii iulie era de obicei rezumată prin cuvintele „aşteaptă şi vezi". Câţiva, ca Philip Davies, erau hotărâţi să plece înainte de sosirea lui Rogers, iar alţii, la fel de puţini, şi mai ales Charlie Vane şi echipajul lui, se hotărâseră să rămână şi să se opună cu toată forţa incursiunii autorităţilor de dincolo de Atlantic; dar cei mai mulţi dintre piraţi erau înclinaţi să accepte oferta de amnistiere, eliminând din viitorul lor spectrul vâslei de argint ceremoniale cărate de călău când escorta un pirat condamnat la spânzurătoare, pe al preotului şi pe al mulţimii, precum şi pe al ultimului nod cu care avea de-a face osânditul. La urma urmelor, dacă viaţa sub noul regim n-avea să li se pară mai bună, puteau fura oricând o barcă, lăsându-se purtaţi de vânt către o altă insulă. Cu două sute de ani în urmă, spaniolii îşi făcuseră o datorie din populareа tuturor insulelor lor cu porci şi vite, iar unui om i se puteau întâmpla lucruri mult mai rele decât traiul pe un ţărm neluat în evidenţă, unde avea să se hrănească din belşug cu fructe, cu peşte şi cu carne uscată pe un *buccan**, deasupra focului; era un stil de viaţă dispărut efectiv cu un secol în urmă, când spaniolii îi alungaseră pe toţi gitanii-de-plajă inofensivi de pe insulele lor, silindu-i să plece pe mare – şi aceiaşi spanioli aveau s-o regrete în curând, pentru că *buccanerii* izgoniţi se transformaseră repede în prădători marini – iar insulele erau încă acolo.

Portocalele punctau acum jungla aidoma unor monede de aur strălucitor presărate pe satin verde şi pe catifea mototolită; până şi

* Grătar de lemn, în limbajul din Caraibe.

oamenii care crescuseră în Anglia urmau exemplul celorlalte rase şi dădeau savoare hranei lor simple adăugându-i fructe de tamarind, papaya şi mango; de copaci atârnau fructe de avocado dolofane, de un verde întunecat, căzând adesea pe nisip cu un zgomot înfundat şi făcându-i să tresară pe piraţii care nu erau obişnuiţi să le vadă în anotimpul când se coc.

Gătitul începuse de fapt să ocupe o parte mai mare a vieţii zilnice din aşezarea Noua Providenţă, atât pentru că sosirea iminentă a lui Woodes Rogers însemna cel puţin o amânare a aventurilor piratereşti, lăsându-le tuturor mai mult timp în care să fie preocupaţi de ceea ce mâncau, cât şi fiindcă bucătarul corăbiei *Guralivul Carmichael* se dovedise nu numai foarte priceput, ci mai începuse şi să prepare porţii suficient de mari ca să hrănească mai multe echipaje în schimbul ajutorului oferit când era vorba să facă rost de provizii. De exemplu, în cele trei săptămâni scurse de la sosirea lui *Carmichael*, avuseseră loc şapte „expediţii *bouillabaisse*" * în timpul cărora absolut toată lumea, piraţi, târfe, negustori de pe piaţa neagră şi copii, intraseră în apa din port la ora refluxului înarmaţi cu plase şi găleţi şi trăseseră afară din mare suficiente vieţuitoare de un soi sau altul pentru ca bucătarul să pregătească o cantitate enormă de tocană şi, când aceasta clocotea în mai multe vase imense pe focul de pe plajă, răspândind un miros picant de usturoi, ceapă şi şofran, spuseseră cu toţii orice corabie care se apropia avea să-i simtă aroma cu mult înainte de a zări insula.

Pe măsură ce trecea luna şi zilele deveneau tot mai lungi, la ora cinei se scurgeau din ce în ce mai mulţi oameni spre locul unde se adunau echipajele lui Davies în jurul lui *Jenny*, slupul amarat care trebuia să plece din Noua Providenţă odată cu *Carmichael*, într-o sâmbătă, pe data de douăzeci şi trei, luându-l şi pe bucătar.

În după-amiaza zilei de vineri, acesta vâslea către port, venind cu barca din golful adânc în care se afla *Carmichael*; corabia fusese readusă în obişnuita ei poziţie verticală şi trasă aproape pe de-a-ntregul înapoi, în apă, iar Jack Shandy, din barca propulsată mulţumită vâslelor manevrate de muşchii braţelor sale maronii, o

* Supă sau tocană din mai multe specii de peşte şi de moluşte.

privi pe când pierea în depărtare şi văzu cum cădea răsucindu-se schelăria lovită cu securile şi desprinsă de coca bucată cu bucată, împroşcând apa când se scufunda în mare.

Înainte de sfârşitul lunii, îşi spuse, o să pot ajunge la Kingston, ca să-mi lămuresc situaţia contului la bancă, şi apoi o să mă-mbarc pentru Port-au-Prince, ca să vizitez... domeniul familiei.

Acum, după ce văzuse culoarea cerului vestic, a mării şi a insulelor, nu se mai simţea la fel de dezorientat de schiţa din scrisoarea descoperită de avocatul său; verandele şi ferestrele largi ale reşedinţei Chandagnac din Port-au-Prince, cu palmierii unduitori şi cu ferigile uriaşe din fundal, cu papagalii înfăţişaţi în zbor pe deasupra capetelor, i se păreau acum mult mai reale, îl duceau mult mai puţin cu gândul către o locuinţă imaginară de pe lună.

După moartea bătrânului François Chandagnac, tatăl său, avocatul lui John descoperise în Bayonne un văr de-al acestuia, până atunci necunoscut, care le permisese să intre în posesia unui dosar cu scrisori trimise de o mătuşă din Haiti, unde, din câte înţelesese John, vag şi dintotdeauna, avea un bunic şi un unchi. Scrisorile în cauză, urmate de o mulţime de cercetări costisitoare printr-un labirint obscur de fapte, documente de transfer sau de revendicare a unor titluri de proprietate, testamente şi certificate de naştere şi de deces, scoseseră în final la lumină informaţii care-l făcuseră pe John Chandagnac să pună capăt logodnei cu fiica unui comerciant prosper de cărbuni, să-şi dea demisia din postul de la firma producătoare de îmbrăcăminte şi să-şi rezerve un loc la bordul *Guralivului Carmichael*, pentru a ajunge în partea opusă a lumii: John aflase că bunicul său din Haiti îşi lăsase casa, plantaţia de trestie de zahăr şi averea considerabilă drept moştenire atestată prin testament pentru François, fiul său mai vârstnic şi tatăl lui John, după care îşi dăduse obştescul sfârşit în 1703; Sebastian, fratele vitreg mai tânăr al lui François, se folosise de documente false ca să demonstreze că acesta din urmă era mort.

Ca urmare a fraudei, Sebastian moştenise proprietatea... iar tatăl lui John Chandagnac, neavând nici măcar idee de existenţa moştenirii, continuase să dea spectacole cu marionete, din ce în ce

mai sărac şi mai bolnav, până în ultima sa noapte, petrecută de unul singur în Bruxelles, în iarna anului 1714. Unchiul îi ucisese de fapt tatăl, în aceeaşi măsură în care îl jefuise.

Jack Shandy îşi îngustă ochii şi trase mai tare de vâsle, ca şi cum asta l-ar fi putut aduce mai curând în prezenţa unchiului său, reamintindu-şi în acest timp ce vorbise cu proprietăreasa casei părăginite, cu camere mobilate, în care îi murise tatăl. John Chandagnac se dusese acolo imediat ce primise vestea decesului şi o asaltase pe femeie cu o grămadă de gin olandez îndulcit, concentrându-i astfel atenţia precară asupra bătrânului păpuşar al cărui trup neînsufleţit fusese cărat cu patru zile în urmă în josul scărilor ei.

— *Ah, oui*, spusese ea, zâmbind şi dând din cap, *oui. C'était impossible de savoir si c'était le froid ou la faim.*

Tatăl lui murise fie de frig, fie de foame, şi, nefiind nimeni de faţă, n-avuse cine să observe care dintre ele îi venise de hac mai întâi.

Jack Shandy nu avea de fapt nici un plan, n-avea idee ce anume era de făcut odată ce ajungea la Port-au-Prince – deşi luase certificatul de deces al tatălui său, ca să-l arate autorităţilor din Haiti – însă avocatul îi explicase că era practic imposibil să-şi prezinte acuzaţiile dintr-o altă ţară şi dintr-o altă emisferă, aşa că venise să şi le aducă din locul unde locuia unchiul său Sebastian. Nu putea decât să ghicească peste ce probleme urma să dea, cât de dificil avea să-i fie, în calitate de cetăţean străin, să acuze şi să angajeze un avocat localnic, să constate ce lege autohtonă fusese încălcată – şi dacă fusese încălcată vreuna!... Ştia pur şi simplu că trebuia să se confrunte cu unchiul său, să-i dea de ştire că delictul fusese descoperit şi că dusese la moartea fratelui înşelat...

Shandy trase de vâsle, uitându-se cum i se curbau muşchii lungi ai braţelor şi ai picioarelor încordate, şi îşi îngădui un zâmbet sardonic. Pe lângă un tun în plus, praf de puşcă şi gloanţe pentru muschete, la bordul lui *Carmichael* fuseseră încărcate şi instrumente vrăjitoreşti – unelte pentru *vodun*, sau voodoo – iar una dintre procedurile magice se folosea de o oglindă; un alt echipaj de piraţi îşi făcuse rost de mai multe, aşa că îi vânduse una Grăsanului

Sumbru, *bocor*-ul şef al lui Davies, iar Shandy fusese însărcinat s-o aducă la bord. În timp ce o făcea, i se întâmplase să se uite direct în ea – şi pentru o clipă pur şi simplu nu se recunoscuse, se gândise că îl vedea pe vreunul dintre piraţii din partea cealaltă a sticlei.

Săptămânile de muncă la refacerea lui *Carmichael* îi lăţiseră umerii, îi subţiaseră mijlocul şi îi adăugaseră două cicatrice noi pe mâini, şi îşi dăduse seama că nu se mai gândea la sine însuşi văzându-se cu obrajii raşi, ci admiţând în schimb că avea barbă – cu şuviţe blonde, decolorate de soare, neuniform presărate, aşa cum îi era şi părul, pe care-l purta acum, pentru comoditate, legat într-o coadă unsă cu catran – însă bronzul de culoarea intensă a tutunului, dobândit în săptămânile de lucru fără cămaşă sub soarele tropical, era cel care-l făcea într-adevăr să nu se mai deosebească de bărbaţii sălbatici din jurul lui.

Da, îşi spuse, *o să mă furişez pe proprietatea furată de unchiul Sebastian şi, când o să iasă la plimbare, urmărind din tufăriş braconierii, sau ocupându-se de indiferent ce-or fi făcând aristocraţii pe-aici, o să ies din ascunzătoare cu înfăţişarea mea fioroasă şi-o să-l ameninţ c-o sabie de abordaj.*

Zâmbetul lui sălbatic deveni sfios când îşi aduse aminte de ultima discuţie cu Beth Hurwood. Ea reuşise încă o dată să scape de Leo Friend şi se plimbase împreună cu Shandy către sud, de-a lungul ţărmului, în ora liniştită de după cină, când briza era răcoroasă şi papagalii le fâlfâiau din aripi deasupra capetelor, în stoluri răguşite. Atunci îi povestise el cum se zărise în oglindă şi cum se gândise în prima clipă că se uita la unul dintre membrii echipajului lui Davies.

— La un alt membru al echipajului lui, cred că aşa ar fi corect să spun, adăugase, cu poate cu mai mult de o uşoară tentă de mândrie adolescentină în glas.

Ea râsese cu îngăduinţă şi îl luase de mână.

— Tu nu faci parte din echipaj, John! Ai fi putut să-i omori pe marinarii ăia, sau să-l împuşti pe bătrânul căpitan Chaworth?

— Nu, murmurase el, trezit la realitate şi sperând că bronzul îi ascundea împurpurarea bruscă a feţei.

Pe urmă se plimbaseră o vreme fără să-şi vorbească şi Beth nu-şi retrăsese mâna dintr-a lui decât după ce ajunseseră la carenatul *Carmichael* şi fuseseră nevoiţi să se întoarcă.

Trăgând ceva mai tare de vâsla din stânga ca să îndrepte barca pieziş către ţărm, se uită peste umărul drept şi-i văzu pe Skank şi pe ceilalţi aşteptându-l alături de teancul de lespezi de marmură de Carrara, acum doar cu puţin mai scund decât fusese dimineaţă. În spatele lor, plaja albă, orbitoare în lumina strălucitoare a după-amiezii, urca în pantă către harababura de corturi şi barăci în culori ţipătoare, iar dincolo de ele se întindea jungla. O femeie într-o rochie violetă zdrenţuită înainta cu greutate pe culmea povârnişului nisipos.

Când Shandy ajunse la apă puţin adâncă, Venner se apropie mergând cu greu prin valuri, iar el sări peste bord şi-l ajută să tragă barca pe nisip.

— Jack, dac-ai început să oboseşti, pot vâsli eu cu următoarele câteva loturi, spuse Venner, cu zâmbetul la fel de neîntrerupt ca bronzul de pe umerii săi laţi.

În spatele lui stătea domnul Bird, negrul care avea foarte des impresia că îl numise cineva câine.

— Nu, Venner, e în ordine, răspunse Shandy, ghemuindu-se ca s-apuce lespedea de marmură de deasupra teancului.

O ridică, se îndreptă spre barcă mergând cu greu pe picioare ţepene şi strâmbându-se, apoi o lăsă s-alunece peste copastie şi pe bancheta din spate, iar de acolo pe punte.

— La *Carmichael* îmi lasă în jos un năvod solid şi eu nu trebuie decât să-l înfăşor în jurul fiecărui bloc şi să le fac semn să-l ridice.

Se întoarse la teanc în vreme ce Skank se strecura pe lângă el, cărând o altă lespede.

— Bun, zise Venner, apucând de partea opusă a următorului bloc de marmură asupra căruia se ghemui Shandy. Ia-o uşurel şi nu-ţi pierde nici sudoarea, nici sângele, asta e metoda mea.

Shandy îl privi cu coada ochiului, dus pe gânduri. Venner părea să nu-şi facă niciodată în întregime partea de muncă grea, dar el *împiedicase* uciderea lui Shandy în ziua când luase Davies în stăpânire corabia *Carmichael*, şi filozofia lui de viaţă, care spunea

evită-toate-eforturile, îl îndemna pe tânăr să-i destăinuie planul său de evadare. Venner vedea probabil în acțiunea pe care urmau s-o întreprindă cel puțin un efort regretabil și, dacă Shandy avea de gând să se ascundă la țărm până după plecarea lui *Jenny* și a lui *Carmichael*, pentru a ieși apoi din ascunzătoare în așteptarea noului guvernator din Anglia, un partener care să cunoască insula și obiceiurile ei i-ar fi fost într-adevăr de mare folos.

Domnul Bird luase unul dintre blocuri și își târa picioarele pe urmele lor, aruncând priviri suspicioase în jur. Shandy era pe punctul de a-i propune lui Venner să se-ntâlnească după ce-și încheiau munca și să discute despre o aplicare practică a filozofiei lui, dar auzi zgomotul unor tălpi târșite pe povârniș și se răsuci să vadă cine se apropia.

Era femeia cu rochie violet și, când el și Venner scăpară de blocul lor, își umbri ochii, ca s-o vadă mai bine.

— Salut, Jack, spuse ea, iar el își dădu seama că era soția lui Jim Bonny.

— Salut, Ann, îi răspunse.

Se enervă realizând că, deși nu era decât o adolescentă voinică, scundă și îndesată, cu dinții strâmbi, el simțea în piept o răceală neașteptată și inima îi bătea ca un ciocan în țărână moale. Cu toate că în compania lui Beth Hurwood se simțea ușor rușinat de barba și de părul lui de marinar și de bronzul profund, în prezența soției lui Bonny se mândrea pe ascuns cu ele.

— Încă mai umpleți cu *balast* chestia aia? întrebă ea, dând din cap către *Carmichael*.

Învățase cuvântul cu câteva zile mai înainte, într-o după-amiază când îl privise lucrând.

— Da, răspunse Shandy, ieșind din apă și străduindu-se să nu se holbeze la sânii ei, cât se putea de vizibili sub bluza neglijent încheiată. Își impuse să se gândească numai la munca lui. Măcar ăsta e ultimul, balastul transportabil. *Carmichael* a fost înfiorător de strâmb - s-a bandat cumplit făcând o întoarcere bruscă sub vânt puternic. Aproape că ne-a scuipat peste bord când s-a rotit cu fața către *Jenny*, în ziua aia.

Își aduse aminte de masa pentru micul dejun rostogolindu-se pe puntea pupa, de șervetele care căzuseră învârtindu-se în mare, chiar sub locul unde se agățaseră el și Beth de balustradă și unul de altul; apoi își dădu seama că privirea îi alunecase înapoi, spre pieptul lui Ann. Se întoarse către grămadă și apucă o altă lespede.

— Se pare că e-al naibii de multă muncă, spuse Ann. Trebuie s-o faceți chiar pe toată?

El ridică din umeri.

— Mările și vremea sunt așa cum sunt; corăbiile noastre se deprind să le facă față sau se scufundă.

Săltă lespedea, îi întoarse spatele femeii și o porni târșindu-și picioarele spre barcă, în care tocmai coborau o lespede domnul Bird și Skank. Venner era așezat pe plajă, făcând un întreg spectacol din inspectarea îngrijorată a tălpii sale.

În capul lui Shandy răsunau cu putere propriul său puls și propria sa răsuflare, așa că nu auzi apa împroșcată de pașii lui Ann chiar în spatele lui. Skank și domnul Bird se întoarseră cu pași mari la țărm și, când își îndreptă spatele după ce-și lăsase blocul jos și se răsuci, Shandy se pomeni sărutat. Brațele lui Ann îl înconjurau și gura ei era deschisă, și, prin pânza bluzei, simțea sfârcurile ei pe pieptul lui gol; ca majoritatea oamenilor de pe insulă, Ann mirosea a transpirație și a alcool, dar, în cazul ei, asta avea ceva atât de ofensiv feminin încât Shandy uită tot ce hotărâse în ceea ce-o privea, uită de Beth, de tatăl și de unchiul lui, și o cuprinse cu brațele, trăgând-o mai aproape. Preț de o clipă, alături de soarele fierbinte care-i dogorea spatele și de apa caldă din jurul gleznelor, fata păru să-l ancoreze pe insulă, de parcă ar fi fost un copac, animat doar de imboldurile biologice și de reflexe și câtuși de puțin conștient de propria existență.

Își reaminti de sine însuși și își lăsă brațele în jos; ea se retrase cu un pas, zâmbindu-i larg.

— Pentru ce, începu el să murmure, pentru ce, continuă cu voce mai sonoră, pentru ce-a fost asta?

Ea râse.

— Pentru ce? Pentru noroc, omule.

— Șase, Jack, spuse Skank, cu voce scăzută.

Jim Bonny cobora cu greutate panta, cu faţa lui rotundă roşie sub o bucată de pânză neagră, cu cizmele azvârlind în sus dâre de nisip alb.

— Shandy, nemernicule! zbiera. Shandy, mişel afurisit!

Deşi se simţea înfricoşat, Shandy îl înfruntă.

— Ce vrei, Jim? îi strigă, cu voce egală.

Bonny se opri în faţa soţiei sale, cu cizmele la mică distanţă de apă şi pentru o clipă păru gata s-o lovească. Pe urmă ezită, privirea i se îndepărtă de a ei şi se încruntă la Shandy. Îşi căută pe bâjbâite briceagul în buzunar – Shandy făcu un pas înapoi, înşfăcându-l pe al său – dar, odată ce deplie lama, Bonny îi înfipse vârful în vârful propriului său deget arătător şi o smuci apoi spre înainte, aruncând două picături de sânge către Shandy şi începând în acelaşi timp să psalmodieze o incantaţie ritmată, lipsită de sens, într-un amestec de limbi.

Shandy observă că soarele era dintr-o dată mai fierbinte – şocant de fierbinte – şi apoi Skank se repezi în spatele lui Bonny şi îl trânti în genunchi, după care sări în sus şi-şi propti piciorul între umerii hainei lui, împingându-l cu faţa în apa puţin adâncă.

Bonny se zbătea, împroşcând şi blestemând, o sudoare subită răcori faţa şi umerii lui Shandy, iar Skank intră în apă şi-l izbi pe Bonny cu piciorul în braţ.

— În clipa asta n-ai uitat nici o *lege*, nu-i aşa, Jim? întrebă Skank. Fără agresiuni *vodun* între noi, dacă nu e vorba de un *duel* declarat, nu-i aşa?

Bonny se străduia să se ridice din apă, dar Skank îi trase încă un şut, mai tare, şi el căzu un strigăt de protest însoţit de stropi de salivă.

Shandy aruncă o privire spre Ann şi văzu, cu o uşoară surprindere, că părea îngrijorată. Domnul Bird se uita cu o dezaprobare evidentă.

— Nu eşti *bocor*, continuă Shandy, iar pe insula asta există negrişori mititei care ţi-ar putea face capul să ardă-n flăcări ca o torţă şi ar râde de orice *drogue* de două parale pe care l-ai putea încropi ca să-i opreşti, dar Shandy e nou şi nu ştie nimic despre toate astea. Crezi că Davies o să se bucure dac-o să-i povestesc ce s-a petrecut?

Bonny se îndepărtase în grabă şi tocmai se ridica greoi în picioare.

— Dar... dar îmi săruta nev...

Skank făcu un pas ameninţător către el.

— Crezi c-o să se bucure?

Bonny se retrase, împroşcând apa.

— Nu-i spune, murmură.

— Pleacă de-aici, îi ceru Skank. Ann – pleacă şi tu.

Fără să-ntâlnească privirea lui Skank, ea îşi urmă în susul pantei bărbatul care suspina.

Shandy se întoarse spre Skank.

— Mulţumesc... pentru indiferent ce.

— Ah, o să afli. Skank se uită la banca cu vâsle. S-a afundat cam mult, spuse. Încă un bloc ar putea fi suficient pentru transportul ăsta.

Shandy se îndreptă spre sania grosolană de lemn, suportul lespezilor – şi apoi îl remarcă pe Venner, care nici măcar nu se ridicase în picioare pe durata întregii altercaţii. Zâmbea la fel de prietenos ca întotdeauna, dar el se hotărî brusc să nu-i dezvăluie planul de evadare.

Capitolul patru

Carmichael trebuia să plece în dimineața următoare, așa că, în noaptea aceea, discuția din jurul focurilor era o țesătură stranie de speculații, avertismente și istorisiri incredibile. Deși ferit de neliniștea simțită de restul echipajului lui Davies, Jack Shandy asculta totuși cu mult interes poveștile despre corăbii cu echipaje de zombi, întrezărite numai la miezul nopții ce cei condamnați la pieire, despre diverse precauții de natură magică necesare în Florida pentru protecția Însoțitorului Veghetor și a altor *loa*-i *vodun*, despre spaniolii pe care i-ar fi putut întâlni în Golful Mexic și despre tacticile care trebuiau folosite împotriva lor; erau repovestite legende vechi, iar Shandy ascultă povestea piratului Pierre le Grand, care, cu o barcă minusculă și cu numai o mână de oameni, luase cu cincizeci de ani în urmă în stăpânire un galion al flotei spaniole; auzi o versiune alertă a bătăliei navale de patru ore dintre vasul englez *Charlotte Bailey* și cel spaniol numit *Nuestra Senora de Lagrimas*, care se încheiase cu scufundarea amândurora, după care pirații încercară o vreme să se întreacă unii pe alții povestind despre sucubi, demonii cu înfățișare de femeie ce populau în mod bizar și erotic ultimele ore de viață ale bărbaților izolați pe insule sterpe.

Carmichael trebuia să se-ntâlnească în Florida cu *Răzbunarea Reginei Anna*, corabia lui Barbă Neagră, așa că se pălăvrăgea o grămadă pe seama celui mai pitoresc căpitan de pirați, făcându-se speculații despre motivul care-l îndemna să revină pe țărmul acela sălbatic unde, cu un an sau doi în urmă, se aventurase până în

inima uscatului, în căutarea unui soi de putere de concentrare magică, şi se întorsese peste mai multe zile şchiopătând, fără să fi avut succes, bolnav şi infestat de stafii care-l sâcâiau de-atunci sâcâie puricii un câine.

Shandy le servise cea mai gustoasă cină pe care-o pregătise vreodată şi, sătul şi uşor ameţit de băutură, savură în mod deosebit întreaga seară... până când îi remarcă pe alţi membri ai echipajului, cei care nu beau vitejeşte şi nu râdeau în jurul focului. Mai mulţi se retrăseseră, târşindu-şi picioarele, către corturile din pânză de vele şi, la un moment dat, când se opri vântul, Shandy avu impresia că auzea suspine înăbuşite venind din partea aceea şi îl zări pe Skank stând în penumbra de sub un palmier şi ascuţind cu grijă un pumnal, cu o expresie de concentrare intensă – aproape de tristeţe – pe faţa lui tânără.

Shandy se ridică şi se îndreptă spre ţărm. Abia vizibilă de partea cealaltă a întinderii de opt sute de metri de apă întunecată din port, silueta insulei Hog se contura pe fundalul stelelor, iar aproape la numai o lungime de braţ se vedeau catarge goale, legănându-se uşor în voia brizei şi a valurilor mărunte. Auzi în spatele lui zgomotul sonor al unor cizme şi, când se întoarse către focuri, văzu silueta uscăţivă a lui Philip Davies apropiindu-se cu paşi mari şi cu câte o sticlă de vin în fiecare mână. Dincolo de el, muzicanţii din aşezare îşi acordau instrumentele de tot soiul.

— Aici erai, spuse căpitanul, cu voce de beţiv. Cine merită cel mai bun vin, dacă nu bucătarul?

Ridică una dintre sticle, căreia, din lipsă de tirbuşon, i se spărsese pur şi simplu gâtul.

— Mulţumesc, căpitane, zise Shandy, luând sticla şi uitându-se cu neîncredere la gâtul ei zimţat.

— Chateau Latour, 1702, îl informă Davies, înclinându-şi propria sticlă şi sorbind cu lăcomie.

Shandy o adulmecă pe a lui, o ridică şi îşi turnă o parte din lichid în gură. Era cel mai sec şi în acelaşi timp cel mai dulce Bordeaux pe care-l gustase vreodată – iar tatăl lui avusese uneori ceva vinuri fine – dar nu-şi lăsă încântarea să i se citească pe chip.

— Îhî, spuse, cu nepăsare. Aş vrea să-l fi găsit când căutam ceva bun de pus în tocană.

— De pus în tocană.

Lumina focului cădea pe o jumătate din faţa lui Davies şi Shandy o văzu încreţindu-se într-un zâmbet acru.

— Când eram copilandru în Bristol, într-o seară de Crăciun, tocmai când plecam din atelierul dulgherului unde-mi făceam ucenicia, nişte vagabonzi puşi pe furat ne-au spart vitrina. Şi ce n-au luat au distrus, şi acolo era...

Se întrerupse ca să soarbă din vin.

— Şi acolo era un set de băieţi de cor ciopliţi din lemn, nici unul mai înalt decât degetul tău mare, vopsiţi foarte frumos cu toţii, şi l-am zărit pe unul căzând în zăpadă, iar un vagabond l-a lovit cu vârful piciorului când a luat-o la fugă, şi a ricoşat, azvârlit în josul străzii. Şi-mi aduc aminte cum m-am gândit că, indiferent ce i s-ar fi întâmplat prichindelului ăluia de lemn, n-avea să mai stea niciodată în micul locaş din care căzuse.

Se întoarse spre port şi trase adânc în piept briza mării.

— Ştiu ce pui la cale, îi spuse lui Shandy peste umăr. Ai auzit că Woodes Rogers poate s-ajungă aici în orice clipă, aducând iertarea regală, aşa că te-ai gândit să te strecori în noaptea asta în susul plajei, până unde nu mai poţi fi zărit din aşezare, să te-ascunzi până la plecarea lui *Carmichael* – nu, nu mă întrerupe, o să te las să vorbeşti peste o clipă – şi să te-ntorci pe urmă aici, să te-apuci din nou de gătit, să stai la soare şi să bei rom până la sosirea lui Rogers. Este?

După o pauză îndelungată, Shandy râse încetişor şi mai luă o înghiţitură din vinul excelent.

— Părea într-adevăr posibil, recunoscu el.

Davies dădu din cap şi se-ntoarse să-l privească.

— Sigur că da, spuse, numai că tu încă mai continui să gândeşti în termenii vitrinei ăleia din care-ai căzut, înţelegi? N-o să te mai poţi întoarce niciodată acolo unde erai.

Luă o înghiţitură din sticlă, apoi oftă şi-şi trecu mâna prin părul negru, încâlcit.

— *În primul rând*, îi explică el, părăsirea unei corăbii în mijlocul unei acțiuni e o insultă gravă, așa că, dacă-ți faci apariția intrând agale în așezare mâine, după plecarea lui *Carmichael*, o să fii ucis – cu tot regretul, fiindcă ești un flăcău simpatic și știi să gătești, dar legile sunt legi. Ți-aduci aminte de Vanringham?

Shandy dădu din cap. Vanringham fusese un băiat vesel, de numai optsprezece ani, condamnat fiindcă se ascunsese sub punte când brigantina pe care se afla devenise ținta tirului unei corăbii din Marina Militară Regală. Când vasul pirat se târa înapoi, către Noua Providență, căpitanul său, un veteran bătrân voinic, pe nume Burgess, îl lăsase pe Vanringham să creadă că pedeapsa stabilită avea să fie anulată, ținând cont de tinerețea lui... iar în aceeași seară, după cină, același Burgess se dusese în spatele lui și, cu lacrimile lucindu-i în ochi, fiindcă băiatul îi plăcea, îi trăsese un glonț în cap.

— *În al doilea rând*, continuă Davies, m-ai înjunghiat după ce te predaseși. E adevărat, a fost din cauză că ți-am ucis prietenul, deși e de presupus că l-aș fi putut opri într-un mod mai puțin letal ,– dar și el se predase. În orice caz, îți datorezi viața faptului că nu m-am avut chef să mă cert cu Venner în clipa aia. Dar, când te-am lăsat s-alegi, *n-ai avut de ales* între moarte și între trei săptămâni cu mâncare și băutură gratis, pe o insulă tropicală sau alta. Îmi ești dator cu multă muncă grea pentru rana aia și n-am de gând să te las să nesocotești târgul cu care-ai fost de acord.

Muzicanții reușiseră să găsească o bază a colaborării și începură să cânte *Greensleeves**, iar melancolia vechii melodii era în același timp familiară și cu totul nelalocul ei acolo – rostogolindu-se pe plaja singuratică, batjocorită atât de bizar de țipetele păsărilor tropicale intrate în panică – făcând ca tot de ținea de Lumea Veche, și zeii, și filozofia ei, să pară îndepărtat și lipsit de consistență.

— Iar în al treilea rând, adăugă Davies, cu asprimea dispărută din glas, s-ar putea întâmpla ca toți regii și negustorii din cealaltă parte a Atlanticului să vadă sfârșitul amestecului lor pe aceste

* Mâneci Verzi, cântec popular englez vechi.

pământuri noi. Pentru ei, Europa şi Asia continuă să fie tabla de şah importantă; nu sunt în stare să privească această lume nouă decât în termenii a două scopuri: ca sursă de profit rapid, fără nici un fel de probleme, şi ca groapă de gunoi pentru infractori. După o asemenea arătură şi însămânţare, recolta s-ar putea să-i... surprindă şi, la sosirea sa, Rogers s-ar putea să descopere că nici unul dintre noi nici n-are nevoie, nici nu poate profita de pe urma unei amnistieri decretate de un bărbat care domneşte asupra unei mici insule reci din cealaltă parte a lumii.

Briza mării, acum ceva mai rece, şoptea printre palmierii de pe insula Hog şi făcea focurile piraţilor să pâlpâie şi să se înteţească.

Cuvintele lui Davies îl întorseseră pe Shandy pe dos, şi nu în cea mai mică măsură fiindcă păreau să înlăture justeţea scopului cu care traversase oceanul – fapta unchiului lui părea dintr-odată impersonal de pragmatică, aidoma devorării puilor de broască ţestoasă de către pescăruşii flămânzi, iar propria lui misiune tot atât de inoportună ca o încercare de-ai învăţa pe pescăruşi ce e compasiunea. Deschise gura să obiecteze, dar un strigăt înălţat din mulţimea adunată în jurul focurilor din spatele lui i-o luă înainte.

— Phil! zbiera cineva. Căp'tane Davies! Unii dintre băieţi pun întrebări prea grele ca să le pot răspunde eu!

Davies îşi lăsă sticla să cadă în nisip.

— Ăsta-i Venner, spuse, dus pe gânduri. Cum e fenta aia? Peste lamă şi te faci că ataci spre interior, apoi, când parează celălalt, te ghemuieşti – dar nu cu totul – şi îl loveşti în coastă?

Shandy închise ochi şi vizualiză.

— Exact. Şi pe urmă îl ocoleşti în fugă.

— Am înţeles. Davies îşi înălţă apoi glasul. Vin la tine-ntr-o clipă, Venner.

Şi, în timp ce înaintau amândoi cu greu prin nisip, către focuri, scoase un pistol din centură.

— Dacă Venner o să joace corect, o să mă descurc, spuse cu voce scăzută. Iar dacă nu, vreau să stai deoparte cu ăsta şi să te-asiguri că...

Se întrerupse brusc şi râse, obosit.

— Nu contează. Am uitat că vorbeam cu un băieţel din cor, sculptat din lemn.

Îşi retrase pistolul şi mări pasul.

Shandy îl urmă, furios pe sine însuşi – în parte fiindcă nu se simţea bine rămânând în afara încăierării piraţilor – ca un copil nemulţumit fiindcă i se refuzase un act de o cutezanţă prostească – iar pe de altă parte şi în acelaşi timp, pentru că nu se amesteca.

Cu pantalonii bufanţi largi ca un jupon învârtejindu-i-se în jurul genunchilor la fiecare pas greoi, Leo Friend ajunse la baza potecii pietruite cu gresie care cobora dinspre fortul în ruină şi, transpirând din abundenţă în strânsoarea jiletcii fantastic de împodobite cu panglici, traversă întinderea de nisip în direcţia focurilor înconjurate de echipajul lui Davies. Beth Hurwood mergea cu paşi mari alături de el, suspinând de furie şi încercând să descâlcească lăbuţa mumificată de câine pe care i-o vârâse Friend în păr – „O să te protejeze în caz că suntem despărţiţi", mormăise el cu nerăbdare – chiar înainte de a o trage din camera ei fără ferestre şi de a-i face cât se poate de neceremonios vânt înaintea lui, în josul potecii.

Deşi nu-i era câtuşi de puţin greu să ţină pasul cu tânărul care se trudea din greu, acesta se întorcea cu faţa către ea după fiecare câţiva paşi.

— Grăbeşte-te, se poate? o întreba, gâfâind, şi trăgea cu ochiul în adâncul liniei decolteului ei.

La naiba cu toate întârzierile astea, se gândi Friend, *şi la naiba cu dobitocii de tot soiul cu care sunt nevoit să mă-nhăitez ca să pot ajunge în focarul din Florida! De ce-a trebuit să-l găsească nişte tâlhari ignoranţi şi certăreţi? Cu toate că, fireşte, dacă l-ar fi descoperit nişte indivizi cu mai multă judecată, eu şi Hurwood n-am fi reuşit să-i manipulăm astfel… şi deduc că acest Barbă Neagră e oricum aproape prea inteligent pentru noi. Acum stă deoparte, ne lasă să ajungem noi înşine în Florida înainte de a ni se alătura; pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut face*

rost de toate plantele alea medicinale indiene protectoare cumpărându-le *pur şi simplu, dar el a trebuit să organizeze o blocată în jurul întregului Charles Town, să captureze nouă corăbii şi o grămadă de ostatici, printre care şi un membru al Consiliului Guvernatorului, şi să ceară apoi drept răscumpărare o ladă cu ierburi. Aş vrea să fi ştiut,* continuă Friend să-şi depene gândurile, *dacă individul o face doar ca să-şi dea aere, sau ca să-şi ţină echipajul în formă pentru lupte, sau dacă se foloseşte de tot spectacolul ăsta ca să-şi mascheze* alte *scopuri secrete. Dar ce fel de planuri ar putea să aibă, ca să includă coasta mult prea civilizată a Carolinei, unde domneşte legea şi ordinea?*

Se uită din nou la Beth Hurwood, care reuşise în sfârşit să-şi scoată lăbuţa de câine din păr şi, în timp ce ea o azvârlea, el şopti cu repeziciune o frază şi mângâie aerul, şi rochia ei zbură în sus – dar ea o sili să coboare la loc înainte de a apuca să-i vadă altceva decât genunchii. *Oh, aşteaptă, fetiţo,* se gândi el, cu gura uscându-i-se şi cu inima bătându-i apăsat, încă şi mai repede decât înainte, *în curând o să-ţi fie atât de foame de mine încât n-o să mai poţi nici să răsufli…*

Friend pătrunse poticnindu-se în mulţimea dinspre focuri, chiar în timp ce Davies intra în mijlocul oamenilor venind dinspre plajă. Căpitanul piraţilor rânjea cu siguranţă de sine, şi Friend îşi rostogoli exasperat ochii. *Oh, scuteşte-ne de parada curajului, căpitane,* se gândi medicul gras; *aici nu te ameninţă nimeni… dacă nu reuşeşti cumva să mă enervezi de-a binelea cu ţinuta ta galantă.*

— Ah, iată-l pe căpitanul nostru, strigă unul dintre piraţi, un bondoc cu părul roşu şi cu o faţă lată, pistruiată şi zâmbitoare; şi, cu toate că unii dintre bărbaţii adunaţi se încruntau cu furie, Friend îl urmări pe cel zâmbitor, simţind că el era cel de la care pornise ameninţarea.

— Phil, continuă nerăbdător bărbatul, unii dintre flăcăi se-ntreabă ce acţiune ne-a împins să muncim din greu echipându-l pe *Carmichael* pentru ea şi cât de mult profit ne va aduce, dacă ţinem cont ce soi de pericole ne-aşteaptă. Am încercat să le răspund în general, dar cer răspunsuri *exacte.*

Davies râse.

— Venner, credeam că ştiu cu toţii că nu-i cazul să vină la tine când vor exactitate, spuse el, calm – deşi neliniştea din spatele aparenţei sale lipse de griji era evidentă pentru Friend.

Doctorul îl zări pe noul recrut – *prietenul lui Elizabeth, cum îl chema? Shandy, ăsta era numele* – îndesându-se în mulţime în urma lui Davies şi, pentru o clipă, se gândi să aranjeze lucrurile astfel încât păpuşarul băgăcios să fie ucis... sau, şi mai bine, mutilat, tâmpit ca urmare a unei lovituri în cap... dar hotărî, cu regret, că era destul de greu să ţină în frâu o mulţime atât de numeroasă şi de sălbatică, împiedicând-o să se răzvrătească, chiar şi fără a încerca să-i impună în acelaşi timp strivirea unui muscoi care-l sâcâia pe el însuşi.

Îşi reîntoarse atenţia asupra lui Venner, a cărui faţă, deşi zâmbitoare, strălucea transpirată în lumina focului.

— Chiar aşa le-am şi spus, căp'tane, răspunse acesta, şi, pentru o secundă, falsitatea zâmbetului pe care-l afişa sări probabil în ochii tuturor celor prezenţi, dar mai mulţi au zis că ei pur şi simplu nu se urcă pe corabie dacă mergem în locu' ăla blestemat de pe coasta Floridei, unde s-a umplut Thatch de stafii.

Davies ridică din umeri.

— Oricine nu se mulţumeşte cu promisiunea mea c-o să se-mbogăţească, sau îmi pune la-ndoială cuvântul în privinţa asta, poate sta de vorbă cu mine între patru ochi, ca să lămurim lucrurile. Şi oricine vrea să dezerteze când suntem la mijlocul acţiunii ştie care sunt pedepsele stabilite. Tu, Venner, te vezi în vreunul din astea două grupuri?

Trăgând cu ochiul de la margine, Friend şopti ceva şi-şi ridică mâna.

Venner încercă să răspundă, dar nu reuşi să scoată decât un mormăit sugrumat.

Ar trebui să-l fac să-şi provoace singur moartea, sau să-l salvez? se întrebă Friend. *Mai bine-l las să trăiască – în mulţimea asta* există *spaimă şi furie, nu vreau să le-agit ca să răbufnească.* Şopti şi gesticulă iarăşi, şi Venner se îndoi brusc de mijloc şi vărsă în nisip. Oamenii din apropierea lui se retraseră şi un râs aspru spulberă încordarea.

— N-aş zice că mi-ai dat un răspuns sugestiv, spuse Davies, întorcându-se spre spectatori.

Degetele durdulii ale lui Friend dansară în aer şi Venner se îndreptă de spate şi vorbi, tare, dar cu limba împleticindu-i-se.

— Nu... Phil. Am... încredere în tine. M-am... *ce se-ntâmplă aici? Astea nu sunt cuvintele...* Pur şi simplu m-am îmbătat şi-am vrut să... stârnesc un mic necaz. Iar flăcăii ăştia... ştiu cu toţii că tu pui pe primul loc... *să fiu al naibii!* ... ceea ce slujeşte cel mai bine interesele lor.

Davies înălţă surprins din sprâncene, apoi se încruntă, bănuitor, şi privi cu atenţie mulţimea; însă cuvintele lui Venner fuseseră suficient de convingătoare pentru unul dintre piraţi, care se apropie tropăind şi-l pocni drept în faţă pe pretinsul răzvrătit.

— Porc trădător, bombăni apoi, în vreme ce Venner se aşeza pe nisip, cu sângele ţâşnindu-i din nas. Pe urmă se-ntoarse spre Davies. Cuvântul tău e-ntotdeauna mai presus decât al lui, căp'tane.

Davies zâmbi.

— Încearcă să nu uiţi asta, Tom, zise el cu blândeţe.

La marginea mulţimii, Friend zâmbi la rândul său – totul era cu mult mai simplu decât fusese în emisfera estică – şi se întoarse spre Elizabeth Hurwood.

— Acum putem merge înapoi, la fort, îi spuse.

Tânăra se holbă la el.

— Asta a fost tot? Ai alergat până aici, atât de repede încât era să-ţi pocnească inima, doar ca să vezi un bărbat vărsând şi încasând un pumn?

— Am vrut să m-asigur că nu se-ntâmplă nimic mai mult, răspunse nerăbdător Friend. Acum haide.

— Nu, se împotrivi ea. Dacă tot suntem aici, o să-l salut pe John.

Friend se răsuci spre ea cu furie, apoi îşi regăsi controlul. Zâmbi cu superioritate şi înălţă din sprâncene.

— Răzuitorul de chilă? Bucătarul brigand? Presupun că e aici, adăugă, zâmbind prosteşte, dacă mirosul pe care-l simt nu e cumva al unui câine ud.

— Întoarce-te la fort, spuse ea, plictisită.

— Ca să p..poți... să te *c...cuplezi* cu el, presupun? se precipită Friend, împroşcând cu salivă, cu vocea stridentă de indignare. Şi-ar fi dorit să se poată referi la probleme sexuale fără să se bâlbâie. Ia-ți gândul de la asta, d...d...drag.... Elizabeth. Tatăl tău mi-a ordonat să nu te scap din ochi.

Dădu din cap cu un aer virtuos.

— Atunci fă ce vrei, netrebnic afurisit, spuse cu blândețe, iar Friend înțelese, cu o strălucire neobişnuită şi nepoftită a intuiției, că nu folosise cuvântul *afurisit* ca pe un simplu adjectiv de evidențiere a substantivului*. Mă duc să vorbesc cu el. Indiferent dacă mă urmezi sau nu.

— O să te urmăresc de-aici, zise Friend, şi adăugă, ridicând vocea, în vreme ce ea se îndepărta: Nu te teme că vin după tine! Nu-mi chinuiesc nările aducându-le în apropierea individului!

Confruntarea de lângă foc fiind încheiată şi mai mult sau mai puțin lămurită, o parte dintre pirați şi dintre prostituate se uitară spre Friend, în căutarea altei distracții – şi o găsiră, evident, fiindcă începură să şuşotească, să râdă în hohote sau doar să chicotească în spatele degetelor ticsite de inele cu pietre prețioase.

Friend se încruntă şi-şi ridică mâna, dar îşi simțea deja încordarea din minte, aşa că o lăsă din nou în jos şi se mulțumi să spună:

— Scursori!

După care se îndreptă cu paşi mari spre o movilă scundă, pe care rămase în picioare, încrucişându-şi brațele la piept cu un gest spectaculos şi holbându-se la fiica lui Hurwood. Îl găsise pe Shandy şi să duseseră să stea de vorbă la mai bine de zece metri depărtare.

Disprețuiți-mă cu toți, îşi spuse Friend – *dar pentru asta nu mai aveți la dispoziție mai mult de-o săptămână.*

Pentru prima oară în mai mulți ani, se gândi la bătrânul datorită căruia făcuse primii paşi pe... se întrerupse ca să savureze expresia... pe drumul către natura divină. Câți ani avea el pe-atunci? Vreo opt – dar învățase deja latineşte şi greceşte, citise *Principia* lui

* Aşa cum se foloseşte de cele mai multe ori în limba engleză.

Newton, precum şi *De Sagis Earumque Operibus*, scrierea lui Paracelsus... şi, îşi aduse acum aminte, invidia stârnită de intelectul şi de fizicul lui robust începuse deja să-i facă pe cei înguşti la minte să-l disprețuiască şi să se teamă de el. Până şi tatăl lui, simțind şi detestând o măreție pe care nu putea spera s-o înțeleagă vreodată, îl supusese abuzurilor, încercând să-l pună să facă exerciții fizice lipsite de sens şi să-i reducă porția zilnică de dulciuri, sursa zahărului din sânge de care avea nevoie organismul său; numai mama lui îi recunoscuse cu adevărat geniul şi avusese grijă să nu mai fie nevoit să meargă la şcoală cu ceilalți copii. Da, avea în jur de opt ani când îl văzuse pe bătrânul zdrențăros aplecându-se înăuntru pe fereastra din spate a patiseriei.

Moşneagul era evident sărac cu duhul şi fusese atras la fereastră de mirosul plăcintei cu fructe abia coase din cuptor, dar gesticula într-un mod bizar, săpând cu mâinile în fața lui de parcă aerul i-ar fi opus rezistență; şi, pentru prima oară în viața sa, nasul lui Friend fusese iritat de mirosul asemănător cu al metalului încins.

Deja grațios şi sigur pe picioare în ciuda a ceea ce credea toată lumea despre trupul lui mătăhălos, băiatul se urcase fără zgomot pe o ladă din spatele bătrânului, ca să se poată uita pe fereastră, iar ceea ce văzuse îi întețise bătăile inimii. O plăcintă proaspătă plutea convulsiv prin aer, apropiindu-se de deschidere, iar şovăielile şi mişcările ei zvâcnite într-o parte şi într-alta corespundeau întocmai cu gesturile moşneagului. Vânzătoarea din prăvălie era în patru labe în colțul cel mai îndepărtat, prea ocupată să verse cu violență ca să observe plăcinta purtată prin aer şi, la fiecare câteva secunde, bătrânul lăsa plăcinta să se oprească şi făcea chicotind alte gesturi, care deranjau de la distanță îmbrăcămintea fetei.

Excitat din cale-afară, Friend coborâse de pe ladă şi se ascunsese, iar câteva minute mai târziu o pornise pe urmele bătrânului, care plecase țopăind zglobiu, cu tot cu plăcinta furată. Se ținuse după el toată ziua, urmărindu-l cu privirea când îşi făcuse rost de prânz şi de bere şi le săltase fetelor drăguțe fustele-n cap, şi pentru toate astea nu fusese nevoie de nimic altceva decât să gesticuleze şi să bombăne, şi respirația micului Leo Friend devenise grăbită şi

superficială când văzuse limpede că nici unul dintre oamenii jefuiți sau tratați cu grosolănie nu-şi dădea seama că vinovatul era bătrânul zdrențăros şi zâmbitor care le făcea cu ochiul. În noaptea aceea, moşneagul spărsese lacătul unei case nelocuite şi se retrăsese înăuntru cu un căscat cavernos.

În dimineața următoare, Friend era în fața casei, plimbându-se încoace şi încolo şi ducând în brațe cel mai măreț tort pe care reuşise să-l cumpere cu banii adunați de tatăl lui pentru chirie. Priveliştea putea stârni poftele oricărui iubitor de dulciuri, iar băiatul avusese grijă să schimbe glazura şi s-acopere tot ce i-ar fi putut dovedi furtul.

După o oră şi jumătate de mers obositor, înainte şi înapoi, cu brațele lui dolofane torturate de durere fiindcă susținuseră atâta vreme tortul greu, micul Friend îl văzuse pe bătrân ieşind, căscând şi acum, dar îmbrăcat cu o haină de catifea de prost gust, căptuşită cu tafta. De data asta, Friend trecuse pe lângă casă săltând tortul ceva mai sus şi exultase când simțise, simultan, cum îi cuprindeau nişte crampe bruşte stomacul şi cum i se ridica tortul din mâini, începând să plutească.

Crampele îl făcuseră să se-ndoaie de mijloc şi să se rostogolească pe pavaj, dar se silise să-şi țină ochii deschişi în ciuda durerii, urmărind tortul care levita; se înălțase în aer, drept în sus, apoi îşi schimbase uşor poziția şi coborâse în partea opusă a casei. Bătrânul care chicotea se întorsese înăuntru şi crampele lui Friend se domoliseră. Băiatul se ridicase în picioare, se îndreptase şontâc-şontâc spre uşă şi pătrunsese fără zgomot în locuință.

Îl auzise pe bătrân înfulecând zgomotos tortul într-o altă cameră şi aşteptase în holul prăfos de la intrare până când nu-l mai auzise mestecând, ci scâncind. Atunci îşi făcuse apariția în încăpere plin de curaj şi-l văzuse pe moşneag rostogolindu-se pe podea, între mobilele cu contururi neclare, acoperite cu cearşafuri.

— Am ascuns medicamentul, zisese băiatul, cu voce piți-găiată. Spune-mi cum îți faci vraja, şi ți-l dau.

Fusese nevoit să repede acelaşi lucru de mai multe ori, cu glas mai puternic, dar bătrânul îl înțelesese în cele din urmă. Şovăind

şi folosind o droaie de gesturi expresive când vocabularul lui sărăcăcios îl lăsa de izbelişte, moşneagul îi explicase băiatului că la bază stătea vrăjitoria, un concept tot atât de simplu, dar tot atât de greu de evidenţiat ca utilitatea unui palan şi a unui scripete pentru creşterea spectaculoasă a forţei de tracţiune. Băiatul asimilase imediat ideea, dar insistase ca bătrânul să-l înveţe efectiv cum să mişte lucrurile de la distanţă înainte de a-i da antidotul; şi, după ce tânărul Friend reuşise să urnească o canapea, izbind-o de tavan suficient de tare ca să crape tencuiala, bătrânul îl implorase să pună capăt durerilor sale.

Friend râsese îndatoritor şi se întorsese în goană acasă, lăsând cadavrul schimonosit să fie descoperit de proprietarii locuinţei, când aveau să se-ntoarcă.

Însă pe măsură ce crescuse şi studiase toate scrierile despre vrăjitoria din antichitate – atât de ispititor de consecvente, de la o cultură la alta! – ajunsese să înţeleagă, cu amărăciune, că vrăjile cu adevărat splendide, divine, deveniseră treptat, în decursul mileniilor, aproape imposibile. Ca şi cum magia ar fi fost cândva un izvor de la care un vrăjitor îşi putea umple singur un vas, la întreaga lui capacitate, dar s-ar fi preschimbat acum în noroi umed din care se mai puteau stoarce doar câteva picături, şi asta cu multă trudă... sau ca şi cum pe cer s-ar fi aflat pietre invizibile pe care să-ţi sprijini piciorul, iar cerul s-ar fi extins şi le-ar fi îndepărtat una de alta, astfel încât, deşi magicienii din antichitate puteau să meargă pe ele întinzându-şi foarte puţin paşii, acum era nevoie de puterea adunată aproape într-o viaţă întreagă ca să poţi sări pe piatra următoare.

Însă el lucrase cu ceea ce mai rămăsese şi, la cincisprezece ani, era în stare să ia orice şi-ar fi dorit şi să pună oamenii să facă realmente orice împotriva propriei voinţe – apoi încercase să ofere mamei lui, singura care avusese întotdeauna încredere în el, accesul în lumea tainică pe care-o descoperise. Nu reuşea nicidecum să-şi amintească exact ce se petrecuse atunci... dar ştia că tatăl lui îl lovise, că fugise din casa părintească şi că nu se mai întorsese niciodată.

Abilitățile de vrăjitor îi îngăduiseră să ducă o viață confortabilă în următorii cinci ani, ca student. Cele mai bune mâncăruri, cele mai bune haine şi cele mai bune locuințe îi erau accesibile – cu toate că o suspiciune profundă față de sex îl împiedicase să facă în această privință ceva mai mult decât să aibă vise tulburătoare, imposibil de ținut minte, care-i mânjeau cearşafurile – aşa că într-o bună zi înțelesese că voia – că avea nevoie – de mai mult decât atât şi intrase în panică, aşa cum se întâmplă atunci când descoperi că doza zilnică de laudanum nu mai e suficientă ca să te țină în viață.

Pentru că, la urma urmelor, magia nu era minunată fiindcă putea obține orice, ci fiindcă îl încânta însuşi *modul de a obține*, încălcarea voinței altcuiva, înşfăcarea cu o mână mai fermă, perceperea propriei voințe care forța lucrurile, în orice direcție; aşa că era neliniştitor să-şi dea seama că violarea altora nu era completă, că tabloul avea pete rezistente în fața voinței sale, aşa cum opun rezistență cernelii zonele date cu ceară de pe piatra litografică. Nu putea ajunge la mințile lor. Le putea impune oamenilor să-i îndeplinească poruncile, dar nu-i putea sili să *vrea* s-o facă. Iar atâta timp cât în creierii celor de care se folosea continua să existe cea mai vagă zvâcnire de protest sau de indignare, dominația asupra lor nu era absolută, nu îi absorbea cu desăvârşire. Avea nevoie să atingă acest absolut... dar înainte de a-l întâlni pe Benjamin Hurwood nu crezuse că îi era accesibil.

Capitolul cinci

— De ce-i spui aşa? întrebă nervoasă Beth Hurwood.

— Cum, *hunsi kanzo*? E titlul lui. Nu ştiu, Thatch sună prea familiar, iar Barbă Neagră prea teatral.

— Titlul lui? Ce semnificaţie are?

— Înseamnă că e... un iniţiat. Că a trecut prin proba focului.

— Iniţiat în ce?

Părea supărată fiindcă Shandy ştia toate astea.

El dădu să răspundă, apoi ridică din umeri.

— În toate chestiile magice. Chiar şi locuind acolo sus, în vechiul fort, trebuie să fi observat că aici magia e folosită tot atât de mult ca... focul în Anglia.

— Am observat, bineînţeles, că oamenii ăştia sunt superstiţioşi. Cred că toate comunităţile lipsite de educaţie... Înţepeni, apoi se uită la el. Doamne Sfinte, John – nu crezi în nimic din toate astea, nu-i aşa?

El se încruntă şi se uită dincolo de strălucirea focului, către junglă.

— Nu vreau să te insult nefiind pe deplin sincer. Suntem într-o lume nouă şi toţi aceşti piraţi trăiesc având cu ea o într-o legătură mult mai strânsă decât europenii din Kingston, din Cartagena şi din Port-au-Prince, care-ncearcă să transplanteze aici Lumea Veche, într-o măsură cât mai mare cu putinţă. Dacă poţi să crezi ceea ce e scris în Vechiul Testament, atunci crezi în existenţa

anumitor lucruri stranii... şi n-ar trebui să te grăbeşti să decizi ce e sau nu e posibil.

Domnul Bird îşi aruncă mâncarea şi sări în picioare, uitându-se cu asprime în jur, fără să-şi oprească ochii asupra cuiva anume.

— Nu sunt câine! strigă, plin de mânie, cu cerceii de aur scânteindu-i în lumina focului. Nemernicule!

Beth îl privi alarmată, dar Shandy zâmbi.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, îi şopti, nopţile în care nu face asta cel puţin o dată sunt extrem de rare. Indiferent ce i-o fi stârnind furia n-are nici o legătură cu insula Noua Providenţă sau cu anul 1718.

— Luate-ar naiba! zbieră domnul Bird. Nu sunt *câine*! Nu sunt *câine*! Nu sunt *câine*!

— Cred că la un moment dat l-a făcut cineva câine, spuse Shandy, cu voce scăzută, şi acum îşi aduce aminte ori de câte ori bea câte ceva.

— Evident, încuviinţă Beth, deprimată. Dar, John, vrei să spui că... nu ştiu... porţi amulete ca te protejeze acest Însoţitor Veghetor?

— Nu, răspunse el, dar îmi aduc aminte c-am tras cu un pistol în stomacul doctorului tău când purta *el* un asemenea talisman, în ziua când a pus Davies mâna pe *Carmichael*.

Şi, ascultă-mă, în timpul primei săptămâni petrecute aici, am prins un pui, l-am gătit şi l-am mâncat, şi a doua zi am căzut la pat, cu o febră groaznică. Bătrânul guvernator Sawney hoinărea prin preajmă, mormăind şi pleznind muşte invizibile, aşa cum face de obicei, şi, când m-a văzut transpirând şi gemând în cortul meu, m-a întrebat imediat dacă nu mâncasem cumva un pui cu nişte litere scrise pe cioc. Ei bine, observasem că avea pe cioc nişte semne, şi am recunoscut. „M-am gândit eu", a zis el. E unul dintre puii în care-am băgat vraja febrei lui Rouncivel. Să nu-i mai mănânci niciodată când au scris ceva pe cioc – o să te-alegi cu diverse lucruri de care vor alţii să scape." Şi pe urmă a luat alt pui, a făcut o şmecherie şi m-am trezit sănătos în dimineaţa următoare.

— Oh, John, exclamă Beth, să nu-mi spui că te-au *vindecat* şarlataniile lui!

Shandy ridică din umeri, uşor iritat.

— N-ar fi trebuit să mănânc puiul ăla.

Se hotărî nici măcar să nu-ncerce să-i povestească despre bărbatul pe care-l văzuse într-o noapte pe plajă. Toate buzunarele lui erau rupte şi nu vorbea fiindcă avea falca legată cu o bucată de pânză înnodată în creştet. Când trecuse pe lângă el, Shandy observase că avea haina mai degrabă cusută decât încheiată. N-avea rost să-i povestească ei asta, sau ceea ce aflase pe urmă despre oamenii îmbrăcaţi astfel.

Beth încheie subiectul cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— John, spuse ea, cu disperare, Friend n-o să mă lase să stau prea mult – îmi poţi spune încotro o să plecăm mâine dimineaţă?

El o privi clipind nedumerit.

— Dar *tu* nu vii, nu-i aşa?

— Ba da. Tata...

— Eşti sigură? Mă gândeam că, deoarece Woodes Rogers poate sosi aici în orice clipă, tatăl tău ar fi trebuit, evident, să...

— Da, John, sunt sigură. Azi l-am văzut pe tata, pentru prima oară după o săptămână şi ceva, şi bineînţeles că ducea în braţe lădiţa aia de lemn care pute atât de urât, şi mi-a spus c-o să-l însoţesc. A continuat repetându-mi de mai multe ori că o să fiu ferită pe de-antregul de răni şi de boli – dar n-a spus nici unde mergem, nici de ce.

— Iisuse. Shandy respiră adânc. Ei bine, nici Davies n-a spus nimic, dar se zvoneşte că ne îndreptăm către un loc de pe coasta Floridei, un loc unde *hun*-ii... ăă, unde Barbă Neagră a lăsat din greşeală nişte stafii să se agaţe de el. Îi adresă un zâmbet nervos. Din câte-am înţeles, aşa cum se agaţă ţeparii de mare, sau lipitorile. Şi, adăugă, sperând că reuşea să-ţi ascundă îngrijorarea, acolo o să ne-ntâlnim cu Barbă Neagră în persoană.

— Dumnezeu să ne ajute, spuse ea, încet.

Şi Însoţitorul Veghetor, se gândi Shandy.

Acompaniat de o grămadă de foşnete impresionante, împroşcând nisipul şi mormăind din cauza efortului destul de tare ca să

fie auzit, Friend se apropie clătinându-se şi legănându-şi braţul către ei.

— Ajunge..., Elizabeth, gâfâi el. Ne-aşteaptă cina...la fort.

Îşi şterse fruntea cu o batistă de dantelă.

Beth Hurwood se uită la oalele în care se pregătea mâncarea piraţilor cu atâta jale, încât Shandy întrebă:

— Cina?

— Ierburi, legume şi pâine neagră, oftă ea.

— Simplu, dar hrănitor, declară Friend. Trebuie s-o păstrăm sănătoasă.

Aruncă şi el o privire către oale, simulă un icnet scurt, apoi o luă pe Beth de braţ, conducând-o în direcţia fortului.

Vreo doi oameni din apropiere râseră, spunându-i lui Shandy că aşa ceva era de aşteptat, că fetele aleg adesea bărbaţi cu frumoşi în locul celor care n-au nimic, în afară de o inimă sinceră.

Râse şi el, un râs oarecum silit, răspunzând că totul se datora mai degrabă inepuizabilei bune dispoziţii a lui Friend şi apucăturilor lui de om de lume. Refuză o porţie suplimentară de tocană, dar acceptă încă o sticlă de Latour decapitată şi îşi croi drum prin nisip, îndepărtându-se de focuri şi mergând de-a lungul plajei către sud, spre *Carmichael*.

În golful îngust, prova corăbiei continua să se-nalţe deasupra apei, susţinută de un cadru solid de lemn şi de două ultime parâme legate de copaci, iar pupa era lăsată foarte mult în jos, în port; dar, în ciuda poziţiei nepotrivite, acum părea să fie corabia lui într-o mult mai mare măsură decât în luna când navigase cu ea ca pasager. Acum o cunoştea îndeaproape – se căţărase ca o maimuţă pe vergile înalte când îi refăcuseră greementul, lovise cu securea când îi făcuseră bucăţi teuga şi cea mai mare parte a balustradelor, asudase mânuind ferăstrăul şi burghiul când îi croiseră ambrazuri noi pentru mai multe tunuri şi, vreme de mai multe ore decât îşi putea aduce aminte, stătuse agăţat în laţul unei parâme, la jumătatea distanţei dintre copastia de deasupra şi nisipul sau apa de dedesubt, desprinzând de cocă, cu dalta, palmă după palmă de alge carbonizate şi de scoici şi scoţând carii, şi bătând cu ciocanul

în lemn mici *drogues* de alamă, cioplite şi descântate de *bocor*-ul lui Davies pentru a deveni amulete puternice contra carilor.

Şi, se gândi el în timp ce se apropia de corabie, *mâine o s-o tragem pe distanţa care-o mai desparte de apă, o să-ntindem bine sarturile şi-o să plecăm. Şi-o să înceapă viaţa mea de pirat.*

Observă că pe nisipul de sub arcul înalt al provei stătea cineva şi, după ce se uită o clipă cu atenţie, văzu, în lumina lunii, că era bătrânul nebun căruia îi spuneau piraţii întotdeauna „guvernatorul" – poate fiindcă nu i se ştia cu certitudine numele, el unul i-l auzise sub mai multe forme: Sawney, Gonsey şi 'Pon-sea. Scena pe care o avea în faţa ochilor – un moşneag stând sub prova unei corăbii – îi aduse aminte de ceva care-i scăpa... dar, ciudat, ştia că era vorba de un pictură sau de o poveste şi că aceasta îi împrumuta bătrânului Sawney, prin comparaţie, o demnitate tristă. Era surprins să vadă în bătrânul lunatec, chiar şi numai prin analogie, ceva mai mult decât un clovn priceput la vrăjitorii, dar pe jumătate idiot.

Pe urmă îşi aduse aminte la ce îl ducea cu gândul scena aceea: la Jason, gârbovit de trecerea anilor, stând sub prova abandonatei *Argo*, trasă pe plajă.

— Cine-i acolo? întrebă bătrânul, la auzul cizmelor lui Shandy pe nisip.

— Jack Shandy, guvernatorule. Voiam să mai văd corabia pentru o ultimă oară în poziţia asta.

— Mi-ai adus ceva de băut?

— Ăa, da.

Shandy se opri, luă câteva înghiţituri zdravene, apoi îi întinse moşului sticla pe jumătate plină.

— Pleci mâine pe mare?

— Întocmai, răspunse Shandy, surprins fiindcă bătrânul ştia asta şi fiindcă şi-o reamintise.

— Ca să li te alături lui *hunsi kanzo* şi căţeluşului lui.

Shandy îl privi îngustându-şi ochii şi întrebându-se dacă, la urma urmelor, era într-adevăr într-o perioadă de luciditate.

— Căţeluşul lui?

— Bonnett. Te-am văzut mânuind păpuşile, ştii cum să-i faci pe prichindeii ăia să sară când îi ţii de sfori.

— Oh. Da.

Shandy auzise de noul pirat Stede Bonnett, care lăsase de curând şi inexplicabil în urmă o plantaţie prosperă de pe insula Barbados ca să îngroaşe rândurile corsarilor, dar n-auzise că ar fi avut vreo legătură cu Barbă Neagră; şi bineînţeles că bătrânul Sawney nu era nicidecum o sursă demnă de încredere.

— Aud c-o să mergeţi spre nord, continuă guvernatorul. Se întrerupse ca să ia o înghiţitură de vin. Către Florida. Pronunţă cuvântul cu un accent spaniol puternic. Frumos nume, dar e o ţară a febrei. Cunosc locul. Am ucis ceva indieni caraibieni acolo şi odată m-am ales cu o rană urâtă de la o săgeată de-a lor. Vreau să te fereşti de ei – îs cei mai răi. Canibali. Au ţarcuri cu femei şi copii din alte triburi, aşa cum avem noi ţarcuri cu vite.

Shandy nu credea asta, dar, ca să fie politicos, fluieră şi clătină din cap.

— La naiba, spuse. O să mă ţin cât mai departe de ei.

— Ai grijă s-o să nu uiţi… oricum, până ajungeţi la blestemăţia de gheizer. Pe urmă, dacă ştii ce e de făcut, poţi să fii fără nici o grijă.

— Asta e ceea ce-mi doresc, încuviinţă Shandy. Să n-am nici o grijă.

Guvernatorul chicoti şi răspunse în spaniolă, şi, cu toate că învăţa această limbă, într-o formă rudimentară, de la piraţii corciţi, dialectul în care vorbea guvernatorul îl derută. Părea, în acelaşi timp, prea vechi şi prea curat. Însă bătrânul încheie într-o engleză foarte fluentă, cu o sugestie obscenă, precizând ce abilităţi spera Barbă Neagră să capete în urma acelei expediţii.

Shandy râse anemic, îşi luă rămas-bun şi făcu cale-ntoarsă. După vreo douăzeci de paşi ajunse pe creasta unei dune de nisip şi se opri să se uite înapoi, către corabie. Era uşor înclinată către el, aşa că putea să vadă duneta şi o margine a punţii pupa, deasupra apei, în stânga sa. Încercă să-şi dea seama unde murise Chaworth, unde îl înjunghiase el pe Davies şi unde stătuseră el şi Beth când îi aruncaseră biscuiţi cu viermi pescăruşului. Observă că porţiunea

balustradei de care se sprijiniseră era acum tăiată şi simţi o uşoară supărare fiindcă nu-şi putea aduce aminte dacă bucata aceea se număra sau nu printre cele tăiate chiar de el.

Încercă să-şi imagineze ce alte soiuri de evenimente s-ar fi putut petrece până la urmă pe puntea aceea şi, o clipă mai târziu, realiză uimit că se vedea, instinctiv, prezent în timpul desfăşurării lor. *Dar asta e o greşeală*, îşi spuse, *cu un zâmbet nervos. Eu şi Beth o să părăsim corabia cu prima ocazie. O să navigheze fără mine, cu toate că în lemnul ei mi s-au îmbinat sudoarea – şi sângele, uneori, când mi-a alunecat dalta. Eu am un unchi care trebuie spânzurat.*

Se întoarse către focuri, punându-se din nou în mişcare, şi îi trecu prin minte că nu era prea departe de locul unde-l văzuse pe bărbatul cu buzunarele rupte şi cu falca legată; amintirea îl făcu să-şi grăbească paşii, nu fiindcă bărbatul arătase ameninţător, ci ţinând cont de ceea ce spusese Davies când îi povestise despre el.

Căpitanul scuipase şi clătinase din cap iritat.

— Trebuie să fi fost Duplessis, rămas de la ultimul popas făcut aici de Thatch. Thatch nu-şi mai rezervă niciodată destul timp ca să facă lucrurile mărunte aşa cum ar trebui. Duplessis a fost *bocor* şi a cumpărat o grămadă de *loa*-i, iar asta te lasă cu o datorie de care nici măcar moartea nu te poate scăpa. Presupun că Thatch l-a îngropat fără să-i pună toate piedicile necesare.

Shandy se holbase la el.

— L-a îngropat?

Davies îi adresase un rânjet şi citase poanta unei glume vechi imitând accentul disprețuitor al aristocraților:

— A fost nevoit – ştii, era mort. Măcar nu l-a îngropat cu tot cu cizme, adăugase, pe tonul lui obişnuit. Stafiilor le place să hoinărească pe corăbii şi, dacă sunt încălțate, nu poți să dormi, fiindcă tropăie toată noaptea.

Când ajunse Shandy înapoi, la focuri, cei mai mulți dintre pirați fie o porniseră agale către colibe, fie se aşezaseră, cu sticlele lângă ei, pentru o noapte-ntreagă de beție serioasă, laconică. El unul decise că era destul de beat ca să poată dormi, aşa că o porni către coliba cu acoperiş cu o singură pantă pe care şi-o construise din scânduri şi

pânză de vele. Începu să urce pe povârnișul nisipos, dar încremeni locului când, fără să ridice tonul, o voce venind din fața lui, tot atât de profundă ca un sunet de orgă înălțat din fundul unui puț de mină, îi ceru să se oprească. Se uită cu atenție, încercând să vadă în lumina lunii, schimbătoare și pătată de umbre sub palmieri, și reuși într-un târziu să deslușească o siluetă neagră uriașă, așezată cu picioarele încrucișate în interiorul curățat cu grijă al unui cerc bine conturat, trasat pe nisip.

— Nu intra în cerc, îi ceru negrul, fără să-și rotească privirea, și el îl recunoscu cu întârziere pe Grăsanul Sumbru, *bocor*-ul lui Davies.

Se spunea că e surd, așa că se mulțumi să dea din cap – realizând că gestul era chiar mai inutil decât cuvintele, fiindcă bărbatul se uita în altă parte – și se retrase cu vreo doi pași.

Grăsanul Sumbru nu aruncă nici o privire în jur. Săpa în aer cu un cuțit de lemn, pe care-l purta întotdeauna asupra lui, și se părea că-i era greu să-l miște prin văzduh.

— *Raasclaat*, înjură el încetișor, apoi murmură: Nu pot să-i fac pe fii ăștia de curvă să se poate frumos. M-am certat cu ei toată noaptea.

Fiind surd, *bocor*-ul nu-și pierduse niciodată accentul din Virginia, locul unde crescuse.

— Ăă..., se bâlbâi Shandy, nesigur, uitându-se în jur și încercând să-și aducă aminte cel mai apropiat traseu alternativ în susul povârnișului, fiindcă Grăsanul Sumbru îl blocase pe cel pe care se afla, ăă, ce-ar fi să...

Brațul *bocor*-ului se înălță brusc, îndreptând cuțitul de lemn către cer.

Shandy se uită din reflex în sus și, între întunecimile pletoase a doi palmieri, zări fulgerător o stea căzătoare, ca o linie de cretă luminoasă pe o tăbliță de ardezie din depărtări. Treizeci de secunde mai târziu, vântul se opri... și reîncepu, mai puternic. Grăsanul Sumbru își lăsă brațul în jos și se ridică – sprinten, în ciuda uluitorului său trunchi. Se întoarse, îi adresă lui Shandy un zâmbet liniștitor și se trase într-o parte.

— Treci, spuse, acum nu mai e decât o linie desenată pe nisip.

— ... Mulţumesc.

Shandy se strecură pe lângă uriaş, sări grăbit peste conturul cercului şi îşi continuă drumul.

Îl auzi pe Grăsanul Sumbru îndreptându-se spre plajă cu paşi mari; *bocor*-ul uriaş chicoti şi spuse, cu vocea lui joasă, dar ciudat de nepământeană:

— *C'était impossible de savoir si c'était le froid ou la faim.*

Pe urmă chicoti iarăşi şi se îndepărtă, ajungând destul de departe pentru ca să nu mai poată fi auzit.

Shandy se opri şi, pentru câteva minute, se holbă agitat în urma *bocor*-ului, ca şi când s-ar fi întrebat dacă să plece după el; pe urmă aruncă o privire neliniştită spre stele şi îşi reluă în tăcere drumul către coliba lui, mulţumit fiindcă şi-o făcuse sub o boltă de frunziş deosebit de des.

Capitolul şase

Poate că Davies nici nu dormise – când zorile încă mai erau doar o strălucire de un albastru palid dincolo de palmierii de pe insula Hog azvârli o mantie veche peste cărbunii albi, prăfoşi, ai unuia dintre ultimele focuri ale nopţii şi, când veşmântul se umflă, începu să ardă mocnit şi erupse apoi în flăcări, începu să umble în toate părţile cu paşi mari, trăgând de părul şi de bărbile somnoroşilor şi dărâmând cu lovituri de picior stâlpi de sprijin ai corturilor improvizate. Gemând, piraţii se străduiră să se ridice şi îşi târşiră picioarele către foc, mulţi târând în urmă bucăţi din corturile şi din colibele pe care aveau să le abandoneze în curând şi azvârlindu-le apoi în vâlvătaia reînviată, iar Davies le lăsă timp să încălzească o oală cu rom-şi-bere şi să soarbă din întăritorul acela înţepător atât cât era nevoie ca să fie gata de muncă înainte de a-i duce în marş în josul plajei, către locul unde se afla *Carmichael*.

Vreme de o oră, legară şi târâră – apoi lăsară jos şi rearanjară – diverse reţele complicate de scripeţi şi de parâme, şi slobozită înjurături cumplite, şi căzură în apă, şi plânseră de furie… dar când soarele era sus, corabia plutea iar Davies umbla încoace şi încolo pe puntea pupa, strigându-şi indicaţiile pentru mânuitorii pânzelor şi pentru piraţii de pe slupul *Jenny*, care îl remorca pe *Carmichael*. Preţ de o altă oră, acesta se târî în zigzag de-a lungul celor mai adânci canale ale portului, cu minimum de pânze întinse şi oprindu-se adesea cu totul, în timp ce Davies şi Hodge, căpitanul lui *Jenny*, zbierau unul la altul, iar unii dintre membrii altor echipaje, care se treziseră

devreme, stăteau pe plajă şi-şi strigau sugestiile necuviincioase peste apa strălucitoare; dar, în cele din urmă, corabia ajunse în gura de nord a portului, o părăsi şi pătrunse în apele mai adânci ce mărgineau Canalul Noua Providenţă, iar Davies ordonă să fie întinse toate pânzele, chiar şi aripile care flancau velele mari, şi toate cele trei trinci triunghiulare de pe bompres. Cablul de remorcare fu dezlegat şi ambele vase prinseră viteză; cu pânzele strălucindu-le în soarele dimineţii, se îndepărtară virând către nord-vest.

Davies pretinsese că principiile navigării erau mai uşor de învăţat pe o barcă decât pe o corabie, aşa că Shandy îi dădea o mână de ajutor echipajului de pe *Jenny*. După ce ajunsese să se familiarizeze atât de bine cu *Carmichael*, slupul, cu singurul său catarg şi cu velele sale aurice, i se părea doar cu puţin mai mult decât o simplă barcă; dar transporta paisprezece tunuri mici şi douăsprezece tunuri pivotante şi, după desprinderea cablului de remorcare, când întinseră toate pânzele, simţi în călcâiele picioarelor sale goale că vasul putea prinde o viteză mult mai mare.

Carmichael luă însă conducerea, şi Shandy, căruia i se spusese să rămână în aşteptare şi să se ferească din calea tuturor până ce aveau să se afle, nestânjeniţi, în largul mării, se ghemui pe teuga cu dimensiuni abia comparabile cu ale unei mese şi privi corabia care plutea maiestuoasă, cu vreo două sute de metri înaintea lor, întrebându-se ce loc în care să nu le stea în drum altora îşi găsise Beth, acum, după ce vasul fusese carenat fără milă.

— Poftim, Jack, spuse Skank, şi îi puse în mână o cană de lemn plină cu rom, înainte de a se întoarce, clătinându-se, să ajute la întinderea scotei de foc. Încă o-nghiţitură şi pic peste bord.

— Mulţumesc, spuse Shandy, primind-o cu prudenţă şi întrebându-se dacă oamenii ăia ajungeau vreodată să se trezească de de-a-ntregul din beţie.

Se uită în urmă, peste duneta de la babord, privind cum se îndepărta tot mai mult de ei, pe suprafaţa de cristal albastru a mării, mormanul zimţat, verde cu purpuriu, care era insula Noua Providenţă. Îi trecu prin cap că, într-un anume fel, locul ăla avea să-i lipsească.

Skank se întoarse agale pe teugă şi se întinse pe unul dintre suporturile tunurilor pivotante.

— Da, zise el, ca şi cum s-ar fi declarat de acord cu ceva spus de Shandy, s-ar putea să nu ne mai întoarcem niciodată aici. La anu' o să fie mai greu să ne vindem capturile, pen' că n-or să mai existe locurile stabilite, unde-şi trimit negustorii bogaţi oamenii să cumpere.

Shandy sorbi din rom.

— Negustorii bogaţi tratează cu piraţii?

— Păi, sigur că da – cum crezi că s-au îmbogăţit? Şi cum îşi păstrează averea? Bineînţeles că de obicei nu-şi fac apariţia în persoană – îşi trimit slujbaşii sau oamenii de încredere să facă aranjamentele. Uneori, când e vorba de sume mari de bani, le şi livrăm marfa; într-o grămadă de nopţi fără lună am dus o câte o barcă încărcată din greu, cu vâslele înfăşurate ca să nu facă zgomot, în câte-un golf fără nume din Jamaica, Haiti sau Barbados. Toată povestea are sens, fireşte, pentru toată lumea; noi putem vinde mărfurile uimitor de ieftin, fiindcă n-am plătit nimic pentru ele.

Nu tocmai pentru toată lumea, se gândi Shandy.

— Negustorii ăştia care cumpără – ştiu că lucrurile-s furate?

— Oh, bineînţeles, Jack, cum s-ar putea să nu ştie? De fapt, unii îşi permit chiar să mituiască patrulele de coastă ale Marinei Militare, ca să caute-n alte părţi când ne transportăm marfa la ţărm. Şi Thatch în persoană a pus la punct cea mai mare parte a legăturilor noastre cu cei într-adevăr bogaţi: cu Bonnet din Barbados – sigur că acum a ajuns el însuşi pirat, şi asta n-o prea înţeleg – şi cu Lapin şi cu Shander-knack din Haiti, şi cu…

— Cu *cine* din Haiti?

Shandy se agăţă de un sart bine întins ca să-şi păstreze echilibrul şi fu nevoit să-şi impună în mod conştient să nu scape cana.

— Cu Lapin – cică asta-nseamnă iepure şi, într-un fel, chiar i se potriveşte individului – şi cu Shander-knack, sau nu ştiu cum îi pronunţă de fapt francezii numele. Skank se încruntă, ameţit de băutură. Şi numele tău real sună cam tot aşa, nu?

— Seamănă puţin. Shandy trase aerul adânc în piept şi îl lăsă să iasă. Şi individul ăsta, Shander-knack, cumpără mult de la... de la noi?

— Oh, da, e un *speculant*. Lui Thatch îi place grozav când dă peste *speculanţi*. Ăştia sunt întotdeauna pe punctul de a se îmbogăţi, înţelegi, dar, cumva, dacă te-ntorci peste un an, îi găseşti tot în punctul ăla. Când au bani, ard de nerăbdare să ni-i dea, iar când nu au, vor să le vindem pe datorie – şi, când e vorba de bogătani, Thatch e încântat s-o facă.

— Totuşi, cred că o datorie de soiul ăsta nu e uşor de *recuperat cu forţa*, spuse meditativ Shandy.

Skank îi adresă un zâmbet compătimitor, se desprinse de suportul tunului pivotant şi o porni agale înapoi, către pupă.

Shandy rămase pe teugă şi un zâmbet îi adânci încet liniile feţei întunecate, iar ochii i se îngustară anticipând ziua când avea să poată folosi noua informaţie împotriva unchiului său. Era încântat fiindcă piraţii mergeau către o zonă nelocuită de pe coasta Floridei şi că n-aveau în vedere nici o luptă, fiindcă i se părea inadmisibil să fie ucis înainte de a-şi încheia socotelile cu fratele tatălui său.

Imediat ce ajunseră la nordul zonei cu bancuri de fund din Bahamas şi pătrunseră în apele albastre şi adânci din Canalul Providenţa, Hodge, căpitanul uscăţiv şi zâmbitor al lui Jenny, îl chemă pe Shandy la pupa şi-l anunţă că era momentul să-nceapă să-şi câştige existenţa... şi, pe durata următoarelor cinci ore, avu grijă să-l ţină istovitor de ocupat. Recrutul învăţă să înalţe vârful vergii până când pe vela mare apăreau câteva încreţituri paralele cu ea, şi nu doar atât cât să fie pânza netedă, aşa cum crezuse el că era corect; avusese deja ocazia să înţeleagă, cu uimire, că scotele şi sarturile erau parâme, nu pânze, iar acum află câteva trucuri legate de folosirea sarturilor pentru aducerea pânzelor în cea mai profitabilă poziţie faţă de direcţia vântului şi, *Jenny* fiind cu mult mai sprintenă decât *Carmichael*, Hodge se hotărî să-l lase să capete gustul tacticilor de manevrare, aşa că învăţă care erau principiile întoarcerii sub vânt şi când să considere că o schimbare a vântului

din față era un indiciu care sugera întoarcerea; învăță să se uite în sus, la cercurile de lemn care fixau vela mare de catarg și să-și dea seama, după tremurul lor, că vasul trebuia să devieze ușor față de direcția vântului ca să atingă viteza maximă.

Ca și cum ar fi vrut să ajute la instruirea lui Shandy, la orizontul de est apăru un nor cumulo-nimbus umflat ca o conopidă și, cu toate că se afla, probabil, la mulți kilometri depărtare, Hodge le dădu tuturor de lucru cerându-le să facă pregătiri pentru furtună, să „ia rufele de pe sfoară", cum spunea el, vorbind despre strângerea terțarolelor, să-l aducă pe punte pe *bocor*-ul cu părul alb, ca să fluiere o melodie Dahomey de domolire a vântului, și să reîntindă o parte dintre sarturi, astfel încât scotele lăsate libere și vergile care s-ar fi putut rupe să nu se-ncurce în ele.

Furtuna se târa, neagră, pe cerul albastru cobalt și ajunse deasupra lor la o oră după ce o zăriseră pentru prima oară – Shandy, care nu mai avusese niciodată ocazia să acorde o atenție deosebită schimbărilor vremii, era copleșit de viteza ei – și, chiar și cu un minim de pânze întinse, vasul se înclină când îl izbi vântul.

Stropii grei de ploaie începură să cadă un minut mai târziu, dându-le valurilor o înfățișare aburindă, neclară, și transformându-l pe *Carmichael* într-o siluetă cețoasă. Hodge ordonă slăbirea tuturor sarturilor ca măsură de precauție împotriva contracției lor inevitabile, și Shandy fu surprins fiindcă furtuna părea să nu-l înspăimânte câtuși de puțin pe căpitan.

— E ceva serios? îi strigă el, nervos, lui Hodge.

— Asta? ripostă căpitanul, zbierând ca să acopere răpăitul ploii pe punte. Nu. E doar de-ajuns ca să ne usuce hainele. Dacă ar fi-nceput mai întâi ploaia, am fi putut avea ceva necazuri.

Shandy dădu din cap și se întoarse pe teugă. Ploaia nu era deranjant de rece și, după cum îi atrăsese atenția Hodge, spălarea sării din hainele lor avea să le facă plăcere și a doua zi urmau să se usuce complet – pentru prima oară. Furia de început a ploii torențiale trecuse și *Carmichael* se vedea din nou clar înaintea lor. Chandagnac știa că peste câteva ore avea să se târască sub punte, încă în hainele lui ude leoarcă, în căutarea unui cotlon în care să se culce

şi spera că Beth Hurwood avea parte de un adăpost mai confortabil la bordul corăbiei. Se lăsă spate şi le îngădui muşchilor săi să se relaxeze în aşteptarea noii însărcinări pe care urma să i-o dea Hodge.

A doua zi, îşi petrecură momentele de răgaz exersând tragerea cu tunul şi Shandy, întotdeauna bun când era nevoie de îndemânare, ajunse în curând expert în meşteşugul delicat al ţintirii cu un tun pivotant şi al atingerii fitilului de supapă fără să clinteşti ţeava lungă, scoţând-o de pe linia de ochire, şi fără să-ţi prăjeşti un ochi când exploda praful de puşcă. După ce făcu rapid ţăndări şase lăzi goale aruncate una după alta peste bordul lui *Carmichael*, în chip de ţinte, Hodge îl transformă din elev în profesor şi, până la apusul soarelui, toţi bărbaţii de slup deveniră cumva ţintaşi mai buni decât fuseseră în aceeaşi dimineaţă.

În cea de-a treia zi, exersară manevrarea vasului şi, după-amiază, lui Shandy i se îngădui să ţină cârma şi să dea comenzile şi, vreme de douăzeci de minute, conduse slupul, descriind un cerc larg, dar complet, în jurul lui *Carmichael*. Urmă instrucţia pentru cazurile de urgenţă şi, când exersau tacticile de luptă, Davies trase îndatoritor cu două dintre tunurile lui *Carmichael* în apa din apropierea lor, pentru ca totul să pară mai realist.

Shandy era mândru de modul în care putea acum să se caţere în jurul punţilor şi pe greement şi fiindcă – deşi mulţi piraţi protestau împotriva acelor activităţi energice – el nu simţise nimic altceva decât o oboseală plăcută când soarele de culoarea chihlimbarului, coborât spre orizont, prinsese să azvârle ace de aur asupra valurilor din faţa lor; dar plăcerea trezită de arta navigaţiei se evaporă imediat ce Davies, strigând peste apă, le spuse că se pierduse prea mult timp cu o noapte înainte, când se odihniseră, şi că în noaptea aceea aveau să navigheze până în zori.

Shandy fu repartizat în cartul de la miezul nopţii până la ora patru a dimineţii şi când se trase sus, pe punte, află, pentru început, că navigaţia la vreme de noapte însemna umezeală şi frig.

Roua era deasă şi făcea ca până şi scândurile nefinisate ale punţii să fie alunecoase, şi din fiecare porţiune a tachelajului de care se agăţa în drum spre pupă i se revărsau stropi de apă rece în josul mânecii. Hodge stătea în spatele piciorului compasului, cu faţa lui amuzantă, triunghiulară, bizar luminată de jos, de lampa cu sticlă roşie care îi îngăduia să vadă busola fără să fie orbit; spre uşurarea lui Shandy, însărcinările pe care i le dădu căpitanul erau simple şi ocazionale: trebuia să ia din când în când un felinar şi să verifice anumite porţiuni rebele ale greementului, să se privească tot timpul înainte, pentru cazul foarte puţin probabil în care un alt vas s-ar fi putut afla în noaptea aceea în apropierea lor pe vasta întindere a oceanului, şi să se asigure că felinarul de la provă rămânea aprins, răspândindu-şi strălucirea palidă pentru a-l avertiza pe timonierul de pe *Carmichael* atât când se apropia prea tare, cât şi când se îndepărta prea mult de slup.

Carmichael era un turn de întuneric ce se legăna şi scârţâia la tribord, dar Shandy se sprijinea din când în când de balustrada de la babord şi scruta cu privirea kilometrii de ocean luminat de lună, întrebându-se somnoros dacă nu cumva zărea undeva, la jumătatea distanţei până la orizont, capete şi braţe ridicate, făcând semne ademenitoare, şi dacă nu auzea un cor firav cântând o melodie pe două note, la fel de veche ca înseşi valurile.

La ora patru, Hodge îi întinse o cană cu rom încălzit deasupra lămpii de la piciorul compasului, îi spuse pe cine să trezească şi să trimită sus în locul lui, după care îl lăsă să plece sub punte şi să doarmă oricât de mult putea.

În ziua următoare, marţi, douăzeci şi şase iunie, cam pe la amiază, când cele două corăbii întâlniră Curentul Golfului între insulele Bimini şi Florida, le descoperi vasul de război al Marinei Militare.

Când îl zăriră pentru prima oară, o pată albă pe linia orizontului sudic, li se păru un vas comercial cam de dimensiunile lui *Carmichael* şi mai mulţi piraţi propuseră, cu jumătate de gură, să-l

abordeze în loc să meargă în Florida; apoi, peste numai câteva minute, observatorul aflat la pravă cu un ochean strigă, excitat, dându-le de veste că vasul era al Marinei Militare engleze.

În primele momente de după această descoperire, atmosfera se încordă, dar nimeni nu intră în panică, deoarece *Carmichael* fusese modificat pentru a atinge viteza maximă posibilă, iar *Jenny* îşi putea schimba cursul, întorcându-se în apele puţin adânci din Bimini, unde fundul se afla, în numeroase locuri, la cel mult trei metri şi jumătate sub suprafaţă – slupul putea pluti pe ape adânci de numai doi metri şi jumătate şi putea trece în siguranţă peste bancuri de nisip de care vasul de război n-ar fi cutezat să se apropie.

Dar *Carmichael* continua să înainteze cu aceeaşi viteză pe cursul său către sud-est, cu pânzele strălucitoare rămânând în aceeaşi poziţie sub soarele tropical, iar Hodge nu ordonă să fie schimbat cursul lui *Jenny*.

— De ce aşteptăm, căp'tane? întrebă un uriaş cu pieptul gol şi barba albă. Dacă ajung prea aproape, s-ar putea să nu mai reuşim să scăpăm de ei.

Shandy era aplecat peste balustrada de la tribord, lângă bara orizontală – numită, dintr-un motiv anume, capon – care susţinea ancora ridicată, şi se uita la căpitan, în aşteptare. Avu impresia că îi întrezărise o nouă paloare sub bronzul obrajilor, dar Hodge lăsă să-i scape o înjurătură murdară şi clătină din cap.

— Am pierde cel puţin o zi alergând mai repede decât ei şi făcând un ocol ca să ne reluăm cursul pe furiş şi, cu ploaia de sâmbătă şi cu afurisita aia de odihnă de duminică noaptea, deja trebuie să ne mişcăm foarte repede ca s-ajungem la întâlnirea din Florida în ajunul Zilei Recoltei*. Nu, flăcăi, de această singură dată Marina Militară are ocazia să ne atace. Dar, la naiba, *Carmichael* e cel puţin tot atât de bine înarmat ca vasul ăla de luptă de colo, şi nici noi nu suntem vreo barcă de pescuit, şi încă mai avem nişte aşi în mânecă: Însoţitorul Veghetor, Legba şi Bosu.

Bătrânul voinic se holbă la Hodge nevenindu-i să-şi creadă urechilor; pe urmă, ca şi cum i-ar fi explicat ceva unui copil, arătă

* Se sărbătorea în trecut, în Anglia, la 1 august.

cu degetul pânzele acum câtuşi de puţin îndepărtate şi spuse răspicat:

— Henri... e afurisita de Marină Militară.

Hodge se întoarse spre el cu furie.

— Şi suntem în plină acţiune, Isaac, şi eu sunt azi căpitan aici, şi, pe deasupra, secundul lui Davies. Pe sângele Domnului, omule, crezi că *mie*-mi plac ordinele astea? *Hunsi kanzo* o să ne transforme pe toţi în zombi dacă ne retragem acum – dar dacă mergem înainte nu riscăm decât să fim ucişi.

Spre surpriza neplăcută a lui Shandy, echipajul găsi că logica răspunsului era regretabilă, dar inatacabilă, şi începu în grabă pregătirile de luptă. Strânseră pânzele mai uşoare şi trimiseră câţiva oameni sus, cu găleţi cu o soluţie de alaun pe care s-o verse pe pânze ca să le-mpiedice să ia foc, înlocuiră sarturile cu bucăţi de lanţ, împinseră tunurile mai în faţă, astfel încât să le iasă ţevile prin ambrazuri, *bocor*-ul se duse la provă şi începu să psalmodieze şi să azvârle către nava britanicilor cioburi de oglinzi sparte cu mare atenţie, şi lui Shandy i se ordonă să umple toate găleţile disponibile cu apă de mare, să ude leoarcă una dintre pânzele de rezervă şi s-o-ngrămădească apoi, în întregime, în jurul butoaielor cu praf de puşcă.

În ultimele trei săptămâni, Shandy simţise o oarecare satisfacţie gândindu-se cât de bine se purtase în momentele capturării lui *Carmichael*, dar acum, privindu-şi tremurul propriilor mâini în timp ce trăgea încă o găleată de apă, săltând-o peste copastie, înţelese că, în ziua aceea, calmul lui relativ fusese o urmare a şocului şi, încă mai mult decât atât, a ignoranţei: fiindcă nu-şi dăduse seama că se aflase cu adevărat în pericol decât după dispariţia acestuia. Însă de data asta primejdia se apropia cu o încetineală chinuitoare, iar el ştia dinainte, cu precizie, cum moare un om care primeşte un glonţ în cap, sau o lovitură de sabie în burtă. De data asta era atât de înspăimântat încât avea impresia că se îmbătase – toate culorile erau prea vii, toate sunetele prea puternice, şi se simţea suspendat undeva, între lacrimi şi vomă, şi trebuia să se controleze tot timpul ca să nu-şi ude pantalonii.

După ce înconjură cu găleți pline butoaiele cu praf de pușcă peste care drapă pânze ude, se grăbi să urce înapoi, pe punte, unde fu înhățat, i se întinse un fitil care ardea mocnit și fu împins către tunul pivotant de la prova tribord.

— Nu trage până nu spune Hodge, Jack, se răsti bărbatul care-l îmbrâncise lângă tun, și-atunci fă-o cu folos.

Privind înainte, pe deasupra metalului plin de ciupituri al țevii, Shandy văzu că toate cele trei vase se aplecau în vânt către est și că înclinarea lui *Carmichael* și a lui *Jenny* era mai pronunțată decât a vasului de război – pe care îl vedea acum din semiprofil, cu deschiderile pentru tunuri vizibile, ca o tablă de șah în bej și negru, de-a lungul babordului.

Nu pot *să trag într-o corabie a Marinei Militare*, se gândi. *Dar, dacă refuz să trag, ăștia mă omoară… și, din același punct de vedere, dacă nu fac treabă bună aici, Marina Militară ar putea să mă ucidă la fel de bine, odată cu toată suflarea de la bordul lui Jenny. Dumnezeule, pentru mine pur și simplu nu există un curs acceptabil al acțiunii.*

Din lateralul vasului Marinei izbucni o dâră de fum și, o secundă mai târziu, zgomotul ca o bătaie găunoasă de tobă al detunăturii se rostogoli peste întinderea de opt sute de metri de apă care despărțea cele două corăbii, iar în momentul următor o trâmbă uriașă de apă înflori pe suprafața mării din stânga lui Shandy, rămase în aer o clipă și recăzu ca o revărsare de diamante azvârlite cu lopata.

— Asta ne-a ratat, strigă vocea lui Hodge, ascuțită de încordare. E în bătaia tunurilor – foc!

Și, așa cum au mai descoperit, cu surprindere, mulți alți soldați, instrucția intensivă, obositoare și repetitivă de care avusese parte îl făcură pe Shandy să execute automat ordinul; țintă, atinse capătul fitilului de supapă și se retrase cu un pas, apropiindu-se de următorul tun, înainte de a fi hotărât dacă să se supună sau nu ordinelor. *Ei, acum ai intrat în luptă*, își spuse, cu disperare, țintind cu al doilea tun; *ai face bine să-ți dai toată silința în folosul părții căreia îi vei împărtăși soarta.*

Când atinse fitilul de supapa celei de-a doua țevi, toate cele șapte tunuri de la tribord traseră mai mult sau mai puțin simultan

şi reculul readuse vasul, despre care nu-şi dăduse până atunci seama că era înclinat în partea lor, aproape la orizontală.

Pe urmă *Guralivul Carmichael*, înaintând uimitor repede pentru un vas atât de masiv, se strecură în golul plin de fum intre vasul militar şi *Jenny*, la o distanţă destul de mică pentru ca Shandy să-i recunoască fără dubiu pe bărbaţii de pe greementul său şi să-l audă pe Davies strigând „Foc!" cu o clipă mai înainte tunurile de la tribordul corăbiei să tragă bubuind ca un tunet apropiat şi făcând, preţ de o secundă, pânzele vasului de luptă aproape invizibile în spatele unui munte de fum alb, învolburat. Jenny continua să vireze strâns în vânt, pe urmele lui *Carmichael*, şi, fumul detunăturilor odată rămas în urmă, Shandy văzu cu groază vasul militar, aparent nevătămat, ţinând pasul cu *Jenny* la numai o sută de metri distanţă, dar, când îl înhăţă Skank, făcându-i vânt către un alt tun pivotant, şi el se uită din reflex în lungul ţevii, către corabia mai mare, constată că, la urma urmelor, nu era intactă – plasa de protecţie care-i acoperea centrul punţii superioare tresălta şi se strâmbase din cauza vergilor căzute, iar modelul ca o tablă de şah al gurilor de tun de la babord fusese stricat de vreo jumătate de duzină de găuri noi, cu margini zdrenţuite – şi realiză în acelaşi timp că *Jenny* mergea mai repede decât vasul de luptă şi că peste un minut sau două avea să se afle în faţa lui, în siguranţă. Aproape fără nici o îndoială încălcând ordinele, Davies trecuse printre ele şi trăsese în corabia Marinei ca să-i lase lui *Jenny* timp să scape.

— Loveşte un tun din faţă! strigă Skank, şi Shandy ţinti supus una dintre ţevile strălucitoare care ieşeau în afara provei vasului militar, apoi îşi atinse fitilul de supapă.

Ghiuleaua ţâşni cu un bubuit vibrant şi, îngustându-şi ochii ca să privească prin fumul usturător, zări încântat praful şi aşchiile care săreau din ambrazura pe care o ţintise.

— Bun! mârâi Skank. Acum loveşte-i...

Din tunurile rămase pe flancul vasului de luptă răbufni fum, dar tunetul canonadei se pierdu, acoperit de neaşteptata lovitură de berbec care roti slupul şi Shandy, îndepărtat de tunul lui de o

izbitură violentă, zbură rostogolindu-se către masa de oameni din spatele lui. Asurzit şi uluit, se săltă răsucindu-se şi se întinse peste un trup nemişcat, încercând să tragă aer în plămâni fără să se înece cu sângele şi cu sfărâmăturile de dinți din gură. Era conştient de strigătele de furie şi de spaimă, mai puternice decât țiuiturile din propriile urechi, şi de o nouă schimbare lentă a poziției punții de sub el.

Hodge îşi urla ordinele, şi Shandy reuşi în sfârşit să se rostogolească şi să se ridice în capul oaselor, profund recunoscător fiindcă-şi zărea mâinile şi picioarele la locurile lor, fără găuri şi, după toate aparențele, fără să se fi rupt – mai ales după ce-şi aruncă privirea în jur. Morții şi răniții erau împrăştiați pretutindeni, velele din margini erau sfâşiate şi împroşcate cu sânge, iar lemnul de culoare întunecată al catargului şi al copastiei avea brazde care îl scoteau la lumină pe cel strălucitor şi proaspăt de dedesubt. Totul arăta, îşi spuse năucit Shandy, de parcă Dumnezeu s-ar fi aplecat în afara cerului şi ar măturat de câteva ori slupul c-o greblă cu dinți ascuțiți.

— Cârma la tribord, dar-ar naiba, zbieră Hodge. Apoi îşi şterse cu manşeta o parte din sângele care i se scurgea în josul frunții. Şi să-nşface cineva vela mare!

Un bărbat de lângă cârmă încercă să îndeplinească ordinul cu o mişcare spasmodică, dar se prăbuşi neajutorat în genunchi, cu sângele țâşnindu-i înspumat dintr-o gaură zdrențuită din piept; Skank se cățărase disperat către velă, pe un morman de trupuri sfârtecate ale camarazilor săi… dar era prea târziu. Scăpată de sub control după ce o izbiseră rafalele de sfărâmături de metal, *Jenny* se rotise în voia valurilor până când ajunsese cu prova exact pe direcția vântului şi avea să stea neclintită pe apă pentru cel puțin câteva minute. Shandy auzise că într-o asemenea situație neplăcută se spunea că „eşti în fiare" şi îi trecu prin minte că, în cazul lor, ar fi fost greu să găseşti o descriere mai potrivită.

Corpul înalt şi grațios al navei de luptă, înclinat contra vântului atât cât era nevoie ca să înainteze, se îndreptă către prova tribord a slupului şi, în timp ce coca înaltă se îndesa în teuga lui

Jenny, făcând să pocnească lanțurile care țineau loc de sarturi şi rupând până şi ancora ridicată, pe puntea vasului mai mic căzură cu zgomot surd gheare zăngănitoare de pisică, iar o voce aspră strigă:

— Către fiecare dintre voi e îndreptat un pistol, nemernicilor, aşa că lăsați jos toate armele, iar când vă aruncăm scara de frânghie urcați pe rând, şi *încet*.

Capitolul şapte

Cu toate că în plasa de protecție de deasupra se legănau vergi rupte, puntea vasului de luptă era intimidant de curată şi de ordonată, cu fungile încolăcite în colaci perfect rotunzi în loc să zacă pur şi simplu acolo unde căzuseră, cum se întâmpla de obicei pe *Jenny*, aşa că Shandy se străduia să-şi țină capul înclinat spre spate ca să nu-i picure sângele pe lemnul de stejar de culoarea palidă a nisipului. Nasul îi sângera viguros încă de la lovitura de tun trasă de vasul Marinei, şi, fiindcă începea să-l doară toată jumătatea stângă a capului, decise că țeava tunului pivotant în spatele căruia se aflase fusese probabil lovită şi culata îl pocnise peste țeastă.

Alături de ceilalți zece membri ai echipajului slupului relativ teferi, stătea acum în centrul punții superioare, lângă axul cu spițe a cabestanului, încercând să nu audă urletele şi gemetele piraților grav răniți, rămaşi pe puntea lui *Jenny*, cu trupurile răşchirate.

Marinarii de lângă balustradă, cu pistoalele îndreptate către captivi, purtau, cu toții, haine strâmte, gri, pantaloni bufanți cu dungi şi şepci de piele, şi, în comparație cu veşmintele lor simple, utilitare, podoabele ostentative, de prost gust, ale piraților arătau ridicol. Aruncând priviri nervoase către soldații din Marină, Shandy observă că în expresiile de pe fețele lor se mai deslușea ceva, pe lângă dispreț şi furie, şi nu se simți liniştit când înțelese în sfârşit ce era: fascinația morbidă trezită de nişte bărbați care, deşi

pe moment respirau în voie, aveau să se aleagă în curând cu răsuflarea tăiată pe vecie de laţul unui ştreang.

Deşi *Carmichael* nu mai era decât un turn din segmente albe ce se îndrepta către sud, pierind în depărtare, căpitanul vasului de război lăsase la apă una dintre bărcile de salvare, iar acum, stând în punctul său avantajos de observaţie de pe puntea pupa, se uită prin ochean şi râse.

— Pe Dumnezeu, Handricks a avut dreptate – unul dintre ei chiar a căzut peste bord, şi-am pus mâna pe el. Se întoarse să se uite în jos, către prizonieri, cu un zâmbet aspru. S-ar părea, le strigă el, că unul dintre ai voştri pur şi simplu n-a putut suporta să vă abandoneze.

După un moment de uimire, Shandy hotărî că ar fi fost cu putinţă să fie Beth, care riscase să se piardă în valuri încercând să scape de piraţi şi de tatăl ei nebun. Spera că aşa stăteau lucrurile, fiindcă atunci ar fi putut amândoi să pună în sfârşit capăt acelui interludiu sălbatic, iar în ceea ce-i privea pe ei doi, Davies, Barbă Neagră, Hurwood şi Friend n-ar fi avut decât să se ducă în Florida sau la dracu'.

Asta îi aduse aminte că era timpul să nu se mai holbeze în jur, trecându-şi prosteşte limba prin golul unde se aflase până de curând una dintre măselele lui, şi să-i spună căpitanului din Marina Militară cine era şi acum ajunsese la bordul slupului.

Respiră adânc, îşi sili privirea să se focalizeze, apoi, întinzându-şi braţele într-un gest împăciuitor, se îndepărtă cu un pas de piraţii tăcuţi, îngrămădiţi unii într-alţii – şi fu pe punctul să fie ucis cu promptitudine, fiindcă unul dintre paznici îşi descărcă pistolul trăgând în el.

Auzi zgomotul împuşcăturii, simţi şocul din aer când îi şuieră glonţul pe lângă ureche şi căzu în genunchi, cu mâinile încă ridicate.

— Iisuse! ţipă. Nu trageţi, nu fac nimic!

Atenţia căpitanului fusese atrasă în mod eficient, aşa că zbieră furios la Shandy.

— Lua-te-ar naiba, treci înapoi, între ai tăi!

— Nu sunt ai mei, domnule căpitan, strigă el, ridicându-se cu prudență în picioare și străduindu-se să pară calm. Mă numesc... John Chandagnac și eram un pasager care-și plătise călătoria la bordul *Guralivului Carmichael* înainte să fie capturat de Philip Davies și de oamenii lui. În timpul acelei... întâlniri, l-am rănit pe Davies, așa că, în loc să mi se îngăduie să plec cu barca, alături de echipaj, am fost silit, sub amenințarea cu moartea, să intru în rândurile celor care mă făcuseră prizonier. În afară de mine, a fost silită să rămână și Elizabeth Hurwood, tot pasageră, și bănuiesc că ea e persoana care-a sărit adineauri de pe *Carmichael*.

Uitându-se peste umăr, la recenții lui camarazi, Shandy le văzu nu numai disprețul, ci și ura autentică, așa că se grăbi să adauge:

— Îmi dau seama că veți avea nevoie de timp ca să-mi verificați povestea, dar vă cer să mă închideți separat, nu împreună cu acești oameni... pur și simplu ca să existe garanția că voi supraviețui ca să depun mărturie la procesul lui Philip Davies.

Căpitanul se apropiase de balustrada punții pupa și se uita în jos, la el, cu ochi îngustați.

— Davies? Îi trecu în revistă pe prizonierii din jurul cabestanului, apoi aruncă o privire către catargul lui *Jenny*, vizibil pe deasupra teugei. E cu voi? E rănit?

— Nu, îi spuse Shandy. E pe *Carmichael*.

Dădu din cap către corabia care se îndepărta.

— Ah, zise căpitanul, cu un aer meditativ. Atunci procesul nu va avea loc prea curând. Clipi și se uită din nou la Shandy. Un pasager de pe *Carmichael*, reținut cu forța, asta spui că ești? O să fii încântat – sau poate nu – să afli că-ți putem verifica imediat povestea. Am plecat din Kingston abia vinerea trecută, iar corabia *Carmichael* a fost capturată, după câte-mi aduc aminte, cu vreo lună în urmă, așa că ar trebui să fie inclusă în rapoartele noastre curente de navigare. Se întoarse către un aspirant din apropiere.

— Adu-mi registrul cu rapoarte, se poate, domnule Nourse?

— Am înțeles, domnule căpitan.

Tânărul ofițer se grăbi să se îndrepte spre scara care cobora către cabine și dispăru sub punte.

— Pentru un om ținut cu sila, ai mânuit tunul ăla cu foarte multă îndemânare, spuse Skank, din spatele lui Shandy. Renegatule, fiu de cățea!

Lui Shandy îi năvăli sângele în obraji când își aduse aminte de ziua în care îl salvase Skank de un atac vrăjitoresc – real sau imaginar –, sărind la Jim Bonny, și își dori să-l fi putut înfrunta acum, rugându-l să-și amintească în ce împrejurări fusese recrutat, cu trei săptămâni și jumătate în urmă... dar, o clipă mai târziu, se mulțumi să-l întrebe, cu voce scăzută, pe cel mai apropiat marinar înarmat:

— Pot să mai înaintez cu un pas?

— Da, răspunse marinarul. Încet.

Shandy o făcu, ascultându-i pe piratii din spatele lui, care se contraziceau, arțăgoși, unii susținând că era un trădător laș, iar alții că nu era decât un spirit practic. Se uită peste partea dinspre tribord a dunetei, văzu barca vasului de război întorcându-se și își mijì ochii, ferindu-și-i de razele de soare reflectate de vâslele ude și încercând să-și dea seama dacă la pupă era într-adevăr ghemuită Beth Hurwood.

Căpitanul își înălță din nou ocheanul și inspectă barca.

— Acolo nu e nimeni pe nume Elizabeth, spuse, cu voce seacă.

Să fiu al naibii, se gândi Shandy, *atunci e tot cu ei. De ce dracu nu s-a gândit să sară peste bord? Ei, nu mai e treaba mea – trebuie să fie salvată de oameni cum e individul ăsta, sau de un alt căpitan de corabie. Eu plec în Haiti. Și poate că Friend și tatăl ei n-au de gând să-i facă nici un rău.*

Naivitatea unui asemenea gând îi aduse pe buze un zâmbet trist; și apoi își îngădui să-și amintească, fără grabă și rând pe rând, poveștile pe care le auzise despre Barbă Neagră – momentul când decisese că echipajul lui ar fi avut de câștigat petrecând o vreme într-un „iad numai al nostru", așa că pusese pe toată lumea să coboare sub punte, unde aprinsese cu veselie pucioasa din mai multe vase și îi amenințase pe toți cu pistolul împiedicându-i să părăsească locul înainte de a-și pierde cunoștința jumătate de echipaj, fiind în pericol de sufocare, și chiar după aceea el ieșise ultimul la aer curat... Deși la vremea respectivă întâmplarea trecuse drept unul dintre capriciile lui pline de cruzime, mai târziu

fusese remarcată natura ei rituală, iar un *bocor* indiscret la beție dăduse de înțeles că fusese o reînviere necesară a statutului de *hunsi kanzo* deținut de Barbă Neagră, dar că nu se bucurase de un succes deplin, fiindcă provocase moartea unui membru al echipajului; Shandy își aminti și de zvonurile despre înțelegerile lui Barbă Neagră cu un *loa* într-adevăr de temut cunoscut drept Baronul Samedi, al cărui domeniu era cimitirul și al cărui *drogue* secret era un foc mocnit, motiv pentru care își împletea piratul fitiluri în păr și în barba enormă înainte de a începe o aventură riscantă; auzise despre modul aparent nebunesc dar explicabil din punct de vedere al vrăjitoriei în care se purta cu orice femeie care avea ghinionul să cunune cu el... Și se gândi la curajul inutil de care dădea dovadă Beth și la firea ei veselă, pe care nu-și îngăduise să și-o dezvăluie decât pentru o jumătate de oră, cu trei săptămâni și jumătate în urmă, pe puntea pupa a vasului *Carmichael*.

Aspirantul Nourse reapăru de sub punte cu un registru sau cu un jurnal de bord legat și urcă scara, către locul unde se afla căpitanul.

— Mulțumesc, zise acesta, luând tomul și îndesându-și ocheanul sub braț.

Răsfoi paginile timp de vreo două minute, apoi se uită în jos, la Shandy, cu ceva mai puțină asprime pe fața colțuroasă.

— Este într-adevăr pomenit un oarecare John Chandagnac, forțat să li se alăture piraților. Întoarse încă o foaie. Când și unde te-ai îmbarcat pe *Carmichael*?

— În dimineața zilei de 3 iunie, la docul companiei Batsford din Bristol.

— Și... să vedem... corabia v-a dus prin Canalul St. George?

— Prin *Mershon*. A virat spre nord, pe lângă Capul Mizen, mergând către Galway și către insula Aran.

Căpitanul lăsă pentru o clipă registrul în jos și se uită la Shandy, reevaluându-l.

— Da, și supraviețuitorii de pe *Carmichael* pomenesc de atacul lui Chandagnac asupra lui Davies... s-ar părea c-a fost un gest foarte curajos...

— Ha, făcu batjocoritor Skank. L-a luat prin surprindere. Davies nici măcar nu era atent.

— Mulțumesc, tinere, i se adresă căpitanul lui Skank, cu un zâmbet de gheață. Mi-ai confirmat cu eficiență adevărul afirmațiilor acestui om. Domnule Chandagnac, poți să te-ndepărtezi de tâlhari și să vii aici, sus.

Shandy oftă, relaxându-se, și își dădu seama că, fără s-o fi conștientizat, fusese încordat săptămâni de-a rândul, trăind printre oameni pentru care violența sălbatică era firească. Traversă spațiul care-l despărțea de scară și urcă pe puntea de deasupra. Ofițerii prezenți îi făcură loc, holbându-se curioși la el.

— Poftim, spuse căpitanul, întinzându-i ocheanul. Vezi dacă-l poți identifica pe înotătorul nostru.

Shandy aruncă o privire către barca de salvare, care se legăna tot mai aproape pe apa albastră, și nici măcar n-avu nevoie să se uite prin ochean.

— E Davies, spuse, cu voce joasă.

Căpitanul se întoarse din nou spre tânărul aspirant.

— Ține-i pe oamenii ăia acolo unde sunt, domnule Nourse, îi ceru, arătând către grupul descurajat de lângă cabestan, dar dă ordin să-mi fie adus Davies în cabina mare. Domnule Chandagnac, vreau să fii și dumneata de față, ca să confirmi declarațiile lui Davies.

Oh, Domine, se gândi Shandy.

— Bine, domnule căpitan.

Acesta o luă către scară, apoi se opri.

— Domnule Chandagnac, până la aducerea prizonierului la bord mai sunt câteva minute. Intendentul vasului îți poate da niște haine din stocul de rezervă, dacă vrei să scapi de… costumul ăsta.

— Mulțumesc, domnule căpitan, aș fi încântat.

Stând printre ofițerii cu uniforme albastre sobre, cu nasturi de alamă și epoleți, Chandagnac începuse să se simtă ca un bufon în pantalonii lui bufanți roșii și cu centura din aur – deși o asemenea costumație nu fusese nicidecum nelalocul ei pe insula Noua Providență.

Auzi chicotitul dezgustat al lui Skank, venind din spatele lui şi de dedesubt.

Ceva mai târziu, simţindu-se mai civilizat într-o cămaşă albastră cu pătrăţele şi în pantaloni bufanţi de pânză groasă, purtând ciorapi gri de lână şi o pereche de pantofi, Shandy stătea în capătul mesei lungi din cabina mare şi se uita afară prin fereastra de la pupa – era prea mare ca s-o numească luminator sau hublou – al cărui geam plumbuit fusese proptit ca să stea deschis, lăsând briza să pătrundă în încăpere. Se întrebă, pentru prima oară, ce avea să facă *după* ce-şi dădea unchiul în judecată. Urma să se întoarcă în Anglia şi să-şi găsească un alt post de contabil? Clătină in cap cu îndoială. Anglia i se părea un loc îngheţat şi îndepărtat.

Pe urmă ştiu ce avea de făcut, şi gândul la asta domoli crampele dureroase ale sentimentului de vinovăţie care îl chinuia de când îl identificase pe înotător drept Davies: avea să se străduiască din greu ca să-şi vadă unchiul arestat, condamnat şi întemniţat cât mai curând cu putinţă, iar apoi avea să folosească banii – cu siguranţă o sumă considerabilă – care urmau să-i revină ca s-o salveze pe Beth Hurwood. Trebuia să poată închiria o corabie, cu un căpitan caraibean plin de temperament şi cu un echipaj dur, însetat de câştig...

Auzi tropăit de cizme dincolo de peretele despărţitor, apoi uşa se deschise şi doi ofiţeri îl introduseră pe Philip Davies în cabină. Mâinile căpitanului piraţilor erau legate la spate, avea partea stângă a cămăşii udă de apă de mare plină de pete sclipitoare de sânge de la umăr până în talie, iar faţa lui, pe jumătate ascunsă de părul ud şi încâlcit, era mai palidă şi mai suptă decât de obicei – dar zâmbi foindu-se pe scaun, iar când îl văzu pe Shandy îi făcu cu ochiul.

— Ţi-ai regăsit locul în vitrină, eh?

— Întocmai, răspunse Shandy, cu voce egală.

— Fără ştirbituri? Vopseaua e încă strălucitoare?

El nu răspunse. Cei doi ofiţeri se aşezară lângă Davies, de-o parte şi de alta.

Uşa se deschise din nou şi intră căpitanul, însoţit de aspirantul Nourse. Cel de-al doilea avea un toc, o călimară şi hârtie şi se aşeză alături de Shandy, în timp ce căpitanul se instală, greoi, vizavi de Davies. Toţi bărbaţii din Marină purtau câte o sabie şi câte un pistol, acestea făcând evident parte din uniformă.

— Domnule Nourse, începu căpitanul, consemnează că în ziua de joi, 26 iunie 1718, l-am scos din mare pe căpitanul de piraţi Philip Davies, căzut peste bordul corăbiei furate numite *Guralivul Carmichael* după ce a fost împuşcat în spate de unul dintre aliaţii săi.

— Doar în umăr, remarcă Davies, adresându-i-se lui Shandy. Cred c-a fost băiatul ăla gras, Friend.

— De ce să te fi împuşcat Friend? întrebă surprins Shandy.

— *Jenny*, răspunse Davies, cu vocea începând să i se asprească din cauza unei anumite doze de încordare, însoţea corabia noastră doar ca să... atragă focul asupra sa, să le dea de lucru oricăror indivizi ostili, astfel încât *Carmichael* să-şi poată continua drumul nestânjenit. Hodge ştia asta. Dar eu m-am gândit că, dacă ne întorceam şi îi loveam din nou pe nemernicii ăştia din Marină, am fi putut scăpa *cu toţii*. Friend s-a înfuriat ca naiba chiar şi când am intervenit prima oară, ca să-i ofer lui *Jenny* câteva minute în plus pentru fugă, şi cred că dezaproba... cu tărie... ideea de a ne-ntoarce *iarăşi*. E adevărat că am nesocotit ordinele... şi, tocmai când am început să dau comanda, împuşcătura m-a aruncat peste grijelele de la babord. Începu să râdă, dar se strâmbă de durere şi se văzu nevoit să se mulţumească doar cu un rânjet spasmodic. Şi îl ţineam pe Însoţitorul Veghetor în mână! Presupun că... altminteri glonţul mi-ar fi despicat şira spinării.

Faţa ridată de durere îi strălucea de sudoare.

Shandy clătină nefericit din cap.

— Asta e onoarea hoţilor, spuse căpitanul. Philip Davies, o să fii dus la Kingston ca să fii judecat pentru un număr considerabil de infracţiuni, dintre care cea mai recentă este, probabil, uciderea lui Arthur Chaworth, adevăratul căpitan al *Guralivului Carmichael*. Îşi drese glasul. Vrei să faci vreo declaraţie?

Davies se aplecă în faţă şi îl privi cu un rânjet de craniu.

— Wilson, nu-i aşa? spuse el, cu voce răguşită. *Sam* Wilson, este? Te recunosc. Acum ce mai e? O *declaraţie*? Ca la tribunal? Se uită la căpitan îngustându-şi ochii, cu un aer meditativ. Nu, Sam, mulţumesc. Dar spune-mi... Păru să-şi adune toate forţele, apoi vorbi repede: Ceea ce mi-a povestit cândva Panda Beecher despre tine e cumva adevărat?

Căpitanul Wilson închise gura, strângând din buzele albite, aruncă o privire grăbită către ceilalţi ofiţeri din încăpere, apoi, aproape dintr-o singură mişcare, se ridică în picioare, îşi scoase pistolul, îl armă şi îl ridică. Shandy, care sărise în picioare în aceeaşi clipă, se întinse peste masă şi-l pocni peste pistol, scoţându-i-l de pe linia de ochire chiar în clipa când apăsa pe trăgaci.

Pocnetul sonor umplu urechile chinuite ale lui Shandy de ţiuituri, dar îl auzi şi pe căpitan zbierând:

— Luate-ar naiba, Chandagnac, te-aş putea aresta pentru asta! Nourse, dă-mi pistolul tău!

Shandy aruncă o privire spre Davies, care părea încordat, dar nu lipsit de bună dispoziţie, apoi către Nourse. Tânărul aspirant clătina îngrozit din cap.

— Domnule căpitan, dacă-l *împuşcaţi* pur şi simplu, e *crimă*, protestă el, cu voce ascuţită. Trebuie să fie judecat! Dacă..

Căpitanul Wilson înjură cu furie, în timp ce Nourse şi Shandy ţipau la el să înceteze, se aplecă peste masă, smulse pistolul din centura unui dintre paznicii lui Davies, apoi se trase cu un pas, ca să nu mai poată fi atins de nimeni şi ridică arma...

Davies îi zâmbea batjocoritor...

... Şi, năucit de spaimă în timp ce o făcea, Shandy întinse mâna în jos, înşfăcă pistolul lui Nourse şi trase în căpitan.

Cele două explozii se auziră aproape în acelaşi timp, dar, în timp ce glonţul căpitanului îl rată pe Davies şi făcu o gaură în braţul ofiţerului din dreapta lui, al lui Shandy trecu exact prin gâtul căpitanului Wilson şi îi trimise trupul din care ţâşnea sângele către perete opus, de care se izbi, căzând cu zgomot pe punte.

Ţiuitul din urechile lui Shandy părea să fie în afara lui, sunetul unui al doilea şuierat prelungit. Îşi întoarse capul cu greutate în aerul

îngroşat de încordare şi văzu uimirea autentică de pe feţele celor patru bărbaţi din încăpere. Dar Davies era, de departe, cel mai uluit.

— Sări-ar Iisus, băiete, strigă el, cu veselia înlocuită de consternare, ştii ce-ai făcut?

— Ţi-am salvat viaţa – aşa cred, gâfâi Shandy. Nu părea în stare să respire adânc. Cum ieşim de-aici?

Ofiţerul împuşcat în braţ îşi împinsese scaunul în spate şi încerca să-şi scoată pistolul cu mâna teafără. Shandy făcu un pas înainte şi, aproape cu gândul în altă parte, îl lovi exact deasupra urechii cu arma cu care-l împuşcase pe căpitan; apoi o lăsă să cadă şi, pe când bărbatul se prăbuşea într-o parte, alunecând pe jumătate de pe scaun, îi luă pistolul încărcat de la centură, iar cu mâna cealaltă îi smulse şi sabia. Îndreptându-şi spatele în vreme ce ofiţerul se rostogolea de pe scaun, tropăind pe punte după ce o izbi cu o bufnitură înfundată, se repezi la uşă şi o încuie împingându-i zăvorul cu degetele libere ale mâinii cu sabia.

— Voi doi, le spuse lui Nourse şi ofiţerului rămas fără pistolul luat de căpitanul Wilson, lăsaţi-vă săbiile pe masă şi treceţi lângă peretele dinspre pupa. Davies, ridică-te şi-ntoarce-te cu spatele.

Davies o făcu, cu toate că efortul îi îngustă ochii şi-i dezgoli dinţii. Cu pistolul îndreptat către cei doi ofiţeri, Shandy îşi strecură vârful sabiei într-o buclă a legăturii din jurul încheieturilor lui şi trase. Piratul se clătină pe picioare, dar muchia ascuţită tăie frânghia şi el se eliberă tocmai când începea cineva să bată în uşă.

— E totul în ordine, domnule căpitan? strigă cineva de afară. Cine-a fost împuşcat?

Shandy se uită la Nourse pe deasupra ţevii pistolului.

— Spune-le... spune-le că Davies l-a lovit pe căpitan, care şi-a pierdut cunoştinţa, iar ofiţerii voştri l-au ucis pe Davies, îi ceru el, cu voce joasă. Spune-i să-l aducă pe doctorul corăbiei.

Nourse repetă mesajul cu voce tare, cu tremurul vocii dându-i o nuanţă de sinceritate.

Davies ridică o mână.

— Şi piraţii capturaţi, şopti el. Trebuie mutaţi – mai în faţă, pe teugă.

Nourse îi retransmise ordinul, iar bărbatul de-afară declară că înțelesese şi se grăbi să plece.

— Acum, repetă disperat Shandy, cum *ieşim* de-aici?

Se uită pe fereastră, către mare, tentat să sară pur şi simplu şi să înoate. Sărmana şi bătrâna *Jenny* părea descurajant de departe.

Lui Davies începuseră să-i revină culorile în obrajii şi rânjea iarăşi.

— De ce-ai chemat doctorul?

Shandy ridică din umeri.

— Crezi că altfel ar fi sunat plauzibil?

— Poate că da. Davies îşi trecu mâna teafără prin părul cărunt şi ud. Ei! Dacă obiceiurile din Marină nu s-au schimbat cumva de pe vremea mea, magazia cu praf de puşcă ar trebui să fie cu două sau trei punți mai jos de noi. Se întoarse spre Nourse. Am dreptate?

— N-am de gând să răspund la asemenea întrebări, spuse acesta, tremurând.

Davies luă o sabie de pe masă, se apropie de el şi îl împunse uşor cu vârful în stomac.

— Mă duci acolo sau folosesc asta. Sunt Davies, îi reaminti piratul.

Era evident că Nourse auzise poveşti despre el, pentru că înțepeneala muşchilor îi dispăru şi murmură:

— Bine... dacă-mi dați cuvântul că n-o să-mi faceți nici un rău – nici mie, nici corăbiei.

Davies se holbă la el.

— Ai cuvântul meu de onoare, spuse, cu voce scăzută. Apoi se întoarse spre Shandy. Dincolo de uşa aia e cabina căpitanului. Ia pături şi-nfăşoară-l pe bătrânul Wilson în ele, alături de sabia pe care-o ții în mână, de celelalte două şi de toate pistoalele încărcate pe care le găseşti. Pe urmă tu şi flăcăul ăsta, dădu el din cap către ofițerul care nu-şi pierduse cunoştința, o să cărați pachetul către provă, acolo unde se află băieții de pe *Jenny*. Spuneți că e cadavrul meu. A-nțeles toată lumea? Bun. Acum, când sare în aer magazia cu praf de puşcă – şi ar trebui să *sară*, ştiu vreo două versete de

invocare a unor spirite puternice ale focului, şi n-o să fie lipsă de sânge care să distragă atenţia – când explodează o să ies prin tambuchiul de la prova, cu arme, cu voia Însoţitorului Veghetor, şi-o să desfaceţi păturile căpitanului ca s-avem nişte pistoale în plus, şi-o să ne luptăm ca s-ajungem la slup şi să ne desprindem. Iar dacă *n*-apar imediat după explozie, nu pierdeţi vremea aşteptându-mă.

Nourse se uita la Davies cu gura căscată.

— Mi-ai dat *cuvântul*! spuse, împroşcând salivă.

Davies râse.

— Şi, după cum vezi, a meritat. Ascultă-mă, mă conduci la magazie, sau îţi tai urechile şi te pun să le mănânci. Am mai făcut-o cu oameni care mă enervau.

Nourse îşi feri privirea şi Shandy avu din nou impresia că aspirantul îşi aducea aminte de vreo poveste cumplită despre Davies. Cum e posibil, se întrebă, îngrozit, să fiu de partea acestui monstru?

Două minute mai târziu deciseră că erau gata de plecare – Shandy şi nefericitul ofiţer îl aveau pe căpitan, înfăşurat alături de săbii şi de un set de pistoale extravagante de duel, gata să fie cărat astfel încât Shandy să-şi poată ţine în acelaşi timp arma ascunsă sub o cută a materialului şi îndreptată către ofiţer, iar Davies se chinuise să intre în haina cu mâneci pătate de sânge a paznicului inconştient – şi chiar atunci bătu cineva la uşa cabinei.

Shandy tresări, surprins, fiind cât pe ce să scape pistolul.

— E medicul, şuieră încordat Davies. Traversă cabina, se sprijini de perete, dincolo de balamalele uşii, apoi îi făcu semn lui Nourse cu vârful sabiei. Deschide-i.

Nourse, care tremura chiar mai tare decât Shandy, îşi rostogoli ochii cu un aer nenorocit în timp ce trăgea zăvorul şi deschidea uşa.

— L-am dus pe căpitan în patul lui, se bâlbâi când dădu medicul buzna înăuntru.

Cu abilitatea cu care ar fi executat un dans des repetat, Davies înaintă cu un pas şi-l pocni pe bătrânul medic în cap cu mânerul sabiei, iar Nourse îl prinse când căzu.

— Minunat, spuse satisfăcut Davies. Acum plecăm.

Capitolul opt

După nici un minut, Shandy şi ofiţerul care tremura trăgeau de-a lungul punţii cadavrul şi săbiile înfăşurate în pături. Pachetul lung se dovedise a fi greu şi incomod de cărat – mai ales fiindcă Shandy trebuia să-şi ţină pistolul ascuns îndreptat către ofiţer, care prinsese povara lor de partea dinspre picioare – aşa că erau pur şi simplu nevoiţi să-l târască ghemuindu-se, cu stângăcie, şi înaintând chinuitor de încet.

Shandy transpira din abundenţă, şi nu doar fiindcă soarele fierbinte al tropicelor îl bătea drept în cap şi strălucea supărător, reflectat de puntea albă – era conştient de absolut fiecare marinar înarmat, ca de un scorpion agăţat de propriile haine, şi încerca să se gândească numai că trebuia să care pachetul greu către teugă, fără să-şi imagineze ce-avea să se-ntâmple în momentul exploziei magaziei cu praf de puşcă, sau când marinarii aveau să priceapă despre ce era vorba şi să deschidă focul împotriva lor, sau când ofiţerului cu buze albite de la celălalt capăt al păturii avea să-i treacă prin cap că, iadul odată dezlănţuit, urma să se trezească prins între două focuri.

Trecuseră deja de tambuchiul de la jumătatea corăbiei şi, în timp ce înaintau târşindu-şi picioarele, ofiţerul nu pierdea nici o clipă din ochi mâna dreaptă, ascunsă, a lui Shandy, care ştia că, dacă arma alunecoasă de sudoare ar fi scăpat din strânsoarea lui spasmodică, partenerul său de cărat cadavre ar fi rupt-o imediat la fugă, dând alarma.

Prizonierii dezarmați de pe teugă îi priveau apropiindu-se. Auziseră că leşul târât spre ei era al lui Philip Davies şi simțeau o bucurie amară fiindcă Shandy fusese pus să-l aducă.

— Numai vino un pic mai aproape, Shandy, otreapă scârboasă! strigă unul dintre ei. Merită să ratez spânzurătoarea ca să-mi înfig deştele-n beregata ta!

— Aşa i-ai mulțumit lui Davies fiindcă te-a lăsat să trăieşti? O să fie trimişi nişte zombi după tine, să nu te-ndoieşti de asta!

O parte dintre soldații din Marină, mai ales cei mai tineri, chicotiră la auzul unei asemenea superstiții.

După scurgerea înceată a încă unui minut îndelungat – exact când şontâcăiau către tambuchiul de la prova – Shandy îşi văzu însoțitorul ostil înțelegând în sfârşit ce urma să se-ntâmple în următoarele două minute.

— N-o să ezit, gâfâi el, dar ofițerul dăduse brusc drumul picioarelor căpitanului şi făcea cale-ntoarsă în fugă.

— E un truc! strigă. Davies e sub punte, pune un fitil în magazia cu praf de puşcă!

Shandy oftă aproape cu uşurare, fiindcă măcar se terminase cu aşteptarea tăcută, încordată. Se ghemui rapid, dar cu mare atenție, desfăcu pătura dintr-o smucitură, lăsă cadavrul căpitanului Wilson să cadă pe punte cu un zgomot surd, împinse armele la loc cu o lovitură de picior, le înfăşură ca într-un sac... şi se opri o clipă, uitându-se în jur. Un marinar din apropiere înțelesese cum stăteau lucrurile şi tocmai îl lua în bătaia pistolului. Shandy trase fără să țintească – şi îl rată, dar îl făcu să rateze la rândul lui, aşa că glonțul despică balustrada din spate – apoi, rotindu-şi pachetul cu arme în jurul capului, o rupse nebuneşte la fugă în direcția teugii.

Auzea pocnetele împuşcăturilor, auzea gloanțele şuierând pe lângă el, şi îl simți pe unul lovind pachetul pe care-l învârtea. Cu puțin înainte de a ajunge lângă teuga înălțată deasupra punții, îşi azvârli povara în sus, către piratii uluiți, şi se folosi de impulsul căpătat prin răsucire ca să facă un salt în lateral, către scară.

Răsunând ca tot atâtea lovituri de ciocan, două gloanțe izbiră peretele despărțitor în dreptul căruia se aflase. Nimeri scara cu un

picior şi o apoi se văzu sus, pe teugă, deschizând brusc cutia cu pistoale de duel.

— Către *Jenny*! gâfâi, smulgând cele două pistoale de pe căptuşeala de catifea şi întorcându-se din nou către mijlocul vasului.

Dar, înainte de a se hotărî în cine să tragă, fu aruncat în genunchi când întreaga corabie se înclină violent înainte, o bubuitură *basso profundo* zgudui aerul până la vârfurile catargelor, iar pupa se săltă cu totul în sus şi către exterior, dizolvându-se într-un nor impunător de praf, fum şi bucăţi rotitoare de lemn. Marea în clocot era umbrită, la babord şi la tribord deopotrivă, de neaşteptatul nor învolburat şi ciuruită de sfărâmăturile care cădeau împroşcând apa, iar tunetul prelungit se rostogolea peste valuri.

După ce plesniră mai întâi parâmele, cu un zgomot la fel de sonor ca focurile de pistol, dar greu de distins pe fundalul bubuiturilor neîncetate ale exploziei, începură să se prăbuşească la rândul lor catargele, căzând greoaie prin fumul din aer, şi totul culmină cu zbârnâiturile surpării plaselor de protecţie şi cu prăvălirea coastelor, care izbiră puntea trimiţând vibraţii până în măduva oaselor.

Puntea pe care se ghemuia nu mai era orizontală – era înclinată către pupă şi, chiar în momentul când îşi dădu seama de asta, se înclină şi mai tare. Shandy se răsuci în patru labe, scăpă ambele pistoale şi se târî astfel pe puntea oblică a teugei către balustrada de la babord, unde se agăţă de un stâlp de susţinere.

Se uită spre pupă, care era în jos. Jumătatea din spate a corăbiei ajunsese probabil sub apă, dar, din cauza pânzelor rupte şi mototolite şi a fumului, nu putea fi sigur. După toate aparenţele, cadavrul căpitanului Wilson se rostogolise în apă în timp ce-l scăpase din ochi, dar zări unul dintre pistoalele de duel nefolosite pierind în uitare cu un salt acrobatic. Jur-împrejur şuiera aerul ieşit din coca, dar din cerul negru încă mai continuau să cadă zăngănind bucăţi de lemn şi de metal.

Cineva îl scutura de braţ şi, când îşi ridică privirea, văzu că era Davies, cu haina lui de ofiţer al Marinei transformată în zdrenţe, călare pe balustradă şi strigând la el. Nu izbuti să-i înţeleagă cuvintele, dar era clar că îi cerea să-l urmeze, aşa că se căţără pe copastie.

În apa agitată de dedesubt se legăna *Jenny*, scăpată, cu o singură excepție, de toate parâmele care-o ancorau de vasul de război distrus, și, chiar în clipa aceea, îl văzu pe unul dintre pirați tăind cu o sabie acea ultimă frânghie și sărind de pe prova înclinată a vasului în apa aflată cu aproape zece metri mai jos.

— Haide! strigă Davies, pocnindu-l scurt cu palma între umeri și sărind de pe balustradă în urma lui.

Primele minute la bordul lui Jenny părură un coșmar confuz – o duzină de bărbați, dintre care o jumătate răniți, străduindu-se să înalțe pânzele, dintre care jumătate sfâșiate de lovitura de tun, într-o încercare disperată de a se urni și de a se îndepărta înainte de a se scufunda vasul de război, dând naștere unui vârtej suficient de puternic ca să ducă la fund corăbii mai mari decât slupul.

În cele din urmă, când vasul Marinei Militare se scufundase până la mijloc, prova șiroind de apă se ridicase pe de-a-ntregul din valuri, iar cele două bărci de salvare, ticsite de marinari, ajunseseră, vâslind, la treizeci de metri spre sud, vela mare al lui *Jenny* încetă să mai fluture și se umflă cu un zgomot surd. Câteva clipe mai târziu, slupul se puse în mișcare prin valuri și Davies ordonă slăbirea cârmei. Erau la o sută de metri către sud când dispăru prova corăbiei de război, scuipând fum pe măsură ce aerul otrăvit de explozie era silit să iasă și fiind înlocuită de freamătul alb al apei învolburate și împroșcate.

— Mențineți cursul... cât facem inventarul, strigă Davies, obosit, rezemându-se de balustrada pupei.

Era palid sub bronzul feței și nu părea să aibă destulă putere ca să se-ndepărteze de copastie.

Skank fixă scota de foc înfășurând-o în jurul unui țăruș și se sprijini de balustradă ca să-și tragă răsuflarea.

— Cum... *naiba*... am scăpat din asta?

Davies râse fără vlagă și-și flutură mâna spre Shandy, care stătea la pupa, aplecat peste copastie și tremurând, mai curând din cauza șocului decât dintr-a hainelor ude.

— Shandy al nostru a câştigat încrederea căpitanului cu toată istorioara lui despre recrutarea cu de-a sila – şi apoi, cu prima ocazie, l-a împuşcat.

În tăcerea plină de uimire care urmă după această declaraţie, Shandy se întoarse cu spatele, uitându-se în urmă, către învălmăşeala de resturi de pe suprafaţa talazurilor îndepărtate, albastre-verzui, vizibilă ori de câte ori se înălţa pupa lui *Jenny* pe câte o creastă de val.

Dându-şi uitării oboseala, Skank se căţără grăbit peste cadavre şi peste greementul stricat, îndreptându-se spre pupă.

— Adevărat? întrebă, cu vocea răguşită de veneraţie. Tot ce i-ai îndrugat despre eu-nu-s-de-al-lor n-a fost decât teatru?

Shandy oftă şi, când ridică din umeri, văzu că încordarea i se strecurase înapoi, în muşchi. *Asta e de-acum viaţa mea*, se gândi. *Oamenii din bărcile alea de salvare ştiu cine sunt. Nici n-aş avea cum să fiu mai compromis.* Se întoarse şi îi zâmbi lui Skank.

— Chiar aşa, spuse. Trebuia să fiu destul de convingător ca să vă păcălesc şi pe voi, altfel nu v-aţi fi purtat cu atâta naturaleţe.

Skank se încrunta, uluit.

— Dar nu puteai să te prefaci astfel... eram chiar lângă tine...

— Ţi-am spus că am jucat teatru ani de zile, nu-i aşa? întrebă Shandy cu o falsă bună dispoziţie. Oricum ai văzut că Davies era legat când l-au adus la bord, nu? Cine crezi că i-a tăiat legăturile, căpitanul? Şi cine v-a aruncat săbiile?

— Să fiu al naibii, murmură Skank, dând din cap. Eşti bun.

Davies se uita la Shandy cu ochi îngustaţi, şi râse încet.

— Da, spuse, eşti un actor bun, Jack. Clipi şi se clătină, mai palid decât înainte, apoi scutură scurt din cap. Bătrânul *bocor* al lui Hodge a supravieţuit?

După o căutare de o clipă, descoperiră trupul eviscerat al *bocor*-ului atârnând în cală, drapat pe marginea punţii.

— Nu, Phil, veni un glas răguşit, dintr-un gâtlej sugrumat.

— Ei, vedeţi unde şi-a ascuns aperitivele de leac şi aduceţi-mi-le sus, la provă. Se întoarse spre Shandy şi adăugă, cu voce mai scăzută: Ficat uscat, cârnaţi negri şi stafide, în cea mai mare parte.

Bocorii înfulecă întotdeauna asemenea mizilicuri după o vrajă grea, iar eu am făcut azi una dată dracului. Spiritele focului erau pregătite şi flămânde.

— Am văzut. De ce tocmai ficat, cârnaţi şi stafide?

— Nu ştiu. Pretind că le păstrează gingiile roşii, dar ale *bocori*-lor bătrâni sunt oricum albe. Davies respiră adânc, apoi îl bătu pe spate. La prova e rom – am nevoie de-o porţie ca să-l trezesc pe Însoţitorul Veghetor, să se ocupe de rana mea din umăr, şi fac pariu că nici tu n-o să refuzi o-nghiţitură sau chiar două.

— Aşa e, răspunse Shandy, cu fervoare.

— Hodge a scăpat cu viaţă? îl întrebă Davies pe un bărbat de alături.

— Nu, Phil. S-a ales cu-un glonţ în burtă când ne-aruncam peste bord, şi a sărit, dar nu s-a mai ridicat la suprafaţă.

— Bine, o să-i iau eu locul. Curs spre sud-est, strigă Davies către echipajul descurajat. Toţi cei prea răniţi ca să puteţi munci, cârpiţi pânzele şi înnodaţi cap la cap parâmele. Va trebui să navigăm cu viteză, zi şi noapte, ca s-ajungem la timp la-ntâlnirea din Florida.

— La naiba, Phil, se plânse un pirat bătrân, uscăţiv, suntem făcuţi praf cu toţii. N-o să ne-nvinuiască nimeni dacă ne-ntoarcem pur şi simplu pe Noua Providenţă.

Davies îi adresă un zâmbet crud.

— Când şi-a făcut vreunul dintre noi griji, întrebându-se dacă e învinuit sau nu? *Carmichael* e nava mea, şi-o vreau înapoi; şi cred că Ed Thatch va fi în curând regele Indiilor de vest, aşa că vreau să am un loc sus când se împrăştie fumul. E mare păcat că unii dintre voi sunt destul de bătrâni ca să-şi aducă aminte de zilele linişte ale *buccanerilor*, pentru că vremea lor a trecut de mult – vara s-a dus, suntem în anotimpul imperiului, iar peste câţiva ani probabil că în Caraibe n-o să mai existe nici un loc unde să stai pur şi simplu la soare şi să frigi pe focurile de sub *buccane* carnea vitelor lăsate aici de spanioli. E o lume nouă, ăsta e adevărul, o lume de cucerit, şi noi suntem aceia care ştiu cum să trăiască în ea fără să pretindă că e un district din Anglia, din Franţa sau din Spania. Singurul lucru care ne poate trage înapoi e trândăvia.

— Păi, Phil, spuse celălalt pirat, oarecum nedumerit de acest discurs, la trândăvit ne pricepem cel mai bine.

Davies îi reduse la tăcere cu o fluturare a mâinii.

— Atunci ascultă ordinele – rămâi de partea mea, şi-o să bei şi-o să mănânci pe săturate, sau o să fii mort şi n-o să-ţi mai pese.

Îl trase pe Shandy către prova care se legăna, apoi, odată ce ajunseră acolo, bâjbâi sub un morman de pânze şi, cu un strigăt de încântare, scoase ca prin farmec o sticlă. Îi smulse dopul cu dinţii şi i-o întinse lui Shandy.

Acesta sorbi de câteva ori, cu lăcomie, din băutura încălzită de soare; i se păru că era alcătuită din vapori în aceeaşi măsură în care conţinea lichid şi, când respiră după ce înapoiase sticla, avu impresia că mai lua încă o înghiţitură.

— Acum spune-mi, zise Davies, după ce bău la rândul lui o porţie zdravănă, *de ce* l-ai împuşcat pe Wilson?

Shandy îşi desfăcu mâinile.

— Avea de gând să te-omoare. Şi, aşa cum a spus aspirantul, ar fi fost o crimă.

Davies îl studie cu atenţie.

— Serios? Ăsta a fost singurul motiv?

Shandy dădu din cap.

— Da, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

— Şi când ai căpătat hainele noi, când ai spus că erai ţinut cu de-a sila, că nu erai un pirat adevărat… ai fost sincer?

Shandy oftă, neajutorat.

— Da.

Davies clătină uimit din cap şi sorbi din nou din romul cald.

— Ăa, întrebă Shandy, cine e… Peachy Bander?

— Hm?

— Pot să mai trag o duşcă din asta? Mulţumesc. Shandy luă câteva înghiţituri lacome şi înapoie sticla. Percher Bandy? insistă el, puţin cam ameţit. Ştii, cel care ţi-a spus ceva despre căpitanul Wilson, şi a fost adevărat?

— Oh! Davies râse. Panda Beecher! Era – probabil că încă mai este – angrosist, vindea mirodenii şi se-nţelegea întotdeauna cu

căpitanii din Marina Militară să-i care marfa în calele lor; e-al naibii de ilegal, dar o grămadă de negustori o fac – îşi pot permite să-i dea căpitanului destul de mulţi bani ca să merite riscul, dar ies totuşi mult mai ieftin decât dacă ar trebui să plătească transportul pe un vas comercial, din cauza taxelor suplimentare pentru asigurare şi a procentului de doisprezece virgulă cinci la sută din valoarea încărcăturii pentru o escortă oficială a Marinei, care să ţină piraţii la distanţă. Am fost şi eu în Marină vreme de douăzeci şi patru de ani şi ştiu o grămadă de căpitani care-au scos un ban în plus făcând afaceri cu Panda şi cu alţii ca el, deşi, dac-ar fi fost prinşi, ar fi primit o sentinţă urâtă de la Curtea Marţială. Am aflat numele căpitanului de la unul dintre marinarii din barcă şi am pretins că-mi aduc aminte de el. Speranţa că Wilson făcuse asemenea afaceri nu era exagerată şi ar fi crezut că ştiam de ele. În plus, în anii nouăzeci, Panda a avut vreo două bordeluri unde veneau mai ales ofiţeri din Marină şi am auzit că... stresul serviciilor în Caraibe îi împingea pe o parte dintre cei mai tineri către preferinţe bizare – ştii, băieţi, şi bice, şi variaţiuni orientale – şi exista posibilitatea ca Wilson să se numărat printre ei.

Shandy dădu din cap ca o bufniţă.

— Şi, după cum ţi-ai formulat întrebarea, se putea crede că te refereai la oricare dintre cele două afaceri.

— Întocmai. Şi s-ar părea că una dintre cele două săgeţi şi-a atins ţinta, nu? N-o să ştim niciodată care-a fost.

Skank îşi făcu apariţia, îi întinse lui Davies o traistă urât mirositoare şi să grăbi să plece spre pupă, ştergându-şi mâinile de balustradă. Căpitanul scoase în afară capătul unui cârnat negru şi muşcă din el fără entuziasm.

— Ştii, continuă el, mestecând, după ce blestemăţia aia de tratat de la Utrecht* i-a lăsat pe drumuri pe toţi proprietarii de corăbii care atacau şi jefuiau vasele inamice şi a transformat asta

---

* Ansamblu de mai multe tratate prin care se punea capăt Războiului Succesiunii Spaniole. Au fost semnate în oraşul olandez Utrecht, în martie şi aprilie 1713, de către mai multe state europene, inclusiv Marea Britanie, Franţa, Spania, Savoia şi Republica Ţărilor de Jos.

într-o îndeletnicire ilegală, iar eu am ajuns pirat, mi-am promis că n-o să fiu spânzurat niciodată. *Am văzut* prea multe spânzurări în decursul anilor. De-aia – întinse mâna spre sticlă şi nu mai luă decât o mică înghiţitură – m-am simţit recunoscător fiindcă mi-a dat prin cap să pun întrebarea despre Panda... aşa cum e recunoscător un om abandonat pe un recif golaş dacă i se lasă un pistol.

Shandy se încruntă auzind ceva atât de complicat, apoi pricepu şi înălţă din sprâncene.

— A fost sinucidere! exclamă, prea beat ca să se poarte cu tact. *Ai vrut* să te-omoare când i-ai spus asta.

— Să zicem că aş fi preferat. Mai degrabă decât s-ajung la proces şi, poate, la spânzurătoare. Da. Clătină încă o dată din cap, evident încă şocat de gestul lui Shandy. Numai fiindcă ar fi fost crimă?

Shandy îşi flutură mâna către ceilalţi oameni din ambarcaţiune.

— Oricare dintre ei ar fi făcut acelaşi lucru.

— Fiind pe de altă parte sigur că altminteri viaţa lui era salvată? Davies râse. Niciodată. Nici unul dintre ei. Ţi-aduci aminte de Lot?

— Poftim?

— Lot – ăla cu soţia preschimbată în statuie de sare.

— Oh, acel Lot. Shandy dădu din cap. Sigur că da.

— Ţii minte ce s-a-ntâmplat când a venit Iahve în casa lui?

Shandy se încruntă, concentrându-se.

— Nu.

— Ei, Iahve l-a anunţat că urma să strivească oraşul, fiindcă toţi locuitorii erau nişte nemernici. Iar Lot i-a spus, aşteaptă, dacă izbutesc să găsesc zece flăcăi de treabă, o să cruţi cetatea? Iahve a pufnit şi a bombănit puţin, dar până la urmă a zis, da, dacă există zece oameni cumsecade n-o să fac locul ăsta fărâme. Iar Lot a adăugat, cu viclenie, bine, şi dacă ar fi numai trei? Iahve s-a ridicat şi a măsurat încăperea cu pasul gândindu-se bine, şi pe apoi a zis, bine, sunt de acord şi cu trei. Dar ce spui de unul singur, a adăugat Lot. În momentul ăla, Iahve a fost de-a dreptul derutat, fiindcă, în

inima lui, se hotărâse să distrugă cetatea, dar în final a spus, *bine*, chiar şi pentru un singur om la locul lui. Şi pe urmă bineînțeles că Lot n-a putut să găsească nici măcar unul singur, şi Iahve a ars oricum oraşul.

Davies îşi flutură mâna către ceilalți piraţi de pe vas, un gest care reuşi să includă şi corabia *Carmichael*, şi insula Noua Providență, şi, poate, întregul arhipelag al Caraibelor.

— Jack, nu-ți imagina c-o să găseşti vreunul printre ei, nu face niciodată greşeala asta!

CARTEA A DOUA

Despărțiți de pământul care ne-a născut,
Trădați de pământul pe care l-am găsit,
De unde orice strălucire-a dispărut
Și unde tot ce-i monoton s-a isprăvit,
Stați pregătiți, lângă pahar, ceas după ceas,
Căci nu mai punem preț decât pe-a lui licoare
Pentru cei morți deja să beni tot ce-a rămas
Cu-un ura pentru următorul care moare!

Bartholomew Dowling

Capitolul nouă

Briza serii sufla cu putere dinspre mare; cele trei corăbii ancorate în larg stăteau alături, paralele, iar focurile de pe plajă păreau să trimită scântei din soarele care apunea către chiparoşii din mlaştinile întunecate ale Floridei. Din coliba înălţată de piraţi pe o movilă nisipoasă, în partea dinspre continent faţă de focuri, Beth Hurwood se uită afară, la cer şi la mare, îşi umplu plămânii cu aerul răcoros al serii şi se rugă să nu înceteze vântul până în zori. Nu voia să-şi petreacă o a treia noapte în înăbuşitorul „adăpost de ţânţari" pe care-l construiseră piraţii, obligaţi de tatăl ei – o cutie cu pereţi de pânză, exact atât de mare cât era nevoie ca să se poată întinde în ea.

Nu-şi imaginase niciodată că avea să-şi aducă aminte cu drag de cei doi ani şi jumătate petrecuţi în mânăstirea din Scoţia, dar acum jelea existenţa zilei în care o luase tatăl ei de acolo. Călugăriţele palide, cu sutanele şi glugile lor, nu vorbeau de fapt niciodată, încăperile erau din piatră veche, goală, singura mâncare era un porridge cenuşiu, uleios, cu bulgări din ceva deprimat, de natură vegetală, în tot locul acela nu exista nici o singură carte, nici măcar o Biblie – adevărul era că nu aflase niciodată din ce ordin făceau parte călugăriţele, nici dacă aveau vreo credinţă; nu existau icoane, statui sau crucifixe şi, din câte ştia ea, ar fi putut fi la fel de bine musulmane – dar cel puţin o lăsau în pace, era liberă să se plimbe prin grădină şi să hrănească păsările, sau să stea pe pasarela de deasupra zidurilor, privind drumurile ce traversau

câmpul plin de buruieni, cu speranța de a zări vreun străin. Şi din când în când vedea pe câte cineva, câte-un țăran conducând o căruță, sau câte un vânător cu câinele lui, dar când le făcea cu mâna se grăbeau întotdeauna să plece, aproape ca şi cum s-ar fi temut de locul acela. Însă ea se simțea mai aproape de siluetele grăbite din zare decât de călugărițe aflate la o depărtare mult mai profundă. La urma urmelor, în viața ei nu existau decât străini.

Mama ei murise când Beth avea treisprezece ani, şi tot atunci i se înstrăinase tatăl. Îşi părăsise postul de la Oxford, îşi lăsase fiica în grija rudelor, apoi plecase – se angajase într-un „studiu independent", după cum spusese la un moment dat. Şi îl întâlnise pe Leo Friend când avea Beth cincisprezece ani.

Foşnetul nisipului sub cizme care se apropiau o făcu să se uite în jos şi se simți uşurată văzând că măcar nu era Friend. Clipind ca să scape de imaginea soarelui care continua să-i stăruie în fața ochilor, nu-l recunoscu pe noul sosit până când nu urcă treptele, ghemuindu-se ca să intre sub acoperişul scund, din stuf; şi pe urmă aproape că zâmbi, pentru că nu era decât bătrânul Stede Bonnett. Sosise cu numai o zi în urmă, cu corabia lui, *Răzbunarea*, şi cu toate că era căpitan de pirați şi, după cum se spunea, asociatul lui Barbă Neagră, părea bine crescut şi n-avea nimic şi veselia batjocoritoare, sardonică, a bărbaților de genul lui Philip Davies sau din violența rece, sălbatică, a tatălui ei. Se întrebă ce-l îndemnase să devină pirat.

— Îmi cer scuze, murmură el, scoțându-şi realmente pălăria în fața ei. Nu mi-am... dat seama...

— E în ordine, domnule Bonnett. Beth îşi flutură mâna către buşteanul care ținea loc de banchetă. Luați loc, vă rog.

— Mulțumesc, spuse el, aşezându-se.

O pasăre cu gâtul lung fâlfâi din aripi, înălțându-se din mlaştină şi scoțând un țipăt strident, care-l făcu pe pirat să tresară. Se uită bănuitor în urma ei.

— Nu... păreți fericit, domnule Bonnett, se aventură Beth.

El o privi, lăsând impresia că o vedea cu adevărat pentru prima oară. Îşi linse buzele şi îi adresă un zâmbet şovăitor, însă, o clipă mai târziu, se încruntă din nou, îngrijorat, şi îşi desprinse privirea de a ei.

— Fericit? Ha! Refuz să cred că ar putea fi cineva, după spectacolul din Charles Town – înainte de a cere Thatch răscumpărarea, au crezut că vrem să luăm în stăpânire oraşul – m-am uitat într-acolo cu ocheanul – pe străzi alergau plângând femei şi copii – Iisuse! – şi pentru ce? Pentru un cufăr cu tutun negru medicinal, şi aşa s-a putut *el* duce s-arunce o privire în micul golf Ocracoke. Iar eu mă pomenesc spunând lucruri, făcând lucruri... nici măcar visele mele nu-mi mai aparţin...

Briza îşi schimbă uşor direcţia, aducând părul lung al lui Beth peste faţa ei, şi ea simţi cu întârziere mirosul de brandy din răsuflarea lui Bonnett. Îi veni brusc o idee, dar, temându-se de o dezamăgire, domoli năvala neaşteptată a speranţei.

Îşi muşcă buza de jos. Trebuia să fie prudentă...

— De unde veniţi? întrebă.

Bărbatul păstră tăcerea vreme îndelungată şi ea se întrebă dacă n-o auzise, sau dacă n-avea de gând să-i răspundă. *Trebuie să plec de-aici*, se gândi; *trebuie să cred că, într-un loc unde totul e normal, departe de Friend şi de tata, sănătatea minţii mele n-o să mi se mai pară ceva atât de fragil, de imperfect şi de primejduit.*

— Din Barbados, spuse el, cu voce scăzută. Aveam... o... plantaţie de trestie de zahăr.

— Ah. Şi nu vă permitea o viaţă prosperă?

— Aveam o viaţă minunată, răspunse Bonnett, cu voce răguşită. M-am retras după ce am fost maior în armată, aveam sclavi şi grajduri, plantaţia era înfloritoare... Eram un gentleman.

Beth rezistă impulsului care-o îndemna să-l întrebe de ce se făcuse pirat, dacă toate astea erau adevărate. În schimb, se mulţumi să spună:

— Aţi vrea să vă-ntoarceţi?

El o privi din nou.

— Da. Dar nu pot. Aş fi spânzurat.

— Profitaţi de amnistierea oferită de rege.

— Aş... Îşi vâri un deget în gură şi îşi roase unghia. Thatch nu mi-ar îngădui-o niciodată.

Inima lui Beth bătea cu putere.

— Am putea pleca pe furiş în seara asta, noi doi. Vor fi distraşi, cu toţii, de ceea ce vor să facă în susul fluviului.

Se uită către ţărmul din dreapta ei, întrebându-se de ce numeau fluviu întinderea aia mlăştinoasă.

Bonnett zâmbi nervos şi îşi linse din nou buzele, iar ea simţi încă o dată mirosul de brandy.

— Noi doi, începu el, întinzând o mână durdulie.

— Întocmai, zise Beth, retrăgându-se cu un pas mai departe de el. Să fugim. În seara asta. Când e *hunsi kanso* ocupat în susul fluviului.

Referirea la Barbă Neagră alungă aburii alcoolului din mintea lui Bonnett, care se încruntă şi reîncepu să-şi roadă unghia.

Nevrând să-i dezvăluie speranţa disperată din privirea ei, Beth Hurwood se uită în altă parte, din nou către mlaştină, gândindu-se că *semăna atât de mult* a fluviu încât era numită astfel tocmai de aceea. *Toată umezeala din zonă tinde într-adevăr să se ducă spre vest, deşi în cele mai multe locuri o face tot atât de lent cum pătrunde brandy-ul într-o tartă cu fructe uscate, iar ceaţa subţire a serilor îi urmează cu siguranţă cursul şi poate uda în curând pe oricine îi iese în cale, de parcă ar fi înotat.*

Închise ochii. Să numeşti mlaştina aceea fluviu părea tipic pentru modul în care mergeau lucrurile în această cumplită Lume Nouă – în marginea vestică a lumii, totul era încă brut, nedefinit, semănând doar de foarte departe cu aşezata şi solidificata emisferă vestică. Şi, cu toate că îl auzi pe Bonnett foindu-se pe buştean şi se întoarse către el, îi trecu fulgerător prin minte că natura încă nedezvoltată a acelor ţinuturi ar fi putut avea o foarte mare legătură cu motivul care îl aduse acolo pe tatăl ei şi cu ceea ce îl îndemnase s-o ia cu el.

Bonnett se aplecă în faţă şi, în lumina începutului de crepuscul, ea îi văzu chipul bătrân şi dolofan căpătând expresia încruntată a unei hotărâri firave.

— O s-o fac, spuse el, aproape în şoaptă. Cred că trebuie. Cred că drumul în susul râului din seara asta ar fi pentru mine sfârşitul... deşi nu mă-ndoiesc că trupul meu ar continua să meargă şi să vorbească şi să execute ordinele lui Thatch.

— La bordul corăbiei dumitale sunt acum destui oameni ca să poată naviga? întrebă ea, ridicându-se atât de repede încât coliba se legănă pe picioroangele sale de lemn.

Bonnett o privi cu ochi îngustați.

— Pe *Răzbunarea*? N-o putem lua. Crezi că n-o să ne vadă şi n-o să ne audă nimeni ridicând ancora, întinzând pânzele şi plecând? Nu, o să ducem provizii într-o barcă şi-o să punem în ea orice putem găsi pentru a improviza un catarg şi o pânză, şi-o să vâslim în susul coastei cu vâsle înfăşurate ca să nu facă zgomot, şi-o să ne încercăm norocul în larg. Dumnezeu e cu mult mai milostiv decât Thatch. Icni brusc şi-o înşfăcă de încheietura mâinii. Hristoase! Stai o clipă! Asta e o cursă? Thatch te-a trimis aici – să *mă pui la-ncercare*? Am uitat că tatăl tău e *asociatul* lui...

— Nu, răspunse Beth, încordată. Nu e o cursă. Trebuie să plecăm de-aici. Hai să mergem să luăm barca aia.

El îi eliberă mâna, deşi nu părea convins pe de-a-ntregul.

— Dar... eşti cu ei de-o lună, aşa am auzit. De ce n-ai încercat să fugi? Sunt sigur că pe Noua Providență ar fi fost mult mai uşor.

Ea oftă.

— *Niciodată* n-ar fi fost *uşor*. Dar...

O altă pasăre îşi fâlfâi aripile pe deasupra lor, făcându-i pe amândoi să tresară. Beth râse fără vlagă.

— Ei, în primul rând, înainte de a veni aici cu credeam că tata are de gând să-mi facă vreun rău, dar acum... ei, *nu* vrea să-mi facă rău, dar... alaltăieri, când am debarcat, m-am tăiat şi el era înnebunit de teamă că s-ar putea cangrena, că aş putea face febră. I-a spus lui Friend că toată magia aia protectoare din Caraibe – rosti cuvintele cu dezgust – are prea puțină putere aici şi că vor trebui să mă supravegheze îndeaproape, ca să observe orice semn de boală. Dar grija lui era... impersonală – nu era îngrijorarea unui tată pentru fiica lui în primejdie, ci mai degrabă, nu ştiu, grija unui

căpitan pentru capacitatea de a naviga a unei corăbii de care depinde viața lui.

Bonnett n-o ascultase cu adevărat – își lovi ușor cu palma buclele perucii, așezându-le la locurile lor, și își linse mustața, apoi se ridică și se aplecă spre ea. Un zâmbet tremurător și insinuant îi punea pe față riduri grotești.

— Ai spus „în primul rând". Vocea lui era acum mai aspră. Mai există și alt motiv?

Beth nu se uita la el, și zâmbi cu tristețe.

— Da; ceva prostesc, dar cred c-a fost un motiv. Nu mi-am dar seama până marți, când l-a ucis Marina Militară – era la bordul corăbiei aceleia, *Jenny*, și Friend spune că e imposibil să fi supraviețuit vreunul dintre ei după o asemenea salvă de lovituri de tun – dar cred că de fapt nu voiam să plec fără... ei, nu l-ai întâlnit niciodată. Un bărbat care-a fost de asemenea pasager pe *Carmichael*.

Bonnett strânse din buze și se îndepărtă, lăsându-și din nou burdihanul să se relaxeze.

— Știi, n-am nevoie să te iau cu mine, se răsti.

Beth clipi surprinsă și se întoarse spre el.

— Ce? Bineînțeles că ai nevoie de mine. Dacă pleci singur, ce mă-mpiedică să dau alarma înainte de-a apuca s-ajungi prea departe?

Își aminti brusc că, în ciuda bunelor lui maniere, bărbatul din fața ei era totuși un pirat, așa că adăugă cu asprime:

— În orice caz, cazul dumitale o s-arate mai bine în ochii autorităților dacă n-o să fii numai plin de remușcări, ci și salvatorul unei prizoniere de-a lui Barbă Neagră.

— Presupun că e într-adevăr cam așa, bombăni el, în silă. Foarte bine, acum ascultă-mă. Plecăm imediat, pe drumuri diferite, către țărm, unde e trasă pe nisip una dintre bărcile de pe *Răzbunarea* – o să mă zărești lângă ea – și acolo te ghemuiești cât mai repede și cât mai jos, ca să nu fii văzută. Înăuntru sunt niște pânze vechi, te-ascunzi sub ele. În seara asta e flux din nou, așa că n-o să-mi fie greu să-mi fie greu să-mping barca-n apă. Pe urmă vâslesc către *Răzbunarea*, încarc cât de multe provizii pot lua fără să trezesc

bănuieli şi vâslesc apoi către sud, de-a lungul coastei. Ştii să navighezi după stele?

— Nu, zise Beth. De ce, dumneata nu ştii?

— Sigur că ştiu, se grăbi el să răspundă. Mă gândeam doar, ăă, ce-o să se-ntâmple când adorm. Oricum, dacă mergem spre sud, o să intrăm în curând pe rutele vaselor comerciale. Şi pe urmă, continuă, făcând primul pas pe scară, dacă reuşesc s-ajung destul de departe de el înainte de a afla c-am fugit, poate n-o să fie-n stare să mă cheme înapoi.

Asta n-o linişti pe Beth, dar îl urmă în josul treptelor, ajungând pe nisip, şi se îndepărtă de el. Voia să ocolească toate cele trei focuri şi spera s-ajungă pe ţărm fără să fie văzută de întotdeauna vigilentul Leo Friend.

Încet şi gânditor, cu expresia unei amărăciuni sincere aproape înnobilându-i faţa pungită, Stede Bonnett în înaintă cu greutate în josul râpei nisipoase, chiar pe direcţia focurilor, cu cizmele scoţând sunete asemănătoare cu ţârâitul greierilor când i se frecau tălpile din piele de firele zimţate ale ierbii.

Vorbind despre evadare cu fiica lui Hurwood – şi apoi lăsându-se, prosteşte, chiar şi excitat de ea, gândindu-se că ea i-ar fi putut răspunde într-un mod favorabil! – îşi adusese aminte cu o claritate mult prea dureroasă de viaţa de care fusese lipsit cu trei luni înainte. Dar, chiar dacă reuşea să scape de Barbă Neagră şi să obţină amnistierea, i-ar fi fost, fireşte, aproape imposibil să se întoarcă în Barbados şi la soţia lui. Găsea în asta o oarecare consolare.

Poate ar fi reuşit s-o ia de la început într-o altă ţară şi sub un alt nume – la urma urmelor, n-avea decât cincizeci şi opt de ani; dacă-şi purta de grijă în mod rezonabil, între el şi momentul când urma să treacă la o existenţă castă se mai afla încă un deceniu. Aveau să mai fie încă destule femei tinere asupra cărora să-şi concentreze atenţia.

Un zâmbet îi încreţi pentru o clipă faţa, mângâie o siluetă imaginară şi simţi vechea încredere, vechea siguranţă de sine – soţia cu care se căsătorise cu patru ani în urmă i-o răpise, ofiţerul

năvalnic de odinioară, transformat într-un omuleț speriat, fusese repus în drepturi abia după ce le întâlnise pe fetele de la Ramona – însă apoi își aminti, firește, cum o lăsase pe ultima dintre fetele acelea, și recăzu în oroarea în care trăia de trei luni. Mâinile bătrâne, zbârcite, îi alunecară moi pe lângă corp.

Asemănătoare cu scheletul negru al unui leviatan cu fața către țărm, silueta *Răzbunării Reginei Anna*, corabia lui Barbă Neagră, stătea ancorată, neclintită pe suprafața cu o strălucire roșiatică a mării. Bonnett își mută instantaneu privirea în altă parte, nefiind sigur că piratul nu-i putea citi gândurile urmărindu-i direcția privirii.

Evadarea asta trebuie *să meargă*, se gândi, coborând cu trudă râpa tot mai mocirloasă. Slavă Domnului că regele oferise o amnistiere totală! *Nimic din toate astea n-a fost din vina mea, dar nici un tribunal n-o să mă creadă. Ce membru al unui juriu ar putea înțelege vreodată cum îți poate folosi* hunsi kanso *sângele ca să-ți desprindă mintea de trup? N-am echipat* eu *corabia* Răzbunarea*... Nici măcar nu sunt sigur că eu sunt cel care-a ucis-o pe ultima fată de la Ramona, deși recunosc că mâna mea a lovit cu piciorul scaunului – iarăși și iarăși, așa că, deși nu-mi aduc aminte de asta, m-a durut umărul mai multe zile. Și chiar dacă am făcut-o eu, am fost drogat... și cine credeți că mi-a ales-o exact pe fata aia, exact cu trăsăturile alea, și cine a învățat-o să-mi spună cuvintele alea pe tonul ăla?*

Prin minte îi trecu un gând cumplit și se opri brusc, alunecă în jos cu vreun metru și fu cât pe ce să cadă. De ce să presupună, așa cum o făcuse, că Barbă Neagră îl remarcase mai întâi la Ramona și că hotărâse abia după acea că un fost militar cu un domeniu întins și cu o grămadă de bani ar fi fost un partener ideal? Dacă – și, în ciuda tuturor belelelor în care intrase, Bonnett își simți fața arzând de umilință – dacă Barbă Neagră și-l dorise dinainte și pusese la cale tot ce păruse să fie spontan? Dacă prima fată se *prefăcuse* că-și scrântise glezna și fusese de fapt aleasă tocmai fiindcă era cea mai slabă, ca să poată el s-o salte în brațe și s-o ducă în patul ei? Și ea și celelalte fete refuzaseră să primească bani de la el la următoarele vizite, susținând cu insistență că virilitatea lui fără precedent era o

recompensă mai mult decât suficientă şi că devenise de fapt un leac indispensabil în toate cazurile de malarie, de balonare şi de depresie; dar dacă le plătise Barbă Neagră? Şi o făcuse fără îndoială cu generozitate, fiindcă, pe lângă serviciile lor obişnuite, cumpăra şi o cantitate considerabilă de... *actorie.*

Aruncă o altă privire peste apă, către corabia întunecată a lui Barbă Neagră, de data asta cu ură. *Aşa trebuie să se fi întâmplat,* se gândi; *a vrut să mă prindă-n laţ şi a găsit cea mai rapidă şi cea mai simplă pârghie cu care să mă smulgă din locul meu în lumea normală. Dacă n-aş fi fost însurat cu femeia aia care-ţi taie vlaga, ar fi găsit altceva... Mă întreb ce ar fi fost... poate orgoliul meu, m-ar fi putut atrage într-un duel ilegal, dar de neevitat când ţii la onoare... sau onestitatea mea, m-ar fi adus în postura unui cerşetor ca să plătesc vreo datorie înfricoşătoare, făcută de soţia mea.*

Dar fireşte că eu am făcut să-i fie totul mai uşor. N-a trebuit decât să le plătească pe târfele Ramonei ca să-mi înapoieze ce-mi luase nevasta şi, în final, să mă drogheze şi să mi-o trimită pe fata aia care era dublura ei desăvârşită în ceea ce priveşte privirile şi modul de a mă lua în râs...

Şi apoi, când inima mea trudită a reuşit să-mi cureţe sângele de drog şi când mă holbam în jos, la faţa fetei moarte, care nu mai purta nici cea mai mică asemănare cu nimeni altcineva, uriaşul ăsta diabolic a intrat în încăpere cu paşi mari, cu un zâmbet ca granitul expus luminii pe o coastă de munte, şi mi-a oferit alternativa.

O anume alternativă.

Capitolul zece

În dreapta lui Beth se întindea mlaştina imensă care, după cum se spunea, pătrundea în interiorul continentului, până la o mare depărtare – un ţinut unde pământul păta apa şi apa mânjea pământul, rareori distingându-se fiecare în parte, unde şerpii înotau în băltoace şi peştii se târau pe ţărmuri, unde însăşi poziţiile canalelor şi ale insulelor se puteau schimba, ca într-un labirint diabolic animat, făcând ca hărţile să nu fie mai utile pentru navigaţie decât ar fi fost nişte schiţe ale norilor, unde aerul stătut era încremenit ca o apă stătătoare şi atât de îngroşat de vapori încât acolo puteau zbura insecte mult prea mari, care în alte locuri nu reuşeau decât să se târască. Chiar în timp ce se uita către acea parte întunecată a peisajului, departe, în mlaştină, îşi făcu apariţia una dintre sferele fosforescente care pluteau la voia întâmplării şi pe care le numeau piraţii „globuri fantomă"; se înălţă deasupra mănunchiurilor de ceaţă şi înaintă încet, ricoşând printre ramurile chiparoşilor şi printre aglomerările de muşchi spaniol ce atârnau legănându-se, şi apoi recăzu cu aceeaşi încetineală în fluviul de ceaţă, iar strălucirea i se înnoură pentru a pieri în cele din urmă.

Beth se uită în cealaltă direcţie, către marea de cenuşie ca oţelul, sub care se scufundase soarele cu o jumătate de oră mai înainte, revărsându-şi încă lumina topită şi atât de vastă încât fuioarele de nori cirus din înalturi continuau să aibă o strălucire roz; şi, aflându-se pe un teren mai ridicat şi nefiind orbită de lumina focurilor, zări pânza de corabie cu un moment înaintea piraţilor.

Mai întâi se auzi un strigăt firav de peste apă, de pe una dintre cele trei corăbii ancorate, apoi un pirat de lângă foc arătă cu degetul într-acolo, trâmbițând:

— O pânză!

Toți piraţii săriră în sus şi alergară către bărci, preferând instinctiv să se afle mai degrabă pe apă decât pe uscat dacă se întâmpla să aibă necazuri. Beth şovăi, nesigură. Dacă pânza – una singură, dezamăgitor de mică – era a unui vas din Marina Regală, ea ştia cu certitudine că nu-şi dorea să se afle la bordul unei corăbii care ar fi reuşit să fugă; dar, dacă se ascundea şi rămânea în urmă, oare vasul militar avea să se oprească şi să trimită pe cineva care să vadă dacă pe mal nu rămăsese vreun om rătăcit?

Cineva chicoti în imediata ei apropiere, şi Beth tresări, înăbuşindu-şi un țipăt.

Leo Friend ieşi din spatele unui pâlc de arțari de mlaştină.

— Ai plecat la plimbare, d... d... d... Elizabeth?

Ochii lui, observă ea, păreau să aibă prea mult alb în jurul irisurilor şi un zâmbet îi apăru şi îi dispăru de pe față tot atât de repede şi de la voia întâmplării ca şi cum ar fi fost purtat de vânt.

— Ăă, da, îi răspunse, întrebându-se cu disperare cum să scape de el. Ce pânză crezi că e aia?

— N-are importanță, zise el.

În seara aceea avea vocea mai stridentă decât de obicei.

— Marina Regală, piraţi rivali – e prea târziu ca să ne mai poată opri cineva.

Zâmbetul îi împinse buzele dolofane în afară, apoi dispăru iarăşi.

— Iar m... m... mâine o s... s... să p... p... plecăm d... d... dracului... de-aici.

Scoase din mânecă o batistă dantelată şi-şi tamponă fruntea.

— Între timp o să te-nsoțesc la plimbare.

— Mă duc jos, la focuri, să văd ce se petrece, îi spuse ea, ştiind că, de când îl împuşcase pe Davies, pe doctorul gras nu-l trăgea inima să se amestece printre piraţi, în ciuda tuturor talismanelor sale protectoare.

— *Buccaner*-ul tău i...iubit e *mort*, Elizabeth, se răsti Friend, pierzându-şi brusc veselia scânteietoare, şi cred că alegerea unui suc... suc... suc... succesor din aceeaşi oală dovedeşte cel puţin lipsa imaginaţiei.

Beth îl ignoră şi începu să coboare râpa, uitându-se cu atenţie unde-şi punea piciorul. Îl auzi pe Friend pe urmele ei şi intră în panică. *Cum Dumnezeu*, se întrebă cu disperare, *aş putea să scap de el şi s-ajung la întâlnirea cu Bonnett?*

Un om de pe *Carmichael*, corabia ancorată în larg, strigă ceva, şi Beth nu reuşi să-i înţeleagă cuvintele, dar auzi mesajul repetat de piraţii de pe plajă.

— E *Jenny*! răsună un strigăt plin de uimire. A scăpat de vasul de război!

Fără nici un fel de tranziţie, debandada piraţilor cuprinşi de panică se preschimbă într-o dezlănţuire a bucuriei. Pe *Guralivul Carmichael* şi pe *Răzbunarea* lui Bonnett începură să bată clopote – deşi asta nu se întâmplă şi pe vasul lui Barbă Neagră – şi muschetele traseră către cerul întunecat, iar muzicanţii de tot soiul de pe corăbii se grăbiră să-şi înşface instrumentele şi începură cânte zgomotos.

Acum bucuroasă fiindcă vasul nu era al Marinei Regale, Beth Hurwood îşi grăbi paşii, în timp ce Friend, văzând că nu era vorba de o corabie care să-i ofere ei vreo şansa de scăpare, îi încetini ursuz pe ai săi.

Având un pescaj mult mai mic decât cele trei corăbii, *Jenny* reuşi să ajungă foarte aproape de ţărm înainte de a arunca ancora – zăngănitul lanţului se pierdu în nebunia generală – iar cei câţiva oameni de la bordul ei nu aşteptară sosirea bărcilor ci săriră alergând de pe prova, încrezându-se plini de curaj în viteza şi în unghiul saltului ca să ajungă în apă destul de adâncă pentru a le trece de bărbie. Câţiva putură chiar să şi înoate şi profitară de ocazie ca să-şi demonstreze abilităţile exotice lopătând din braţe jur-împrejur sau împroşcând şi suflând apa ca delfinii înainte de a se îndrepta spre ţărm cu mişcări de o nonşalanţă teatrală. Însă unul se mulţumi să sară şi s-o pornească spre mal purtat de un craul

lipsit de pretenţii, fiind primul care se ridică în picioare în apa puţin adâncă şi înaintă cu greu către mal prin valurile refluxului.

— Slavă tuturor sfinţilor! strigă un bărbat care aştepta pe plajă. Bucătarul a supravieţuit!

— Pregăteşte-ne o cină de-a ta, Shandy, înainte de-a o porni căpitanii spre inima uscatului!

Între timp, alţi câţiva marinari reuşiseră să ajungă la ţărm, iar bărcile corăbiilor erau trase către apă, ca s-ajute la debarcarea mai conformistă, iar Jack Shandy reuşi să evite cea mai rea parte a înghesuielii de bun venit. Se uită în jur, având evident grijă să nu-şi piardă obişnuinţa de a vedea în beznă îndreptându-şi ochii direct spre lumina focurilor, după care faţa lui întunecată şi bărboasă se despică într-un zâmbet când în luminişul din centru apăru cu paşi mari silueta subţire a lui Beth Hurwood.

Ea se grăbi să traverseze nisipul în direcţia lui tocmai când Shandy se avântă către ea alergând pe picioare nesigure şi, când se întâlniră, ei i se păru firesc să-l cuprindă cu braţele de gât.

— Toată lumea mi-a spus că aţi fost ucişi până la unul – de ultima salvă de tun, gâfâi.

— Mulţi dintre noi au fost, răspunse el. Ascultă-mă, în ultimele cinci zile am stat foarte mult de vorbă cu Davies şi...

— Nu, ascultă-mă tu. Eu şi Steve Bonnett o să furăm o barcă şi-o să fugim în noaptea asta, şi sunt sigură c-o să fie loc şi pentru tine. Îmi imaginez că sosirea lui *Jenny* ne va amâna puţin plecarea, dar ar trebui să fie, în acelaşi timp, o diversiune excelentă. Uite ce trebuie să faci – întârzie o vreme pe lângă ţărm, până când reuşeşte Bonnett s-aleagă o barcă, apoi uită-te după mine. O să...

— *Shandy!* se auzi un strigăt din mulţimea de lângă focuri. Jack! Unde naiba eşti?

— Fir-ar să fie, făcu el. O să mă-ntorc.

Se îndepărtă cu paşi mari în direcţia gloatei.

— Iată-l! strigă Davies. Domnilor, îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe noul meu secund!

Urmară aplauze răzlеţe, dar căpitanul continuă:

— Ştiu – vă închipuiţi, cu toţii, că se pricepe cel mai bine la gătit şi la marionete, aşa cum credeam şi eu, dar s-a dovedit că adevăratele lui calităţi ţin de o fire mult mai cutezătoare: e vorba de curaj, de amăgire şi de o mână rapidă şi fermă – când trage cu pistolul. Vreţi să ştiţi cum am scăpat de vasul de război?

Piraţii îşi afirmară zgomotos curiozitatea. La marginea mulţimii, Beth Hurwood se retrase încet cu câţiva paşi, cu faţa lipsită de expresie. Shandy o privi peste umăr, vrând evident să se-ntoarcă şi să-i spună ceva, dar o duzină de mâini, ba chiar şi o cizmă încurajatoare sau două, îl împingeau către Davies şi către luminişul plat dintre focuri. Bătrânul căpitan uscăţiv al piraţilor îi zâmbi; cu toate că, în ultimele cinci zile, blestemase absenţa *bocor*-ului, Davies luase el însuşi în primire ustensilele mortului şi izbutise să-l „trezească pe Însoţitorul Veghetor trăgându-i o palmă" şi să-i păstreze într-o oarecare măsură atenţia concentrată asupra slupului, astfel încât răniţii îşi reveniseră fără să facă febră, iar umărul lui părea să se fi vindecat.

— După împuşcătura care m-a aruncat peste bordul lui *Carmichael*, spuse el cu voce sonoră, o întâmplare despre care o să discut cu anumite persoane aici de faţă, băieţii din Marină m-au pescuit din apă şi m-au dus la bordul vasului lor. Am găsit-o pe *Jenny* mutilată şi capturată şi pe toţi flăcăii supravieţuitori de pe ea sub ameninţarea unor paznici înarmaţi – în afară de Shandy al nostru, care i-a spus căpitanului: „Oh, vai de mine, domnule, *eu* nu-s unul dintre piraţii ăştia murdari, am fost silit să rămân alături de ei şi aş fi încântat să depun mărturie la procesele lor".

Mai mulţi membri din echipajul lui Jenny izbutiseră s-ajungă pe ţărm şi să se alăture mulţimii, iar acum întăriră spusele lui Davies cu strigăte pline de încântare.

— Chiar aşa a zis, Phil!

— Nevinovat ca o nenorocită de oiţă, aşa l-a crezut căpitanul!

— *Dar*, continuă Davies, mi-a făcut cu ochiul când nu se uita nimeni, iar eu am aşteptat să văd ce punea la cale. Şi el l-a convins pe căpitan că trebuia să fiu interogat separat, jos, în cabina mare,

şi, imediat ce noi trei şi încă doi ofiţeri am intrat acolo şi-am închis uşa, Jack a-nşfăcat un pistol şi i-a zburat căpitanului capul de pe umeri.

De data asta se auziră aplauze tumultoase, iar Shandy fu săltat cu de-a sila pe umerii mai multor piraţi, care-l plimbară astfel în jurul focurilor. Beth se retrase cu încă un pas, apoi se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă către linia întunecată a ţărmului, în vreme ce, în spatele ei, Davies continua să descrie cu savoare cum plănuise Shandy distrugerea completă a vasului englez de luptă.

Îl găsi pe Bonnett stând în partea dinspre uscat a limitei până la care urca apa în timpul fluxului, cu ochii către largul mării ce se întuneca, cu mâinile încleştate la spate şi cu înclinarea tricornului indicând că fixa cu privirea cerul.

— Să mergem, repede, gâfâi ea. Mă tem că i-am dezvăluit intenţiile noastre cuiva care ne va trăda, dar, dacă plecăm imediat, n-are nici o importanţă. Sosirea lui *Jenny* poate fi folosită cu siguranţă în avantajul nostru – poţi pretinde că proviziile pe care le iei pe de pe corabia voastră sunt pentru reaprovizionarea slupului devastat, nu? Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, hai să *mergem*, fiecare secundă...

Se opri, fiindcă Bonnett se întorsese spre ea cu un rânjet sardonic, care nu-i stătea în fire.

— Ah! spuse el, cu blândeţe. Evadare, da? Fugă pe furiş? Asta explică încordarea lui enormă şi neliniştea... o stare a minţii foarte bătătoare la ochi, dac-ai învăţat să miroşi astfel de lucruri.

Ridică din umeri şi-i adresă un zâmbet care nu era lipsit de compasiune.

— Îmi pare rău. Nu ne putem lipsi de nici una dintre cele două piese pe care propui să le-ndepărtăm de pe tabla de joc.

Beth icni de spaimă, apoi se răsuci brusc şi alergă disperată către focuri, cu ipotezele ei de bază despre lume zdruncinându-se pentru prima oară; fiindcă ştia, dincolo de orice speranţă de a înţelege prin prisma raţiunii, că, deşi era a lui Bonnett şi ieşise din gura lui, prin vocea aceea îi vorbise altcineva.

*

Shandy înjură ca pentru sine, fiindcă o pierduse din vedere pe Beth şi fiindcă sperase c-avea să-i poată povesti propria lui versiune despre salvarea lui Davies înainte de a o auzi pe cea bombastică asupra căreia căzuse de acord echipajul de pe *Jenny*.

Se pregătea să le ceară piraților să-l lase jos când simți o boare ce purta de acum familiarul miros de metal supraîncălzit. Se încordă, încercând să-şi aducă aminte o parte dintre lucrurile învățate de la Davies în ultimele cinci zile. Îşi goli plămânii, fredonă una dintre cele mai simple melodii de parare şi se răsuci, în poziția lui instabilă, încercând să privească în toate direcțiile pe care le putea indica busola.

Descoperi că-şi simțea nările aproape supărător de arse când se întorcea către cel mai îndepărtat foc şi, după ce se uită un moment cu atenție într-acolo, desluşi silueta scundă şi îndesată a lui Venner, cu părul lui roşu, stând în picioare lângă flăcări. Îşi adună toate puterile, apoi îşi ridică mâna stângă, curbându-şi degetele în poziția incomodă pe care i-o arătase Davies, dar mirosul dispăru instantaneu, imediat ce îşi dădu Venner seama că îl observase.

Shandy îşi umplu şuierând cu aer plămânii umflați. *Ei*, îşi spuse, în timp ce piraților obosiți de distracția asta îl lăsau să sară pe nisipul bătătorit, *iată* ceva *bun de ştiut. După cum se pare, Venner e de părere că nu sunt omul cel mai potrivit pentru a fi secund.*

Ovațiile şi urletele grupurilor de oameni de lângă țărm se domoliseră şi, peste câteva secunde, liniştea se răspândi în tot restul mulțimii; unul sau doi piraţi neatenți mai scoaseră câte un strigăt, un beţiv slobozi un hohot prelung de râs, iar domnul Bird le reaminti încă o dată tuturor că nu era câine, dar după aceea pe mal se aşternu o tăcere deplină.

Iar dinspre mare se auzi un *clanc… clanc… clanc… clanc* al vâslelor lovind în suporturile lor.

Shandy clipi, privind în jur stânjenit şi uimit.

— Ce se-ntâmplă? îi şopti bărbatului de lângă el. Vine o barcă – ce e atât de cumplit?

Mâna celui întrebat se repezi spre propria frunte, dar ezită şi se mulţumi să se scarpine-n cap. Shandy ghici că primul impuls îi ceruse să-şi facă semnul crucii.

— E Thatch, răspunse bărbatul, cu voce scăzută.

— Oh!

Shandy se holbă la barca aflată deja la jumătatea distanţei dintre ţărm şi masa întunecată a *Răzbunării Reginei Anna*. În barcă erau două siluete, dintre care una, cea mai masivă, părea, de la distanţă, încoronată cu o tiară de licurici.

Shandy îşi dori, mai mult decât oricând, să nu fi existat tentativa căpitanului Wilson de a-l ucide pe Davies. Îşi aminti toate poveştile auzite despre bărbatul din barca tot mai apropiată şi îi trecu prin cap că Thatch – Barbă Neagră – temutul *hunsi kanzo* – era cel mai de succes dintre *buccanerii* care încercaseră să se adapteze la lumea nouă din vest. Părea tot atât de inseparabil de partea aceea a lumii cum era Curentul Golfului.

Shandy aruncă o privire spre Davies, care strângea din ochi mai mult decât o impunea strălucirea focului, şi, cu toate că poziţia maxilarului îi făcea obrajii mai ridaţi şi mai supţi decât de obicei, primi un indiciu care sugera cum arătase probabil căpitanul în tinereţe – autoritar şi hotărât să-şi ascundă orice îndoială, odată ce fusese luat în considerare şi stabilit un anumit curs al acţiunii.

Nisipul din apropiere scrâşni sub cizme şi, uitându-se în jur, Shandy îl văzu pe ciungul Benjamin Hurwood stând alături de el şi privind fix către barcă. Se gândi că şi tatăl lui Beth îşi ascundea sentimentele, dar, spre deosebire de Davies, părea încordat de dorinţă şi de nerăbdare. Shandy, care-şi amintea câteva lucruri spuse de Davies despre Hurwood, era sigur că ştia din ce motiv – şi, cu toate că îl considera un ucigaş, ştia şi că, dacă ar fi fost în situaţia lui, el unul şi-ar fi înfrânat dorinţa de a-şi împinge viaţa în direcţia aleasă de bătrân mai degrabă de frică decât din virtute.

Barca se săltă pe creasta unui val şi, pe măsură ce acesta se spărgea preschimbându-se în spumă învolburată, se năpusti pe mal până când îi scârţâi chila pe nisipul de sub apa puţin adâncă,

împroşcată de Barbă Neagră când o porni în susul plajei, după ce sărise peste copastie. Vâslaşul lui – care, observă Shandy cutremurându-se, avea falca legată – rămase pur şi simplu în barcă, fără să încerce nici s-o aducă pe plajă, nici să se-ntoarcă în apă mai adâncă înainte de a se sparge valul următor.

Barbă Neagră urcă panta nisipoasă cu paşi mari şi se opri o clipă în locul unde terenul devenea plat, o siluetă uriaşă, zimţată, pe fundalul cerului purpuriu; tricornul lui părea prea ascuţit şi cu colţurile prea lungi şi, cu punctele de lumină roşie care-i tresăltau în jurul capului, semăna, în ochi lui Shandy, cu un demon cu trei coarne abia înălţat din iad.

Când ajunse în apropierea focurilor, punctele de lumină roşie se dovediră a fi capetele aprinse ale unor fitiluri împletite în coama lui de păr aspru şi în barbă. Era înalt, mai înalt decât Davies, şi tot atât de masiv ca un afloriment stâncos cu marginile tocite de vânt.

— Şi iată-ne, după un an, domnule Hurwood, spuse el. Ne-ai adus o corabie excelentă, aşa cum ai promis, iar eu am adus planta medicinală de care spui că avem nevoie – şi suntem aici, în ajunul Zilei Recoltei, deşi te temeai că eu o să-ntârzii.

Vorbea engleza cu un uşor accent, şi Shandy nu reuşi să-şi dea seama dacă asta sugera că nu era limba lui maternă, sau nu trăda decât lipsa interesului şi a talentului de orator.

— Fie să găsim amândoi ceea ce căutăm.

Shandy îl văzu în spatele piratului uriaş pe Leo Friend, încă gâfâind după ce venise în grabă către focuri şi rânjind pe furiş; şi se întrebă, pentru prima oară, dacă era posibil ca tânărul medic gras să fi fost amestecat în toată povestea ca urmare a unor ambiţii personale.

Barbă Neagră tropăi către centrul spaţiului liber şi Shandy observă că faţa lui colţuroasă strălucea de sudoare – poate din cauza hainei sale negre, grele, cu faldurile atârnându-i până la fluierele picioarelor.

— Phil? spuse Barbă Neagră.

— Sunt aici, domnule, răspunse Davies, făcând un pas înainte.

— Ţi-ai revenit suficient ca să ne însoţeşti?

— Pune-mă la încercare.

— Oh, da, am s-o fac. Astea sunt vremuri care ne încearcă. Barbă Neagră rânji, un rictus ce-i scoase la vedere aproape toți dinții. *N-ai* respectat ordinele.

Davies îi întoarse rânjetul.

— Spre deosebire de ce-ai fi făcut tu, fireşte.

— Ha. Uriaşul îşi roti ochii, cuprinzând mulțimea, mai mult sau mai puțin împărțită în trei grupuri – echipajele celor trei corăbii. Cine altcineva…

Se întrerupse brusc şi se uită la manşeta lată a propriei sale mâneci, cu fața lui întunecată golită de orice expresie. Pirații din imediata lui apropiere se retraseră, murmurând incantații de apărare, în timp ce Hurwood şi Friend se aplecară în față, holbându-se la el.

Şi Shandy îl privi cu ochii holbați, deşi fără nerăbdare, şi îi văzu manşeta răsucindu-se pentru o clipă şi lăsând să iasă un vălătuc de fum, apoi zări, foarte clar, un fir de sânge în josul degetelor din mijloc ale lui Barbă Neagră, din care începură să cadă picături pe nisip. Haina lui lungă păru să se cutremure, de parcă pe sub ea ar fi alergat şobolani.

— Rom, ceru uriaşul, cu voce în acelaşi timp încordată şi scăzută.

Un bărbat din echipajul lui *Carmichael* se grăbi să înainteze cu un ulcior, dar Davies îl prinse de guler şi-l trase înapoi.

— Nu rom simplu, se răsti.

Luă ulciorul, ceru o cană şi, după ce o umplu, se grăbi să-şi scoată dopul cutiei cu praf de puşcă, din care puse doi pumni în băutură.

— Jack, spuse apoi. Foc, repede.

Shandy alergă spre cel mai apropiat foc, înşfăcă un băț cu capătul aprins şi se grăbi să revină lângă Davies, care ținea acum cana la distanță de sine însuşi şi care atinse de marginea ei capătul în flăcări al bățului.

Băutura se aprinse şi începu să clocotească instantaneu, şi Davies i-o întinse lui Barbă Neagră. Shandy avu impresia că zărea

ceva asemănător cu o pasăre mică, fără pene, agățându-se de mâna celui din urmă, dar atenția îi fu distrasă când îl văzu pe piratul uriaş dându-şi capul pe spate şi răsturnându-şi pur şi simplu în gura deschisă conținutul cănii în flăcări.

Pentru o clipă, se păru că îi luase foc tot capul; pe urmă vâlvătaia dispăru la fel de repede cum apăruse, lăsând în urmă doar coroana estompată de fitiluri aprinse şi un nor învolburat de fum luminos, roşietic, care-i atârna deasupra capului – şi care dispăru imediat ce observă Shandy că semăna cu un chip contorsionat de furie.

— Cine vine cu noi? întrebă cu asprime Barbă Neagră.

— Eu şi secundul meu, Jack Shandy, aici de față, răspunse Davies cu vioiciune, şi Bonnett şi Hurwood, fireşte, şi, probabil, ucenicul lui, Leo Friend, băiatul gras de acolo... şi fiica lui Hurwood.

Toată lumea se uita la Shandy, deşi Barbă Neagră n-o făcea încă, aşa că el nu-şi trădă uimirea – dar era furios fiindcă Davies nu-i spusese că Beth urma să-i însoțească în mlaştină, pentru că de altminteri îi descrisese călătoria pe care urmau s-o facă în noaptea aceea prin smârcurile periculoase şi evident chiar şi mai periculosul „punct de echilibru magic" pe care-l căutau în aproape impenetrabila fortăreață a nămolului primordial şi a creaturilor dezgustătoare deprinse să trăiască acolo, iar el nu-şi imaginase c-aveau s-o ia şi pe Beth.

— Secundul tău, mormăi Barbă Neagră, strivind absent cana. Ce s-a-ntâmplat cu Hodge?

— A fost ucis când am scăpat de vasul de luptă al Marinei, îl lămuri Davies. Shandy a dus la bun sfârşit evadarea noastră.

— Am auzit câte ceva despre asta, spuse gânditor Barbă Neagră. Shandy, ieşi în față.

El se supuse şi, când fu cuprins cu privirea, simți impactul cu întreaga atenție a uriaşului pirat-rege ca pe o lovitură. Pentru o clipă, Barbă Neagră nu făcu altceva decât să se uite în jos, țintuindu-i ochii, şi fața lui Shandy se înfierbântă, fiindcă aproape că-şi simțea toate tainițele minții deschise, simțea că le era evaluat conținutul.

— Văd că la bordul *Guralivului Carmichael* se aflau mai multe decât ştiam, zise uriaşul cu voce joasă, şi aproape cu suspiciune. Apoi adăugă, cu glas mai sonor: Bine-ai venit în lume, Shandy – văd că Davies a ales omul potrivit.

— Mulţumesc, domnule, se trezi Shandy spunând. Deşi nu... adică, n-a fost totul chiar aşa...

— Niciodată nu este. Dovedeşte-ţi curajul în noaptea asta, când ajungem la Fântână... şi, cu toate că vom călători împreună cu Baronul Samedi şi cu Maitre Carrefour, stai pe picioarele tale.

Se întoarse în altă parte, şi Shandy, simţindu-se ca şi cum ar fi trecut un singur pas din plină strălucire a soarelui în umbră, scoase un oftat şi-şi lăsă spiritul comprimat să se destindă iarăşi, ajungând la dimensiunile sale obişnuite.

Valurile începuseră prin a umple barca lui Barbă Neagră pe jumătate, însă apoi o înghiontiră către apa puţin adâncă şi mai mulţi marinari începură să descarce o ladă imensă, mişcându-se cu stângăcie, fiindcă nu-i trăgea inima să se apropie de vâslaşul ţeapăn, neclintit. Piratul-rege scuipă dezgustat şi se îndreptă spre ei cu paşi mari, să-i supravegheze.

Shandy se răsuci pe călcâie şi aproape că se lovi de pântecul impozant al Grăsanului Sumbru, *bocor*-ului lui Davies. *E noaptea uriaşilor*, se gândi, încercând să tragă cu ochiul pe lângă vrăjitorul masiv.

— Scuză-mă, îi spuse, înainte de a-şi aminti că era surd, l-ai văzut pe Phil? Ăă, pe căpitanul Davies? Oh, la naiba, n-auzi nimic, nu-i aşa? Atunci de ce mă...

Intensitatea privirii *bocor*-ului îl făcu să amuţească. *De ce nu pot toţi oamenii ăştia să se holbeze aşa la altcineva*, se întrebă, străbătut de un fior, *sau unii la alţii?*

Spre deosebire de Barbă Neagră, care păruse să aibă doar bănuieli vagi în ceea ce-l privea, Grăsanul Sumbru îl fixă cu o îndoială evidentă – aproape cu dezamăgire, de parcă ar fi fost o sticlă cu un vin excelent, lăsat de cineva prea mult la soare.

Cuprins de nervozitate, Shandy îi adresă vrăjitorului un zâmbet politicos, se retrase cu un pas şi se grăbi să-l ocolească. Acum îl

zări pe Davies la câțiva metri distanță, stând în picioare pe muchia pantei nisipoase, şi se îndreptă spre el.

Davies îl văzu, zâmbi, apoi dădu din cap către Barbă Neagră.

— Un bărbat puternic, eh?

— Dumnezeu ştie, încuviință Shandy, fără să zâmbească. Ascultă, Phil, continuă apoi, cu voce joasă, nu mi-ai spus niciodată că Beth Hurwood vine cu noi în mlaştină.

Davies înălță din sprâncene.

— Nu? Poate că nu – probabil din cauză că nu-i ceva care te priveşte.

Shandy avu impresia că bărbatul mai vârstnic încerca să-şi găsească scuze, ceea ce îl alarmă şi mai mult.

— Cum au de gând să se *folosească* de ea?

Davies oftă şi scutură din cap.

— Ca să fiu sincer, Jack, nu sunt sigur – deşi ştiu că au mare grijă s-o ferească de orice rău. Presupun că e vorba de un soi de magie de înaltă clasă.

— În legătură cu soția moartă a lui Hurwood.

— Oh, asta e sigur, încuviință Davies. Aşa cum ți-am spus pe *Jenny*, speranța c-o va aduce înapoi e singurul lucru care-l mai ține pe bătrân în viață.

Shandy clătină îngrijorat din cap.

— Dar, din câte mi-ai spus, *loa*-ii din Caraibe sunt slabi aici, şi cum se aşteaptă s-o ferească de pericole în mlaştini? Şi cine e Maitre Carrefour?

— Hm? Oh, ăsta e vechiul nostru prieten, Însoțitorul Veghetor*. Thatch îi pronunță corect numele. Înseamnă stăpânul răscrucilor. Cu alte cuvinte, stăpânul diferitelor posibilități – al norocului. Şi da, puterile lui, ale lui Samedi şi ale celorlalte spirite slăbesc, în ceea ce ne priveşte, când ajungem la o depărtare atât de mare în nordul locurilor unde sunt ancorați. Fără nici o îndoială că există şi aici *loa*-i, dar sunt cei indieni – pe noi nu ne ajută câtuşi de puțin. Aşa e, suntem în foarte mare măsură pe cont propriu. După

* Mate Care-Four în engleză, asemănător ca pronunție cu Maitre Carrefour.

cum a zis Thatch, trebuie să stăm pe picioarele noastre. Însă firește că, după ce ajungem la fântâna aia magică, sau ce-o fi fiind, dacă Hurwood e în stare, așa cum a promis, să ne arate cum s-o folosim – și nu suntem infestați, cum a pățit Thatch când a descoperit-o – atunci poate-o să fim în stare să *zburăm* de-acolo.

Shandy se încruntă, furios.

— Fi-r-ar să fie – în primul rând nu înțeleg de ce-a venit Barbă Neagră aici. Presupun c-a știut cumva că în adâncul acestei jungle se află o vrajă puternică, dar ce l-a făcut să se străduiască atât de mult s-ajungă la *ea*? Mai ales că nici nu pare să stăpânească magia suficient de bine ca să se ferească de necazuri.

Davies dădu să deschidă gura, apoi chicoti și scutură din cap.

— De cât timp ești în emisfera vestică, Jack?

— Știi de când.

— Știu. Să zicem că de-o lună. Ei bine, eu am văzut insulele astea pentru prima oară când aveam șaisprezece ani, la un an după ce m-a înhățat patrula pe o stradă din Bristol și m-a informat că eram marinar în Marina Maiestății Sale. Nu, lasă-mă să vorbesc. Tu poți vorbi pe urmă. Oricum, eram marinar pe fregata *Lebăda* și în luna mai a anului 1692 mă aflam în Port Royal, cel mai important port din Jamaica în zilele acelea, și aveam corabia la canarisit, la o sută de metri distanță către vest de zidurile fortului Carlyle. Davies oftă. Cu zece ani înainte, Port Royal fusese probabil o adevărată gaură împuțită – baza lui Henry Morgan* – dar când am ajuns eu acolo nu era nimic altceva decât un oraș frumos, plin de viață. Ei bine, în a doua zi a lunii iunie, în vreme ce camarazii mei lucrau în soare, desprinzând scoicile de pe coca *Lebedei*, eu eram pe plajă, la o oarecare distanță, raportând o eroare legată de încărcarea mărfurilor la depozitele Regelui, iar când am terminat m-am strecurat alături, în taverna lui Littleton. Și să-ți spun ce s-a-ntâmplat, Jack, imediat ce-am părăsit locul ăla, plin de bere și de tocana excelentă a lui Littleton – carne de vită și de broască țestoasă, asta a fost, îmi aduc aminte – Thames Street mi-a tresăltat sub picioare și dinspre inima uscatului s-a auzit un zgomot ca o bubuitură de

* Pirat englez (1635-1688).

tun sau ca un tunet. M-am întors către tavernă exact la timp ca să-i văd întregul perete din față despicându-se în felii, așa cum tai o plăcintă, și pe urmă pavajul străzii s-a destrămat... în fâșii, sau cam așa ceva... și eu am alunecat direct în mare, cu tot orașul imediat după mine.

Shandy îl asculta cu aviditate, dând pe moment uitării subiectul inițial al discuției.

— Cred că am fost sub apă trei minute, continuă Davies, izbit de cărămizi și de pământ și cât pe ce să fiu sfâșiat chiar de forța apei, care nu se putea hotărî în ce direcție să se prăvălească. În cele din urmă am reușit să ies la suprafață și m-am agățat de o grindă dintr-un acoperiș, care tresălta ca o scobitoare pe cea mai agitată și mai nebunească mare de care-ai auzit vreodată. În final am fost pescuit chiar de *Lebăda*, una dintre puținele corăbii care nu fuseseră distruse – poate fiindcă era deja dată peste cap când începuse cutremurul. Traversa încoace și încolo noul petec de ocean care fusese Port Royal înainte de amiază și i-am scos pe mulți alții din marea aia albă – clocotea și se învârtejea toată, înțelegi? Ca un vas enorm cu bere în fermentație – iar mai târziu am aflat că acolo au murit două mii de oameni.

— Iisuse, spuse Shandy, cu venerație. Apoi: Ăă, dar ce legătură are cu...

— Oh, ai dreptate, îmi cer scuze – m-au furat amintirile. Ei bine, domnule, cu trei cvartale mai aproape de centrul insulei, pe Broad Street, în aceeași cumplită zi de doi iunie, un magician bătrân din Anglia – un soi de Hurwood, presupun – încerca să facă o vrajă puternică, de reînviere, la care nu cred că se pricepea prea bine, dar în ziua aceea avea alături de el un băiat de șaisprezece ani care crescuse printre negrii liberi din munții din Jamaica, un băiat care, deși alb, cunoștea foarte bine practicile *vodun* și care, cu numai un an înainte, îi fusese consacrat celui mai înfricoșător *loa*, Stăpânul Cimitirelor, Baronul Samedi, al cărui *drogue* secret e focul mocnit. Cei doi se ocupau cu o vrajă de reîncarnare, încercând să-nvețe cum să pună suflete bătrâne în trupuri noi, și asta cere sânge omenesc proaspăt, și au pus mâna pe un amărât care să li-l ofere.

Bătrânul magician englez mai încercase chestia asta şi înainte şi, nu ştiu, poate că reuşise, în ziua lui cea mai bună, să readucă la viaţă un gândac sau doi, dar atunci îl avea pe băiatul ăla de şaişpe ani alături, în strânsă legătură cu el, este?

— Este...? repetă Shandy.

— Ei bine, s-a dovedit – nici unu' dintre ei n-avea habar la vremea aia, da poate câţiva *bocor*-i bătrâni o ştiau, şi cu siguranţă o ştiuseră înaintea lor indienii din Caraibe – s-a dovedit că marea vrajă de readucere la viaţă trebuia făcută *pe mare*. Pentru că între sânge şi apa de mare există o legătură, aşa am înţeles. Ei, băiatul ăla alb s-a dovedit a fi, dintre oamenii de culoarea lui, cel mai puternic magician înnăscut de care-a auzit cineva vreodată... şi el făcea vraja de readucere la viaţă în Port Royal – *pe uscat*.

Shandy rămase o clipă în aşteptare.

— Ăă... da? Şi?

— Şi oraşul Port Royal a sărit în mare, Jack.

— Oh. Shandy se uită la oceanul întunecat. Băiatul... băiatul ăla de şaisprezece ani...

— ... Se numea Ed Thatch. De atunci încearcă să găsească vraja perfectă pentru reînviere. Şi asta l-a adus aici, pe această coastă, cu ani în urmă. Tu m-ai întrebat. Ţii minte?

— Da. Shandy nu se simţea nicidecum liniştit. Bine, şi ce e focarul sau fântâna pe care vrem s-o găsim în junglă?

Davies îl privi clipind nedumerit.

— Ei, credeam că ştii *asta*, Jack. E o gaură în peretele dintre viaţă şi moarte, şi oricui se află în preajmă i se poate întâmpla să fie stropit de un jet venind dintr-o parte sau dintr-alta. Nu ştii nici o poveste despre aşa ceva? E ceea ce căuta Juan Ponce de Leon*: se numeşte Fântâna Tinereţii.

---

* Juan Ponce de León y Figueroa (1474-1521), conchistador spaniol, descoperitor al statului Florida din SUA, căruia i-a dat acest nume. A fost primul Guvernator al Puerto Rico, numit de Regele Spaniei în 1579.

Capitolul unsprezece

Când întunericul coborâse pe de-a-ntregul şi Barbă Neagră, Davies şi ceilalţi îşi băuseră ultimele căni de rom întăritor şi îşi începuseră drumul pe plajă, înaintând cu greu către nord, în direcţia fluviului şi a bărcilor care îi aşteptau, Benjamin Hurwood îşi impuse să se ridice în picioare şi să-i urmeze.

În ultimii doi ani, visele cu ochii deschişi păreau din ce în ce mai reale şi mai persistente, iar acum ajunseră în punctul unde aproape că se puteau numi halucinaţii, dar el îşi ţinea gura strâns închisă şi nu-şi lăsa ochii să urmărească nici una dintre creaturile şi obiectele pe care le ştia imaginare.

Suntem în 1718, îşi spuse, cu fermitate, şi mă aflu pe ţărmul coastei de vest a Floridei, cu piratul Edward Thatch şi cu… fiica mea… *cum naiba o cheamă? Nu Margaret… Elizabeth! Asta e. În ciuda celor care-mi apar în faţa ochilor în jumătate de timp, nu sunt în biserica din Chelsea… nu am patruzeci şi trei de ani, anul nu e 1694… iar cea pe care o văd acolo nu e mireasa mea, iubita mea Margaret, viaţa mea, sau cel puţin raţiunea mea… e fiica noastră,… vehiculul…*

Hurwood strânse din ochi, ferindu-se de lumina strălucitoare a soarelui revărsată prin fereastra coridorului în timp ce-i înapoia cavalerului său de onoare sticla plată.

— Mulţumesc, Peter, zâmbi el.

Se uită prin crăpătura dintre cele două uşi de la intrarea laterală a bisericii, dar oamenii încă se mai foiau nehotărâţi pe aleile dintre rândurile de bănci, sau se strecurau pe ele, iar preotul

încă nu-şi făcuse apariţia... deşi un acolit ce părea speriat era acolo, lângă scăunelul pentru îngenunchere din colţul cel mai îndepărtat al altarului.

— A mai rămas un pic de timp, îi spuse cavalerului său de onoare. O să mai arunc o privire în oglindă.

Nervozitatea mirelui îl făcu pe Peter să zâmbească în vreme ce acesta traversa încă o dată spaţiul dintre el şi oglinda pe care-o sprijinise de un raft din apropiere.

— Păcatul mândriei, murmură Peter.

— Cred că un strop de mândrie îmi poate fi iertat astăzi, ripostă Hurwood, aranjându-şi buclele lungi, castanii, cu lovituri uşoare ale palmelor.

Era un bărbat studios, rezervat, dar se mândrea cu părul lui şi, în ciuda modei, nu purta niciodată perucă – apărea întotdeauna în societate „în propriul păr" în care, în pofida trecerii anilor, nu exista nici un fir cărunt.

— Încă n-o zăresc pe Margaret, constată Peter, deschizând puţin una dintre uşi şi mijindu-şi ochii ca să vadă până în fundul bisericii. S-a răzgândit, fără-ndoială.

Până şi simpla insinuare a unei asemenea posibilităţi aduse în stomacul lui Hurwood un sloi de gheaţă.

— Pe sângele Domnului, Peter, nici măcar să nu mai dai glas unei asemenea idei! Aş... aş înnebuni. Eu...

— N-a fost decât o glumă, îl asigură Peter, cu o umbră de îngrijorare uşor de deslușit în spatele tonului jovial. Destinde-te, Ben, bineînţeles c-o să vină. Uite, mai ia un gât de brandy – eşti cel mai palid mire pe care l-am văzut vreodată.

Hurwood luă sticla care i se oferea şi sorbi prelung.

— Mulţumesc – dar ajunge. Nu vreau să fiu beat în faţa altarului.

— S-o pun în barcă? întrebă Peter, parcă trăgând cumva o draperie în dreptul ferestrei, aşa că rămaseră în întuneric, cu excepţia luminii unui felinar pe care Hurwood nu-l observase până atunci.

Aerul era dintr-odată mai proaspăt, dar mirosea a mare şi a mlaştină; îi trecu fulgerător prin gând că încăperile acelea ar fi

trebuit aerisite mai des – un secol de miros de tămâie, de draperii ciuruite de molii şi de cărţi de rugăciune cu legături scorojite dădea naştere unor mirosuri bizare.

— Cred că tu eşti ăla care-a băut prea mult, se răsti Hurwood, morocănos. Nu-şi mai putea vedea părul în oglindă. Trage din nou într-o parte afurisita aia de draperie.

— Nu e un moment potrivit pentru viziuni, domnule Hurwood, spuse cineva, probabil Peter. E timpul să ne urcăm în bărci.

Hurwood văzu, alarmându-se, că felinarul declanşase cumva un foc pe coridorul lateral al bisericii – nu, trei focuri!

— Peter! strigă. Arde biserica!

Se întoarse spre cavalerul de onoare, dar, în locul siluetei subţiri şi elegante a lui Peter, dădu cu ochii de un tânăr monstruos de gras, în haine groteşti.

— Cine eşti? îl întrebă, cumplit de înspăimântat, fiindcă acum era sigur că logodnicei lui i se întâmplase ceva. Margaret e teafără?

— E *moartă*, domnule Hurwood, răspunse nerăbdător tânărul gras. De-asta vă aflaţi aici, aţi uitat?

— Moartă!

Atunci probabil că se afla în biserică pentru o înmormântare, nu pentru o nuntă – dar de ce era sicriul atât de mic, o cutie pătrată de lemn, cu latura de numai vreo patruzeci şi cinci de centimetri? Şi de ce mirosea atât de tare a pământ, de ce puţea atât de urât?

Şi apoi se smulse brusc, şi amintirile din ultimul sfert de secol se prăvăliră asupra lui ca o alunecare de teren, lăsându-l slăbit şi albit.

— Da, moartă, repetă Leo Friend. Iar dumneata o să te porţi raţional în următoarele două ore, chiar dac-o să fie nevoie să te ţin sub controlul meu, adăugă disperat grăsanul.

— Linişteşte-te, Leo, zise Hurwood, reuşind să-şi aducă în voce un strop de amuzament detaşat. Da. bineînţeles, adu-o pe… Elizabeth în barcă.

Încrezător în sine, coborî cu paşi mari panta către fluviu, unde erau trase bărcile şi unde fusese deschis cu o pârghie cufărul de lemn adus de Barbă Neagră – deşi se clătina uşor, fiindcă la fiecare câteva secunde avea impresia că merge ceremonios de încet pe

aleea centrală a bisericii, străbătând petece alternative de umbră şi de lumină colorată piezişă, când trecea, rând pe rând, prin dreptul ferestrelor înalte, cu vitralii.

Pe o porţiune de treizeci de metri de-a lungul fluviului, rădăcinile mangrovelor, elastice şi semănând cu tot atâţia păianjeni, fuseseră îndepărtate, tăiate cu săbiile de abordaj, şi oamenii stăteau până la genunchi în apa neagră ce licărea sub lumina torţelor, prinzând pachetele înfăşurate în pânză uleiată aruncate de pe mal şi aşezându-le în cele trei bărci. La prova fiecăreia dintre acestea fusese montată câte o torţă aprinsă, şi Hurwood văzu că Davies şi bucătarul se îmbarcaseră deja într-una, pe care cel dintâi o împiedica să se clintească ţinându-se de cioturile mangrovelor, înălţate cu vreo treizeci de centimetri deasupra apei.

— ...o vei iubi şi o vei ocroti în toate zilele vieţii voastre de acum înainte, până când moartea vă va despărţi? întrebă preotul, zâmbind cu blândeţe către cuplul cu înfăţişare solemnă îngenuncheat în faţa lui.

Hurwood îl zări cu coada ochiului pe acolitul pe care văzuse mai înainte, părând încă înspăimântat... nu, mai degrabă pierdut decât înspăimântat.

— Da, răspunse.

— Vrei să repeţi, şefule? întrebă piratul care tocmai scosese din cufăr ultimul pachet învelit în pânză uleiată şi li-l aruncase celor din apă.

— A spus da, chicoti bărbatul de lângă el.

Primul pirat îi făcu celuilalt cu ochiul.

— Mi s-a părut că aduce a om care poate spune-ntotdeauna da, dar nu eram sigur.

— Ha-ha!

Hurwood clipi, uitându-se nedumerit în jur, apoi le zâmbi.

— Foarte amuzant. O să am grijă să v-aduc câte un suvenir de la fântână, domnilor.

Zâmbetele de pe feţele celor doi pieriră.

— N-am vrut să fim lipsiţi de respect, domnule, spuse îmbufnat unul dintre ei

— O să țin totuși minte.

Se uită peste umăr și-l văzu pe Leo Friend coborând greoi râpa.

— O să ne urcăm în aia, le spuse piraților speriați, arătându-le una dintre bărci. Vă rog s-o aduceți mai aproape și s-o țineți într-o poziție stabilă, fiindcă însoțitorul meu e solid.

Cei doi se supuseră în tăcere și, de frica lui Hurwood, traseră barca atât de aproape de mal încât reuși să se urce fără să-și ude cizmele.

Câțiva oameni aruncau cu orez, nesocotind preferințele pe care și le exprimase Hurwood, dar el zâmbi și se urcă în trăsură, alături de mireasa lui, fiindcă era prea entuziasmat ca să mai dea atenție unor sâcâieli mărunte.

Avea pe buze un zâmbet larg.

— Mulțumesc! strigă către pirații rămași cu gura căscată și către Leo Friend. Când ne-ntoarcem de pe continent, o să vă invit pe toți la cină!

Ferindu-se de torța din barcă, Shandy se aplecă în lateral, ca să-l vadă mai bine pe Hurwood. Bătrânul continua să zâmbească și să-și fluture mâna către mal, în direcția piraților uluiți, a lui Friend – și a lui Beth, condusă către barca tatălui ei de Stede Bonnett, care părea să meargă în somn. *Cred că, la urma urmelor, a avut dreptate*, se gândi Shandy, *tatăl ei e nebun.*

În ultima jumătate de oră, luna fusese pe rând ascunsă și dezvăluită de norii care-i alunecau prin față, iar acum începea o ploaie caldă. Bărcile erau încărcate și pasagerii mai mult sau mai puțin instalați pe banchete – Barbă Neagră și vâslașul său dubios în prima barcă, Hurwood, Friend, Elizabeth și Bonnett în următoarea, iar Shandy și Davies în a treia. Shandy era surprins fiindcă Grăsanul Sumbru nu-i însoțea; oare *bocor*-ul uriaș știa, poate, ceva care nu le era cunoscut celor din bărci?

După ce se desprinseră de țărm și vâslele începură să bocănească și să zăngănească, iar aburul creat de torțe se înălță în văzduh, toți călătorii, în afară de Beth Hurwood, prinseră să fredoneze

o melodie sacadată, cu note joase, menită să atragă atenţia oricât de firavă pe care i-ar fi putut-o acorda Baronul Samedi şi Maitre Carrefour acelui ţărm uitat dinspre nord – dar murmurul se stinse peste câteva minute, de parcă ar fi descoperit cu toţii că acolo nu se potrivea.

Curentul fiind leneş, era uşor să vâsleşti în contra lui, aşa că strălucirea celor trei focuri de pe ţărm se pierdu curând în labirintul întunecos. Shandy se ghemui la prova bărcii şi, pe măsură se iveau din beznă chiparoşii, ca tot atâtea turnuri noduroase, unii semănând a bărbaţi diformi, cu capetele acoperite de glugi, iar alţii a pietre, dar nici unul a vreun soi de copac, îl călăuzea cu voce scăzută pe Davies, care insistase să vâslească în ciuda umărului său abia vindecat.

Pe terenul mlăştinos, lucrurile îşi schimbau poziţiile cu mişcări fluide şi se auzeau clipoceli şi bolboroseli inexplicabile, dar Shandy nu văzu nimic care să pară viu, cu excepţia petelor uleioase, sidefii, care dădeau luciu apei şi păreau să contureze mâini întinzându-se lacom şi chipuri diforme, mimând cuvinte de neînţeles când le răzuiau chilele bărcilor, despicându-le în două şi împingându-le într-o parte şi într-alta.

Barca lui Barbă Neagră deschidea drumul şi Shandy credea că, în catedrala aproape tăcută a mlaştinii, deslușea şuieratul intermitent scos de straniul vâslaş al piratului-rege. Singurele sunete izvorâte din bărci erau indicaţiile mormăite de Friend ca să-l călăuzească pe Bonnett, cel care trudea la vâslele bărcii lor, şi câte-un chicotit slab, prostesc, de-al lui Hurwood. Beth stătea alături de tatăl ei, ghemuindu-se într-o tăcere deznădăjduită.

După o oră de înaintare lentă prin labirintul junglei, când remarcă pentru prima oară freamătul unor şoapte slabe, Shandy îşi dădu seama că le auzea de destul de multă vreme, numai că până atunci nu reuşise să le despartă de clipocitul apei şi de picuratul ei de pe vâsle. Avea impresia că în faţa lor, nu prea departe, şuşoteau sute de oameni cuprinşi de panică. În acelaşi timp, simţi o duhoare nouă, care eclipsa mirosurile bogate ale uleiului de chiparos, ale vegetaţiei intrate în putrefacţie şi ale apei întunecate,

şi, imediat ce deveni conştient de ea, realiză că o aşteptase. Expiră puternic pe nas, apoi îşi curăţă gâtul şi scuipă.

— Da, bombăni Davies, evident câtuşi de puţin încântat de acel iz, miroase ca un tun nelăsat să se răcească între două salve.

Hurwood păru să-l fi simţit la rândul lui, fiindcă râsetele lui înfundate încetară şi se răsti:

— Ierburile – puneţi-le acum în torţe.

Shandy tăie pachetul înfăşurat în pânză uleiată din barca lui şi azvârli cu delicateţe, pe rând, câte un pumn din substanţa umedă şi fibroasă – pe care-o obţinuse Barbă Neagră terorizând întregul Charles Town – pe suprafaţa lucioasă a părţii aprinse a torţei. Fumul se înălţă mai întâi spasmodic, apoi se revărsă dintr-odată în vălătuci denşi, şi el îşi dădu capul pe spate cu o smucitură, pufnind şi scuipând iarăşi, de data asta ca să scape de duhoarea înţepătoare, aproape ca de amoniac.

Ce rost are, se întrebă, *să te-osteneşti descriind chestia drept alungătoare de stafii? Ar putea pune pe fugă până şi capetele de lemn sculptate pe corăbii.*

Era încordat, dar nu speriat în toată puterea cuvântului – deşi înţelegea în acelaşi timp, cu ironie, că era vorba de acelaşi calm relativ din timpul capturării lui *Carmichael*: se datora ignorării pericolului. *Totuşi*, îşi spuse, *Barbă Neagră a mai fost aici, şi nu s-a-ntors hărtănit* din cale-afară*... şi bineînţeles că el a dat pur şi simplu buzna, cu nepăsare, atras de reverberaţiile magice ale fântânii sau de orice altceva l-o fi momit, cum se repede un fluture în flacăra lumânării, în timp ce noi avem o călăuză care ştie cum să umble cu toate chestiile astea...*

Însă încrederea îi păli uşor când îşi aduse că Hurwood îşi pierduse evident minţile. Şi de ce le interzisese Barbă Neagră să-şi aducă pistoale?

Fluviul se îngustă sau, mai exact, se despărţi în zeci de canale înguste şi vâslitul deveni în curând imposibil, vâslele trebuind să fie folosite ca prăjinile pentru împingerea barjelor. Barca lui Barbă Neagră preluă conducerea, urmată de a lui Hurwood, iar a lui Shandy încheia convoiul. În vreme ce lujerii umezi şi orhideele

sălbatice se îndeseau, ajungând tot mai aproape de flăcările portocalii ale torţelor, Shandy începu să se întrebe dacă nu cumva era ceva în smârcuri, nu prea departe, ţinând pasul cu ei în tăcere şi în întuneric – ceva mare, deşi se mişca fără nici un zgomot prin încâlceala de dafini şi de arţari de mlaştină, împestriţată de lumina lunii. Încercă să-şi silească propria imaginaţie să se liniştească, deşi, cu sunetul care te ducea cu gândul la nişte şoapte – acum mai puternic, nu-i era nicidecum uşor.

Stătea în genunchi pe una dintre banchete, când împingând cu vâsla în fundul mâlos al apei, când uitându-se cu ochi îngustaţi înainte, prin fumul vătămător, ca să vadă pe ce canal intrau celelalte două bărci. Scânteile din torţa de la provă cădeau peste el încă de când se desprinsese barca de ţărm, şi le mătura cu mişcări absente, dar acum simţi două puncte fierbinţi în talie şi, când se uită în jos, nu zări nici o scânteie.

Îşi trecu mâna peste cămaşă şi dădu de catarama de fier a centurii sale, supărător de caldă, aşa cum era şi cuţitul din teacă. Şi, odată ce remarcă asta, simţi ceva cald şi scobiturile gleznelor – exact în dreptul cataramelor cizmelor.

— Ăă, începu el, întorcându-se spre Davies, dar, înainte de a se gândi ce să spună, îl auzi pe Hurwood strigând din barca din faţă.

— Fier! le spuse bătrânul. Ţinând cont de vechea superstiţie – legătura dintre fier şi magie – ar fi înţelept să scăpaţi de el, în cât de mare măsură puteţi…

— Păstraţi-vă armele, interveni mormăitul de bas al lui Barbă Neagră. Eu am mai fost aici – nu se-ncing atât de tare încât să nu le puteţi suporta. Şi nu vă aruncaţi cataramele centurilor, dacă asta înseamnă c-or să vă cadă pantalonii.

Un ţipăt din jungla din spate îl făcu pe Shandy să tresară violent, dar Davies, care se sprijinea în propria vâslă, râse pe tăcute şi îl lămuri:

— N-a fost o stafie, ci doar una din păsările alea maronii cu alb, care mănâncă şerpi de apă.

— Oh, ai dreptate.

Shandy își trase vâsla în barcă și o culcă de-a latul provei. Cu delicatețea cu care ar fi spintecat carapacea unui homar prea fierbinte, își desfăcu centura și îi tăie catarama din capăt folosind marginea bărcii drept tocător – și simțind căldura mânerului propriului cuțit, pe care și-l scoase din teacă, chiar și prin învelitoarea lui de piele. Catarama tăiată alunecă zângănind în josul bărcii și împroșcă apa căzând în băltoaca clipocitoare ce aluneca într-o parte și-ntr-alta pe scândurile de pe fund. Își strecură cuțitul fierbinte la loc, în teacă, și luă din nou vâsla.

Davies, care continuase să împingă cu a lui în același ritm, rânji batjocoritor și clătină din cap.

— Pantalonii tăi ar face bine să nu cadă.

Shandy se sprijini cu toată greutatea pe vâslă și se întrebă dacă apa nu era cumva atât de puțin adâncă încât chila n-avea cum să n-atingă fundul și dacă nu-și împingeau cumva barca prin mâl.

— Ai tăi ar face bine să nu ia foc, gâfâi el.

Cele trei bărci înaintau centimetru cu centimetru prin jungla umedă, încețoșată de fumul torțelor. Shandy se tot uita într-o parte și într-alta, atât ca să-și aline ochii umezi, ferindu-i de strălucirea flăcării, cât și ca să vadă dacă nu cumva se apropia vreun monstru pe furiș; mai întâi se simți ușurat descoperind că „șoaptele" izvorau din găurile păstăilor rotunde ale unei vegetații albe, un soi de ciuperci ce creșteau pe malurile poroase în pâlcuri din ce în ce mai dese – căutând o explicație a fenomenului, presupuse că rădăcinile lor erau în legătură cu niște caverne și că diferențele de temperatură făceau aerul să se ridice și să fie eliberat în acel mod pe care-l considera bizar – însă, pe măsură ce-și împingeau bărcile tot mai în adâncul mlaștinii, unde ciupercile rotunde creșteau mai mari, văzu că deasupra găurilor cu margini moi prin care ieșea aerul erau proeminențe și adâncituri, din ce în ce mai asemănătoare cu nasurile și cu ochii.

Senzația că undeva, în întuneric, exista o entitate imensă și foarte atentă – dar silențioasă – devenea tot mai puternică. În cele din urmă, Shandy își ridică înspăimântat privirea și, cu toate că văzu deasupra capului împletitura de crengi argintate de lumina

lunii, ştiu că peste ele se apleca o creatură invizibilă, o creatură care îi aparţineau acelui loc şi care poseda – probabil fiind în mare măsură alcătuită chiar din ele – acele smârcuri, bălţi, plante agăţătoare şi amfibii mărunte, toate de o dezgustătoare fecunditate.

Era evident c-o simţeau şi ceilalţi. Friend se ridică greoi în picioare şi aproape că stinse torţa bărcii sale aruncând peste ea doi pumni de ierburi negre; flama pâlpâi şi se micşoră, dar după două secunde reîncepu să ardă cu putere, înălţând un nor învolburat de fum urât mirositor, care se lăţi, ridicându-se spre crengile de deasupra fluviului.

Din înălţimi cobori un ţipăt, scuturând florile copacilor şi stârnind valuri atât de dese şi de persistente încât bărcile părură să stea, pentru o clipă, înţepenite pe o coală rigidă de sticlă. Sunetul reverberă prin junglă, apoi nu se mai auzi decât croncănit de păsări speriate şi, după ce amuţiră, doar şoapte ciupercilor păstăi.

Shandy aruncă o privire spre cel mai apropiat pâlc şi văzu că umflăturile ciupercilor erau acum feţe bine conturate şi, după cum li se contorsionau pleoapele, se simţi înfiorător de sigur că avea să se uite în curând la ele întâlnind privirile unor ochi.

În spatele lui, Davies înjura fără oprire, monoton, cu glas obosit.

— Nu-mi spune, zise Shandy, cu voce cât se poate de egală, c-a fost una dintre păsările alea maronii cu alb care-i mănâncă pe afurisiţii de şerpi de apă.

Davies râse scurt, ca un lătrat, dar nu răspunse. Shandy o auzea pe Beth plângând încet.

— Ah, iubita mea Margaret, spuse bătrânul Benjamin Hurwood, cu voce sugrumată dar vibrantă, fie ca aceste lacrimi de bucurie să fie singurele pe care-o să le mai verşi vreodată! Şi acum fă te rog pe placul unui bătrân membru sentimental al consiliului de la Oxford. Azi, în ziua nunţii noastre, mi-ar plăcea să-ţi recit un sonet pe care l-am compus chiar eu.

Îşi drese glasul.

Prezenţa invizibilă a mlaştinii rămăsese în aerul urât mirositor, ca o greutate psihică, iar scobiturile gleznelor lui Shandy

deveneau tot mai stânjenitor de calde, ciuda pielii groase dintre cataramele cizmelor şi propria lui piele.

— *Margaret!* începu Benjamin Hurwood. *Invoc acum o muză de-a lui Dante…*

— Ne-am împotmolit, strigă, din faţa lor, Barbă Neagră. Nu mai împingeţi. De-aici încolo mergem pe jos.

Hristoase, se gândi Shandy.

— Glumeşte? întrebă, fără să-şi facă prea multe speranţe.

În loc de răspuns, Davies îşi culcă vâsla în barcă, se căţără peste pupă şi se lăsă în apa neagră. Îi ajungea până la şolduri.

— *… Să-mi câute cum se cade bucuria după astă zi,* continuă să murmure încetişor Hurwood.

Shandy se uită înainte. Barbă Neagră scosese torţa bărcii din suport şi, împreună cu vâslaşul lui neliniştitor, era deja în apă, îndreptându-se către malul cel mai apropiat. Umbrele îşi schimbau poziţia în timpul mersului lor, şi alte pâlcuri de ciuperci-capete deveneau vizibile.

— Domnule Hurwood, şuieră Leo Friend, scuturându-l pe ciung. Domnule Hurwood! Trezeşte-te, fir-ai afurisit!

— *Când,* continuă Hurwood să recite, *în acest punct de mijloc al vieţii mele, Domnul mi-a-ngăduit s-aleg… să părăsesc pădurea-ntunecată…*

Shandy văzu umerii lui Beth zguduindu-se. Bonnett stătea ţeapăn, tot atât de neclintit ca un manechin.

Barbă Neagră şi vâslaşul lui se urcaseră pe mal şi, ignorând globurile albe care se schimonoseau şi şopteau la picioarele lor, se agăţau de lujeri de viţă sălbatică, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul când călcau pe mâl şi pe rădăcini arcuite, umede.

— Avem nevoie de el treaz, îi strigă Barbă Neagră lui Friend. Pleznește-l tare. Dacă asta n-ajută, vin acolo şi… îi fac eu ceva.

Friend răspunse cu un zâmbet nervos, îşi trase către spate mâna dolofană, după care o trânti peste surâsul afectat de pe faţa lui Hurwood.

Bătrânul scoase un ţipăt care era aproape un suspin, apoi clipi uitându-se în jur, la bărci, din nou conştient de ceea ce îl înconjura.

— Nu mai avem mult de mers, îi spuse răbdător Barbă Neagră, dar lăsăm bărcile aici.

Hurwood studie cu atenție apa şi malul mocirlos, preț de aproape un minut.

— Va trebui să ducem fata în brațe, spuse în cele din urmă.

— V-ajut eu, strigă Shandy.

Friend îi aruncă o privire plină de venin, iar Hurwood nici măcar nu se uită în jur.

— Eu, Friend şi Bonnett ne putem descurca.

— Corect, zise Barbă Neagră. Noi, ceilalți, o să fim ocupați să ne tăiem o potecă prin jungla asta.

Shandy oftă şi-şi lăsă vâsla jos. Clătină torța bărcii, scoțând-o din suport, i-o întinse lui Davies împreună cu pachetul cu iarbă neagră, apoi coborî din barcă. Măcar i se udară cizmele, şi apa relativ rece a mlaştinii îi alină picioarele încinse.

Capitolul doisprezece

Vreme de jumătate de oră, grupul bizar împroşcă apa, înaintând prin ea cu greutate şi împleticindu-se dintr-o încâlceală claustrofobică de vegetaţie în alta; Shandy îşi simţea braţul cu care mânuia cuţitul tremurând de oboseală după ce tăiase lujeri şi crengi, dar continua să meargă cu încăpăţânare mai departe, ieşind din bălţi în care nimerise poticnindu-se, impunându-şi să respire aerul urât mirositor şi având întotdeauna mare grijă să nu lase să se stingă torţa pe care-o ducea în mâna cealaltă şi să nu-şi ardă toată rezerva de iarbă neagră.

Hurwood, Bonnett şi Friend veneau pe urmele lui clătinându-se şi oprindu-se la fiecare câţiva metri ca să găsească un nou mod de a cără propria lor torţă, lăzile lui Hurwood şi pe Beth, şi Shandy auzi de două ori zgomotul apei împroşcate repetându-se dezastruos, urmat de suspinele lui Beth, revigorate, şi de înjurăturile stridente şi aproape de neînţeles ale tatălui ei.

La scurtă vreme după ce făcuseră cei opt primul pas pe malul noroios, ciupercile-capete începuseră să strănute, suflând prin gurile moi o pulbere grăunţoasă, ca sporii sau ca polenul; dar fumul gros, suspendat aproape de pământ, o ţinea la distanţă, de parcă fiecare torţă ar fi fost sursa unui vânt puternic, pe care nu-l simţea decât praful acela.

— Pulberea asta, gâfâi Hurwood la un moment dat, când mai multe creaturi strănutară în acelaşi e timp, când o inhalezi, e cea care… ţi-a dat stafiile, Thatch.

Barbă Neagră râse, tăind un copac tânăr dintr-o lovitură a sabiei sale de abordaj şi îndepărtându-l.

— Nori cu ouă de stafii, eh?

Uitându-se pentru o clipă peste umăr, Shandy îl văzu pe Hurwood bosumflându-se, cu nemulţumirea unui cărturar.

— Ei da, în general vorbind, spuse bătrânul, gârbovindu-se pentru ca picioarele fiicei sale să-i stea pe umeri într-o poziţie mai confortabilă.

Shandy se întoarse la munca lui. Se străduia tot timpul să stea departe de vâslaşul lui Barbă Neagră, care, alb la faţă, îşi balansa cuţitul atât de metodic încât îi amintea de una dintre figurinele acţionate de forţa apei din Grădinile Trivoli, din Italia, şi, ca urmare, se pomenea cel mai adesea lucrând între Davies şi Barbă Neagră.

Senzaţia unei prezenţe colosale îşi recăpătă puterea şi Shandy o simţi desprinzându-se din văzduh şi aplecându-se asupra lor, uitându-se la cei opt intruşi cu asprimea mâniei unei făpturi nepământene.

Îşi înfipse pentru o clipă cuţitul într-un copac, îşi deschise punga din pânză uleiată şi aruncă peste torţă un pumn din substanţa neagră. O clipă mai târziu, erupse un fum gros, înălţându-se şi aproape orbindu-l în timp ce îşi recupera cuţitul; dar, de data asta, când norul de fum se pierdu în bolta de vegetaţie încâlcită, un urlet gros cutremură jungla – o bubuitură care le zgudui pământul de sub picioare, exprimând clar furia şi demonstrând, la fel de clar, că nu era emanată de un gâtlej organic.

Barbă Neagră se retrase cu un pas, scrutând cu ochi îngustaţi şi bănuitori verdeaţa înălţată în jurul lor, ca nişte ziduri.

— Când am fost prima oară aici, şopti către Davies şi Shandy, am stat de vorbă cu băştinaşii – erau mai ales indieni creek. Am făcut schimb de leacuri magice, ca să fim cât mai sinceri. Au pomenit de o creatură numită *Este Fasta*. Au spus că-nseamnă „Personalitate Dată". Părea să fie un soi local de *loa*. Mă-ntreb dac-o fi cel care-a urlat adineauri.

— Dar la prima vizită nu ţi-a dat atenţie, spuse încordat Davies.

— Aşa e, încuviinţă Barbă Neagră, dar atunci n-am avut nimic care să alunge stafiile. Şi-o fi închipuit că nu e nevoie să intervină.

Grozav, se gândi Sandy. Se uită la încrengătura vegetală din lumina torței și, într-un răstimp de una sau două secunde, remarcă primul că lujerii și crengile se mișcau – contorsionându-se – în aerul stătut, neclintit.

Pe urmă observă și Barbă Neagră, care lăsă torța să-i cadă, fandă către plante exact în clipa când luau forma necizelată a unei mâini uriașe, cu gheare întinzându-se către ei, și o făcu bucăți lovind de două ori, înainte și înapoi, cu sabia sa de abordaj.

— Vino-ncoace, diavole, mai flutură-mi niște tufe pe sub nas! răcni, cu dinții și cu albul ochilor de nebun lucind înspăimântător în lumina fitilurilor ce ardeau mocnit, împletite în chica lui.

Fără ca nici măcar s-aștepte răspunsul *loa*-ului străin, își croi drum, drept înainte, prin pădurea virgină, zbierând și rotindu-și sabia de abordaj.

— *Coo yah, quashie* nenorocită de bufniță-*pattu*! urlă, trecând aproape în întregime la ceea ce recunoscu Shandy drept un dialect al triburilor jamaicane din munți. E nevoie de ceva mai mult decât un *deggeh bungo duppy* ca să bage-n sperieți un *tallowah hunsi kanzo*!

Shandy nu mai reușea acum să-l zărească decât cu mare greutate, deși vedea lujerii tresăltând și auzea și loviturile sabiei de abordaj, și bufniturile crengilor rupte care zburau în toate părțile, și clipocitul apei pe care-o împroșcau în cădere. Retrăgându-se, ghemuindu-se și strângându-și cu putere cuțitul, se întrebă pentru o clipă dacă urletele acelea nebunești erau singurul mod în care își îngăduia Barbă Neagră să-și reverse spaima – și apoi piratul uriaș ieși val-vârtej din junglă, cu o parte dintre fitilurile din barbă stinse, dar cu aceeași furie copleșitoare ca mai înainte. Înșfăcă punga din pânză uleiată care ieșea în afara buzunarului lui Shandy, o deschise sfârșind-o cu dinții și îi împrăștie conținutul în nămol.

— Iată! zbieră către junglă, înhățând acum torța din mâna lui Shandy și izbindu-i capătul în flăcări de ierburile risipite. Te însemn, ești sclavul meu!

Norul de fum umed explodă spre înălțimi, puțind deopotrivă a mâl pârjolit și a ierburi arse, și un urlet de durere neomenească,

venit de sus, izbi aerul, dezgoli copacii de frunze şi îl pocni pe Shandy, trântindu-l la pământ.

În timp ce se rostogolea prin nămolul apos, străduindu-se să se ridice şi să-şi umple din nou plămânii, zări silueta neclară a lui Barbă Neagră dându-şi pe spate capul hirsut şi scoţând un urlet strident, asurzitor. Era un sunet cumplit, ca un strigăt de provocare la luptă al unei reptile gargantuane; dar lui Shandy îi aminti mai degrabă de lupii pe care-i auzise din când în când, în tinereţea lui, urlând de la distanţe mari în câmpiile îngheţate ale nordului.

Trioul care o purta pe Beth se oprise; Shandy stătea, încordat, ghemuit în spatele şi în lateralul lui Barbă Neagră, iar în cealaltă parte a acestuia se afla Davies, cu faţa lipsită de expresie, dar de o paloare vizibilă în lumina torţei lui Hurwood, şi cu sabia scoasă, gata de luptă.

O rafală neaşteptată de vânt împrăştie ecourile urletului lui Barbă Neagră, lăsând de data asta în urmă numai şoaptele capetelor-ciuperci – păsările din jur amuţiseră.

Shandy îşi dădu brusc seama că toate ciupercile îşi deschiseseră ochii şi vorbeau în limbi pe care le înţelegea; cel mai apropiat se plângea, în franceză, spunând câtă cruzime se ascunde în spatele neglijării unei femei bătrâne de către copiii ei, iar un altul, de lângă Davies, dădea, într-un dialect scoţian, un sfat de genul celui oferit de un tată fiului care urmează să plece la drum, către un oraş mare. Shandy se holbă uimit când îl auzi zicând că nu era recomandat să-ţi exprimi părerea în privinţa religiei sau a recentului regicid. *Regicid?* se gândi el. *L-a ucis cineva pe regele George în ultima lună... sau creatura vorbeşte despre uciderea lui Iacob Întâiul, cu un secol în urmă?*

Barbă Neagră îşi lăsă încet capul în jos, aruncând o privire aspră către un dafin plin de fructe din faţa lui. Îşi balansă sabia de abordaj cu toată forţa braţului, preschimbând copacul într-o ruină aromată, dincolo de care, în loc de mai multă vegetaţie, nu erau decât întunericul, o adiere mai răcoroasă şi o strălucire palidă, ca a unui oraş strălucitor luminat de dincolo de orizont.

Barbă Neagră înjură din nou, apoi păşi prin deschidere şi, o clipă mai târziu, vâslaşul lui făcu acelaşi lucru.

Shandy şi Davies schimbară o privire, ridicară din umeri şi îi urmară.

Jungla dispăruse. Terenul din faţa lor era plat şi se întindea pierzându-se în depărtare, sub strălucirea unei luni pe care n-o ascundea nici un nor, iar la vreo două sute de metri distanţă se vedea coama zidului înalt până la genunchi al lui bazin rotund, parcă mai mare decât Colosseum-ul din Roma. Deasupra centrului său, în văzduh plana, amplă, luminozitatea unui foc sau a unui jet de apă, iar unduirile ei de o strălucire palidă se înălţau şi coborau tot atât de încet ca un opal prin miere. Shandy îşi dădu seama, cu stomacul străbătut de un fior de gheaţă, că n-avea idee cât de departe se aflau; la un moment dat, păreau să fie fluturi de sticlă colorată, strălucind în lumina torţei lui Hurwood, la mai puţin de o lungime de braţ distanţă, iar în clipa următoare se preschimbau într-un fenomen astronomic, desfăşurat cu mult dincolo de soare şi de planetele sale. Observă apoi că şi imaginea bazinului era înşelătoare – se uită cu atenţie, îngustându-şi ochii, dar în final fu nevoit să admită că n-avea nici cea mai vagă idee în privinţa înălţimii zidului. Departe, atât în dreapta cât şi în stânga, din zid se desprindeau un soi de poduri fragile arcuindu-se către centru bazinului şi urcând atât de sus încât le pierdeai din vedere.

Cataramele cizmelor sale erau acum foarte fierbinţi. Îşi arse mâna când îşi scoase cuţitul, dar reuşi să le taie aplecându-se mai întâi către un picior şi apoi către celălalt. Îşi îndreptă iarăşi spatele, încercând să ignore fumegarea tecii de piele în care-şi punea la loc cuţitul şi se întrebă când avea să-nceapă să simtă cuiele care-i fixau tălpile pantofilor. Slavă Domnului că piratul-rege le interzisese să-şi ia pistoalele.

— N-am reuşit să-naintez cu mult prea departe de locul ăsta, spuse încet Barbă Neagră. Se întoarse spre Davies şi rânji. Dă-i drumul – mergi spre marginea bazinului.

Davies înghiţi în sec, apoi făcu un pas înainte.

— Stai! strigă Hurwood, din spatele lor.

El, Friend şi Bonnett tocmai pătrunseseră clătinându-se prin deschidere, se împleticiseră să reuşiseră s-o lase pe Beth jos cu mai

multă sau mai puțină delicatețe în timp ce cădeau pe nisipul întunecat. Hurwood era primul care reuşea să se salte în capul oaselor.

— După câte s-ar părea, mersul într-o anumită direcție nu ți-e de nici un folos aici. Ai putea merge în linie dreaptă până mori de foame, fără să te-apropii câtuşi de puțin de fântână. După toate probabilitățile, ai avea impresia că se *roteşte* încet în jurul tău când mergi.

Barbă Neagră râse.

— Nu l-aş fi lăsat s-ajungă atât de departe încât să nu-l mai putem aduce înapoi. Dar ai dreptate. Am mers către ea două zile înainte de a admite că de aici nu poți ajunge acolo, după care-am avut nevoie de alte trei ca să mă-ntorc în locul ăsta, unde stăm acum.

Hurwood se ridică scuturându-şi hainele.

— Zile? întrebă, cu voce seacă.

Barbă Neagră îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ei, nu, nu şi acum, după ce-ai întrebat. Soarele s-a înălțat, dar nu mai tare de ceea ce numim zorii zilei, înainte de a coborî înapoi. Zorii s-au preschimbat direct în amurg, fără nici o zi adevărată la mijloc.

Hurwood dădu din cap.

— Acum nu ne aflăm cu adevărat în Florida – sau, oricum, nu ne aflăm în Florida mai mult decât oriunde altundeva. L-ați studiat pe Pitagora, aprofundându-l cât de cât?

Atât Davies cât şi Barbă Neagră recunoscură că n-o făcuseră.

— Aici, contradicțiile din filozofia lui nu mai sunt contracții. Nu ştiu dacă aceste circumstanțe, de aici, reprezintă starea generală de fapt sau doar un caz special – dar în locul ăsta rădăcina pătrată din doi nu e un număr irațional.

— Infinitul – *apeiron* – aşa, cum există aici, nu l-ar fi ofensat pe Aristotel, adăugă Leo Friend, părând s-o fi dat măcar o dată uitării pe Beth Hurwood.

— Veşti bune pentru Harry Stottle, spuse Barbă Neagră. Dar aici pot scăpa de stafiile mele?

— Da, răspunse Hurwood. Nu trebuie decât s-ajungem la bazin.

Piratul îşi flutură mâna spre fântână.

— Du-ne acolo!

— O s-o fac.

Hurwood cântări în mâini pachetele pe care le adusese cu sine, apoi le aşeză cu grijă pe nisip.

În timp ce el şi Friend se ghemuiau ca să le dezlege, Shandy se furişă lângă Beth.

— Cum te simţi? rosti el singurul lucru care-i trecuse prin minte.

— Bine, mulţumesc, îi răspunse ea, mecanic.

Nu reuşea să-şi concentreze privirea şi respira superficial, dar foarte repede.

— Nu trebuie decât să... *rezişti*, îi şopti Shandy, furios pe propria lui neajutorare. Jur că imediat ce ne reîntoarcem pe plajă de scot din...

Genunchii lui Beth se îndoiră şi se prăbuşi; el izbuti s-o prindă în braţe înainte de a atinge nisipul şi, când văzu că leşinase, o întinse cu delicateţe pe spate. Pe urmă îşi dădu seama că fusese îmbrâncit într-o parte de Friend, care lua acum pulsul fetei şi îi ridica pleoapele ca să-i vadă pupilele.

Shandy se ridică şi se uită la Hurwood, care se folosea de torţă ca s-aprindă un felinar scos dintr-un pachet.

— Cum poţi să-i faci asta propriei tale fiice? îl întrebă, cu voce răguşită. Nemernicule, sper că Margaret a ta o să se-ntoarcă exact pentru cât timp e nevoie ca să te blesteme şi c-o să recadă apoi într-un morman de putreziciune la fel de împuţită cum ţi-e sufletul.

Bătrânul îl privi cu o totală lipsă de interes, apoi se întoarse la munca lui. Aprinsese fitilul felinarului şi acum cobora deasupra lui capacul. Acesta era din metal, dar nu-i lipseau trăsăturile distinctive – avea deschizături ce păreau să fi fost tăiate la întâmplare, prin care arunca dâre de lumină pe nisipul întunecat.

Shandy făcu un pas către el, dar Barbă Neagră îi tăie brusc calea.

— După aia, fiule, spuse piratul. El lucrează acum împreună cu mine şi, dacă-ncerci să-mi strici planurile, o să te pomeneşti stând jos şi străduindu-te să-ţi îndeşi maţele la loc, în burtă. Se întoarse spre Hurwood. Eşti gata?

— Da.

Bătrânul înfipse torţa încă aprinsă în nisip, în poziţie verticală, şi se ridică ţinând în mână felinarul. Cutia pătrată, de lemn, îi atârna de centură ca un coş de pescar.

— Se simte bine? îl întrebă pe Friend.

— Perfect, răspunse grăsanul. Nu e decât un simplu leşin.

— Car-o tu.

Hurwood înălţă felinarul în singura sa mână şi se uită la modelul alcătuit din liniile luminoase aşternute pe nisip. După câteva secunde de studiu, dădu din cap şi se puse în mişcare, într-o direcţie care se îndepărta uşor de fântână.

Friend reuşi să se ridice cu trupul fără vlagă al lui Beth drapat pe umeri, deşi efortul îi înnegrea faţa. Începu să meargă cu greutate alături de Hurwood, respirând şuierător, şi restul grupului îi urmă, cu Bonnett şi cu vâslaşul straniu încheind împleticindu-se coloana.

Nu era o înaintare uniformă. Hurwood se oprea adesea ca să studieze liniile luminoase şi se certa violent cu Friend pe seama unor subtilităţi matematice şi, la un moment dat, Shandy îl auzi pe cel de-al doilea scoţând în evidenţă o eroare într-una dintre „ecuaţiile negre ale lui Newton pe care le-ai scris". Conduceau grupul făcând schimbări abrupte de direcţie şi merseră multă vreme parcurgând iarăşi şi iarăşi conturul unui pătrat; dar Shandy observase că, indiferent care-ar fi fost direcţia lor aparentă, luna nu-şi schimba niciodată poziţia, rămânând deasupra umărului lui stâng, se cutremurase şi îi pierise orice chef de comentarii sarcastice.

Torţa înfiptă de Hurwood în nisip era adesea vizibilă în faţa lor, dar, de câte ori se uita Shandy la ea, părea tot mai departe. Asupra Fântânii înseşi îi era atât de greu să-şi focalizeze privirea încât nu putea percepe nici o modificare a distanţei, dar despre cele două construcţii care semănau a poduri putea spune că erau acum mai aproape una de alta.

Pe urmă remarcă mulțimea. La început crezu că erau valuri joase de ceață, sau întinderi de apă, dar, când privi cu mai multă concentrare liniile cenușii instabile de la orizont, văzu că erau alcătuite din mii de siluete ce se năpusteau în tăcere într-o parte și într-alta, legănându-și brațele înălțate deasupra capului, ca firele de iarbă de pe un câmp întreg în bătaia vântului nopții.

— Cât n-am crezut, spuse încet Hurwood, că poate moartea secera vreodată.

Infernul lui Dante, se gândi Shandy, *cântul al treilea*, dacă nu mă-nșel. Și, în clipa asta, cui îi pasă?*

Podurile erau acum foarte apropiate, iar cerul se lumina într-o direcție care ar fi putut fi estul. Liniile aruncate de felinarul lui Hurwood erau tot mai puțin vizibile pe nisip – care căpăta o nuanță ruginie sub lumina palidă a zilei – iar el și Friend lucrau mai repede. Formele ce se înălțau și coborau deasupra centrului bazinului și pierdeau culoarea, devenind cenușii, și acum semănau mai degrabă a nori din stropi de apă împroșcați decât a valuri de foc. Pe măsură ce se apropia ziua, liniștea desăvârșită părea și mai stranie – nu se auzeau țipete de păsări și zumzete de insecte, și nici mulțimea neobosită, nici fântâna nu scoteau vreun sunet audibil. Aerul se răcise de când ieșiseră din junglă, dar cuiele care țineau tălpile cizmelor lui Shandy îi încălzeau picioarele și îi era oricând ușor să-și încălzească mâinile în apropierea tecii fumegânde a cuțitului său.

Se uită înapoi, către punctul îndepărtat care era torța, și se ciocni de Hurwood când grupul se opri locului.

Acum nu mai era decât un singur pod, și se aflau exact în fața lui. Avea ceva mai puțin de doi metri lățime, era pavat cu pietre late și plate, iar marginile lui de piatră ajungeau până la înălțimea umerilor. Deși privite de departe podurile creaseră impresia că se arcuiau pornind de la marginea bazinului și înălțându-se în pantă abruptă, din locul de unde stătea acum Shandy, unicul pod arăta aproape plat, urcând foarte lin pe măsură ce părea să se îngusteze din pricina depărtării și se pierdea printre norii schimbători de

* Traducere de Eta Boeriu, ed. Albatros, 1971.

deasupra fântânii. În ciuda locului bizar unde era construit, Shandy se gândi că-l mai văzuse cândva.

— După tine, îi spuse Hurwood lui Barbă Neagră.

Piratul uriaş, cu cizmele şi cu centura fumegându-i şi azvârlind scântei, observă Shandy, întocmai ca fitilurile din coama lui bogată, păşi pe pod...

...şi păru să explodeze. Din gură, din nas şi din ochi îi ţâşneau pete fâlfâitoare, cenuşii, fiind azvârlite în toate părţile, iar hainele îi tresăltau şi îi tremurau pe trupul masiv aidoma valurilor unei mări agitate. Mâinile prinseră să-i danseze nebuneşte în faţă, neajutorate, pe măsură ce creaturile cenuşii îi răbufneau din mâneci şi, în mijlocul detunăturilor sălbatice, urlă şi reuşi să se răsucească.

— Stai acolo! strigă Hurwood. Nu coborî de pe pod! Sunt stafiile tale, care te părăsesc!

Exodul începu să se domolească, dar Barbă Neagră continuă să ţopăie. Centura şi încălţările lui erau în flăcări şi îşi înhăţă sabia de abordaj de mânerul ce ardea mocnit, scoţând lama de un roşu strălucitor şi atingându-şi-o de centura prin cărei piele trecu instantaneu, arzând-o. Azvârli sabia în nisip şi-şi smulse catarama cu degetele sfârâindu-i, apoi trase de bucăţile de piele eliberate şi le aruncă pe urmele armei. Se aşeză şi-şi scoase cizmele, apoi se ridică în picioare şi zâmbi larg către Hurwood.

— *Acum* lăsaţi-vă aici tot fierul, spuse el.

Voi ce intraţi, se gândi Shandy.

— Poţi să cobori şi să ne-aştepţi pe mine şi pe Leo chiar aici, împreună cu ceilalţi, zise Hurwood. Stafiile tale s-au dus şi mai e o mulţime de iarbă neagră – când o să recuperăm celelalte două torţe şi-o să le-aprindem, n-o să fii nicidecum în pericol să te reinfectezi pe drumul de întoarcere prin junglă. Înţelegerea noastră a fost respectată, şi eu şi Leo ne vom întoarce în scurt timp ca să vă conducem acolo unde se leagă tărâmul ăsta de lumea pe care-o cunoaşteţi.

Shandy oftă uşurat şi, când începu să se uite în jur, în căutarea unui loc în care să se-aşeze, observă că Friend nu făcuse nici o mişcare ca s-o lase jos pe Beth Hurwood.

— Ci... cine, se bâlbâi el, cine traversează şi cine rămâne aici?

— Eu, Leo şi fata traversăm, spuse nerăbdător bătrânul, aşezându-şi felinarul pe nisip.

Îşi scoase centura şi pantofii, apoi, într-o grotescă parodie accidentală a unui gest intim, îngenunche în faţa lui Friend şi, cu unica sa mână, îi desfăcu catarama înzorzonată a curelei. Papucii cu crustă de mâl purtaţi de grăsan nu conţineau, evident, nici urmă de fier.

— Traversez şi eu, declară Barbă Neagră, fără să coboare de pe pod. Acum doi ani nu mi-am croit drum până aici cu forţa doar ca să mă umplu de stafii.

Se uită dincolo de Hurwood şi, o clipă mai târziu, Stede Bonnett şi vâslaşul făcură câte un pas înainte. Bonnett îşi desfăcu şi-şi scoase cureaua şi ieşi din pantofi, însă vâslaşul avea hainele cusute şi era desculţ.

— Vin şi ei, spuse Barbă Neagră.

Ridurile lui Davies deveniseră vizibil mai adânci şi se trăsese mai tare la faţă de când plecaseră de lângă focurile de pe plajă, dar avea în ochi un soi de amuzament când înaintă cu un pas şi se ghemui ca să-şi scoată cizmele.

Nu, se gândi Shandy, aproape calm. *Nu mi se poate cere aşa ceva. Am păşit deja pe caldarâmul din afara realităţii – pur şi simplu* nu *merg mai departe, nu pe strada asta. Nici unul dintre oamenii ăştia n-o să se mai întoarcă vreodată şi va trebui să pricep cum se foloseşte felinarul magic al lui Hurwood ca să-mi găsesc drumul înapoi, către blestemata aia de junglă! De ce-am venit cu ei? De ce-am plecat din Anglia?*

Descoperi că avea implicit încredere în existenţa unui drum de întoarcere... şi faţa i se împurpură când înţelese că nu era decât o axiomă rechemată din copilărie – convingerea că, dacă plângea destul de tare şi destul de mult, cineva avea să-l ducă acasă.

Cu ce drept îl puneau oamenii ăia într-o situaţie atât de umilitoare?

Se uită la Beth Hurwood, moale pe umerii lui Friend. Era încă leşinată, şi faţa ei, deşi chinuitor de frumoasă în ochii lui, era trasă şi încordată după ororile abia văzute – cu inocenţa inadmisibil de

ultragiată. N-ar fi fost mai bine pentru ea – nu s-ar fi putut aranja lucrurile astfel încât s-o lase să moară aşa, inconştientă şi fără să fi fost încă distrusă?

Fiind încă nehotărât, prinse privirea lui Leo Friend. Grăsanul îi zâmbea dispreţuitor şi plin de sine, şi îşi mută mâna durdulie pe coapsa lui Beth.

În aceeaşi clipă, Hurwood începu să fredoneze liniştitor şi se lăsă pe genunchi şi pe coate. Murmură câteva dezmierdări vagi, apoi, cu o mişcare delicată dar fermă, se întinse pe nisip cu faţa în jos. Încă murmurând, începu să tresalte într-un ritm greoi.

Leo Friend roşi de furie şi-şi smulse mâna de pe piciorul lui Beth.

— Domnule Hurwood! strigă.

Fără să se oprească, bătrânul chicoti îngăduitor.

— S-ar părea că iese destul de repede din crizele astea, spuse Barbă Neagră. Aşteptăm să-i treacă şi pe urmă mergem.

Sunteţi nebuni cu toţii? se minună Shandy. *Hurwood era singura noastră şansă, şi încă una al naibii de subţire, de a trece podul ăsta fără să ne pierdem viaţa, şi acum e mai nebun decât bătrânul guvernator Sawney. N-avem cum să supravieţuim dacă mergem mai departe, şi eu unul nu vreau să-mi ocup locul etern din mijlocul acestor tăcute legiuni cenuşii sub un asemenea orizont nefiresc. Jack Shandy o s-aştepte, chiar aici, până se întunecă şi când voi, idioţii dracului, n-o să izbutiţi să vă-ntoarceţi, o să folosesc cumva felinarul lui Hurwood ca s-ajung la torţă, şi în junglă, şi la bărci, şi pe ţărm. Fără-ndoială că mai târziu o să-mi regret laşitatea, dar cel puţin o să fiu chinuit de remuşcări în vreme ce-o să mă-mbăt stând la soare.*

Se retrase cu un pas, îndepărtându-se de pod, şi se aşeză. Avusese de gând să evite privirile tuturor dar, când se uită în jur după felinarul lui Hurwood, întâlni ochii lui Davies, îndreptaţi chiar asupra lui.

Bătrânul pirat uscăţiv îi zâmbea, evident încântat.

Shandy îi întoarse uşurat zâmbetul, bucuros că Davies îl înţelegea... apoi îşi dădu seama care era adevărul: căpitanul credea că se aşezase ca să-şi scoată cizmele.

Şi apoi, cuprins de amărăciune, ştiu dintr-odată că nu putea rămâne pur şi simplu deoparte. Ar fi fost stupid, la fel de stupid cum se purtase tatăl lui când scosese cuţitul de cioplit lemn împotriva bandei de derbedei din Nantes, sau căpitanul Chaworth când se repezise cu o sabie cu care nu era obişnuit la un căpitan de pirați înarmat cu un pistol; dar, cumva, poate întocmai aşa cum li se întâmplase lor, i se tăiase orice cale de scăpare. Îşi scoase cizmele şi se ridică din nou.

Când îşi desprinse Friend privirea de silueta lui Hurwood, care continua să tresalte ridicol, Shandy stătea în picioare pe nisip, în faţa cuţitului său abandonat alături de cizme.

— Care-i problema? îl întrebă pe medicul gras. Nu te poţi purta familiar cu o fată decât dacă doarme?

Faţa lui Friend se împurpură şi mai tare.

— N... n... n... nu f.. fi ab... ab... ab.... n... nu...

— Jack, cred că-ncearcă să spună „nu fi absurd", zise îndatoritor Davies.

— Da? întrebă Shandy, cu voce încă uşor neîmblânzită. Am crezut că e „Da, fiindcă numai în asemenea momente nici măcar mama nu se sufoca la vederea mea".

Friend începu să ţipe şi să se bâlbâie nebuneşte, cu voce de băieţel, apoi din nări îi ţâşni sânge şi stropii de un roşu strălucitor îi căzură pe pieptul cămăşii de mătase, îmbibându-se în ţesătură sub forma unor pete vag conturate, în formă de cruce. Genunchii începură să-i cedeze şi, pentru o clipă, Shandy crezu că medicul era gata să leşine la rândul lui, sau poate chiar să moară.

Însă Friend se îndreptă, respiră adânc, şi, fără să-l privească, o apucă pe Beth mai bine şi intră pe pod.

Hurwood se rostogoli în sfârşit într-o parte şi zâmbi câteva clipe către cer, apoi tresări violent, se uită în jur, clipi şi se ridică în picioare. Se îndreptă spre pod.

— Eu şi Friend deschidem drumul, se mulţumi să spună.

Shandy şi Davies intrară în urma lui pe pavajul de piatră, apoi Bonnett şi vâslaşul păşiră de pe nisip pe pod.

Vâslaşul se prăbuşi instantaneu într-un morman lăbărţat de haine pe care Shandy îl privi cu mai multă atenţie, pentru a descoperi că pe pietre nu se mai afla nimic altceva – nu exista nici un trup.

Hurwood observă ce se petrecuse şi ridică dintr-o sprânceană.

— Servitorul tău era un mort?

— Păi... da, răspunse Barbă Neagră.

— Ah. Hurwood ridică din umeri. Era de aşteptat – ştii, ţărână în ţărână.

Le întoarse spatele şi continuă să înainteze.

Capitolul treisprezece

Merseră un timp destul de îndelungat în tăcere; singurele zgomote erau bufniturile înfundate, fără nici un ecou, ale paşilor. Shandy începu să-i numere pe ai săi, mai mult ca să-şi distragă atenţia decât din curiozitate; şi trecuse de două mii când lumina începu să pălească iarăşi. Descoperi că n-avea idee cât de mult duraseră zorii.

Acum păreau să treacă din petece alternative de lumină şi de întuneric şi, pentru o clipă, Shandy avu impresia că simţea miros de tămâie. Se uită la Hurwood, care tocmai începuse să meargă mai încet.

Străbăteau cu toţii culoarul central dintre băncile unei biserici şi Hurwood era, cumva, îmbrăcat cu o haină lungă, protocolară, şi avea părul castaniu, lung şi ondulat cu mare grijă, dar ceilalţi membri ai procesiunii îşi purtau tot hainele cu crustă de mâl, zdrenţuite şi pârjolite cu care umblaseră prin junglă. Hurwood ţinea o mână pe cutia de lemn care-i atârna într-o parte a corpului, iar cealaltă i se legăna înainte şi înapoi în timpul mersului...

Şi-a recăpătat braţul, se gândi Shandy, cu lipsa de uimire dintr-un vis.

Se uită înainte, către altar. Un soi de preot zâmbea către mulţimea dezgustătoare ce se apropia, dar lângă suportul pentru îngenunchere din lateral stătea un acolit care se holba la ei cu mult mai multă groază decât părea să inspire înfăţişarea lor dezolantă. Shandy se uită nervos în spatele său...

...Şi nu văzu decât podul şi câmpia de dincolo de el. Se întoarse către scena din biserică, dar imaginea tocmai pălea. Simţi încă o boare cu miros de tămâie, apoi podul redeveni cel de mai înainte.

Ce-a fost asta? se minună. *O privire în mintea lui Hurwood, în amintirile lui? Davies şi Barbă Neagră au văzut acelaşi lucru, sau am văzut numai eu, fiindcă s-a-ntâmplat să mă uit la el tocmai când îl reflecta?*

Pietrele pavajului din faţa lui răspândeau miros de sânge şi, când ajunse la ele, văzu că picăturile, petele şi urmele de mâini păreau să fi fost lăsate de doi oameni însângeraţi care se târau. Se opri o clipă, ghemuindu-se ca s-atingă o picătură mare, cu margini zigzagate – sângele nu se închegase încă. Dintr-un anumit motiv, asta îl întristă profund, deşi trebui să admită că nu era decât o neplăcere cu siguranţă minoră în comparaţie cu tot ce se petrecuse de curând. În faţa lor nu se vedea nici o siluetă, nici mergând, nici târându-se, dar el continua să se uite într-acolo, aproape cu spaimă.

Aerul nu fusese nici înainte deosebit de proaspăt, dar acum era stătut – Shandy simţi miros de varză fiartă şi de aşternuturi neschimbate. Se uită pe rând la însoţitorii săi; şi, când ajunse la Friend, în jurul medicului gras se contură o scenă. Grăsanul era mai tânăr, de fapt nu era decât un puştan, şi, cu toate că ţinea pasul cu ceilalţi, zăcea în pat. Shandy îi urmări privirea îndreptată în sus şi fu uimit să vadă, în unduirea draperiilor diafane care i se răsuceau încet deasupra capului, forme vag feminine. Purtau o încărcătură erotică exagerată cu naivitate, ca femeile goale desenate rudimentar pe pereţi de un băieţel... dar de ce-aveau toate părul cărunt?

Scena se dizolvă într-o răbufnire de alb şi podul redeveni vizibil sub picioarele lui, cu zidurile sale înainte până la umeri de o parte şi de alta. Talpa îl alunecă pe ceva care părea o pietricică – dar ştia că era un dinte, şi asta îi sporea neliniştea.

Pe urmă călca pe un stat gros de nisip şi chipul lui Davies era luminat de un foc. Avea faţa mai plină, părul de o culoare mai

întunecată, şi purta rămăşiţele zdrenţuite ale unei haine de ofiţer din Marina Regală. Shandy se uită în jur şi văzu că mergeau de-a lungul ţărmului de pe Noua Providenţă; insula Hog se zărea estompată de partea cealaltă a portului luminat de stele din dreapta lor, iar focurile la care se gătea împestriţau panta nisipoasă din stânga, dar erau mai puţine, şi în port erau mai puţine vase, şi epavele a două corăbii distruse de furtună despre care îşi amintea că stăteau pe nisip nu se zăreau nicăieri. Nu auzea conversaţia, dar Davies stătea de vorbă cu Barbă Neagră; şi, cu toate că râdea şi clătina batjocoritor din cap, Shandy se gândi că părea supărat - ba chiar înfricoşat. După toate aparenţele, Barbă Neagră îi făcea o ofertă, îl flata, iar Davies nu părea atât s-o refuze cât s-o subaprecieze – să-i pună la îndoială autenticitatea. În cele din urmă, Barbă Neagră oftă, se retrase cu un pas, păru să-şi adune puterile şi gesticulă către nisip. Shandy simţi mirosul de metal încins. Şi plaja se văluri şi tresări, de parcă toţi crabii de nisip ar fi fost brusc loviţi de apoplexie, şi din el începură să iasă oase albe, rostogolindu-se şi rotindu-se cu mişcări acrobatice pentru a se strânge într-un morman; acesta se săltă în sus, îşi schimbă poziţia şi se zgudui înainte de a încremeni locului, şi Shandy văzu că acum era un schelet omenesc, ghemuit. În vreme ce Davies se holba, cu zâmbetul lui schiţat pe jumătate preschimbat într-un rictus de încordare, scheletul de ridică în poziţie verticală şi se întoarse spre el. Barbă Neagră spuse ceva scheletul lăsă în jos, sprijinindu-se pe unul dintre genunchii osoşi, şi-şi plecă ţeasta. Piratul-rege îi ceru să plece printr-un gest, după care scheletul se făcu bucăţi şi-şi reluă statutul de oase vechi, împrăştiate, iar el continuă să-şi descrie solicitarea. Davies încă nu-i răspunse, dar aerul sceptic şi în acelaşi timp amuzat îi dispăruse.

Pe urmă Shandy mergea din nou pe pavajul împroşcat cu sânge.

— Nu ne mai apropiem odată de locul ăla blestemat?

În timp ce vorbea, se temu că vocea avea să-i trădeze frica din ce în ce mai puternică, dar aerul neclintit înăbuşea sunetul glasurilor, aşa că abia se auzi el însuşi.

Îşi continuară drumul. Shandy crezu de vreo două ori că auzea zgomotele unei încăierări şi suspine adânci, chiar în faţa lor, pe pod, dar era prea întuneric ca să poată vedea limpede.

Aerul părea greu, ca un sirop atât de gros încât o singură fărâmă de zahăr l-ar fi făcut să se solidifice în întregime; şi, cu toate că ideea îl îngrozea, Shandy nu se putu împiedica să se uite la Barbă Neagră... iar când o făcu încetă pentru o vreme să mai fie Shandy.

Era un băiat de cincisprezece ani, cunoscut de negrii proscrişi din munţi sub numele de Jonny Con, cu toate că, de când folosise greşit una dintre vrăjile *hungan*-ului* pe care-l slujea, nu mai era un ucenic potrivit pentru un preot *vodun* respectabil şi nu mai avea dreptul – nici măcar nu se mai simţea tentat – să se numească *adjanikon*; numele lui adevărat, numele lui de adult era Ed Thatch, iar peste trei zile avea să fie îndreptăţit să-l folosească.

Era prima dintre zilele botezului său întru *loa*-ul care urma să-l călăuzească în toate zilele vieţii şi ale cărui scopuri avea să le împărtăşească de atunci înainte. *Marron*-ii negri care-l crescuseră încă din copilărie îl conduseseră în dimineaţa aceea în josul munţilor albaştri, până la casa lui Jean Petro, un magician legendar aflat acolo, după cum se putea dovedi, de mai bine de o sută de ani, despre care se spunea că făcuse în realitate mulţi *loa*-i şi că era nevoit să stea într-o casă pe picioroange fiindcă pământul ruginea şi devenea arid după ce se afla o vreme în apropierea lui; în comparaţie cu Petro, orice alt *bocor* din Caraibe era considerat un simplu *caplata*, un vrăjitor ambulant de mâna a doua.

Marron-ii erau sclavi evadaţi care, după ce locuiseră iniţial în Senegal, în Dahomey şi printre triburile de pe coastă din Congo, ajunseseră în Jamaica şi se adaptaseră cu uşurinţă la viaţa din junglele de pe munţi, iar coloniştii albi erau atât de descurajaţi de prezenţa unei asemenea populaţii periculoase şi neîndurătoare încât le plăteau negrilor tribut în fiecare anotimp în schimbul cruţării fermelor şi aşezărilor izolate; dar până şi *marron*-ii refuzau să se aventureze la mai puţin de un kilometru distanţă de sălaşul

* Preot voodoo.

lui Jean Petro, aşa că băiatul străbătea de unul singur poteca lungă, care-l ducea către grădină, către ţarcurile cu vite şi către casa pe picioroange.

Prin spatele locuinţei curgea un pârâu, şi în acolo se afla bătrânul – Thatch îi vedea, pe sub podeaua înălţată, picioarele goale, noduroase şi negricioase, ca două bețe umblătoare din lemn de porumbar. Băiatul era desculţ, fireşte, şi le ceru, printr-un gest, „Linişte" găinilor care ciuguleau prin jurul casei, după care lipăi prin curtea prăfoasă din faţă făcând tot atât de puţin zgomot ca petele luminoase aşternute de lumina soarelui, care-şi schimbau întruna locul. Când trecu de colţul casei, văzu că bătrânul Petro se plimba pe malul pârâului, oprindu-se din când în când ca să scoată din apă o sticlă plată sau alta, să se uite prin pereţii ei aburiţi, să o lovească răpăind cu unghiile lui lungi, să şi-o ţină la ureche în vreme ce picura apa din ea, să clatine din cap şi să se ghemuiască pentru a o pune la loc, pescuind apoi alta.

Thatch îl urmări continuând să facă acelaşi lucru şi, în cele din urmă, faţa bătrânului *bocor* se încreţi într-un zâmbet când asculta o sticlă, în care bătu din nou cu unghiile; apoi rămase pe loc, aici ciocănind în sticlă, aici ascultând-o, ca un prizonier întemniţat în subterane ale cărui lovituri în zid primiseră în sfârşit răspunsul îndelung aşteptat, deşi venea de foarte departe.

— E cu siguranţă băiatul nostru, spuse, cu vocea scârţâitoare a unui vârstnic. Gede, *ioa*-ul care e un soi de... supraveghetor şef, e cel care te vrea.

Thatch îşi dădu seama că bătrânul era conştient de prezenţa lui şi că i se adresa. Rămase locului, dar strigă:

— „Mă vrea"? *Eu* trebuie să-l aleg *pe el*.

Bătrânul chicoti.

— Ei, oricum, *acela* nu-i aici, în pârâu, şi avem nevoie de Gede ca să-l cheme. Bineînţeles că şi Gede e aici numai simbolic. În sticla asta e numai o parte din el, buricul lui, aşa i-am putea spune – suficient ca să-l putem constrânge.

Petro se răsuci pe călcâie şi se întoarse schiopătând în curte, unde se afla Thatch.

— Înțelegi, băiete, pe măsură ce trece timpul, morții devin tot mai puternici. Cel care n-a fost, pentru bunicul tău, decât o stafie zbuciumată, o să fie pentru nepoții tăi un *loa* cu puteri depline. Şi eu am învățat să-i *curbez*, să-i atrag în anumite direcții, aşa cum faci cu un lujer. Țăranul pune o sămânță în pământ şi are într-o bună zi un copac – eu pun o stafie într-o sticlă, în apă curgătoare, şi am într-o bună zi un *loa*.

Rânji, arătându-şi cei câțiva dinți de pe gingiile albite, şi agită sticla în direcția pârâului.

— Am crescut aproape o duzină până la maturitate. Nu sunt chiar de talia loa-ilor lui Rada, cei care vin la noi de peste ocean, din Guineea, dar pot să-i cresc astfel încât să fie potriviți pentru nevoile mele.

Găinile din umbra de sub casă îşi reveneau de pe urma gestului lui Thatch, începând să cotcodăcească şi să-şi fâlfâie aripile. Petro clipi, şi tăcură iarăşi.

— Bineînțeles că, adăugă el, acela care te vrea – sau, dacă preferi, pe care-l vrei tu – bătrânul Baron Samedi, e de cu totul alt soi.

Clătină din cap şi îşi îngustă ochii, arătându-şi poate veneraţia.

— Când şi când, nu mai mult de două sau trei ori în toată viața mea, am făcut, cred că din întâmplare, unul foarte asemănător cu... ceva sau altceva care exista deja, era deja undeva, acolo, şi asemănarea a fost prea puternică, cei doi n-au putut rămâne *separați*. Aşa că am avut dintr-odată în sticlă ceva mult prea mare ca să-şi găsească loc înăuntrul ei... fie şi numai simbolic. Afurisita mea de casă a fost cât pe ce să fie dărâmată la pământ când a ajuns baronul Samedi prea mare – sticla a explodat ca o bombă, a azvârlit copaci în toate părțile şi pârâul a rămas fără apă o oră-ntreagă. În locul ăla mai e şi acum o gaură largă şi adâncă. Pe mal nu creşte nimic şi trebuie să scot mormolocii morți din ea cu năvodul, în fiecare primăvară.

Tânărul Thatch privi sticla cu indignare.

— Vasăzică în sticla aia de bere n-ai decât un slujitor de-al Baronului Samedi?

— Mai mult sau mai puțin. Gede e un *loa* de rang înalt – aici se află pe locul doi numai fiindcă Baronul e cu mult mai presus. Și, ca orice alt *loa*, ne pretinde să folosim anumite ritualuri când îl invităm să ne-ndeplinească dorințele. Ei, am făcut rost de așternuturile în care-a murit un om rău, și de veșminte negre pentru tine, și azi e sâmbătă, ziua sacră a lui Gede. Am fript pentru el o găină și o capră și am un butoi întreg de *clairin* – de rom – fiindcă nu se zgârcește când e vorba să bea. Astăzi o să...

— N-am venit până aici, coborând de pe munte, ca să tratez cu sluga proastă a Baronului Samedi.

Jean Petro zâmbi cu gura până la urechi.

— *Ohhh!* Îi întinse băiatului sticla. Ei, ce-ar fi să-i spui lui asta? Ridică sticla în lumina soarelui și uită-te în interior până când o să-l vezi... și pe urmă o să-i poți vorbi despre statutul tău social.

Thatch nu mai tratase niciodată direct cu un *loa*, dar încercă să pară sigur de sine când luă disprețuitor sticla.

— Foarte bine, stafiuțo, spuse, înălțând sticla în lumină, arată-te!

Totul era batjocoritor, dar i se uscase gura și inima bătea să-i spargă pieptul.

La început nu văzu decât pete neclare în sticla lovită fără milă, însă apoi desluși mișcare și se concentră asupra ei – și pentru o clipă crezu că înăuntru se afla un pui de pasăre fără pene, înotând, cu aripi și picioare deformate, într-un fluid cețos.

Apoi auzi în minte o voce, trăncănind gălăgioasă într-o franceză stricată. Thatch înțelese numai o parte, suficient ca să priceapă că vorbitorul nu se mulțumea să ceară pui fript și rom, mai și protesta, susținând că avea tot dreptul să le primească, așa cum avea dreptul și la oricât de multe bomboane poftea, și amenințând cu pedepse cumplite dacă formalitățile ceremoniei prin care era invitat nu erau îndeplinite cu mare pompă, cu grandoare și cu respect, timp în care era cel mai bine să nu se-audă *rîsete*. Thatch avu în același timp impresia unei vârste înaintate, a unei puteri care devenise imensă... și a unei împrăștieri atât de mari a sinelui, încât din personalitatea inițială nu mai rămăsese decât o mică parte, ca un horn încă în

picioare în inima unei case mistuite de foc cu furie. Şi îşi dădu seama că irascibilitatea senilă şi puterea înspăimântătoare nu erau atribute contradictorii – fiecare fiind, cumva, urmarea celeilalte.

Creatura deveni apoi conştientă de prezenţa lui. Tirada se încheiase şi îl simţi pe vorbitor privind în jur oarecum derutat. Thatch îşi imagină un rege bătrân, tresărind speriat după ce se crezuse singur, aranjându-şi în grabă mantia, ca să-i cadă faldurile aşa cum se cuvenea, şi trăgându-şi cu pieptenul puţinul păr către frunte, într-o încercare de a-şi ascunde chelia.

În punctul acela, Gede îşi extrase evident din memorie vorbele lui Thatch, luându-le în considerare, fiindcă vocea reveni în capul băiatului, de data asta zbierând.

— „Stafiuţă"? „Slugă proastă"?

Ceva invizibil îl pocni pe Thatch, dându-i capul pe spate, şi nasul şi gura i se umplură brusc de sânge. Se retrase cu doi paşi, clătinându-se, şi încercă s-arunce sticla, dar i se lipise de mână.

— *Te numeşti Thatch, eh?*

Vocea răzui ţeasta băiatului pe dinăuntru, ca o lamă de cuţit răsucită într-o nucă de cocos.

Iar în pântec i se dezlănţui o implozie vizibilă – sângele îi ţâşni pe nas şi el căzu cu putere în fund. O clipă mai târziu, toate hainele îi izbucniră în flăcări. Se rostogoli arzând către pârâu şi, cu toate că între timp se zdruncină primind două lovituri ale unui picior invizibil, reuşi să se-arunce în apă.

— *O să-i spun Baronului*, îl ameninţă vocea din cap, în vreme ce se el unul zbătea, încă nereuşind să scape de sticlă, *să-ţi rezerve un tratament special.*

Îşi aduse picioarele sub el, se târî în susul malului şi se aşeză. Părul capului i se pârlise, hainele lui semănau cu nişte draperii dezgropate din ruinele unei case arse şi sângele din mâna încleştată de sticlă i se prelingea pe antebraţ, dar nu tremură când săltă creatura către soare şi rânji către adâncurile sticlei.

— Aşa să faci, şopti. Blestematule, hering murat nenorocit.

Lumina păli, şi se simţi dintr-odată uscat, şi în picioare şi mergând, şi era din nou Jack Shandy. Stropii de sânge de pe pavajul

podului se răriseră – poate răniții care se târau se bandajaseră – dar când se ghemui şi atinse una dintre petele umede se trase înapoi îngrozit. Încă mai era caldă. Şi auzi din nou, acum mai tare, o respirație gâfâită venind de undeva, din față.

Se ridică şi înțelese brusc de ce avusese impresia că mai văzuse cândva podul. ÎI zări pe cei doi răniți care se târau, sângerând, acum aproape sub picioarele lui; în părul alb al unuia dintre ei era încâlcit ceva de o strălucire întunecată, iar celălalt, mai tânăr şi mai zvelt, se străduia să meargă în patru labe fără să atingă pământul cu mâna dreaptă, ale cărei degete erau îndoite, negre şi umflate. Luminile oraşului Nantes erau firave şi pâlpâitoare, şi Shandy ştia că răniții n-aveau să fie zăriți de nici un drumeț care să-i ajute, că urmau să se târască pe tot drumul care-i despărțea de camera lor, de paturile incomode, de marionetele omniprezente.

Fugi înaintea celor doi şi se ghemui în calea tatălui său. Unul dintre ochii bătrânului era acoperit de sânge cu crustă de țărână, şi Shandy ştia că era cel pe care urma să-l piardă. Avea fața încordată de efort şi respira şuierător prin golul proaspăt din linia dinților dezgoliți.

— Tată! spuse insistent Shandy când chipul distrus al bătrânului se împinse mai aproape. Ai moştenit o grămadă de bani! Tatăl tău a murit şi ți-a lăsat proprietatea lui! Ia legătura cu autoritățile din Haiti, din Port-au-Prince!

Bătrânul François Chandagnac nu-l auzea. Shandy mai încercă de alte două ori să-i împărtăşească mesajul, apoi se renunță şi se apropie de celălalt bărbat stâlcit care se târa, de John Chandagnac cel de douăzeci şi unu de ani.

— John, spuse, ghemuindu-se în fața sinelui său mai tânăr, pe care şi-l regăsea în amintiri, ascultă-mă. Nu-ți abandona tatăl! Ia-l cu tine. Fă un efort... băiatule de cor, păpuşă de lemn afurisită!

Se sufoca, lacrimile i se scurgeau pe chipul bărbos, mai bătrân, vrând parcă să fie pe potriva dârelor de sânge de pe cel mai tânăr.

— *Nu e în stare* să se descurce singur, dar n-are de gând s-o recunoască-n fața ta! Nu-l părăsi, e tot ce ai pe lume, şi te iubeşte,

şi o să moară singur, de frig şi de foame, gândindu-se la tine, în timp ce tu o să stai bine mersi în Anglia, fără să te gândeşti la el...

Tânărul care se târa nu era conştient de prezenţa lui. Deja îngenuncheat, Shandy îşi lipi fruntea de pietrele pavajului şi scoase un suspin răguşit în vreme ce imaginea sinelui său mai nevârstnic se târa exact prin el, tot atât de lipsită de substanţă ca o umbră.

O mână îi zguduia umărul. Se uită în sus. Faţa suptă a lui Davies rânjea către el, nu fără compătimire.

— Nu te poţi prăbuşi *acum*, Jack, spuse bătrânul pirat. Dădu din cap către ceva aflat înainte, dincolo de el. Suntem acolo.

Capitolul paisprezece

Podul dispăruse şi Shandy se întrebă mai târziu dacă vreunul dintre ceilalţi îl văzuse. Sau dacă, de pildă, Hurwood percepuse totul ca pe plimbare pe culoarul imposibil de lung dintre băncile unei biserici. Acum erau pe o pantă noroioasă, uitându-se în jos, şi Shandy simţi o umezeală ca de gheaţă strecurându-se către genunchi prin materialul pantalonilor.

Aruncă în jur o privire uşor înnebunită, recăzând sub stăpânirea panicii de mai înainte, fiindcă avea senzaţia că acolo exista ceva cât se putea de nepotrivit, de dezorientant – dar nu reuşea să descopere nimic care să îndreptăţească o asemenea impresie. Râpa noroioasă se curba în stânga şi în dreapta lor şi, mijindu-şi ochii în lumina sărăcăcioasă, văzu că ambele părţi se întorceau în direcţiile din care porniseră, întâlnindu-se la o oarecare distanţă; era de fapt o groapă cu margini înclinate şi, jos, departe, pe fundul ei, izvora şi clipocea apă. Cerul părea o pătură de nori stranii, rostogolindu-se cu iuţeală, luminaţi de sus, probabil de lună. Se uită la cei şapte însoţitori ai săi, să vadă dacă-i împărtăşeau neliniştea. Era greu de spus. Beth îşi recăpătase cunoştinţa – şi el se întrebă când – dar nu făcea altceva decât să clipească, năucită, iar Bonnett era tot atât de lipsit de expresie ca un cadavru îmbălsămat.

— Înainte, spuse Hurwood, şi începură cu toţii să coboare.

Deşi patină de mai multe ori, alunecând în noroi, Shandy se descoperi obsedat de faptul că terenul în sine era atât de solid. Îi crea o senzaţie de claustrofobie, în ciuda norilor înalţi şi învolburaţi.

Şi atunci îi trecu prin minte – *şapte* însoţitori? Ar fi trebuit să fie numai şase! Rămase în urmă şi identifică siluetele care înaintau cu greutate mai jos de el: erau Barbă Neagră, şi Davies, şi Bonnet, şi Beth, şi Friend, şi Hurwood… şi nimeni altcineva. Adică şase. Se grăbi să-i ajungă, apoi, ca să se liniştească, îi numără… şi îi ieşiră iarăşi şapte.

Mai era şi un miros, ca de apă stătută şi de ţevi vechi. *O noapte a mirosurilor oribile*, îşi spuse. Iar asta îi aduse aminte de altceva, aşa că se strădui să se apropie de Davies.

— Apropo de mirosurile neplăcute, murmură el, credeam că nu faceţi vrăji de reînviere pe uscat.

— Duci dorul mirosului de fier încins, nu-i aşa? spuse piratul, cu voce scăzută. Dar nu, Jack, n-au de gând să facă aici nici un soi de vrajă; nu fac nimic mai mult decât să-şi… adapteze… sufletele, ca să poată săvârşi vraja mai târziu, pe mare.

Terenul deveni plat şi se simţiră din nou în stare să stea în picioare fără să-şi încordeze puterile ca să nu cadă.

— Nu, continuă Davies, aici n-ar putea face nici o fărâmă de vrajă – ai mai *simţit* vreodată că un teren e atât de solid? Îţi lasă impresia că orice alt loc nu e decât… o plută imensă.

Asta era, îşi dădu Shandy seama – asta îl deranjase. În locul acela îţi lipsea orice senzaţie de mişcare. Nu se gândise niciodată că pe uscat poţi avea impresia că ţi se mişcă pământul sub picioare – altfel decât în timpul cutremurelor; şi, până în ziua aceea, i-ar fi râs în nas oricui ar fi pretins că *simţea* mişcarea planetei prin spaţiu. Însă acum i se părea că, deşi nu-i acordase nici o atenţie, la nivel fundamental fusese întotdeauna conştient ea, aşa cum e conştient peştele de existenţa apei.

Copernic, Galileo şi Newton ar considera locul ăsta chiar mai stânjenitor decât mi se pare mie.

Ajunseseră în zona plană cu toţii, mai puţin Bonnett, care stătea în fund şi aluneca tresăltând în josul pantei.

— Câţi suntem? îl întrebă Shandy pe Davies.

— De ce, ăă… şapte, răspunse piratul.

— Numără-ne.

Davies o făcu, apoi înjură, intrând în panică.

— Tu, şi Bonnett, şi Thatch, spuse în grabă, ca pentru sine, şi cei trei din Lumea Veche, şi eu. Adică şapte. Corect, şi nu mai e nimeni altcineva. Fir-ar să fie, pentru o clipă *chiar* am părut să fim opt, nu-i aşa?

Shandy clătină din cap cu amărăciune.

— Numără din nou, repede, şi-o s-ajungi la opt. Fă-o încet, spunându-i fiecăruia pe nume, şi n-o să-ţi iasă decât şapte.

Davies numără iarăşi, îndreptându-şi degetul către fiecare siluetă estompată, o dată repede şi o dată încet – şi, când termină, trânti o sudalmă grea.

— Jack, spuse, cu un dezgust despre care Shandy crezu că îi masca groaza, ochii noştri or fi vrăjiţi? Cum e posibil să se afle printre noi un străin care se face nevăzut numai când numărăm cu atenţie?

Shandy nici măcar nu-ncercă să răspundă, fiindcă se uitase mai bine la fântână. Observase deja că, deşi aruncată sus, în aer, apa era bizar de vâscoasă, şuvoaiele ce recădeau din văzduh părând mai degrabă să-i pleznească suprafaţa decât s-o împroaşte, şi că era atât sursa firavei fosforescenţe cât şi a mirosului stătut, însă acum zărea în lichidul agitat chipuri – sute de chipuri, conturându-se unul după altul, de parcă fântâna ar fi fost o oglindă răsucită în mijlocul unei mulţimii, şi fiecare dintre feţele apărute pentru scurtă vreme era schimonosită de spaimă şi de furie. Deşi se simţea dezgustat, se mai apropie cu un pas – şi apoi văzu perdelele unduitoare de lumini colorate, palide, ca o Aurora Boreală în mişcare, care se scurgea în sus pe întreaga întindere a fântânii şi dansau în tăcere cu mult deasupra capetelor, pe suprafaţa norilor, părând să fie forţa ce stârnea vârtejul lor neîntrerupt.

Hurwood veni alături de Shandy. Respira repede şi superficial.

— Să nu se uite nimeni în jur, spuse el. Pur şi simplu… uitaţi-vă, cu toţii, acolo unde vă uitaţi acum. Creatura căruia trebuie să-i vorbim nu-şi poate face apariţia dacă i se acordă prea multă atenţie.

Shandy înţelese, înfiorându-se, că Hurwood vorbea, probabil, despre silueta care apărea de fiecare dată în plus în numărătoarea lui şi a lui Davies.

Cineva din apropiere şopti ceva, şi Shandy se aşteptă ca Hurwood să-i ceară să tacă, dar în clipa următoare vrăjitorul ciung răspundea într-o limbă pe care el n-o mai auzise niciodată, şi îşi dădu seama că şoapta fusese în aceeaşi limbă şi că nu ieşise dintre buzele cuiva din grupul lor.

Vocea străină se auzi iarăşi, mai fermă, dar încă foarte înceată, şi lui Shandy i se păru că vorbitorul stătea lângă el, umăr la umăr. Continuă să se uite drept înainte, dar, cu coada ochiului, zări pe cineva alături de el, în întuneric. Davies se afla în partea opusă... putea fi personajul misterios pe care-l auzise şoptind? Sau nu era decât Bonnett? Sau doar Beth? Shandy se simţea din cale-afară de tentat s-arunce o privire.

Vocea tăcu.

— Uitaţi-vă drept înainte, le reaminti Hurwood tuturor. Închideţi ochii dacă preferaţi, dar să nu-şi rotească nimeni privirea.

Pe urmă vorbi din nou, mai încordat, în limba cealaltă, şi, când termină, Leo Friend adăugă o frază care era evident o întrebare.

Vocea moale, imposibil de localizat, îi răspunse şi vorbi o vreme, iar Shandy se întrebă cât timp putea continua să se holbeze drept înainte. Gândul de a închide ochii într-un loc atât de înfiorător de neclintit îi îngheţa măruntaiele, dar şi încremenirea în aceeaşi poziţie devenise de nesuportat.

Glasul tăcu în cele din urmă, iar Hurwood şi Friend se puseră brusc în mişcare. Shandy riscă o privire piezişă în direcţia lor. Se grăbeau către malul lacului din jurul Fântânii şi, odată ajunşi acolo, intrară de-a dreptul în lichidul vâscos, se ghemuiră în zona puţin adâncă, îşi umplură pumnii cu substanţa aceea şi o băură cu sete. Pe urmă se întoarseră pe malul mâlos şi Hurwood vorbi iarăşi.

Răspunsul se auzi peste câteva secunde, foarte slab, poate fiindcă oamenii îşi mutaseră privirile. Vocea rosti numai câteva silabe.

Hurwood şi Friend se căutară imediat în buzunare. Hurwood scoase un briceag, iar Friend îşi smulse până la urmă pur şi simplu un ac din peruca pudrată şi amândoi îşi înţepară în aceeaşi clipă câte un deget şi-şi scuturară sângele în mâlul rece.

Stropii atinseră solul cu un şuierat şi lui Shandy i se păru apoi că din nămol țâşniseră două mâini cu gheare, dar acestea încetară să se mişte o clipă mai târziu şi atunci îşi dădu seama că erau plante – asemănătoare cu nişte cactuşi fusiformi, dar sărind în ochii în mijlocului acelui peisaj dezolant. Apoi observă şi o a treia plantă, dar era uscată şi țeapănă.

Pe urmă Barbă Neagră făcu un pas înainte şi, cu toate că Hurwood întinse mâna să-l oprească, nu avu nevoie decât de încă doi paşi lungi ea să intre în lac până la glezne. Îşi umplu pumnul cu lichid pe care-l bău, apoi ieşi pe mal, îşi muşcă degetul şi scutură puțin sânge. Urmă un nou şuierat şi o erupție din mâl şi, o secundă mai târziu, răsărise deja o altă plantă, la câțiva metri distanță de ale lui Hurwood şi Friend.

Cei doi vrăjitori îl priviră cu expresii identice, surprinşi şi uşor alarmați, însă Hurwood se mulțumi apoi să ridice din umeri şi să mormăie:

— Nu-i nimic de făcut.

Ciungul vorbi din nou şi i se răspunse încă o dată cu voce slabă, deşi lui Shandy i se păru acum că venea din cealaltă parte a grupului, de dincolo de Davies.

— La naiba, bombăni Hurwood când tăcu vocea. Nu ştie asta acum.

Shandy îl văzu pe Friend ridicând din umeri.

— Putem aştepta o vreme.

— Aşteptăm până când ştie şi o să-mi spună, zise hotărât Hurwood.

— Despre *cine* vorbiți? întrebă Barbă Neagră.

— Despre... individualitatea căreia îi punem întrebări, răspunse Hurwood, deşi pronumele „cine" e o exagerare. Oftă, aparent fiindcă era inutil să-ncerce o explicație, însă reflexele sale de profesor părură să preia controlul. Legile mecanicii formulate de Newton sunt pe de-a-ntregul utile pentru descrierea lumii pe care-o cunoaştem – pentru fiecare acțiune există o reacțiune egală şi de sens contrar, iar un obiect în mişcare uniformă va continua să se deplaseze uniform până când acționează asupra lui o forță –

dar, dacă eşti *foarte* minuţios în privinţa unor evenimente apreciate la o scară *foarte* redusă, dacă le studiezi detaliile specifice acordându-le o atenţie inutil de obsesivă, aproape suficientă ca să-ţi îndreptăţească internarea într-un ospiciu... o să descoperi că descrierea realităţii prin prisma mecanicii lui Newton e corectă doar în *cea mai mare* parte. Când intervalele de timp sau întinderile spaţiului sunt infime, există un element care ţine de indecizie, o amânare a definiţiei, şi adevărul îţi alunecă printre degete ca un ou crud. În lumea noastră normală nu e vorba de un factor important pentru că... posibilităţile, cum cred că le-aţi spune voi... sunt suficient de concordante între un loc şi altul, înclinând covârşitor balanţa în favoarea lui Newton. Însă aici concordanţa nu există. Aici se polarizează, cu toate că, per total, valorile nete globale rămân aceleaşi. Pe tărâmul ăsta *nu există* elasticitate, *nu există* incertitudine, aşa că în aer plutesc atât de multe. Noi i-am pus întrebări unei... tendinţe către o individualitate; unei probabilităţi de a deveni conştiinţă.

— Şi ce limbă vorbea probabilitatea? pufni Barbă Neagră.

— Cea mai veche limbă, răspunse imperturbabil Hurwood.

— De aceea e atât de greu să localizezi creatura? se pomeni întrebând Shandy.

— Da, încuviinţă bătrânul, şi nici să nu-ncercaţi. Nu există nici un *unde* – când vorbeşti despre fenomenul ăsta, *unde* e tot atât de nepotrivit cum e *cine*. Când căutaţi, căutaţi pe *cineva* sau *ceva*, iar *unde* şi *când* definesc un loc şi un moment anume al căutării – şi pe această bază puteţi găsi multe lucruri, dar n-o să găsiţi...

Îşi încheie fraza cu o fluturare vagă mâinii şi cu un fluierat pe care-l lăsă să se stingă treptat.

Pentru cel puţin un minut întreg rămaseră cu toţii aşa, tremurând în valea rece şi întunecoasă, în timp ce Hurwood striga ceva de neînţeles, o frază pe care o repeta, răbdător, iarăşi şi iarăşi. Shandy se uită în jur, să vadă cum suporta Beth totul, dar Hurwood îi ceru, cu voce tăioasă, să nu-şi mai clintească privirea.

— Întârzierea asta nu făcea parte din înţelegerea noastră, spuse în cele din urmă Barbă Neagră.

— Perfect, zise Hurwood. Îşi strigă din nou fraza stranie; apoi adăugă, adresându-i-se lui piratului-rege: Pleacă, dacă vrei. Noroc pe drumul de întoarcere către junglă.

Barbă Neagră înjură, dar rămase unde era.

— Stafia asta, sau ce-o fi, caută ceva pentru tine, ei?

— Nu. Până la urmă o s-apară din nou, dar n-o să fie aceeaşi individualitate de mai înainte; deşi, în acelaşi timp, n-o să fie nici diferită. „Acelaşi" şi „diferit" sunt termeni mult prea specifici. Şi n-o să *afle* între timp ceea ce mă interesează. De data asta o să se-ntâmple pur şi simplu să ştie. Sau, dacă nu de data asta, atunci altă dată. E ca şi cum ai aştepta un doi sau un doisprezece la un joc cu zaruri.

Se mai scurse o vreme şi, în final, unul dintre strigătele repetate cu răbdare de Hurwood căpătă răspuns. Tatăl lui Beth discută, preţ de un alt minut, cu o voce nelocalizată, iar Shandy îl auzi apoi tropăind prin mâl.

— Acum vă puteţi uita cu toţii oriunde vreţi, zise bătrânul.

Shandy se uită la fostul membru al consiliului de la Oxford şi nu se simţi câtuşi de puţin liniştit văzându-i ochii îngustaţi şi muşchii crispaţi ai maxilarelor.

— Leo, spuse Hurwood, cu voce încordată, ţine-o bine pe Elizabeth.

Friend gâfâia, încântat să-i dea ascultare. Beth părea încă împietrită de uimire, deşi Shandy observă că acum respira foarte repede.

Hurwood îşi desprinse de centură caseta de lemn, îi desfăcu închizătoarea capacului cu dinţii şi îl deschise cu o zvâcnire. Shandy nu reuşi să vadă ce era înăuntru. Hurwood se apropie apoi de Beth şi săltă caseta deschisă, potrivind-o sub mâna ei dreaptă.

— Fă-i o tăietură la mână, Leo, ceru bătrânul.

Shandy se repezi într-acolo, dar, cu mult înainte de a ajunge, Friend îşi luă acul de păr şi, cu buzele umede şi cu ochii pe jumătate închişi, îl înfipse în degetul mare al lui Beth Hurwood.

Asta o scoase din amorţire. Sări în sus şi îşi privi mâna străpunsă, apoi se uită pe lângă propriul deget, în cutia ţinută de bătrân, unde cădeau picături repezi din sângele ei – şi scoase un ţipăt

strident, se aruncă într-o parte şi începu să urce grăbită, în patru labe, râpa noroioasă.

Shandy se repezi pe urmele ei şi o prinse cu câţiva metri mai sus, îi înconjură cu braţele umerii care tresăltau şi o scuturã uşor.

— S-a terminat, Beth, îi şopti. Te-ai ales cu o tăietură, dar trăieşti şi cred că acum mergem înapoi. Partea cea mai rea...

— *E capul mamei!* ţipă ea. *Ţine capul mamei în caseta aia!*

Shandy nu putu să nu se uite îngrozit peste umăr. Hurwood stătea jos, în noroi, trăgând capacul la loc, peste casetă, cu faţa lui bătrână luminată de o satisfacţie aproape imbecilă, în timp ce Friend o fixa pur şi simplu pe Beth cu o privire flămândă, cu mâinile încă ridicate, aşa cum fuseseră când o ţinea – dar Davies, ba chiar şi Barbă Neagră, se holbau la ciung cu uimire şi dezgust.

— Înapoi, spuse Hurwood. Înapoi, la ocean.

Încântarea care îl cuprinse îl încorda atât de tare încât se părea că-i era greu să vorbească.

Urcară obosiţi râpa şi, când terenul redeveni plat, Shandy o cuprinse din nou pe Beth cu braţul, deşi ea nu-i aruncă nici măcar o privire care să arate că era conştientă de prezenţa lui.

Podul dispăruse. Hurwood îi conduse pe un drum de ţară desfundat, printre câmpuri pline de buruieni, pe sub un cer cu nori de ploaie ameninţători; în zare se înălţau munţii şi, când se uită în urmă, Shandy văzu un grup de clădiri vechi, de piatră, aproape în întregime fără ferestre, în spatele unui zid – era probabil o mânăstire –, iar când se uită cu mai multă atenţie desluşi o siluetă zveltă, cu părul lung, chiar pe coama zidului, deasupra porţii închise.

De la tânăra care-l însoţea târându-şi picioarele apatică nu reuşea să scoată nici o vorbă, dar, încă privind în urmă, îşi flutură mâna liberă, iar silueta de pe zid îi răspunse cu acelaşi gest... *cu recunoştinţă*, se gândi el.

Capitolul cincisprezece

Hurwood şi Friend îi conduseră către pe câmpia cu nisip întunecat de unde îşi recuperară cizmele încă fierbinți şi cuțitele, după care cei doi vrăjitori folosiră din nou felinarul cu goluri în capac ca să găsească drumul spre torța aprinsă înfiptă de bătrân în nisip, apoi se văzură din nou în lumea obişnuită. Jungla întunecată din Florida i se păru acum lui Shandy liniştitor de pământească şi savură mirosul mlaştinilor ca un om întors pe pajiştile parfumate ale tinereții sale.

După ce-i ajută pe Davies şi pe Bonnett cel cu ochii goi să aprindă toate torțele, să împingă bărcile înapoi, la apă adâncă, şi să le întoarcă, o prinse pe Beth de braț şi o conduse, pe terenul mocirlos şi înşelător, către barca în care străbătuseră smârcurile el şi Davies.

— Mergi cu noi pe drumul de întoarcere, spuse el cu voce fermă.

Hurwood îl auzi şi îi răspunse cu patimă, dar, vreme de două secunde, dintre buze u-i ieşi decât o înşiruire infantilă de vocale articulate la întâmplare. Deveni conştient de ele, închise ochii, concentrându-se, apoi o luă de la început.

— Ea... o să stea... cu... mine, spuse.

Insistența lui îl alarmă pe Shandy, fiindcă avusese impresia că îi înțelesese planul, însă se părea că era vorba de mai mult decât ghicise.

— De ce? întrebă, cu prudență. Acum nu mai ai nevoie de ea.

— Greşit, băiete, chicoti Hurwood. Aici n-am făcut altceva decât să – cum se spune? – frământăm aluatul. Îl coacem de

Sărbători – de Crăciun. Margaret stă cu... adică... ea... fata stă cu mine între timp.

— A... aşa e, se amestecă Friend, cu buza proeminentă de jos strălucindu-i. O s-av... avem n...noi g... g... g....

Renunţă să mai vorbească şi se mulţumi s-arate cu o zvâcnire a capului către barca în care se urcase deja Bonnett.

Lui Shandy îi trecu brusc prin cap care ar fi putut fi planul lui Hurwood – şi, imediat ce îi veni ideea, ştiu că nu se înşela. Putea să-l amărască pe ciung fără să aibă remuşcări, iar Beth părea, în cel mai bun caz, doar vag conştientă de ceea ce o înconjura, aşa că îşi ridică lângă gâtul ei cuţitul încins, ascunzându-i cea mai mare parte a mânerului, pentru ca Hurwood să nu vadă că era cu partea boantă a lamei către tânăra femeie.

Expresia de triumf de pe faţa bătrânului dispăru instantaneu, înlocuită de o groază deplină. Căzu în genunchi într-una dintre băltoacele uleioase şi atât el cât şi Friend bolborosiră ceva către Shandy, fără să poată articula nici un cuvânt.

Cu temerile confirmate, el rânji către perechea care scotea sunete de neînţeles.

— Atunci rămâne stabilit.

Mergând prudent cu spatele prin mlaştina poroasă, cu ochii la cei doi şi cu cuţitul la gâtul ei, o escortă pe Beth către barca în care-l aştepta uluit Davies.

Hurwood se întoarse spre Barbă Neagră şi scoase un strigăt implorator.

Piratul-rege urmărise cu ochi îngustaţi drama desfăşurată la lumina torţelor, iar acum clătină încet din cap.

— Înţelegerea noastră s-a încheiat, spuse. Nu mă amestec.

Shandy şi aproape catatonica Beth Hurwood se căţărară în barca pe care o împinse apoi Davies, îndepărtând-o de malul noroios. Shandy îşi puse cuţitul în teacă.

Bonnett se dovedi incapabil pentru orice altceva mai complicat decât vâslitul drept înainte, aşa că Leo Friend fu acela care-şi instală şezutul amplu pe bancheta din mijlocul bărcii lor şi mâinile lui dolofane, fără nici o bătătură, prinseră cu delicateţe mânerele

vâslelor. Hurwood stătea gârbovit pe bancheta de la pupă, întors spre el, cu fața ascunsă în palma singurei sale mâini şi cu umerii înălțându-i-se şi coborându-i în ritmul respirației adânci.

Barbă Neagră îşi împinse barca în fața celorlalte două, se uită înapoi, către restul grupului, şi stând astfel, cu torța ascunsă de capul lui păros, îl duse pe Shandy cu gândul la o eclipsă totală de soare.

— Presupun, remarcă piratul, că vâslaşul meu n-o să reapară.

Hurwood îşi ridică fruntea şi, cu toate efortul îl făcu să se-ncrunte, reuşi să-i răspundă.

— Nu. Aşa cum nu vor reapărea nici... stafiile tale. Atâta timp cât... ținem torțele aprinse... şi arde iarba... rămân toate... acolo.

— Atunci sper c-o să-mi pot aduce aminte drumul de întoarcere, spuse Barbă Neagră.

Friend strânse din ochi şi se uită alarmat peste umăr, la piratul-rege.

— Cum? Dar ai ajuns până aici mergând în susul apei. Nu trebuie decât să faci cale-ntoarsă.

Davies râse.

— Ai ținut minte să laşi în urmă o dâră de firimituri de pâine, nu-i aşa, Thatch?

— Nu, zise dezgustat Barbă Neagră, trăgând de vâsle, dar, dacă ne rătăcim, putem cere îndrumări la primul *han* la care-o s-ajungem.

Cele trei bărci se puseră încet în mişcare, licăririle portocalii ale torțelor de la prove fiind singurele puncte luminoase din bezna umedă. Capetele-ciuperci albe înşirate de-a lungul malurilor erau acum tăcute, cu excepția unui soi de expirație intermitentă care le agita buzele. Shandy se întrebă dacă sforăiau.

Peste câteva minute, canalul prin care înaintau se lărgi şi vâslitul normal deveni posibil, iar Shandy, ghemuit din nou lângă provă, se aşeză mai confortabil, nemaiavând de ce să fie oricât gata să se-aplece, împingând în malurile şi în rădăcinile care le ieşeau în drum.

Pe urmă deveni brusc conştient de o furie ucigaşă şi la început se gândi că îi aparținea; se uită în urmă, către barca din spate, dar

Hurwood părea obosit şi nefericit, iar Friend scâncea încetişor ori de câte ori se chinuia să tragă de vâsle, şi realiză că mânia pe care o conştientiza era total diferită de a sa. Furia lui era de obicei bruscă, înăbuşitor de fierbinte şi condimentată cu o doză bogată de spaimă, iar aceea părea crudă, banală şi josnică, emanată de o minte mult prea egoistă ca să cunoască vreodată spaima.

Barbă Neagră îşi înhăţase torţa şi era în picioare.

— Din nou prietenul nostru *Este Fasta*, îi anunţă, cu voce scăzută. S-a-ntors să urle iarăşi la noi şi să ne mai fluture nişte tufişuri sub nas.

Prezenţa din junglă păru să-l audă, fiindcă Shandy detectă acum o notă de umor amar în miasma psihică a furiei. Simţi creatura gândind cuvântul „tufişuri".

Şi o simţi aplecându-se cu atenţie asupra bărcilor – aerul era apăsător, trebuia să-şi încordeze plămânii ca să respire.

Amorţit, scoase pe bâjbâite o mână de ierburi din traistă, aruncându-le apoi în flacăra torţei, şi un vălătuc de fum urât mirositor se înălţă în aerul îngroşat învolburându-se, pentru a se izbi de lujerii şi de muşchiul de deasupra capetelor.

Simţi agonia subită a creaturii, dar de data asta nu urmă nici un ţipăt şi nici o retragere. Spiritul junglei era vătămat, dar n-avea de gând să dea înapoi.

Aerul şi apa – şi întreaga junglă – începură să se schimbe.

— Nu... vă opriţi! se auzi strigătul sugrumat al lui Hurwood. Ieşiţi de... dedesubt!

— Oh, baftă, spuse tăios şi amar Davies, trăgând totuşi cu disperare de vâsle.

Apa tremura ca jeleul, aerul era plin de aburi şi de fărâme de verdeaţă, scuturată evident din copaci. Structura bărcii părea să se modifice sub picioarele lui Shandy, să devină mai flexibilă, şi când se uită în jos văzu că scândurile erau acum ramuri netăiate, din care creşteau frunze strălucitoare, verzi. Se mişcau, creşteau sub ochii lui, le simţea agitându-i-se sub cizme. Pe antebraţul lui gol era un mănunchi de alge umede; când încercă să-l mătură cu mâna cealaltă, se agăţă de el cu un capăt, iar când îl înşfăcă de capătul

liber şi trase, văzu că-l scotea pur şi simplu tot mai mult dintr-o gaură din propriul său braţ şi simţi că şi-l smucea tocmai din umăr. Îi dădu imediat drumul, apoi zări micile lăstare verzi care-i ieşeau dureros de sub unghii. Se uită peste umăr, la Davies; ceafa piratului era o masă de flori şi pălăria îi era împinsă într-o parte de altele, care se deschideau chiar sub privirile lui Shandy. În umbra lui Davies, o zări pe Beth tresăltând în strânsoarea metamorfozei vegetale, se cutremură şi se uită dincolo de ea, către a treia barcă.

— *Aruncaţi-i... pe cineva,* urlă Hurwood, în timp ce din gât începeau să-i iasă lujeri verzi, răsucindu-se pe măsură ce se înălţau.

— *Pe Bonnett,* orăcăi Friend. Mâinile lui dolofane nu mai erau acum decât nişte noduri ale trunchiurilor de copaci ce-i porneau din şolduri, trecând prin suporturile vâslelor şi prelungindu-se în lateral, în apă. *Daţi-i-l creaturii pe Bonnett.*

Barbă Neagră îşi înălţă faţa, care nu mai era decât o orhidee imensă, nedesfăcută. Staminele se contorsionară spasmodic şi o voce şuieră:

— *Da. Pe Bonnett.*

Davies încuviinţă dând din capul-buchet.

Shandy simţi apă rece curgându-i printre degetele picioarelor şi-şi dădu seama că labele acestora i se preschimbaseră în rădăcini şi trecuseră prin coca bărcii. Însă descoperi că nu se putea convinge să schiţeze un gest aprobator.

— Nu, şopti, prin gâtlejul invadat de trestii răsucite. Nu pot. Ce, pe tine... te-am dat... pe mâna Marinei Militare?

Lui Davies îi căzură umerii.

— Luate-ar naiba, Jack, fluieră.

Shandy se uită din nou în a treia barcă. Leo Friend era un trunchi gros şi umed, cu ramuri ca picioarele de păianjeni îndreptându-se în toate direcţiile. O creatură ca un trunchi de chiparos năpădit de ciuperci părea să fie Stede Bonnett, iar Hurwood, care nu mai putea să vorbească, nu mai era decât un mănunchi gros de ferigi care se zbăteau furioase, parcă în bătaia unui vânt puternic.

Davies se trudea să vâslească, dar barca lor se făcea bucăţi cu mai multă repeziciune decât celelalte două şi se scufundase deja

aproape până la copastie. Shandy se gândi că poate Davies mai avea încă timp să lase vâslele, să aştepte trecerea bărcii lui Hurwood, purtată de curent, pe lângă ei, să-l smulgă pe Bonnett din rădăcini şi să-l arunce în apă. După primirea unui asemenea tribut, creatura i-ar fi lăsat, *poate*, pe ceilalţi să plece... dar se părea că el însuşi îl convinsese pe Davies să renunţe la o astfel de acţiune.

Pe urmă Davies se împinse în sus şi dădu drumul vâslelor.

Are de gând s-o facă, se gândi Shandy. *Nu e corect, Phil, nu-mi place, dar* grăbeşte-te, *pentru numele lui Dumnezeu.*

Davies îşi ridică un picior şi-şi târî frunza de palmier care fusese până de curând mâna lui dreaptă de-a curmezişul tălpii pline de nămol a cizmei. Mâna stângă i se alătură şi, în timp ce Shandy se minuna, întrebându-se ce dracu avea de gând să facă, cele două palme verzi şi flasce rulară nămolul, transformându-l într-un bulgăre.

La naiba, Phil, se gândi Shandy, *la ce e bun un bulgăre de nămol?*

Degetele picioarelor sale, acum înfiorător de lungi, găsiseră fundul apei, în care începeau să se înfigă, şi simţi substanţele hrănitoare infiltrându-i-se în susul gambelor. Mâinile îi dispăruseră şi noile trunchiuri n-aveau nici măcar o singură încreţitură care să despartă ceea ce fusese el de ceea ce fusese barca.

Davies îşi sprijini o palmă de copastia deformată şi mâna îi prinse instantaneu rădăcini; dar piratul înflorit şi-o duse cealaltă mână către spate, îşi adună toate puterile şi azvârli bulgărele de nămol drept în sus.

Şi se păru că explodase o bombă. Văzduhul se comprimă într-un urlet asurzitor nu numai pentru urechi, ci şi pentru minţi, şi zdruncină bărcile cu violenţă, îndepărtându-le unele de altele. Pe urmă presiunea dispăru şi aerul deveni brusc foarte rece, şi Shandy îşi simţi dinţii străbătuţi de durere când trase în piept următoarea răsuflare. Se rostogoli într-o parte, şi descoperi că o *putea* face, că nu mai era înrădăcinat în lemnul bărcii, acum din nou una obişnuită, nu o masă de ramuri contorsionate; interiorul era chiar relativ uscat. Beth se răsfirase pe bancheta de la pupă – nu-şi dădu seama dacă era conştientă, dar cel puţin respira şi-şi

recăpătase forma omenească. Davies se lăsase să cadă peste vâsle, cu ochii închişi, râzând epuizat şi legănându-şi mâna cu care aruncase bulgărele de noroi. Palma părea arsă. Şi, cumva, în jurul lor cădeau stropi de ploaie, deşi acoperişul junglei era mai solid ca oricând.

Urechile lui Shandy ţiuiau şi fu nevoit să strige ca să se poată auzi.

— Un bulgăre de *nămol* a ucis creatura?

— O parte din noroiul de pe cizmele mele era de pe ţărmul din jurul Fântânii, dinspre inima locului care e otravă curată pentru toţi morţii vii, îi răspunse Davies, tot ţipând, dar el abia izbuti să-i desluşească vorbele.

Shandy se uită drept înainte. Preferând, după toate aparenţele, să afle explicaţia mai târziu, Barbă Neagră pusese mâna pe rame şi vâslea din nou.

— Îmi pot permite să sugerez, zbieră năucit Shandy către Davies, să plecăm dracului de-aici cu toată graba?

Davies îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de păr de pe frunte şi se aşeză pe bancheta vâslaşului.

— Dragul meu prieten, consideră că s-a şi făcut.

Din jurul lor se înălţa un sunet asemănător cu lătratul câinilor, sau cu grohăitul porcilor; cu urechile încă ţiuindu-i, Shandy avu nevoie de un minut ca să priceapă că zgomotul era făcut de capetele-ciuperci.

— Băieţii vegetali sunt gălăgioşi în seara asta, strigă, acoperindu-le zarva.

— Cred că s-au îmbătat! răspunse Davies, cu o jovialitate uşor isterică. A naibii umezeală!

Beth se ridicase şi stătea la pupă. Se uita drept înainte, cu ochii pe jumătate închişi, şi ar fi părut relaxată dacă n-ar fi strâns marginea bărcii cu încheieturile degetelor albite.

Ceaţa prinse să înconjoare torţele cu halouri palide. La o oarecare distanţă în faţa lor, barca lui Barbă Neagră viră către sud şi, cu toate că Shandy îl călăuzi pe Davies către o intrare ce părea a aceluiaşi canal, nu mai putură să-i vadă barca; toate lucirile de

lumină portocalie reflectată păreau aruncate de propria lor torță iar urletul de răspuns al lui Barbă Neagră, cu toate că se auzea ori de câte ori îl strigau, venea de departe şi nu-şi dădeau seama din ce direcție anume.

După ce recunoscu în sinea lui că se pierduseră de piratul-rege, Shandy se uită în urmă, pe drumul pe care veniseră. Nici barca în care se aflau Hurwood, Friend şi Bonnett nu se zărea nicăieri.

— Suntem pe cont propriu, îi spuse lui Davies. Crezi că ne poți duce înapoi, la mare?

Piratul se opri să se uite în jur, la bălțile şi canalele aparent identice cu acelea prin care trecuseră, despărțite de aglomerări de copaci, de rădăcini şi de lujeri ce nu difereau prin nimic sesizabil de cele din alte părți ale mlaştinii.

— Sigur, spuse, scuipând în apa uleioasă. O să mă călăuzesc după stele.

Shandy se uită în sus. Bolta înaltă, din muşchi, crengi şi lujeri încâlciți era tot atât de solidă ca plafonul unei catedrale.

În următoarea oră, timp în care Shandy strigă către celelalte bărci fără să primească nici un răspuns, iar lui Beth nu i se clinti nici un muşchi, ceața continuă să se îndesească fără încetare. Davies vâsli prin canalele întortocheate, privind curgerea leneşă a fluviului şi încercând să înainteze în aceeaşi direcție; însă era stânjenit de canalele înfundate, de bălțile neclintite şi de porțiunile în care curentul se îndrepta spre interiorul continentului. În cele din urmă, descoperiră un canal larg, prin care apa părea să curgă cu mai multă putere.

— Ăsta trebuie să fie bun, gâfâi Davies, şi aduse barca pe mijlocul curentului.

Shandy observă că piratul vâslea crispându-se de durere şi aduse brusc aminte că îşi arsese mâna când aruncase cu bulgărele de noroi în *loa*-ul mlaştinii. Se pregătea să insiste să-i ia locul la vâsle, când una dintre ciupercile de pe mal începu să vorbească:

— Fundătură, croncăni. Luați-o la stânga. Canalul e mai îngust, dar vă duce unde vreți.

Shandy avu, surprins, senzația că vocea îi era cunoscută.

— Ce-ai zis? se grăbi să strige către sfera albicioasă, cu trăsături neclare.

Ciuperca nu-i răspunse, iar Davies continuă să vâslească în josul canalului larg.

— A spus că e o fundătură, îndrăzni Shandy să rostească, un moment mai târziu.

— În primul rând, ripostă Davies, cu vocea răgușită de oboseală, creatura e înțepenită în mâl, așa că nu văd cum ar putea știi. În al doilea rând, de ce-am presupune că vrea să ne dea un sfat folositor? Noi era cât pe ce să prindem rădăcini acolo, în urmă – iar flăcăul ăsta e evident înrădăcinat aici. De ce ne-ar da unul ca el un sfat sincer?... Nenorociților le place să aibă companie.

Shandy se încruntă neîncrezător la torța care abia mai pâlpâia.

— Dar ăștia... nu cred că noi ne-am fi transformat în așa ceva. Am fi devenit plante obișnuite – flori, și tufe, și ce-o mai fi fost. Și se părea că am fi fost diferiți unul de altul. Băieții ăștia sunt toți la fel...

— Întoarce-te, Jack, fluieră alta dintre micile creaturi bombate.

Shandy se gândi din nou că recunoștea o intonație familiară.

— Dacă se schimbă ceva, zise încăpățânat Davies, atunci canalul ăsta se lărgește.

Una dintre ciupercile rotunde atârna de un copac, deasupra apei, și când trecură pe lângă ea își săltă o clapă, spunând:

— În față sunt mlaștini și nisipuri mișcătoare. Ai încredere în mine, Jack.

Shandy se uită la Davies.

— E... vocea tatei, zise, nesigur.

— E... imposibil, se răsti Davies, manevrând vâslele cu mai multă putere.

Shandy își feri privirea și întrebă, adresându-se întunericului din fața sa.

— La stânga, așa ai spus, tată?

— Da, șopti o altă ciupercă. Dar în spatele tău – și apoi urmați curentul, către mare.

Davies mai trase de două ori de vâsle, apoi le lăsă cu furie în jos, în apă.

— Foarte bine, spuse, începând să-ntoarcă barca. Deşi cred c-o s-o sfârşim noi înşine în chip de ciuperci-capete, călăuzind pe căi greşite următorul grup de nebuni care se vor aventura aici.

În lumina pâlpâitoare a torței, găsiră o deschidere în malul noroios, şi Davies vâsli către ea fără tragere de inimă, lăsând în urmă cursul de apă lat şi curentul său uniform. În ceața din spatele lor străluci pentru o clipă lumina albă şi rece răspândită de unul sau două globuri-fantomă.

Ceața aluneca acum în josul fluviului îndesindu-se, strecurându-se prin încâlceala de ramuri şi lujeri ca laptele picurat în apă limpede; în curând era compactă şi, pe țesătura cenuşie a nopții, torța lor părea o pată portocalie, de o luminozitate difuză – iar canalul pe care se aflau era atât de îngust încât, întinzându-şi brațele, Shandy simțea atingerea arbuştilor umezi de pe ambele maluri.

— Începe să curgă ceva mai repede, recunoscu Davies în silă.

Shandy dădu din cap. Ceața făcuse noaptea mai răcoroasă şi, când începu să tremure, îşi aduse aminte că Elizabeth nu era îmbrăcată decât într-o rochie subțire de bumbac. Îşi scoase haina şi o înfăşură în ea.

Barca trecu apoi printr-o arcadă atât de îngustă încât Davies se văzu nevoit să ridice vâslele şi, o clipă mai târziu, curentul o purtase deja pe o întindere lată de apă şi lăsaseră deja în urmă într-o foarte mare măsură ceața şi jungla, astfel încât, după alte câteva zeci de lovituri de vâsle, Shandy zări în fața lor strălucirea celor trei focuri de pe plajă.

— Ha! exclamă, vesel, pocnindu-l pe Davies peste umărul sănătos. Uită-te la asta!

Davies aruncă o privire în jur, apoi se întoarse spre el cu un rânjet.

— Şi uită-te acolo, în urmă, zise, arătând către pupă cu o mişcare a capului.

Shandy se întoarse şi zări, în ceața din spatele lor, două licăriri slabe de torțe.

— Au găsit şi ceilalți drumul, remarcă, nu foarte încântat.

Şi Beth se uita în urmă.

— Tata... e într-una dintre bărcile alea două?

— Da, îi răspunse Shandy, dar n-o să-l las să-ţi facă nici un rău.

Preţ de alte câteva minute, nu mai vorbi nici unul dintre ei, iar barca începu să se-ndrepte pieziş către mal imediat ce îşi îngădui Davies să facă mai puţin efort cu mâna arsă. Piraţii de pe plajă observară în sfârşit bărcile care se apropiau şi începură să strige şi să sufle în corni.

— A-ncercat să-mi facă rău? întrebă Beth.

Shandy se uită la ea.

— Nu-ţi aduci aminte? A...

Pe urmă îi trecu prin cap că ar fi putu găsi un alt moment, mai potrivit, în care să-i trezească recentele amintiri sinistre.

— Ăă... l-a pus pe Friend să-ţi facă o tăietură la mână, încheie, fără convingere.

Ea şi privi mâna şi mai vorbi abia când ajunseră în apropierea focurilor, în timp ce mai mulţi bărbaţi intrau în apă ca să-i ajute să tragă la mal.

— Îmi amintesc că tu mi-ai ţinut un cuţit la gât, spuse cu răceală.

Shandy îşi dezgoli dinţii, chinuit de nerăbdare.

— Era cu partea neascuţită înspre tine şi nici măcar nu te-a atins! Am vrut să-ţi *pun la încercare* tatăl, să văd dacă mai are nevoie de tine ca să-şi ducă vraja la bun sfârşit, sau dacă nu-i trebuia decât nişte sânge de-al tău. La naiba, încerc să te *apăr*! De *el*!

Mai mulţi bărbaţi ajunseseră la ei împroşcând apa, mâinile li se încleştaseră de copastie şi începuseră să tragă barca spre mal.

— Vraja, zise Beth.

Shandy se aplecă spre ea ca s-o poată auzi pe fundalul întrebărilor excitate ale piraţilor.

— Îţi place sau nu, îi spuse el, cu voce sonoră, în asta suntem amestecaţi aici.

Ea îşi trecu piciorul peste marginea bărcii, sări în apa puţin adâncă şi se întoarse spre Shandy. Torţa care se legăna la prova

bărcii era aproape stinsă, dar încă mai dădea destulă lumină pentru ca trăsăturile ei încordate să fie vizibile.

— În asta ai ales tu să te-amesteci, sublinie, apoi îi întoarse spatele şi o porni prin apă către focuri.

— Ştii, comentă Shandy, vorbindu-i lui Davies, am de gând s-o scot din asta... doar pentru plăcerea de a-i atrage atenţia asupra unui alt lucru în privinţa căruia se înşeală.

— Ne pare bine să vă vedem, băieţi! exclamă unul dintre piraţii care se-ngrămădeau în jurul lor.

Trăseseră barca pe nisip, trecând-o de linia mangrovelor, şi Shandy şi Davies coborâră şi se ridicară în picioare întinzându-se.

— Şi nouă ne pare bine c-am ieşit de-acolo, spuse Davies.

— Trebuie să fiţi al naibii de flămânzi, se amestecă altcineva. S-au aţi găsit pe acolo ceva de mâncare?

— N-am avut timp pentru asta. Davies se întoarse să urmărească apropierea celorlalte două bărci. Cât e ceasul? Poate ne încropeşte Jack o gustare, ceva potrivit înainte de micul dejun.

— Nu ştiu, Phil, dar nu-i târziu – soarele n-a apus decât de-o oră sau două.

Atât Shandy, cât şi Davies se-ntoarseră să se holbeze la el.

— Dar noi *am plecat* cam la o oră după apusul soarelui, zise Shandy. Şi am lipsit cel puţin câteva ore...

Piratul îl privea fără nici o expresie, şi Davies întrebă:

— Cât timp am stat în susul fluviului?

— De ce... două zile, răspunse omul, cu o oarecare uimire. Ca să-ţi spun mai exact, din amurg în amurg.

— Ah, făcu Davies, dând gânditor din cap.

— Şi cenuşă în cenuşă, se amestecă Shandy, prea obosit ca să-şi mai dea osteneala să spună vorbe cu sens.

Aruncă încă o privire către bărcile care se apropiau. Apoi, într-o doară, fiindcă, în ciuda tuturor deducţiilor sale, în clipa aceea nu-şi dorea nimic altceva decât o băutură tare, un hamac şi douăsprezece ore de somn, se întrebă cum l-ar fi putut împiedica pe Hurwood să facă sufletul lui Beth să-i părăsească trupul, pentru a putea fi ocupat de stafia mamei ei, soţia lui.

Capitolul şaisprezece

În zori, ceaţa se revărsase dincolo hotarele sale de pe marginea fluviului şi atârna peste pământ şi peste mare ca un văl umed, abia uşor translucid, atât de rece încât piraţii se îngrămădeau în jurul focurilor care sfârâiau şi trosneau, şi ajunseră aproape pe la jumătatea dimineţii, când văzduhul începu să se limpezească, înainte de a observa cineva că *Guralivul Carmichael* dispăruse, iar o altă jumătate de oră de mers cu bărcile cu vâsle într-o parte şi-ntr-alta pe lângă mal, de ţipete şi de dangăte de clopot se irosi pentru a confirma dispariţia vasului.

Mai întâi presupuseră că se desprinsese cumva din parâmele de amarare şi fusese luat de curent, fiindcă echipajul se afla, în marea lui majoritate, pe ţărm – apoi Hurwood ieşi din colibă şi coborî panta în fugă, strigând că fiica lui dispăruse şi că nu dădea de urma lui Leo Friend.

Shandy stătea pe plajă, lângă una dintre bărci, când se răspândi vestea adusă de Hurwood. Davies şi Barbă Neagră erau la vreo sută de metri distanţă, vorbind cu voci scăzute, insistente, dar îşi ridicară privirile când începu noua serie de ţipete.

— Nu e o coincidenţă, declară categoric Barbă Neagră.

— Băiatul gras? protestă Davies. Dar de ce?

— Secundul tău ştie de ce, zise Barbă Neagră, uitându-se pe lângă el şi arătând cu capul spre Shandy. Nu-i aşa, Shandy?

El se îndreptă spre cei doi, simţindu-se pustiit şi mai rece decât ceaţa.

— Da, domnule, răspunse, cu voce răguşită. Am văzut cum se uită uneori la ea

— Dar de ce să ia *corabia mea*? mârâi Davies, răsucindu-se furios către marea încă învăluită în ceaţă.

— Trebuia să plece cu Beth de-aici, zise Shandy. Planurile făcute de tatăl ei pentru ea... nu se potrivesc câtuşi de puţin... cu planurile lui Friend în ceea ce o priveşte.

Vorbea cu voce scăzută, dar era încordat ca o bară de oţel îndoită.

Barbă Neagră, care se uita tot către largul mării, clătină din capul său masiv.

— Ştiam că era mai mult decât ucenicul lui Hurwood – exista ceva după care umbla, pe cont propriu. La Fântână a obţinut în sfârşit ceea ce-i trebuia. Ar fi trebuit să-l ucid noaptea trecută, după ce ne-am întors. Cred că ar fi trebuit.

Piratul uriaş întinse o mână, îi strânse pumnul, apoi şi-l repezi în palma celeilalte mâini.

Sunetul loviturii se pierdu în neaşteptata şi vibranta bubuitură a unui tunet apropiat, iar strălucirea fulgerului care se întinse pe tot cerul, făcându-i pe Shandy şi Davies să se tragă înapoi clătinându-se.

— Ar fi trebuit, repetă Barbă Neagră, dus pe gânduri.

În timp ce ecourile se rostogoleau de-a lungul ţărmului şi Barbă Neagră îşi lăsa în jos mâinile, Shandy îşi dori, pe jumătate, să-i fi gândit să lase o parte din propriul său sânge în mâlul de lângă Fântână. Asta îi aduse aminte cum reuşise Davies să-o facă să dispară – probabil ucigând-o – pe creatura care părea un *loa* al junglei. Îşi ridică pe furiş piciorul şi îşi plimbă o unghie de-a lungul canalului dintre talpă şi partea laterală, după care rulă nămolul adunat într-un bulgăre şi şi-l puse în buzunar. Nu ştia dacă în realitate conţinea sau nu vreun strop de mâl din apropierea Fântânii, sau împotriva cărui soi de duşman şi-ar fi putut dori să-l folosească dacă era aşa, însă i se părea limpede că orice om care n-avea la dispoziţie decât arme de foc şi săbii se afla în posesia unui echipament ridicol de nepotrivit pentru lupta în care se angajau.

— Trebuie să-mi *iau* corabia înapoi, spuse Davies, şi Shandy înţelese că, pierzând-o, piratul îşi pierdea deopotrivă şi rangul – fără *Guralivul Carmichael* nu mai era decât căpitanul unui mic slup cu urme serioase de luptă, dar altminteri câtuşi de puţin impresionant.

Davies se uită cu disperare la Barbă Neagră.

— O să vii cu mine, să-mi dai o mână de ajutor? Grăsanul ăla e acum mai mult decât era şi chiar şi înainte ştia câteva trucuri valoroase.

— Nu, răspunse Barbă Neagră, cu faţa lui întunecată imposibilă. În momentul ăsta, Woodes Rogers trebuie să fi sosit deja pe Noua Providenţă, aducând amnistierea pusă la cale ca să mă jefuiască, lăsându-mă fără poporul meu.

Vântul bătea dinspre mare, suflând către spate coama neagră de leu şi barba piratului-rege, şi Shandy îi remarcă şuviţele cărunte de pe tâmple şi din bărbie.

— Plănuisem ca *Guralivul Carmichael*, cu tine drept căpitan, să fie vasul amiral al flotei mele... şi sper c-o să-l recapeţi. Dar se pare că epoca pirateriei de care se poate apuca oricine s-a încheiat... exact aşa cum s-au dus şi zilele vesele ale *buccaner*-ilor... suntem în epoca imperiului. Zâmbi, uitându-se pieziş la Davies. Crezi că piraţii mă vor urma, sau, având de ales, vor accepta amnistierea?

Davies îi întoarse obosit zâmbetul şi, înainte de a-i răspunde, aşteptă să se spargă un val, să ajungă, învolburându-se şi învârtejindu-se, aproape până la cizmele lor, şi să se retragă.

— Vor accepta amnistierea. Să navighezi cu Barbă Neagră e tot una cu a făgădui că vei ajunge la spânzurătoare.

Barbă Neagră dădu din cap.

— Dar...?

Davies ridică din umeri.

— Problema continuă să existe – dacă regele George n-are cumva destul bun simţ ca să-nceapă un nou război. Caraibele sunt pline de bărbaţi care nu se pricep la nimic, în afară de navigaţia pe o corabie de luptă. În vreme de pace n-au nimic de făcut. Bineînţeles că vor accepta amnistierea – cu recunoştinţă! – ca să nu se mai

ţină cont de fărădelegile lor de până acum... dar, după o lună sau două, o vor lua cu toţii de la început.

Barbă Neagră dădu din cap, declarându-se de acord, şi, cu toate că atât Shandy cât şi Davies se retraseră, el nici măcar nu se uită în jos când următorul val trecu bolborosind de locul unde stătea, înconjurându-i gleznele cu alge. În cele din urmă vorbi fără grabă.

— Ar urma un nou căpitan, care ar avea corăbii şi bani?

— Bineînţeles. Şi, dacă acest căpitan nu va avea cu adevărat nici o fărădelege consemnată în trecutul său, îşi va putea alege oamenii dintre toţi marinarii din Lumea Nouă, fiindcă nici unul nu va nesocoti condiţiile amnistierii dacă va naviga sub ordinele lui. Dar la cine te-ai gândit? Până şi Shandy, aici de faţă, şi-a făcut rost de o reputaţie frumuşică.

— Phil, ştii de ce-a numit Juan Ponce de Leon locul ăla Fântâna Tinereţii?

— Nu. Davies râse scurt. Dacă s-a schimbat ceva, atunci de când am fost acolo mă simt mai bătrân.

Barbă Neagră se întoarse spre Shandy.

— Îţi poţi da cu părerea, Jack?

Shandy îşi aduse aminte de mascarada macabră cu capul soţiei moarte a lui Hurwood.

— Fiindcă locul poate fi folosit ca să readuci morţii la viaţă.

Barbă Neagră dădu din cap.

— Da, bătrânul Hurwood are de gând să scoată stafia soţiei sale şi capul ăla mumificat şi s-o planteze în trupul fiicei lor. Spre ghinionul fetei, care va rămâne fără corp. Piratul uriaş râse uşurel. Hurwood a venit anul trecut în Lumea Nouă; auzise că aici vrăjile sunt ceva tot atât de banal ca sarea.

În jurul focurilor din spatele lor, strigătele se înteţiră, dar Barbă Neagră era captivat de propriile sale amintiri.

— Un glonţ de pistol i-a zdrobit braţul, spuse el. Am fost nevoiţi să i-l tăiem imediat şi să-i ungem ciotul cu catran. N-aş fi crezut niciodată că un om de vârsta lui o să supravieţuiască. Dar, încă de a doua zi, ai fi zis că uitase de asta – nu-l interesa nimic

altceva în afară de a urmări ce făceam eu. Pe vremea aia stafiile mă supărau foarte tare, beam rom cu praf de puşcă de două sau trei ori pe zi. Şi, cu toate că în Lumea Veche magia se stafidise de mii de ani, el îi găsise urmele lăsate din vechime, îi descoperise oasele... şi le studiase. Ştia care era necazul meu şi avea idee cum mă infestaseră stafiile alea. S-a oferit să mă scape de ele – să le *exorcizeze* – dacă-i arătam exact de unde le luasem. Eu am spus, bine, să mergem, dar el a zis că nu atât de repede. Avem nevoie de ceva care să ţină stafiile la distanţă, a zis el, de planta aia medicinală specială pe care-o cultivă Indienii din Carolina – trebuia să navighez spre nord şi să fac rost de ea – iar el trebuia să se-ntoarcă în Anglia ca s-aducă două lucruri: adică, după cum se pare, fiica şi capul nevestei. Singurul motiv care-l îndemna să dea de urma magiei vii era dorinţa de a-şi aduce soţia înapoi. Dar, înainte de a se întoarce în Anglia, a venit cu noi pe Noua Providenţă şi a trăit câteva săptămâni printre *bocor*-i. Într-o noapte a navigat cu unul dinte ei către vest şi s-a întors a doua zi dimineaţă sleit de puteri şi arătând ca un nebun – dar plin de entuziasm. Am ştiut că reuşise cumva să intre în legătură cu soţia lui. Şi apoi a plecat, făgăduindu-mi, ca o ultimă parte a înţelegerii noastre, c-o să revină aducându-mi o corabie excelentă.

Shandy îşi aduse aminte de Chaworth şi îşi dădu seama, cu un gust amar în cerul gurii, că acum făcea parte din tagma celor care-l ruinaseră şi-l uciseseră pe bătrânul căpitan.

— Şi Hurwood a avut bineînţeles dreptate, continuă cu voce scăzută Barbă Neagră. Noi folosim într-adevăr magia în locurile astea şi, dacă nu ne socotim mai presus decât *bocor*-ii negri şi le ascultăm vorbele – mai ales noi, cei care trăim pe mare – ştim câteva şmecherii. Eu ştiu, poate, mai multe decât oricine altcineva... iar după călătoria noastră în susul fluviului am căpătat puterea de a le face pe toate într-un mod cu adevăr splendid. Stătuse cu faţa către ocean, dar acum se întoarse către Shandy şi Davies. Am auzit vorbindu-se despre Fântâna asta de ani de zile şi m-am străduit să-i dau de urmă din cauza unei vrăji despre care se spune că e legată de ea. Un om care stăpâneşte puterea necesară poate fi nemuritor

cu ajutorul ei, dacă are grijă să trăiască pe mare. Sânge, sânge *proaspăt*, şi apă de mare, şi n-ai nevoie nici de cap, nici de un trup în care să intre sufletul; din sângele vrăjitorului va creşte în mare un altul, într-un soi de ou, în numai câteva ore după ce a curs în apă…

Davies îl privea încruntându-se, dus pe gânduri.

— Înţeleg. Ai de gând să…

— Să navighez către nord, Phil, către un loc civilizat, unde tot ce se petrece e trecut în acte, înregistrat oficial. Şi probabil că vestitul Barbă Neagră va fi încolţit şi ucis într-o luptă pe mare, astfel încât o parte din sângele lui să curgă în apă… şi pe urmă n-o să fiu surprins dacă o s-apară un străin care-o să ştie, din întâmplare, unde mi-am ascuns toate câştigurile, şi căruia n-o să-i strice planurile nici un fel de reputaţie, nici un trecut, nici un renume. Cred c-o să facă rost fără zarvă de o corabie – ha! Fac pariu că Steve Bonnett o să-i dea o mână de ajutor – şi-o să-şi croiască drum către sud, către insula Noua Providenţă. Cred c-o să vrea să stea de vorbă cu tine, Phil – şi cred c-o să fie bine dacă-ntre timp o să-l recapeţi pe *Carmichael*.

Davies dădu din cap.

— Vrei să… acceptăm amnistierea asta pe care-o aduce Rogers?

— Nu văd de ce n-aţi face-o, răspunse Barbă Neagră.

— Ai auzit, Jack? întrebă Davies. Te-ntorci în vitrina prăvăliei.

Shandy deschise gura să răspundă, apoi o închise şi se mulţumi să clatine din cap.

— E un păcătos prea mare, Phil, zise Barbă Neagră, cu amuzamentul rostogolindu-i-se în glas.

Benjamin Hurwood străbătu ultimii zece metri transformându-şi paşii într-un soi de ţopăială încordată, cu caseta pătrată de lemn legată de cureaua lui zgâlţâindu-se şi răsucindu-se nebuneşte.

— Când *plecăm*? ţipă. Nu vă daţi seama că e esenţial să ne *grăbim*? Ar putea s-o *ucidă*, acum are destulă putere ca să treacă de vraja care-o apără.

Barbă Neagră nu-i dădu nici o atenţie.

— Eu plec spre nord, spuse, şi se întoarse cu paşi apăsaţi către focuri.

Davies îl învălui pe bătrânul palid, care tremura, într-o privire speculativă.

— Poţi să-i găseşti?

— Sigur că-i pot găsi – o pot găsi pe ea, oricum. Bătu cu palma în caseta de lemn, fără nici un strop de respect. De acum înainte, chestia asta e un afurisit de magnet atras de ea, mai bun decât indicatorul care te-a condus la *Carmichael* acum o lună.

— Plecăm imediat, spuse Davies. Imediat ce-mi îmbarc oamenii pe *Jenny*. O să... Se întrerupse. Echipajul lui *Carmichael*, zise apoi. Ce-o să se-ntâmple cu ei, cu flăcăii pe care nu-i putem lua pe slup?

- Cui îi *pasă*? zbieră Hurwood. Lasă-i să se-mpartă – jumătate cu Thatch, jumătate cu Bonnett. Fi-mi-ar afurisit sufletul, ce-am să-i fac viermelui ăluia tânăr şi gras când îl găsesc! Prometeu n-a suferit niciodată cum o să sufere Leo Friend! Îţi promit...

— Nu, spuse Davies, încă dus pe gânduri, nici unul dintre flăcăii mei n-o să navigheze spre nord, cu Thatch... O s-o-ncarc pe Jenny cu oameni ca să se-afunde până la copastie înainte de a admite una ca asta...

Hurwood ţopăise tot timpul de nerăbdare, iar acum, turbat de furie, strânse cu putere din pleoape, îşi încleştă pumnii şi se săltă încet deasupra nisipului, până ce ajunse să planeze, fără nici un sprijin, cu cizmele legănându-i-se în aer, la un metru înălţime. Deschise ochii pentru o scurtă privire, şuieră furios şi îi închise strângându-i mai tare – şi în următoarea clipă zbura ca o păpuşă dezarticulată pe deasupra mării, în care se prăbuşi, împroşcând un imens jet de apă, dincolo de locul unde începeau să se umfle şi să se rostogolească valurile.

Pe plajă erau o serie de piraţi şi mai mulţi dintre ei lăsaseră baltă tot ce făceau ca să caşte gura la acest spectacol, iar acum fixau cu priviri nedumerite apa împroşcată de cădere.

— *Luaţi-l de-acolo!* se răsti Davies către cel mai apropiat grup, şi bărbaţii se repeziră la o barcă, o traseră în apă şi începură imediat

să vâslească. Vrei să găseşti fata, este? murmură apoi căpitanul către Shandy.

— Este.

— Iar eu vreau să-mi găsesc corabia. Aşa că hai să-l ducem pe Hurwood la bordul lui *Jenny* până nu-şi pune la punct zborul şi nu pleacă după ei de unul singur.

Marinarii ajunseseră cu barca lor largă în valuri.

— Nu-l aduceți înapoi! le strigă Davies. Duceți-l pe *Jenny*!

— Am înțeles, Phil, îşi zbieră răspunsul unul dintre vâslaşi.

Davies îl prinse pe Shandy de umăr.

— Întoarce-te-n tabără, Jack, îi ceru. Trimite în echipajul lui Bonnett atât de mulți oameni de pe *Carmichael* câți poate duce *Răzbunarea* – cu ceilalți vii aici şi-i îmbarci pe *Jenny*. Dar nici unul dintre ai noştri nu trebuie să plece cu *Răzbunarea Reginei Anna*, ai înțeles?

— Sigur că da, Phil, răspunse Shandy. În trei minute o să-i am aici, urcați în bărci.

— Bine. Du-te.

Shandy abia ajunsese în vârful pantei, alături de mulțimea adunată în jurul grămezilor fumegânde de cărbuni, când Grăsanul Sumbru îl înşfăcă de braț, chiar de sub umăr. Ochii căprui ai *bocor*-ului îl priviră cu asprime de pe fața neagră, lată.

— Te mişti al naibii de-ncet, băiete, spuse el. Credeam c-o să pui lucrurile la punct în susul fluviului. Acum e prea târziu ca să mai fie uşor – acum trebuie să-l ucizi şi să-l arzi pe țărm.

— Pe cine să ucid? răbufni Shandy, uitând că vorbea cu un surd.

— Nu pleci cu *Răzbunarea Reginei Anna*, zise Grăsanul Sumbru.

Amintindu-şi prea târziu de surzenia celuilalt, Shandy clătină din cap şi se grăbi să arboreze o expresie aprobatoare. Stătea pe vârfuri şi spera că *bocor*-ul uriaş n-avea de gând să-l ridice mai sus.

— Nu, domnule! zbieră.

— Nu te-am aşteptat cinci ani ca s-ajungi marioneta lui şi să crăpi doar ca să curgă mai mult sânge şi să fie mai convingătoare scena morții lui.

— Nu plec cu el, zise Shandy, mai tare, exagerându-şi mişcările buzelor. Apoi adăugă: Cum adică „cinci ani"?

Grăsanul se uită în jur – nimeni nu părea să le dea vreo atenţie aparte, apoi îşi coborî vocea până la o şoaptă cumva totuşi bubuitoare.

— Când s-a terminat războiul oamenilor albi, şi nimeni n-a fost în stare să-şi dea seama că Thatch învăţase prea multe.

Shandy nu-şi dădu seama dacă Grăsanul Sumbru îi răspunsese sau dacă avusese oricum de gând să spună asta.

— A scăpat uşor, zicând că lua parte la luptă cu propria lui corabie, continuă *bocor*-ul. Englezii l-au lăsat în pace, au crezut că ataca numai corăbii spaniole. Dar el nu era interesat să facă vreo deosebire între *spanioli*, *englezi* sau *olandezi*, nu-l interesau decât vieţile omeneşti şi sângele. L-a ucis până şi pe bătrânul magician englez de la care-a primit lecţii, după care a-ncercat să-l aducă înapoi. Grăsanul Sumbru râse. La vremea aia l-am ajutat puţin, am făcut o broască ţestoasă să mănânce sângele în apă. Oricum n-ar fi durat prea mult timp, fiindcă nici unul dintre ei nu-şi vărsase mai întâi sângele în Ereb, dar ar fi trebuit să vezi broasca aia ţestoasă încercând să scrie cuvinte englezeşti pe punte, cu ghearele. Îi aruncă lui Shandy o privire pătrunzătoare. *Tu* nu ţi-ai vărsat sângele acolo, nu-i aşa?

— Unde?

— În Ereb, aşa cum numesc oamenii albi locul ăla. Locul unde e Fântâna, unde stafiile nu pot fi stafii şi unde din sânge cresc plante.

— Nu, nu, eu nu. Shandy scutură din cap. Acum dă-mi drumul, se poate? Trebuie să…

— Nu? Bun. Îi poţi fi… *de folos*, dacă n-ai făcut-o. Şi, când s-a terminat războiul şi el era încă viu şi atât de-aproape de-a aduna laolaltă un nou popor de oameni răi, după cum se părea, am înţeles că trebuia să chem pentru el o moarte din Lumea Veche. Anul trecut, când a sosit ciungul şi am văzut că ştia de stafii, am fost sigur că era omul meu, mai ales că nevasta îi murise în acelaşi an în care îmi rostisem chemarea – dacă *loa*-ii cei mai mari îl trimiseseră

pentru mine, atunci ar fi fost cu putinţă ca moartea ei să li se fi datorat lor, de vreme ce urmările aveau să-l aducă aici.

— E într-adevăr extraordinar, spuse Shandy.

Sări în sus, răsucindu-se, şi reuşi să-şi elibereze braţul din mâna imensă a *bocor*-ului.

— Dar acum trebuie să stau de vorbă cu echipajele, bine? Oricine trebuie ucis şi ars va fi nevoit s-aştepte.

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă înainte de a apuca Grăsanul Sumbru să-l înşface iarăşi.

Cu ameninţări, cu aluzii la posibilitate reală de a abandona oameni în locul acela şi profitând de evidenta groază a lui David Herriot, navigatorul şef nu prea inteligent al lui Bonnett, Shandy reuşi să-l convingă să primească mai mult de jumătate din echipajul lui *Carmichael*, iar apoi îi grăbi pe piraţii rămaşi să coboare către bărci şi să le tragă pe apă înainte ca aceea care-l pescuise pe Hurwood să fi ajuns la *Jenny*.

Ceaţa se risipea acum cu hotărâre şi, când barca în care se afla ieşi din ultimul val de pâclă, Shandy zâmbi cu afecţiune văzând-o pe *Jenny*, vechea corabie, purtându-şi urmele loviturilor din luptă.

— O să fie plăcut să ne-ntoarcem în sud, acolo unde ne e locul, îi spuse lui Skank, care era ghemuit alături de el, la pupă.

— Oh, da, încuviinţă tânărul pirat, e primejdios să te-ndepărtezi prea mult de Însoţitorul Veghetor şi de ceilalţi.

— Da. Shandy se grăbi să se bată cu mâna peste buzunar, asigurându-se că nu pierduse bulgărele de nămol. Da, pe lume există nişte fiare cum n-ai fi crezut şi e cel mai bine să rămâi în apropierea celor pentru care-ai adus băutură.

Peste câteva minute se izbiră de coca zgâriată de gloanţe a slupului şi Shandy întinse mâinile, se agăţă de balustradă şi sări peste ea, pe punte. În timp ce dădea câteva ordine în privinţa mânuirii pânzelor şi a parâmelor insuficient reparate şi supraveghea încărcarea grăbită a mai multor butoaie cu carne de porc sărată şi cu bere pe care izbutise să le rechiziţioneze din tabără, simţi că scândurile de sub cizmele sale vibrau scurt la fiecare câteva secunde şi, când se duse la pupă, să-i raporteze lui Davies

că erau gata de plecare, îl văzu pe Hurwood pe duneta îngustă, ghemuit asuprea casetei sale sinistre, şi observă că respiraţiile hârşâite ale bătrânului coincideau cu vibraţiile punţii.

— Să sperăm că n-o să strănute, spuse Davies, care observase la rândul său fenomenul. E totul pregătit?

— Aş zice că da, Phil, răspunse Shandy, cu un zâmbet strâmb de încordare. Mult prea mulţi oameni, aproape fără provizii, greementul legat laolaltă cu sfoară, iar drept navigator un ciung nebun, călăuzit de un cap retezat dintr-o cutie.

— Excelent, spuse Davies, cu un gest aprobator. Bună treabă. Ştiam eu că mi-am ales omul potrivit ca secund. Se uită în jos, spre Hurwood. Încotro?

Bătrânul arătă spre sud.

— Ridicaţi ancora! strigă Davies. Cârma la tribord!

Vechiul slup se răsuci, îndreptându-se către sud, apoi prinse viteză atât de repede, deşi era supraîncărcat cu echipajul prea numeros, încât Shandy ştiu că Hurwood le oferise probabil vreun mijloc vrăjitoresc de propulsie, care să vină în ajutorul pânzelor zdrenţuite; iar până la amiază străbătuseră, lăsând în urmă un siaj larg, toată distanţa care-i despărţise de vârful peninsulei Florida.

O jumătate de oră mai târziu, începură să se petreacă tot felul de lucruri. De când plecaseră, Hurwood se uitase numai în caseta de lemn, dar acum îşi ridică ochii. Shandy, care arunca adesea priviri către bătrân, observă schimbarea şi se întoarse la pupă mergând pe lângă balustradă, legănându-se şi întinzându-şi mâna ca să atingă din când în când sarturile. Odată ajuns la câţiva paşi de vrăjitorul ciung, se opri.

— Sunt... alţi..., spuse bătrânul.

Mai mulţi piraţi se urcaseră pe sarturi ca să scape de mirosuri şi de înghesuiala în care stăteau ceilalţi, se cocoţaseră instalându-se mai mult sau mai puţin confortabil în ochiurile grijelelor şi îi distrau pe cei de jos aruncând de la unul la altul o sticlă de rom din ce în ce mai uşoară fără ca până atunci s-o fi scăpat vreodată; însă acum unul dintre ei se uita cu mare atenţie spre vest.

— O pânză! strigă. Au, fir-ar să fie, adăugă, când sticla ricoşă de genunchiul lui şi căzu în mâinile nerăbdătoare de dedesubt. O pânză la travers tribord, la numai o milă sau două de noi!

Ei trebuie să fie, se gândi Shandy, răsucindu-se cu atâta repeziciune ca s-arunce o privire încât trebui să se ghemuiască şi să se prindă de balustradă ca să nu cadă peste bord. Însă, imediat ce zări cealaltă corabie, ştiu că nu era *Carmichael* – avea teugă, şi o dunetă foarte înaltă, şi numai două pânze imense, una la provă şi alta pe catargul principal, şi, chiar şi de la distanța aceea, îi deslușea modelele strălucitoare, vopsite cu roşu şi alb de-a lungul părții laterale.

— Nu sunt câine! strigă domnul Bird, la care ajunsese în cele din urmă sticla şi care se retrăgea spre provă mergând cu spatele şi aruncând priviri aspre în jur, către ceilalți piraţi.

Shandy se holba la vasul bizar.

— Ce soi de corabie e? îl întrebă pe Davies. Şi cum naiba a ajuns atât de aproape fără s-o vadă nici unul dintre noi?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, mârâi căpitanul. N-am pus pe nimeni de veghe, dar *unul* dintre nemernicii ăştia beți ar fi trebuit s-o zărească până acum. Se uită cu ochii mijiți la vasul care părea să țină pasul cu ei. E un galion spaniol, spuse apoi, minunându-se. Nu ştiam că mai navighează vreunul – nu le mai construiesc de cel puțin o jumătate de secol.

Shandy înjură, apoi îi adresă lui Davies un zâmbet obosit.

— Evident că n-are nici o legătură cu neliniştile noastre.

— Evident.

— Aşa că ne vedem pur şi simplu de drum?

— Putem s-o facem. Chiar şi supraîncărcați, suntem în stare să mergem mai repede decât corabia asta, mai ales acum, cu Hurwood, care ne-mpinge cu vrăjile lui. Dacă…

— Un înecat! strigă cineva de pe sarturi. La douăzeci de metri de babord.

Shandy se uită într-acolo şi văzu păsări de mare zburând în cercuri deasupra unui bulgăre plutitor îmbibat de apă, care dispăru curând în marea agitată din siajul lor.

— Încă unul în față! strigă piratul care își autoîncredințase postul de veghe. S-ar putea să trecem exact peste el.

— Să ia cineva o cange, ordonă Davies, și să-l agațe.

Zăriră încă un leș plutitor, la tribord, prea departe ca să fie remarcat de pe punte, dar cel pe care-l văzuse omul de veghe în fața lor era prins în cange și alunecă peste provă. Păsările de mare țipară furioase când trupul care plutea fu săltat din apă și tras la bord.

— Toți sfinții să ne aibă în pază! strigă unul dintre oamenii care coborau pe punte cadavrul picurând de apă. E Georgie de Burgo!

— Suntem pe urma băiatului gras, e sigur, spuse plat Davies, îndreptându-se spre provă. De Burgo era unul dintre cei doisprezece oameni rămași la bordul lui *Carmichael* după ce l-am amarat.

Davies își făcea loc prin mulțimea de pe punte pleznindu-i pe cei care-i stăteau în cale ca să se dea la o parte, iar Shandy se grăbi să i se alăture înainte de a se închide din nou poteca dintre oameni. Își dorea să se fi uitat mai bine la leșul pe care-l văzuse rostogolindu-se și îndepărtându-se în siajul lor, și se chinuia încercând să-și amintească dacă hainele care-l înfășurau aveau aceeași culoare ca rochia de bumbac purtată de Beth când o văzuse ultima oară.

Când ajunseră cei doi la provă, mulțimea începuse să se despartă în două pentru ei și Shandy putu să arunce o privire către leșul lui Burgo când încă se mai afla la câțiva pași distanță, iar acest moment de pregătire îi salvă probabil conținutul stomacului, căci capul lui Georgie de Burgo fusese despărțit de trup în urma a ceea ce părea să fi fost o sigură lovitură a unei lame foarte ascuțite și foarte grele.

Shandy se uita fascinat și îngrețoșat la cadavru când omul de veghe strigă iarăși:

— Și încă unul la babord!

— Aruncați-l înapoi, peste copastie, spuse încordat Davies, întorcându-se spre pupa.

El și Shandy nu vorbiră în timp ce-și făceau loc cu coatele, în drum spre cârmă și spre sinistrul lor navigator.

— Putem presupune, cred, zise Davies, că i-a ucis pe toţi doisprezece şi i-a aruncat peste bord. Nu-mi pot imagina cum, dar nu e ăsta misterul principal.

— Da, zise Shandy, fixând cu ochi mijiţi orizontul albastru şi pustiu din faţa lor. Cu ce echipaj navighează?

Nici unul dintre ei nu mai scoase nici o vorbă vreme de un minut întreg, apoi Shandy aruncă o privire spre tribord, către galion.

— Ăă... Phil? Nu spuneai că suntem mai rapizi decât spaniolul ăla?

— Hm? Oh, sigur, în cea mai bună zi a lor şi în cea mai proastă zi a noastră.

Se uită la rândul său să spre tribord – şi înlemni, cu ochii holbaţi, pentru că galionul o luase cu o bucată bună înaintea lui *Jenny*.

— Pe dinţii lui Dumnezeu, murmură el, aşa ceva nu e cu putinţă.

— Nu, încuviinţă Shandy. Ca şi faptul că nu lasă nici o urmă vizibilă pe apă.

Davies continuă să se holbeze preţ de alte câteva secunde, apoi ceru un ochean. I se aduse unul şi, timp de un minut nesfârşit, studie galionul care se îndepărta încet.

— Ţine oamenii ocupaţi, spuse, în cele din urmă, lăsând ocheanul în jos. Să facă orice, să repare parâmele, să înalţe şi să coboare pânze, să se antreneze pentru recuperarea celor căzuţi peste bord, orice – numai abatele atenţia de la spaniolul ăla.

— Am înţeles, Phil, spuse derutat Shandy, grăbindu-se către provă.

Împărţi atât de multe sarcini, cu atâta iuţeală, încât un bărbat care fuma pe furiş o pipă – lucru interzis la bord – reuşi în confuzia creată să aprindă o băltoacă de rom scurs din sticla domnului Bird, astfel focul cuprinse jumătate de provă; părul uns şi hainele date cu catran izbucniră în flăcări şi o duzină de piraţi, care se pomeniră brusc arzând, se rostogoliră ţipând în panică şi se aruncară peste bord.

Shandy îi ordonă instantaneu cârmaciului să schimbe direcţia şi, în câteva minute, antrenamentele impuse fără încetare de Davies

îşi scoaseră toţi banii – focul era stins şi toţi oamenii din apă fuseseră traşi la bord, înainte de a avea vreunul timp să se înece. După ce piraţii surescitaţi se liniştiră, iar el îşi găsi timp să-şi tragă răsuflarea şi să dea de duşcă o parte din romul salvat, Shandy se reîntoarse le pupa. Deşi protestase probabil la schimbarea cursului lui Jenny, Hurwood se holba din nou, tăcut, în caseta lui de lemn şi, când se uită în faţă, Shandy văzu că vasul spaniol nu mai era decât o pată albă, neuniformă, pe linia orizontului sudic.

— Când am spus să-i ţii ocupaţi, zise Davies, n-am vrut să-ţi cer să...

— Ştiu, ştiu. Shandy îşi scurmă o zonă pârlită a bărbii, apoi se sprijini de sartul bine întins şi se uită la Davies. Aşadar, de ce? Pur şi simplu ca să nu observe lipsa siajului?

— În parte. Dar, cu mult mai important, n-am vrut ca vreunul dintre flăcăii noştri să aibă timp să-ndrepte vreun ochean spre corabie şi să-i vadă numele. E *Nuestra Senora de Lagrimas*, spuse, cu gândul dus. Poate că tu n-ai auzit de ea, dar jumătate dintre oamenii ăştia îi ştiu povestea. Transporta aur de la Veracruz şi a avut ghinion, s-a întâlnit cu *Charlotte Bailey*, corabia unui pirat aflat în slujba Angliei. Doi englezi au supravieţuit şi-au povestit ce s-a-ntâmplat. O luptă cumplită pe mare – a durat patru ore – şi amândouă vasele s-au dus la fund. Se uită la Shandy şi rânji. S-a întâmplat în 1630.

Shandy clipi uluit.

— Aproape acum un secol.

— Da. Ştii ceva despre trezirea fantomelor?

— Nu tocmai – deşi, după cum merg lucrurile o s-ajung să ştiu totul pe de rost înainte de a pricepe cu adevărat cum se navighează.

— Ei, nici eu nu sunt expert, dar ştiu că nu e uşor. Chiar şi pentru a face să apară o un mort într-o formă ceţoasă şi pe jumătate imbecilă e nevoie de foarte multă putere vrăjitorească. Îşi flutură mâna, întinzând-o în faţă. Iar cineva a trezit aici întreaga *de Lagrimas* – pânze, lemnărie, vopsea şi restul, plus echipajul, judecând după modul în care navighează, totul părând destul de solid

ca să nu se deosebească de o corabie reală, nici măcar sub lumina atât de strălucitoare a soarelui.

— Leo Friend?

— Aşa cred. Dar de ce?

Shandy aruncă o privire spre Hurwood.

— Mă tem c-o să aflăm.

Iar eu sper, se gândi, *cu fervoare, că e prea ocupat – cu uciderea piraţilor şi cu invocarea corăbiilor-fantomă – ca să-şi îndrepte atenţia spre Beth Hurwood.*

Capitolul şaptesprezece

Din acel colţ al cabinei în care se ghemuise, Beth Hurwood nu vedea decât fracţiuni disparate din înaintarea lui Friend, care traversa puntea cu paşi mărunţi, apropiindu-se de ea, fiindcă închisese uşa în urma lui după ce intrase şi singura lumină din încăpere era scurta licărire a petecului de cer albastru întrezărit printr-un hublou care apărea şi dispărea, la intervale egale, evident în ritmul bătăilor de inimă ale grăsanului.

Se trezise în zori, descoperind că tocmai cobora panta rece, nisipoasă, către o barcă legănată de valuri în apa puţin adâncă. Când îl zărise pe Leo Friend stând înăuntru şi zâmbindu-i larg încercase să se oprească locului, dar nu izbutise; pe urmă se străduise să-şi schimbe direcţia de mers, îndepărtându-se de barcă, dar nici asta nu-i reuşise, şi nu fusese în stare nici măcar să-şi încetinească paşii în timp ce înainta neajutorată prin apa rece ca gheaţa, şi se urcase în barcă. Atunci încercase să vorbească, dar nu putuse nici să-şi încordeze coardele vocale, nici să deschidă gura. Barca trecuse dincolo de talazuri, îndreptându-se către silueta palidă a *Guralivului Carmichael*; drumul până la corabie durase cam un minut, vreme în care Friend nu atinsese vâslele târâte lejer prin apă, iar Beth nu reuşise să-şi clintească nici măcar un singur muşchi.

Însă totul se petrecuse cu câteva ore în urmă şi ea îşi recâştigase între timp controlul propriilor mişcări, măcar atât cât să se târască în colţul acela şi să-şi acopere urechile când îi auzise pe piraţi ţipând şi murind.

Acum îl privea pe Friend cu prudență, întrebându-se asupra cărei părți din trupul lui umflat şi-ar fi putut folosi cu cel mai mare efect dinții şi unghiile şi încercând să-şi adune puterile ca să se poată împotrivi unei recăderi în puterea vrăjii care-o preschimba într-o marionetă neajutorată.

Dar, o clipă mai târziu, se simți ridicându-se – dureros, într-o poziție stângace, pe vârfuri, pe care nu şi-ar fi ales-o niciodată de bună voie; pe urmă greutatea i se lăsă în sfârşit pe călcâie şi brațele îi zvâcniră în sus şi în față, însă nu pentru a-şi ține echilibrul, fiindcă nu putea să cadă, aşa cum nu se poate prăbuşi catargul unei corăbii cu tachelaj solid.

Friend îşi întinse propriile brațe şi ea înțelese că fusese adusă în poziția aceea ca să-l îmbrățişeze. Buza lui de jos, ieşită în afară, era umedă şi tremura, şi hubloul apărea şi dispărea tot atât de repede ca reversul unei monede ce se răsuceşte, iar când păşi el brațele ei, Beth şi le simți strângându-se în jurul cărnii tremurătoare de pe spatele grăsanului, apoi îi simți gura apăsându-se cu putere peste a ei.

Duhnea a parfum, a transpirație şi a bomboane, şi una dintre mâinile lui îi pipăia trupul pe bâjbâite, cu stângăcie, dar ea reuşi pe moment să strângă cu putere din pleoape şi din dinți. Pe urmă gura lui alunecă de pe a ei şi îl auzi, şoptindu-i cu pasiune, iarăşi şi iarăşi, aceleaşi două silabe.

Deschise ochii... şi clipi uluită.

Fereastra care apărea şi dispărea se făcuse nevăzută, aşa cum se întâmplase cu întreaga cabină. Ei doi stăteau pe o cuvertură împletită, ruptă, ce părea să se afle într-un dormitor englezesc sărăcăcios; aerul era închis şi mirosea a varză fiartă. Beth încercă din nou să se îndepărteze de el şi, cu toate că nu izbuti, se întrezări pe sine însăşi. Părea să se fi îngrăşat brusc, purta o rochie neagră, lungă şi diformă, şi avea părul cărunt. Şi atunci înțelese ce şoptea Friend.

— Oh, mami, mami, gâfâia el, izbindu-i gâtul cu răsuflarea lui fierbinte. Oh, mami mami mami.

Dar Beth nu vărsă decât după ce-şi dădu seama că îşi freca spasmodic de ea pelvisul pufos.

*

Peste mai puțin de o jumătate de minut, Leo Friend era afară, pe punte, cu fața împurpurată, foindu-se încoace și încolo sub soarele dimineții. *Rostul greșelilor*, își spuse în timp ce își tampona cu o batistă de mătase pata de pe cămașa cu volănașe, *e să-nveți din ele. Iar incidentul de adineauri, din cabină, m-a învățat cu siguranță ceva. Nu trebuie decât să aștept, pur și simplu – doar puțin mai mult, până ce o să am parte de suficientă liniște și pace ca să pot pune la punct una dintre vrăjile de care sunt acum în stare.*

Și apoi, se gândi, cu o privire către ușa cabinei pe care tocmai o rezăvorâse pe dinafară, *apoi o să vedem care dintre noi doi o să se străduiască să atragă atenția celuilalt.* Se uită în jurul punții a ceea ce făcuse din *Carmichael* și, după ce își inspectă cu atenție noul echipaj, decise că marinarii păreau mult mai lipsiți de viață decât atunci când îi invocase, cu mai multe ore în urmă. Păreau încă și mai palizi, mai puhavi, și își tot înclinau capetele ca și cum ar fi ascultat ceva și se uitau în urmă, spre nord, cu expresii în care spaima era ușor de recunoscut, chiar și pe fețele lor moarte.

— Ce s-a-ntâmplat? se răsti la unul dintre cei care manevrau echea. Vă temeți de Barbă Neagră? Vă temeți c-o să vă-nfigă câte-o sabie de abordaj în burdihanele reci? Sau de Hurwood, credeți c-o să vină după noi ca să-și ia *progenitura* i... i... i... i... afurisită? Nu vă faceți griji, am căpătat mai multă putere decât oricare dintre ei.

Creatura căreia i se adresase nu păru să-l audă și capul de un cenușiu perlat continuă pur și simplu să i se răsucească – atât de mult încât gâtul începu să i se sfâșie – ca să privească în urmă, dincolo de pupă. Din gâtlejul său inutil ieși un șuierat slab, care ar fi putut fi un scâncet.

Iritat fiindcă, în ciuda încrederii în sine și a încurajării pe care i-o oferea ziua însorită, începea să se molipsească de spaima evidentă a echipajului, Friend urcă scara către a doua punte pupa – levitația era o deprindere prea nouă și prea puțin controlată – și se uită în urmă, peste balustradă.

La început crezu că erau urmăriți de *Răzbunarea Reginei Anne*, corabia lui Barbă Neagră, și buzele dolofane i se arcuiră într-un

zâmbet crud – care dispăru însă o clipă mai târziu, când îşi dădu seama că era un vas pe care nu-l mai văzuse niciodată. Observă că era mai lat, că era vopsit cu roşu şi alb în jurul provei... o probă care nu înainta oare rămânând înspăimântător de stabilă? Oare majoritatea provelor de corăbii nu tresaltă uşor când prind viteză şi nu împroaşcă stropi de apă într-o parte şi într-alta?

Se apropie de balustrada de unde putea vedea duneta şi punţile pupa. Corabia lui încetase, cel puţin pe moment, să-şi schimbe înfăţişarea, nu mai erau nici catarge, nici punţi care să se răzgândească, din clipă-n clipă, în privinţa locului în care se aflau sau nu. Poate că şi hubloul... din cabina aia... fie era stabil, fie ajunsese în altă parte.

— Măriţi viteza! strigă către echipajul său necrotic.

Mai multe siluete cenuşii prinseră să se cţere pe greement.

— Mai repede! zbieră el, cu voce piţigăiată. Nu e de mirare că blestemata de *Charlotte Bailey* s-a scufundat, dac-aţi manevrat-o tot aşa!

Se uită în urmă, către nava urmăritoare, şi se întrebă dacă-şi imagina numai că ajunsese deja mai aproape. Era destul de sigur că aşa stăteau lucrurile. Se propti zdravăn cu picioarele pe punte, îşi trezi noile părţi ale minţii şi îndreptă către corabia stranie un deget ca un cârnăcior.

— Dispari, spuse, încordat.

Un petec imens de apă erupse instantaneu într-un jet de abur, încolăcindu-se şi bolborosind într-un nor alb, cu margini bine conturate, şi Friend chicoti încântat – dar râsul îi pieri de pe buze o clipă mai târziu, când corabia ieşi brusc din nor, aparent nevătămată. De fapt, velele sale continuau să strălucească, având culoarea albă a oaselor, specifică pânzelor uscate.

— La naiba, spuse încet Friend.

N-are importanţă ce corabie e, se gândi, agitat. *Am lucruri mai bune de făcut decât să mă ocup de ea. Aş putea să levitez, împreună cu Elizabeth, şi să plec pur şi simplu cu ea de-aici în zbor... dar dacă urmăriţi suntem noi, nu vasul ăsta, o să fiu în dezavantaj, va trebui să-mi întrebuinţez o parte din putere ca să ne menţinem în aer... firește că folosesc o bună parte din ea chiar acum, ţinându-i în mişcare pe afurisiţii ăştia de marinari reînviaţi...*

Coborî înapoi, pe puntea următoare, şi, după ce strigă mai multe ordine către siluetele cenuşii care munceau în tăcere, se uită în jos, la scândurile de sub pantofii lui pătaţi de noroi, dar încă împodobiţi din belşug. *Aş putea să dau pur şi simplu buzna acolo şi s-o am*, se gândi, cu o senzaţie fierbinte de excitare sufocându-l iarăşi, în ciuda neliniştii stârnite de vasul următor. *Şi de data asta aş putea s-o ţin într-o strânsoare vrăjitorească totală, astfel încât să nu poată nici măcar clipi dacă nu-i îngădui eu s-o facă exact aşa ceva… sau aş putea s-o las fără cunoştinţă şi să folosesc magia ca să i se mişte trupul după placul meu…*

Clătină din cap. Nu, *asta* nu s-ar fi deosebit de fapt cu nimic de îndeletnicirile la care se deda încă din adolescenţă, când învăţase cum să sculpteze femei din ectoplasmă în aerul de deasupra patului în care se vânzolea. În cel mai bun caz, acum nu putea face nimic mai mult decât s-o *siluiască* pe Beth Hurwood, şi orice marinar de rând era în stare de una ca asta. Friend îşi dorea – avea nevoie – să comită un viol mult mai profund. Voia să-i manipuleze voinţa, ca să nu fie doar lipsită de puterea de a se împotrivi împerecherii cu el, ci să trăiască sperând că avea s-o facă. Şi apoi, dacă lui s-ar fi întâmplat s-o uluiască fiind…. cu altcineva… ea s-ar fi simţit pe bună dreptate *flatată*.

Însă, ca să poată controla oamenii *atât* de deplin, era necesar să stăpânească o parte mult mai vastă a realităţii decât ceea ce izbutise să dirijeze vreodată până atunci – de fapt, *întreaga* realitate. Ca să poată defini *în totalitate* prezentul, trebuia să fie în stare să modifice trecutul – şi să dicteze viitorul – să devină, efectiv, Dumnezeu.

Ei bine, se gândi, *cu un zâmbet nervos, de ce nu? Nu m-am apropiat fără încetare de asta, pe durata întregii mele vieţi?*

Traversă puntea către balustrada de la babord, se aplecă peste ea şi se uită iarăşi la urmăritorul misterios. Corabia vopsită în roşu şi alb îşi mărise viteza de când o privise ultima oară şi înainta pieziş, ca şi cum ar fi vrut să treacă pe lângă babordul lui *Carmichael*, şi el zări o altă pânză, la o mare distanţă în urma vasului necunoscut, care o ascunsese. Intrând în panică, scoase un şuierat şi o studie îngustându-şi ochii.

E prea mică, se gândi, *nu poate fi nici corabia lui Barbă Neagră, nici a lui Bonnett. Trebuie să fie afurisitul ăla de slup, Jenny. Cu Hurwood la bord, fără nici o îndoială, şi cu Romeo-bucătarul, cu Shandy ăla... poate chiar şi cu Davies, încă furios fiindcă l-am împuşcat. Probabil că de-asta se tot uită în urmă, de-o jumătate de oră, echipajul meu de leşuri.* Aruncă o privire către timonierul său, un cadavru nu prea bine conservat, însă obiectul atenţiei morţilor se schimbase. Chipurile lor fără viaţă nu se mai uitau către pupă, ci către cartierul de la babord, la galionul colorat.

— Idioţilor! strigă Friend. Pericolul e acolo!

Arătă în urmă, către slupul care se apropia.

Echipajul de cadavre păru să nu fie de acord.

— Ăsta nu e *Carmichael*! exclamase Davies când *Nuestra Senora de Lagrimas* îşi schimbase cursul, virând uşor către est printr-o manevră rapidă şi oferindu-le celor de pe *Jenny* o imagine clară a corăbiei pe care o urmăreau.

Căpitanul continuă să se holbeze la ea prin ochean.

— Trebuie să fie, spuse Shandy.

Hurwood, care nu-şi schimbase poziţia de la începutul călătoriei, rămânând ghemuit tot timpul, se uită în sus.

— E corabia pe care se află ea, spuse, vorbind exact atât de tare cât era necesar ca să se facă auzit, acoperind clipocitul valurilor şi şuierul vântului prin harpa tachelajului.

Davies clătină neîncrezător din cap.

— Duneta pare prea sus, dar cred c-o să ne lămurim destul de repede; se pare că amândouă corăbiile încetinesc. Noi folosim toată viteza pe care-o putem scoate dintr-a noastră, până la ultimul nod?

Shandy ridică din umeri şi arătă în jos, către Hurwood.

— Întreabă-l pe el – dar eu aş zice că da, şi că ne hazardăm chiar, adăugând un surplus primejdios. După ce-am accelerat ultima dată, ca să nu-l pierdem pe spaniol din vedere, a trebuit să coborâm toate pânzele, fiindcă nu făceau altceva decât să ne-ncetinească, iar

filele de bordaj ale cocii se îndoaie tot mai mult şi lasă să pătrundă tot mai multă apă ori de câte ori trecem peste un val mare.

— Ei, n-ar trebui să mai dureze prea mult.

Indiferent ce corabie s-ar fi aflat înaintea lor, câştigau teren cu mare repeziciune.

— Prinde! strigă Davies, un minut mai târziu, şi îi aruncă ocheanul lui Shandy. Cum se numeşte?

Shandy se uită prin ochean.

— Ăă... *Guraliottel Barimychael*? Nu... nu, e *Carmichael*, cu siguranţă, acum văd clar...

— Continuă să priveşti corabia prin ochean, îl îndemnă Davies.

— ...Păi, spuse Shandy peste alte câteva secunde, cu voce obosită, se înceţoşează şi se tot schimbă. Dar, pentru o clipă, numele a fost *Charlotte Bailey*. Oftă şi bombăni o înjurătură pe care n-o ştiuse cu o lună înainte. Vasăzică a trezit din morţi echipajul de pe *Charlotte Bailey* ca să-i înlocuiască pe bărbaţii ucişi de el, dar noua lui putere vrăjitorească e atât de mare încât a adus şi nava fantomă, care s-a amestecat cu *Carmichael*.

Davies dădu din cap către galionul spaniol.

— A adus până şi vasul care s-a scufundat odată cu *Bailey*.

— Dumnezeule, zise Shandy. Mă-ntreb dacă el ştie asta.

— Nu cred că are importanţă. S-ar părea că *de Lagrimas* vrea să continue bătălia, de unde-au rămas acum o sută de ani... şi nu cred că vrem să-ngăduim aşa ceva.

— Nu, spuse Shandy.

— Nu, încuviinţă Hurwood, care se ridicase în sfârşit şi-şi închisese caseta urât mirositoare. Şi, ca să răspund la întrebarea ta de mai înainte, nu, Friend nu ştie ce e corabia spaniolă, fiindcă altminteri nu şi-ar fi irosit forţele încercând s-o fiarbă – face parte din aceeaşi vrajă care i-a oferit echipajul şi nu poate scăpa de ea decât anulând vraja aceea. Râse fără să zâmbească. Băiatul încă nu-şi poate controla noile puteri. S-a întins până pe fundul mării după un echipaj şi a trezit din morţii tot ce era în jur. Fac pariu că şi peştii care-noată acum sub noi nu erau ieri decât nişte schelete împrăştiate.

— Scuză-mă, se grăbi Shandy să-l întrerupă, dar ghiulele fantomă le pot face vreun rău corăbiilor reale? S-ar părea că *de Lagrimas* ia poziție pentru o salvă din flanc.

— Nu ştiu, scrâşni Hurwood.

Închise ochii şi respiră adânc, şi apoi jumătate din oamenii de la bordul lui *Jenny* căzură laţi pe punte când vechiul slup făcu un salt înainte peste valurile zdrobitoare, cu o viteză încă şi mai mare decât până atunci. Sprijinit de cadrul pupei şi încercând să-şi umple plămânii cu aerul solid ce se năpustea asupra lor, Shandy se întrebă dacă să-l prevină pe Hurwood că probabil vasul vechi şi şubrezit n-avea să reziste, apoi, ameţit, renunţă să o facă.

Din tribordul corăbiei spaniole înflori un nor de fum şi, o clipă mai târziu, Shandy se frecă neîncrezător la ochi, pentru că *Guralivul Carmichael* îţi pierduse conturile, părând să se clatine şi să-şi continue în acelaşi timp nevătămat drumul, să-şi piardă vergile şi velele în confuzia unei explozii şi să-şi păstreze totodată întinderea albă a pânzelor neatinsă.

Piraţii beţi de la bordul lui *Jenny* începură să zbiere la vederea acestui miracol şi câţiva se hotărâră din proprie iniţiativă să înalte nişte pânze, în timp ce alţii se repeziră spre cârmă. Unul răsucea scripetele cabestanului, încercând să arunce ancora.

Davies rânji către cei care dădeau buzna spre cârmă şi scoase gânditor un pistol, iar Shandy strigă:

— În lupta asta sunt destule stafii şi fără voluntari! Singurul nostru duşman viu e grăsanul – vreţi să-l lăsaţi să fugă cu nava voastră?

Vorbele lui Shandy şi, cu mai multă eficienţă, pistolul lui Davies, puseră capăt năvalei. Piraţii şovăiră, ascunzându-şi nehotărârea în spatele înjurăturilor urlate cât îi ţinea gura, al întrebărilor şi al gesturilor.

Davies trase în aer, apoi zbieră, în liniştea relativă care se lăsase:

— Vasul spaniol e o fantomă, sunt de acord – dar distrage atenţia grăsanului. Acum ne vede – aşa că mergem să-l atacăm acum, cât e ocupat, sau aşteptăm să ne atace când o să-i convină?

Piraţii făcură pleoştiţi stânga împrejur, străduindu-se să se întoarcă la posturile lor mergând contra vântului năprasnic. Nu reuşiseră să-nalţe decât o singură pânză, mica velă gabier pătrată şi nu apucară nici măcar să-nceapă s-o coboare înainte de a se sfâşia în sute de panglici fâlfâitoare, dându-i vasului în tangaj o înfăţişare festivă, dar nefăcând altceva decât să-l încetinească.

Acum aproape alunecând peste valuri, *Jenny* se năpusti în golul tot mai îngust dintre cele două corăbii.

— Toate tunurile de la babord, foc! strigă Davies contra vântului. Şi pe urmă-ncercaţi s-aduceţi cârma la babord!

Toate cele şapte tunuri la care se referise bubuiră distonant, apoi, după momentul reculului, slupul se înclină brusc, cu catargele sale fără pânze către tribord, şi Shandy se agăţă de balustrada de la babord, strângând din ochi ca să se ferească de stropii aruncaţi de valurile care se treceau pe lângă corabie după ce o izbeau la numai câţiva centimetri mai jos de el; şi, când babordul reveni la o poziţie mai apropiară de cea normală, îşi întinse gâtul să se uite la *de Lagrimas*.

Dăduse de necaz, fără nici o îndoială, cu catargul ei principal robust preschimbat într-un butuc crestat după ce se rupsese de la jumătate, şi cea mai mare parte a tachelajului nu-i mai servea acum decât ca s-o ţină în legătură cu ancora masivă în care se transformase vârful aceluiaşi catarg – dar Shandy înjură cu voce scăzută, cuprins de veneraţie, pentru că *Jenny* era un vas mult mai mic şi salva lui de lovituri de tun lovise la nivelul cocii corăbiei spaniole, nu în partea de sus, unde se aflau catargele şi velatura… şi îi trecu prin gând că asista la înfruntarea originală dintre *Nuestra Senora de Lagrimas* şi *Charlotte Bailey*, repusă în scenă de protagoniştii săi reînviaţi pentru scurtă vreme, care continuau să aibă amintiri distorsionate despre succesiunea iniţială a evenimentelor.

— Menţineţi cârma! ordonă Davies. Şi să-ncetinim, adăugă, adresându-i-se lui Hurwood. O s-ocolim prova lui *Carmichael* şi-o să-l abordăm dinspre tribord.

Cele două corăbii încetiniseră chiar dinainte de a-şi pierde *de Lagrimas* catargul şi, cu toate că era supraîncărcată şi pierdea viteză, *Jenny* avu la dispoziţie suficient de mult spaţiu când viră,

încă înclinată într-o parte, sub prova lui *Carmichael*. Pe urmă slupul se legănă şi se cutremură, pierzându-şi avântul în timp ce propria sa provă, încă în mişcare de rotaţie, răzuia coca vasului mai mare, smulgând aşchii; Davies ordonă să fie aruncate ghearele de pisică şi, o clipă mai târziu, piraţii mişunau în susul funiilor ca nişte gândaci mari şi zimţaţi. Lui Shandy, aflat printre cei dintâi, i se părea ironic faptul că, în timpul acelei a doua capturări a lui *Carmichael* de către *Jenny*, el era unul dintre bărbaţii bărboşi şi sălbatici care se căţărau parâme.

Când ajunsese la jumătatea urcuşului, coca de care-şi sprijinea tălpile în timp ce se târa în sus tresăltă brusc, ca suprafaţa unei tobe izbite cu putere, iar el se pomeni aruncat în lateral şi apoi izbit de ea; capul i se pocni de filele de bordaj şi lovitura îi amorţi mâna dreaptă, dar reuşi să rămână cu stânga încleştată de parâmă. Clipind uimit, de uită în jos, pe lângă cizmele care i se legănau, şi văzu că majoritatea bărbaţilor care fuseseră agăţaţi de funii, alături de el, cădeau împroşcând apa agitată dintre cele două corăbii.

— Tocmai a lovit-o spaniolul în partea cealaltă! strigă Davies, sărind el însuşi pe una dintre parâmele atârnate. Acum sau niciodată!

Shandy respiră adânc – pe gură, fiindcă din nas îi picura sânge – îşi îndoi degetele mâinii drepte, şi-o legănă ca să înşface frânghia, îşi trase picioarele în sus şi se împinse, îndepărtându-se de coca şi reluându-şi obosit urcuşul Fu primul care se prinse de balustradă şi îşi trecu un picior peste ea, dar, în ciuda grijilor pe care şi le făcea pentru Beth Hurwood, după ce trase în sus crispându-se de durere, se ghemui pur şi simplu acolo, holbându-se în jur pentru câteva secunde.

Corabia spaniolă păta cerul cu încâlceală de vergi rupte şi de vele murdare, dar atenţia lui Shandy se concentră asupra lucrurilor din imediata lui apropiere. Vasul de a cărui balustradă se agăţa pur şi simplu nu era *Carmichael* – puntea superioară din centru e era prea lată, dar prea scurtă înspre provă şi înspre pupă, existau două punţi pupă, cea din spate fiind chiar mai înaltă decât prima,

tunurile erau montate pe puntea superioară, nu pe cea de sub ea – dar ceea ce îi atrase stânjenitor atenția erau marinarii de la bord.

Se mișcau cu stângăcie, aveau pielea de culoarea cremei spumoase de deasupra supei de ciuperci, iar ochii lor erau de acel alb lăptos care, în cazul peștilor, arata că au murit de prea mult timp.

Cea mai mare parte a membrilor echipajului insuficient reanimat se grăbeau către prova babord, unde se cățărau pe balustrada ruptă în bucăți o grămadă de marinari, la fel de decrepiți, de pe *de Lagrimas*.

Shandy își dorea într-o foarte mare măsură să sară înapoi, în apă. Văzuse astfel de creaturi în cele mai înfiorătoare dintre visele copilăriei sale și nu era singur că n-avea să cadă el însuși mort simțind asupra lui privirea cumplit de conștientă a vreuneia dintre ele.

Știa că îi remarcaseră prezența, fiindcă mai multe se apropiau într-un ritm sinistru, greoi și rapid în același timp, fluturându-și săbiile de abordaj ruginite, dar foarte solide. Tălpile lor goale se târau pe punte cu un zgomot ce te ducea cu gândul la rostogolirea mai multor broaște țestoase moarte pe țiglele unui acoperiș.

Cu voce ascuțită de panică, Shandy strigă primele versete din *Ave Maria* în vreme ce sărea pe punte, își scoase sabia dintr-o smucitură și făcu primii pași ai unuia dintre numeroasele atacuri pe care-l pusese Davies să le exerseze; fandă ca și cum ar fi vrut să șarjeze printre doi dintre adversarii săi, apoi se ghemui în partea opusă și opri lama unui al treilea cu un scrâșnet strident, ceea ce îi imprimă propriei sale săbii o mișcare în spirală, pentru a face o tăietură adâncă în gâtul sidefiu. Sărind peste trupul ce se prăbușea, aproape descăpățânat, văzu mai mulți bărbați târșindu-și picioarele către el – și zări, pe puntea aflată imediat deasupra lui, silueta murdară a lui Leo Friend, care părea furios și înspăimântat deopotrivă. Se uita la ceva aflat în spatele și deasupra lui Shandy și aceasta riscă să arunce o privire grăbită peste umăr după ce trecu de cei mai apropiați adversari mișcându-se cu iuțeală, fentă-lovitură la-ntâmplare-fugă.

Benjamin Hurwood era suspendat în aer, la aproape patru metri deasupra copastiei și cu alți câțiva în afara ei, și zâmbetul

adresat lui Friend aproape cu afecțiune i se zărea prin părul alb suflat de vânt în jurul feței.

— Te-am luat cu mine, spuse bătrânul şi, cu toate că nu ridică tonul, larma în care se amestecau zăngănitul şi bufniturile surde ale luptei dintre cele două echipaje fantomă amuți cât timp se auzi vocea lui scăzută, aşa că toate cuvintele se desluşiră cu claritate. Ți-am arătat cum să treci de impasul în care ajunseseşi, ți-am arătat locul pe care n-ai fost în stare să-l descoperi de unul singur. Zâmbetul se lăți, începând să aducă a rânjet de craniu. Chiar credeai că-mi eşti superior, că poți ajunge atât de departe fără să te urmăresc? Ha, mă bucur că ți-ai dezvăluit firea trădătoare acum – până la urmă *ai fi putut* deveni destul de puternic ca să-mi faci rău.

Închise ochii.

La bord urcaseră între timp şi alți piraţi şi acum, după primul moment de uluire, săbiile lor loveau cu încăpățânare în marinarii cadaverici, fiindcă înțeleseră repede că acele creaturi trebuiau făcute bucăți, şi asta într-o cât mai mare măsură, pentru a fi scoase din luptă. Şi ele erau rapide, mişcându-se spasmodic, ca nişte insecte, şi mai mulți dintre oamenii lui Davies se prăbuşiseră, însângerați, în primele câteva minute.

Shandy auzi pe cineva bătând într-o uşă de sub puntea pe care se afla Friend şi ghici că acolo era închisă Beth, dar descoperi că îi venea din ce în ce mai greu să înainteze pe punte. Braţul în care ținea sabia începuse să-i obosească şi nu mai izbutea decât să pareze loviturile săbiilor de abordaj – era prea extenuat ca să fandeze şi să-şi rotească arma în vreo ripostă eficientă.

Pe urmă unul dintre cadavrele însufleţite se apropie de el într-un dans greoi, rotind o sabie verde de abordaj – Shandy o ridică pe a sa şi pară cu partea ei dinspre mâner, dar forța loviturii i-o smulse din mână. Căzu zăngănind, prea departe ca s-o poată recupera. Mortul, atât aproape de el încât fuga nu era cu putință, îşi retrase braţul pentru o lovitură ucigătoare, iar Shandy, neavând de ales, se repezi între agresor şi garda armei acestuia şi începu o luptă corp la corp.

Trupul adversarului mirosea a peşte stricat şi-i crea senzația că atinge o pungă de piele plină cu lanțuri şi jeleu, şi făcu pur şi

simplu eforturi ca să nu leşine de groază fiindcă se afla în vecinătatea lui. Creatura şuiera, se zbătea şi-l lovea în spate cu garda de alamă a sabiei, dar el reuşi să şontâcăie până lângă copastie şi să-l rostogolească pe marinarul mort peste bord. Mâinile cenuşii ale acestuia i se agăţară de reverele hainei şi, preţ de mai multe secunde, Shandy rămase aplecat peste balustradă, uitându-se în ochii lăptoşi ai unui mort ce se legăna; pe urmă, în interiorul mânecilor creaturii se rupse un cot, urmat peste o clipă de al doilea, şi trupul căzu ca un pietroi, împroşcând apa şi lăsându-şi antebraţele încleştate de reverele lui Shandy.

Acum dezarmat, el îşi roti cu disperare ochii în căutarea sabiei căzute, dar chiar şi aşa, în panică, atenţia îi fu atrasă de ceea ce se petrecea cu Leo Friend. Tânărul magician gras se înălţase de pe puntea pupa şi plutea în aer, şi văzduhul din jur era lins de flăcări strălucitoare, dar părul şi hainele lui rămăseseră până în momentul acela intacte, nici măcar nu se pârliseră. Shandy se uită dincolo de prova tribord, la Hurwood, zări flăcări şi în jurul lui, deşi nu chiar atât de multe, şi înţelese că vedea un duel pe viaţă şi pe moarte între doi dintre cei mai puternici vrăjitori.

— În spatele tău, Jack! auzi strigătul lui Davies, şi sări înainte, cu braţele cenuşii agăţate de haina lui balansându-se nebuneşte, cu o clipă înainte ca lama unei săbii de abordaj să şuiere prin locul până atunci ocupat de capul lui.

Asta îl aduse primejdios de aproape de un alt membru al echipajului de pe *Charlotte Bailey*, care-şi înclină fără nici o expresie braţul ca de cauciuc, pregătindu-se pentru o lovitură de sabie, dar, înainte de-a apuca să o dea, capul îi sări în sus şi i se rostogoli de pe umeri când lama armei lui Davies îi străbătu gâtul cu un zgomot surd.

— Uită-te-n jur! se răsti căpitanul, aruncându-i lui Shandy, cu o lovitură de picior, arma bărbatului ucis de două ori. Nu te-am învăţat asta?

— Ba da, Phil, gâfâi Shandy, aplecându-se şi ridicând sabia descurajant de grea.

În imediata lor apropiere nu se afla nimeni din echipajul pe de *Charlotte Bailey*, aşa că Davies îşi mută arma în mâna stângă, apoi

îşi îndoi degetele mâini drepte, rămase libere. Shandy îi văzu ochii îngustându-se în timp ce-o făcea şi îi aminti că, după toate aparenţele, îşi arsese palma acelei mâini în junglă.

— Îţi poţi folos..., începu el, apoi strigă: Atenţie!, şi făcu un salt pe lângă Davies, îndepărtând dintr-o lovitură o sabie îndreptată către el, în plină fandare, şi despicând faţa de meduză a celui care o mânuia. Îţi poţi folosi mâna?

— N-am de ales, răspunse încordat piratul, strângând din nou mânerul sabiei şi uitându-se în jur, la puntea murdară. Ascultă, trebuie să ne asigurăm că Friend pierde lupta asta; încearcă să...

Din spatele lui Shandy se auzi un scrâşnet de lemn suprasolicitat, urmat de pocnete şi trosnete sonore, şi, când se uită spre pupă, văzu că Friend îşi întinsese mâna în jos şi că, deşi plutea la vreo doisprezece metri deasupra punţii şi palma dolofană abia dacă-i trecea de centură, smulsese atât peretele despărţitor cât şi, în cea mai mare parte, acea porţiune a cabinei aflată deasupra punţii; scândurile rupte şi grinzile atârnau o clipă în aer, apoi erau lăsate cadă cu nepăsare pe puntea superioară centrală, şi, când desluşi urlete printre zdrăngănituri şi bufnituri, Shandy ştiu că lemnele căzuseră peste oameni de pe *Jenny*.

Friend îşi săltă palma făcută căuş şi din cabina acum fără acoperiş se înălţă în lumina soarelui Beth Hurwood, zbătându-se ca să scape ce ceva invizibil, care-i ţintuia braţele pe lângă trup.

Capitolul optsprezece

Oh, Dumnezeule, se gândi Shandy, *cuprins dintr-odată de panică, o foloseşte ca diversiune; probabil c-a siluit-o deja, iar acum o să-i dea foc, sau o să-i facă altceva, pur şi simplu ca să distragă atenţia lui Hurwood.*

Se repezi spre ea pe puntea alunecoasă, udă de sânge, şi nici măcar nu observă că unul dintre morţii aflat între el şi cabina descoperită îşi concentrase atenţia asupra lui şi se ghemuise; cu lama verde a sabiei de abordaj lăsată în jos, în aşteptare.

Însă Davies îl văzu.

— La naiba, Jack, izbucni, obosit, repezindu-se, cu gândul să ajungă la marinarul necrotic înaintea lui Shandy.

Venner, cu cămaşa ruptă, cu părul roşcat încă şi mai roşu din pricina unei tăieturi lungi din scalp şi cu obişnuitul lui zâmbet linguşitor înlocuit de un mârâit care-i trăda efortul disperat şi-i dezgolea dinţii, aprecie situaţia dintr-o privire – şi păşi cu bună ştiinţă în calea lui Davies, înfigându-şi umărul voinic în pieptul bărbatului mai bătrân.

Cu respiraţia pe jumătate tăiată în urma ciocnirii, Davies se clătină, dar se sili totuşi să-şi continue drumul, după ce aruncă în urmă, către Venner, o privire grăbită, plină de furie şi de făgăduieli.

Shandy fusese nevoit să ocolească o încăierare cu icnete şi zăngănit de săbii, dar acum alerga drept către silueta în ascensiune a lui Beth – şi către marinarul mort pe care încă nu-l observase, dar care-l aştepta răbdător.

Davies nu avea timp pentru un atac amăgitor; străbătu în fugă ultimii paşi care-l despărţeau de marinarul fantomă şi-i roti pur şi simplu sabia către gâtul lui.

Lama pătrunse adânc, dar mâna rănită şi răsuflarea tăiată îl împiedicaseră pe Davies să lovească destul de tare ca să-i taie în întregime capul, şi ochii morţi se rostogoliră, pironindu-se asupra lui – apoi, înainte de a-şi recăpăta arma, smulgând-o din rană, sabia de abordaj ruginită a creaturii i se înfipse înfiorător de adânc în pântece.

Dintr-odată pământiu, Davies murmură un blestem, apoi îşi strânse mânerul sabiei mai tare în mâna arsă şi, săltând-o cu o mişcare convulsivă care păru mai degrabă o zvâcnire de dezgust decât un atac, o izbi cu ultimele puteri de gâtul cenuşiu, despărţind capul de corp.

Cele două trupuri fără viaţă se prăbuşiră pe punte.

Shandy nu le observase întâlnirea. Acum în apropiere de Beth, îşi aruncă sabia şi-şi încordă toţi muşchii şi toate tendoanele, avântându-se într-o săritură înaltă, dar degetele lui întinse întâmpinară rezistenţa opusă de ceva invizibil, aflat cu treizeci de centimetri mai jos de ea – deşi, pentru o clipă, ochii lui Beth îl ţintuiră pe ai lui cu o privire imploratoare, iar buzele ei articulară cuvinte pe care el putu să le-audă.

Pe urmă se prăbuşi, ricoşă dureros de peretele despicat al cabinei şi căzu pe puntea încinsă de soare, cu braţele şi picioarele răsfirate şi gâfâind, acum vlăguit cu desăvârşire, aşteptând o sabie verde, sau chiar două, care să-l pironească de scânduri.

Însă culoarea cadavrelor luptătoare păli brusc şi deveniră translucide pe fundalul luminii strălucitoare a soarelui. Greutatea antebraţelor mortului care-i atârnau de piept dispăru fără urmă.

În aceeaşi clipă, Shandy deveni conştient că zăcea pe bine cunoscuta dunetă a *Guralivului Carmichael*, holbându-se la scândurile blindate şi amintindu-şi că le montase el mai însuşi – şi presupuse că Friend era atât de ocupat să se apere de Hurwood încât nu mai putea menţine vraja care-i oferise un echipaj.

— Aş putea s-o ucid, spuse Friend, relaxându-şi faţa încruntată de concentrare şi dezgolindu-şi într-un zâmbet dinţii însângeraţi.

De data asta Hurwood fu acela care tremură, iar Friend îşi îndreptă mâna liberă către vrăjitorul mai vârstnic – şi o minge de foc, de un alb strălucitor chiar şi sub cerul fără nori al amiezii, se năpusti drept spre Hurwood, trecând prin tachelajul elastic.

Ciungul pară cu un gest biciuitor, şi globul în flăcări ricoşă coborând către *Jenny*, unde îl întâmpinară strigăte de panică; iar Hurwood căzu, ajungând cu jumătate de metru mai jos, după care se redresă cu o smucitură, scânci şi-şi întinse mâna către fiica sa, aflată de cealaltă parte a punţii superioare din centru, de unde se înălţa încet către adversarul lui. Nu se mai zărea nici un foc pâlpâind în jurul lui Friend, care rânjea şi-şi umfla triumfător pieptul, părând un balon grotesc, umplut cu aer cald şi împodobit cu panglici.

Tânărul vrăjitor respiră adânc, se lăsă pe spate şi-şi întinse braţele în ambele părţi.

Apoi, în ciuda vântului puternic, aerul se umplu de mirosul respingător al unui vas de fier pus gol pe foc, şi corabia era din nou *Charlotte Bailey*, bondoacă, cu punţile ei numeroase, cu marinarii englezi şi spanioli nu doar având din nou substanţă, ci chiar părând vii – obraji rumeni, braţe bronzate, ochi licărind strălucitori, şi Friend lumina pur şi simplu cerul, scânteind, ca un soare în formă de om...

Leo Friend ştia că ajunsese aproape de înţelegerea deplină; se afla chiar în pragul naturii divine – şi asta fără ajutorul nimănui, fără să se folosească de nimic altceva în afara propriilor mijloace! Acum putea să înţeleagă că aşa trebuia să fie. Trebuia s-o faci tu însuţi, altminteri nu se întâmpla; iar ca să-l înfrângă pe Benjamin Hurwood, trebuia s-o facă, şi asta imediat.

Dar, pentru a fi Dumnezeu – ceea ce însemna, firesţe, să fi fost Dumnezeu tot timpul – trebuia să justifice toate întâmplările din

trecutul său, să-şi definească fiecare acţiune în termeni compatibili cu divinitatea... era cazul să dispară toate incidentele prea jenante ca să şi le aducă aminte. Cu o rapiditate supraumană, luă anii unul după altul, trecându-şi în revistă comportamentul de care-şi amintea – animalele de casă chinuite, răutatea cu care-şi tratase partenerii de joacă, bomboanele otrăvite lăsate în apropierea şcolilor şi a azilurilor pentru săraci – şi reuşi să privească totul în faţă, să incorporeze totul în divinitate, până la ultima fărâmă, şi se simţi devenind de o putere colosală, pe măsură ce înflorea, ajungând tot mai aproape şi mai aproape de acea mulţumire de sine perfectă pe care avea să i-o aducă omnipotenţa...

Şi, în final, cu Hurwood realmente înfrânt, nu-i mai rămase decât un singur incident din întreaga sa viaţă care trebuia să fie sanctificat prin scoaterea în afara realităţii murdare... dar era cea mai chinuitoare şi mai traumatică experienţă prin care trecuse vreodată şi îi era extrem de greu s-o înfrunte... şi totuşi, stând suspendat în aer deasupra corăbiei, faţă în faţă cu duşmanul zdrobit şi privindu-şi trofeul ce se înălţa din cabina sfărâmată de dedesubt, îşi impuse s-o retrăiască.

Avea cincisprezece ani şi stătea în picioare alături de biblioteca din dormitorul lui dezordonat, urât mirositor... nu, în dormitorul lui elegant, parfumat de aroma de iasomie ce pătrundea prin ferestrele deschise, de mireasma pielii fine în care erau legate cărţile... aşa fusese *întotdeauna*, nu fusese *niciodată* o cameră sărăcăcioasă, urâtă şi murdară – şi mama lui deschise uşa şi intră. O văzu numai o clipă ca pe o femeie bătrână, trudită, grasă, căruntă, într-o rochie neagră, ca un sac – apoi deveni o femeie frumoasă, înaltă, într-un capot de mătase imprimată, cu un decolteu adânc... El descoperise magia cu şapte ani înainte, se ţinuse de atunci de ea cu sârguinţă, iar acum voia să-i împărtăşească bogăţia minţii sale singurei persoane care apreciase vreodată mintea aceea...

Se îndreptă spre ea şi o sărută...

Dar scena începea să-i scape de sub control, ea era din nou femeia bondoacă şi bătrână, care tocmai venise să-i schimbe aşternuturile patului, şi dormitorul era din nou camera soioasă, iar el

era un băiat gras, luat prin surprindere, întrerupt în mijlocul uneia dintre desfătările sale solitare, şi o săruta, ameţit, fiindcă în delirul care-i accelera bătăile inimii, înţelesese greşit motivul vizitei ei...

— Oh, mami, gâfâia el, noi doi putem stăpâni lumea, stăpânesc magia, pot face o mulţime de chestii...

Cu un efort imens, o sili să redevină femeia în capot frumos, sili încăperea să se extindă din nou la dimensiunile sale princiare... şi o făcu exact la timp, fiindcă ştia că tatăl lui, soţul mamei, urma să intre în cameră şi se îndoia că era în stare să retrăiască scena exact aşa cum se întâmplase.

Ei bine, îşi spuse, nesigur, *eu crez aici realitatea. Peste câteva minute, amintirea aia de nesuportat nu va mai fi ceea ce s-a petrecut de fapt.*

Pe scări răsunară paşi grei, urcând. Friend se concentră şi zgomotul paşilor scăzu în intensitate, până când se păru că pe trepte urca un copil. Pe palierul de dedesubt era o lampă, şi o umbră imensă, ţepoasă, întunecă deschiderea uşii şi începu să distrugă camera... dar Friend se strădui din nou, făcând-o insignifiantă – în prag creştea acum o umbră piezişă şi subţire, palidă, de parcă obiectul care-o arunca n-ar fi fost solid.

În încăpere intră, târşindu-şi picioarele, un omuleţ ca un şobolan în două picioare, în pantaloni lăbărţaţi, evident nereprezentând vreun pericol pentru cineva, în ciuda privirii sale chiorâşe şi a frunţii încruntate.

— *Ce se...*, începu creatura, tunând cu voce asurzitoare, dar Friend se concentră iarăşi şi vocea ieşi dintre buze distonantă şi iritată:

— Ce se petrece-aici?

Respiraţia îi duhnea a alcool şi a tutun. Creatura-tată traversă dalele podelei cu o fanfaronadă ridicolă şi, în *acea* versiune a realităţii, nu-i trase decât o palmă uşoară, tremurătoare.

Mama se întoarse spre intrus şi o simplă privire de-a ei îl făcu pe specimenul nebărbierit să se retragă de lângă băiat.

— Animal ignorant, îi spuse, pe un ton blând, şi vocea ei joasă şi melodioasă reverberă pereţii lambrisaţi, contopindu-se susurul fântânilor şi cu clinchetele întâmplătoare ale clopoţeilor de vânt de

afară. Făptură plămădită din murdărie, sudoare şi unelte de muncă. Frumuseţea şi strălucirea inteligenţei sunt dincolo de percepţiile tale josnice. Pleacă.

Creatura se retrase către uşă împleticindu-se derutată, cu propria duhoare pierzându-şi treptat puterea, cu toate că bucăţele din haina sa neagră, prost croită, şi din ghetele de piele se exfoliau, căzând ca să strice dalele podelei.

Hurwood căzu cu încă treizeci de centimetri mai jos; acum era aproape la nivelul punţii. Transpiraţia îi lipea de frunte părul alb şi respira convulsiv, hârşâit. Ţinea ochii închişi – dar unul i se întredeschise pentru o clipă, o simplă crăpătură în care părea să fie o lucire vicleană, de triumf aproape perfect ascuns.

Asta călcă pe nervii lui Friend, al cărui control slăbi pentru o clipă; şi, în dormitorul din amintire, tatăl începu să crească şi să se îndepărteze mai încet. Camera decădea, recăpătându-şi înfăţişarea iniţială şi mama lui se bâlbâia:

— De ce l-ai lovit pe Leo, îl baţi mereu..., şi tatăl începu să se întoarcă spre ei.

Sus, deasupra punţii pupa, Friend îşi încleştă pumnii strălucitori şi îşi folosi toată puterea voinţei; şi, încet, tatăl fu silit să se micşoreze iarăşi, lambriurile apărură, măcar vag, pe pereţi...

Pe urmă Hurwood încetă să s-o mai facă pe învinsul, şi râse pe faţă, şi lovi.

Şi tatăl lui Friend, deşi încă tot cu spatele către el, crescu până ce pragul de sus al uşii ajunse aproape prea scund şi prea îngust pentru el şi, când se întoarse, avea chipul rânjitor al lui Hurwood şi îşi deschise gura, asaltând timpanele lui Friend cu fraza pe care se străduise el cu disperare s-o decupeze din realitate:

— Ce-i faci maică-tii, monstru mic? Iote-te, din pricina ta a borât pe podele!

Gemând cu o spaimă cumplită, Leo Friend se întoarse spre mama lui, dar ea se deteriorase în clipele scurse de când o privise ultima oară, acum era ceva asemănător cu un câine gras, fără blană, îndepărtându-se de el de-a-ndăratelea, în patru labe, cu pântecele tresăltându-i când îşi vărsa pe podeaua murdară organele interne...

Camera nu numai că involuase către înfățișarea ei sărăcăcioasă de la început, dar devenea din ce în ce mai întunecoasă, cu aerul tot mai stătut. Friend încercă să scape din ea, să se întoarcă în aerul curat al mării şi pe *Charlotte Bailey*, sau măcar pe *Guralivul Carmichael*, dar nu izbuti să găsească nici o cale de ieşire.

— Ai dat gata totul prea repede, spuse creatura înfiorătoare, în care se contopeau tatăl lui şi Hurwood şi orice alt adult puternic care-l mai disprețuise vreodată – apoi, în timp ce încăperea cădea într-o beznă desăvârşită, dădu buzna înăuntru, pregătindu-se să-l devoreze.

Un tunet zdruncină văzduhul, nu doar asurzindu-l pe Shandy, care tocmai se ridicase în picioare, ci făcându-l şi să se clatine, aşa că fu nevoit să se-agațe de-o parâmă a greementului ca să nu cadă, iar când aruncă o privire în jur, sufocat de duhoarea de metal, acum de două ori mai puternică, văzu că vasul redevenise vechiul şi familiarul *Carmichael*, iar luptătorii înviați din morți nu mai erau decât nişte umbre palide. Brațele care-i atârnau de haină dispăruseră.

Se uită în sus. Beth Hurwood atârna nemişcată în aer, la şase metri deasupra punții pupa, însă Friend se înălța în mare viteză şi, cu toate că acum strălucea mai puternic decât oricând, aproape prea tare ca să poată fi privit, dădea din mâini cu disperare, ca un om atacat de viespi şi, cu tot țiuitul din propriile urechi, Shandy îl auzea urlând. În cele din urmă, cu mult deasupra, o strălucire lăsă în urmă un punct roşu ce se încăpățâna să rămână în fața ochilor lui Shandy indiferent în ce parte s-ar fi uitat, şi cerul se umplu de o cenuşă albă, fină.

Beth Hurwood coborî foarte încet înapoi, în cabină, şi o parte dintre scândurile care fuseseră smulse alunecară la locurile lor, lipindu-se peste golurile cu margini zdrențuite. Fantomele marinarilor spanioli şi englezi, acum aproape imposibil de desluşit, plutiră într-o parte şi într-alta de-a lungul punții, către bălțile de sânge din jurul piraților de pe *Jenny* care fuseseră ucişi şi, cu toate că, pe moment, părură să-şi continue existența hrănindu-se cu acel sânge, o parte din cenuşa care fusese Leo Friend se învârteji fără zgomot pe deasupra punții, otrăvindu-i.

Un morman de lemn sfărâmat continuă să se mişte chiar şi după ce scândurile animate se îndepărtaseră, devenind gratii ale cuştii lui Beth, şi, în cele din urmă, de dedesubt ieşiră târâş două siluete umane însângerate. Shandy dădu să strige, întâmpinându-le cu încântare – apoi observă capul spart şi golit al uneia şi scobitura rămasă în locul pieptului celeilalte. Iar când le privi ochii, nu-l surprinse golul din adâncurile lor.

Alături de el, cadavrul domnului Bird se săltă cu trudă în picioare şi îşi târşi tălpile către scripeţii care controlau vela mare; celelalte leşuri i se alăturară unul câte unul şi, când se strânseră toate laolaltă, reuşind cumva să pară în expectativă în ciuda feţelor moarte, Shandy numără paisprezece.

— Nu şi Davies, spuse, cu voce îngroşată, văzându-l stând printre ele şi dându-şi pentru prima oară seama că prietenul lui fusese ucis. Nu şi Davies.

Hurwood se apropie plutind pe deasupra pânzelor, viră ca o pasăre imensă pe deasupra capetelor lui Shandy şi ale celorlalţi supravieţuitori extenuaţi şi ateriză pe puntea pupa, alături de gaura acum parţial astupată cu scânduri. Se uită pentru câteva clipe în jos, la Shandy, fără nici o expresie, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, îi spuse. N-am un echipaj destul de mare ca să-mi pot permite să-l cruţ. Acum plecaţi de pe corabia mea.

Shandy se uită spre *Jenny*, căreia i se vedeau catargul şi pânzele pârjolite, tresăltând deasupra balustradei de la babord. Din fumul care se înălţase în aer imediat după căderea globului de foc pe vas se mai zăreau doar câteva smocuri şi câteva şuviţe – era limpede că oamenii rămaşi la bord reuşiseră să stingă focul.

Cei vreo douăzeci de piraţi în viaţă de pe puntea lui *Carmichael*, dintre care mulţi răniţi şi plini de sânge, se uitară la Shandy.

El dădu din cap.

— Înapoi, la bordul lui *Jenny*, le spuse, încercând să nu lase amărăciunea sufocantă pe care-o simţea să-i răzbată în glas. Vin şi eu într-o clipă.

În vreme ce oamenii lui traversau puntea, târşindu-şi picioarele şi şchiopătând către locul unde încă mai atârnau de balustrada şi

de greementul lui *Carmichael* ghearele de pisică aruncate de pe slup, Shandy răsuflă adânc şi, ştiind că era inutil şi i-ar fi putut fi fatal, o porni totuşi cu hotărâre către cabina dărăpănată în care se afla Beth.

Hurwood se mulţimi să zâmbească uşor în timp ce-l privea apropiindu-se.

Shandy se opri în faţa uşii zăvorâte în care bătu, simţindu-se în acelaşi timp ridicol, înspăimântat şi hotărât.

— Beth, spuse, cu voce limpede. Sunt Jack Shandy – adică John Chandagnac. Numele îi suna deja nefiresc. Vino cu mine şi-ţi promit că te duc direct în cel mai apropiat port civilizat.

— Cum aş putea, veni, prin uşa deformată, vocea surprinzător de calmă a lui Beth, să am încredere într-un om care-a ucis un ofiţer de marină ca să salveze nişte criminali de consecinţele faptelor lor şi care mi-a ţinut apoi un cuţit la gât, ca să mă despartă de propriul meu tată?

El îşi îndepărtă de pe frunte o şuviţă răzleaţă din părul ţepăn de sare şi se uită cu coada ochiului la Hurwood – care-i zâmbi şi ridică din umeri cu compătimire prefăcută.

— Căpitanul din Marină, răspunse Shandy, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze vocea egală, era pe punctul de a-l omorî pe Davies... de a-l ucide fără judecată. N-am avut de ales. Iar tatăl tău... Tăcu pentru o clipă, disperat, apoi se sili să continue, descotorosindu-se de cuvinte aşa cum îşi aruncă peste bord tunurile şi butoaiele echipajul unui vas care se scufundă. Tatăl tău are de gând să-ţi scoată sufletul din trup, ca să-l poată înlocui cu al mamei tale.

Din cabină nu veni nici un răspuns.

— Acum te rog să pleci de pe corabia mea, spuse curtenitor Hurwood.

Shandy se repezi în schimb la zăvorul uşii – şi o clipă mai târziu se pomeni suspendat în aer, înălţându-se şi îndepărtându-se de uşa cabinei. Făcu ochii mari, apoi îi strânse cu putere, iar când îi redeschise, aruncând încordat o privire, tot trupul îi era ţepăn, pradă unei ameţeli de necontrolat.

După ce trecu dincolo de copastia lui *Carmichael* şi ajunse să atârne la zece metri deasupra apei, în faţa provei înnegrite de fum a lui *Jenny*, se simţi eliberat şi, preţ de o clipă îndelungată, căzu prin aer ca un pietroi, înainte de a se afunda în apa rece.

Îşi croi drum spre suprafaţă lovind apa cu mâinile şi cu picioarele, apoi înotă obosit către Jenny, de unde se întinseră spre el braţe musculoase, săltându-l la bord.

— Asta-i vrăjitorie împuţită, căp'tane, îi spuse Skank, când se afla în siguranţă, la bord, sprijinit de catarg şi respirând adânc în vreme ce pe punte, în jurul cizmelor sale, se lăţea o băltoacă de apă sărată. Suntem norocoşi c-am putut pleca, chiar suntem.

Shandy nu-şi arătă surprinderea fiindcă fusese numit căpitan. La urma urmelor, Davies murise, iar el îi fusese secund.

— Cred că ai dreptate, murmură.

— Mă bucur cu siguranţă că eşti teafăr, Jack, îl asigură Venner cu un zâmbet larg, care nu-i masca răceala din ochii cenuşii.

Ultimii doi piraţi desprinseră ghearele de pisică, apoi săriră în apă şi ajunseră curând la bordul lui *Jenny*, unde cerură rom.

— Da, daţi-le rom, încuviinţă Shandy, îndepărtându-şi din nou şuviţa rebelă de pe frunte şi gândindu-se că trebuia să-şi dea părul pe spate şi că la coada lui gudronată aveau să se adauge vreo trei-patru centimetri. Cât de grav a fost avariată *Jenny*?

— Păi, zise Skank cu înţelepciune, nu era într-o formă prea grozavă nici înainte de globul ăla de foc. Ar trebuie să ne poată duce cu uşurinţă înapoi, pe Noua Providenţă – în linie dreaptă, fără să schimbăm cursul.

— Noua Providenţă, spuse Shandy.

Se uită în sus şi văzu cadavrul domnului Bird urcându-se pe sarturile lui *Carmichael*. Trupul păşi pe grandeea aflată chiar sub verga ce susţinea vela mare şi începu să desfăşoare pânza cu o precizie de ceasornic, în timp ce, sub el, mâini din ce în ce mai reci se ocupau de fungi. Vântul umflă pânzele, scotele trecură scârţâind prin scripeţi şi, la început cu încetineală, corabia mai mare se îndepărtă de *Jenny*.

— Noua Providență, repetă, gânditor, proaspătul căpitan al slupului.

Iar în cabina de pe *Carmichael* vraja eliberă în sfârşit gâtlejul lui Beth Hurwood şi ea rosti pe nerăsuflate:

— Te cred, John! Da... Da, o să vin cu tine! Ia-mă de-aici, *te rog*!

Însă *Jenny* nu mai era decât o pânză decolorată, o pată zdrențuită pe suprafața scânteietoare a mării, la jumătatea distanței către orizont, şi, în afară de ale tatălui ei, singurele urechi care-i auzeau vorbele erau ale piraților morți din noul echipaj al *Guralivului Carmichael*.

CARTEA A TREIA

„Cât e ceasul?"
Douăsprezece fără un sfert,
Și mâine e ziua Judecății de Apoi.
T.L. Beddoes

Capitolul nouăsprezece

Barca se opri cu o legănare în apa puțin adâncă și coborâră șase bărbați. Uitându-se cu atenție în jos, către ei, din spatele trunchiului unui sânger de pe culmea dealului nisipos care-i apăra focul de tabără de vântul rece dinspre țărm, Bonnett zâmbi ușurat când le recunoscu șeful: era William Rhett, același colonel din armata engleză care-l capturase cu ceva mai mult de o lună în urmă și care se afla fără nici o îndoială acolo ca să-l prindă iarăși, după recenta lui evadare din clădirea gărzii din Charles Town, care servea și drept închisoare.

Slavă Domnului, se gândi Bonnett, *sunt pe punctul de a fi din nou închis; de fapt, dacă sunt foarte norocos, aș putea fi ucis azi.*

Se răsuci grăbit pe călcâie și coborî obosit în partea opusă a dealului, înainte de a veni după el vreunul dintre însoțitori și de a observa grupul atacatorilor; și se strădui să-și calmeze excitarea, fiindcă negrul îi putea simți stările de spirit cu aproape la fel de multă ușurință ca Barbă Neagră.

Îi găsi pe toți trei stând în jurul focului, indianul și negrul într-o parte, iar David Herriot în cealaltă.

— Ei, David, spuse, dându-și silința să pară entuziasmat, vremea se îmbunătățește cu siguranță. Îmi imaginez că ești nerăbdător să pleci de pe insula asta blestemată și s-ajungi pe-o altă corabie, eh?

Herriot, care fusese pentru Bonnett un navigator șef docil din ziua lansării la apă a vasului *Răzbunarea* și până în ceea a capturării

acestuia de către colonelul Rhett, pe fluviul Cape Fear, se mulțumi să ridice din umeri. Buna dispoziție copilărească adusă de evadarea lor din Charles Town începuse să i se transforme într-o teamă superstițioasă când vremea inexplicabil de rea îi silise să-și caute adăpost acolo, pe insula Sullivan, iar după ce li se alăturaseră indianul și negru căzuse într-o letargie ursuză.

Pe indian și pe negru îi găsiseră pur și simplu cu o săptămână în urmă, stând într-o bună dimineață alături de cortul lui Bonnett, în picioare, și, fără nici o introducere, cei doi îi întâmpinaseră pe evadați spunându-le pe nume și le explicaseră că erau acolo ca să-i ajute să-și facă rost de o altă corabie. Bonnett credea că îl văzuse pe indian la bordul *Răzbunării Reginei Anna* în mai, când terorizase Barbă Neagră Charles Town ca să obțină planta medicinală alungătoare de stafii, iar gingiile negrului erau tot atât de albe ca dinții lui, semn că făcea parte din rândurile *bocor*-ilor. Herriot cel sărac cu duhul înțelese tot atât de limpede ca Bonnett că Barbă Neagră le dăduse de urmă.

Pentru aproape o lună și jumătate după înfiorătoarea călătorie către inima uscatului, la Fântâna Tinereții, Bonnett nu avusese absolut nici un fel de control asupra propriilor acțiuni. *Răzbunarea* însoțise *Răzbunarea Reginei Anne* în nord, către Virginia, și, cu toate că ordinele date marinarilor ieșiseră din gura lui Bonnett, cel care le rostise fusese Barbă Neagră. Acționând ca un somnambul, Bonnett se pomenise primind Iertarea Regală de la Eden, guvernatorul Calorinei de Nord, și făcând aranjamentele necesare ca să poată naviga către sud, întorcându-se acasă, în Barbados, unde trebuia să-și reia, în cea mai mare măsură posibilă, rolul de plantator bogat din înalta societate. Barbă Neagră plănuia, firește, să se lase ucis ca să poată reveni într-un nou trup și intuia, evident, că un gentleman – sau un fost gentleman – bogat, pe care să-l manevreze ca pe o marionetă pe insula aceea tot atât de bogată, i-ar fi fost de folos.

După ce fusese amnistiat, Bonnett începuse să-și recapete controlul propriilor acțiuni; după toate aparențele, Barbă Neagră presupunea că reîntoarcerea la vechiul său stil de viață era tot ce-și dorea mai mult pe lume, așa că nu mai făcea eforturi deosebite ca să-l oblige să coopereze.

Însă Bonnett se temea de întoarcerea în Barbados mai mult decât de moarte. În timpul anilor petrecuți acolo fusese un cetățean respectat – un maior retras din armată şi un plantator bogat – aşa că nu suporta să se întoarcă în calitate de fost pirat, aflat încă în libertate fiindcă alese să se-ascundă sub fustele amnistiei oferite de rege. Iar speranța că pe o insulă atât de îndepărtată nu se ştia nimic despre cariera lui pirateresc i se făcuse țăndări la numai câteva zile după îmbarcare, fiindcă a doua corabie pe care o capturase fusese *Turbet*... un vas din Barbados. Ştiuse, chiar şi la vremea aceea, că ar fi trebuit să ucidă pe toată lumea de la bord, ca să nu existe martori, dar nu avuse inima să dea un astfel de ordin... şi, în plus, David Herriot n-ar fi stat niciodată cu brațele încrucişate în timp ce erau uciși oameni alături de care navigase o viață.

Iar ideea de a-şi revedea soția aproape că-l făcea să leşine. Femeia fusese o cotoroanță cu gura spurcată chiar dinainte de plecarea – nu din proprie voință! – în croaziera lui criminală, cu strigătele ei, de care îşi amintea mult prea bine, răsunându-i în urechi:

— Ia-ți labele de pe mine, brută băloasă! Porc nenorocit!

Fugise întotdeauna din casă, din propria lui casă, tremurând de dorința de a ucide sau de a se sinucide... sau de a le face pe amândouă.

Însă reîntoarcerea în Barbados şi alături de ea era ceea ce îi rezerva viitorul... dacă nu reuşea să strice planurile lui Barbă Neagră în privința asta. Aşa că, pe paisprezece septembrie, îl trimisese pe Herriot în oraş, să adune cât de mulți membri ai echipajului său inițial putea găsi – nu voia pe nimeni care navigase cu Barbă Neagră şi cu Davies – şi să-i aducă la bordul *Răzbunării*. Corabia nu era o pradă pirateresc – plătise pentru fiecare scândură şi pentru fiecare metru de tachelaj – aşa că autoritățile portuare nu avuseseră nimic de obiectat când o luase pentru o croazieră. Imediat ce ieşiseră din port, îşi pusese oamenii să răzuiască numele *Răzbunarea* de pe cadrul pupei pentru a-l înlocui cu *Magnificul Iacob*.

După care trecuse la încălcarea condițiilor amnistierii, cât mai pe deplin şi cât mai repede cu putință. Înainte de a apune soarele acelei zile de miercuri, capturase o corabie, la care se alăturaseră,

în următoarele zece zile, alte unsprezece. Prada era minoră – tutun, carne de porc, ace de păr şi de cusut – dar demonstra că se reapucase de piraterie. Le spusese echipajelor vaselor jefuite că era căpitanul Thomas, fiindcă nu voia ca vestea despre reluarea îndeletnicirii sale anterioare să ajungă la urechile lui Barbă Neagră înainte de ajunge el însuşi, în siguranţă, într-un loc unde piratul-rege n-ar mai fi avut nici o putere asupra lui.

Pentru a-şi atinge *ţelul*, se hotărî să fure chiar scenariul prin care dorea Barbă Neagră să-şi simuleze înfrângerea – aflându-se pe de-a-ntregul sub controlul lui, Bonnett fusese sigura persoană în prezenţa căreia cutezase piratul-rege să-şi pună în discuţie planul – dar fostul maior voia să-l întrebuinţeze cu un scop mult mai umil; fiindcă, în timp ce Barbă Neagră intenţiona să-l folosească drept piatră de pavaj pe drumul către nemurire, Bonnett nu spera decât să-şi găsească o moarte rapidă, sau, dacă asta nu-i reuşea, să fie în final spânzurat departe de Barbados.

Navigase în susul fluviului Cape Fear, aparent cu intenţia de a-l canarisi pe *Magnificul Iacob* pentru reparaţii – dar se asigurase că atât căpitanul cât şi echipajul ultimei nave capturate văzuseră, înainte de a fi eliberaţi, ce loc de ancorare îşi alesese.

Vânătorii de piraţi ai guvernatorului, sub comanda colonelului Rhett, sosiseră îndatoritori la gura fluviului în seara zilei de douăzeci şi şase; iar Bonnett avusese grijă ca simularea încercării sale de evadare să se petreacă în următoarea dimineaţă, la ora refluxului. Deşi Herriot se holbase, uluit de ineficienţa ultimelor sale câteva ordine, Bonnett reuşise să facă vasul să eşueze, într-o poziţie din care era imposibil să poarte o luptă cu şanse de succes. Şi, în ultima clipă, încercase să-şi detoneze propriile butoaie cu pulbere, ceea ce i-ar fi împrăştiat rămăşiţele de-a latul peisajului mlăştinos, alături de ale majorităţii echipajului, însă fusese oprit înainte de a apuca să aprindă fitilul.

Urmase călătoria înapoi, către Charles Town – în lanţuri. Echipajul fusese închis imediat în casa de întrunire a anabaptiştilor, în colţul din extremitatea sudică oraşului, sub paza unei întregi companii de miliţie... însă Bonnett şi Herriot fuseseră ţinuţi în

postul de gardă aflat la sud de localitate, pe malul râului Ashley, păziți de doar de doi gardieni.

Într-o seară, la două săptămâni după sosirea lor în locul acela, ambii paznici plecaseră în oraş, pentru cină, exact în acelaşi timp... iar încuietoarea uşii se dovedise a fi atât de ruginită încât o lovitură dată cu toată forța umărului făcuse praf zăvorul. Nici măcar Bonnett nu-şi dorise vreodată cu adevărat să suporte umilința unui proces şi a unei execuții publice, aşa că, entuziasmați de ceea ce părea un noroc neaşteptat, el şi Herriot se strecuraseră afară, furaseră o barcă şi vâsliseră spre est, trecând pe lângă Fortul Johnson şi îndreptându-se spre drept spre ieşirea din port.

Pe urmă se stricase vremea, cu vânt, cu ploaie şi cu valuri puternice, şi fuseseră nevoiți să acosteze pe insula Sullivan, aflată chiar în afara portului, către nord; şi amândoi începuseră, prea târziu, să se întrebe neliniştiți dacă evadarea lor fusese cu adevărat o simplă întâmplare norocoasă.

Vremea nu se îmbunătățise. Cei doi fugari izbutiseră să-şi încropească un cort din pânza bărcii şi trăiseră două săptămâni hrănindu-se cu plătică şi cu broaşte țestoase, gătite pe un foc ascuns cu mare grijă. Bonnett sperase că puținul fum, împrăştiat de vânt, avea să treacă neobservat pe fundalul cerului în permanență cenuşiu. Era evident că nu fusese aşa.

Bonnett rupse o frunză în formă de evantai din cel mai apropiat dintre omniprezenții palmieri şi o aruncă în foc; frunza începu să pocnească şi să se răsucească şi el speră că sunetele pe care le scotea aveau să acopere zgomotele făcute de colonelul Rhett şi de oamenii lui în timp ce urcau pe furiş panta dinspre mare a dealului.

— Da, continuă, cu voce sonoră, o să ne priască amândurora să plecăm de pe insula asta. Sunt gata să ies în larg şi să capturez alte corăbii – şi am învățat din greşelile mele! Nu mai las niciodată pe cineva în viață, ca să depună mărturie împotriva mea.

Spera că grupul lui Rhett îl auzea mărturisindu-şi punctul de vedere.

— Violați femeile, împușcați bărbații și aruncați-i pe toți peste bord, la rechini!

Herriot părea încă și mai nefericit, iar *bocor*-ul se uita la Bonnett cu o suspiciune nemascată.

— Ce faci? întrebă negrul.

Mai mult decât în alertă din cauza depărtării de *loa*-ii protectori din Caraibe, își ridică mâna și lăsă vântul să-i treacă printre degete.

Unde ești, Rhett? se gândi Bonnett cu disperare și cu expresia veselă a feței începând să pălească. *Ai ajuns pe poziție? Cu armele încărcate, pregătite, pe linia de ochire?*

Indianul se ridică și mătură luminișul cu privirea.

— Da, i se adresă el negrului, aici există interese ascunse.

Degetele *bocor*-ului continuau să fluture, dar mâna lui arăta către panta dinspre mare a dealului.

— Sunt... alții! În apropiere! Se întoarse spre indian. Vrajă protectoare! Acum!

Mâna indianului se repezi spre punga împodobită atârnată de centura sa...

— *Foc!* strigă Bonnett.

O duzină de explozii aproape simultane cutremurară aerul, nisipul sări în sus în întreg luminișul și focul azvârli în văzduh o trombă de scântei. Din vârful pantei se auzeau strigând mai multe voci, dar Bonnett nu înțelegea nici unul dintre cuvintele lor. Își întoarse încet capul și se uită în jur.

Indianul stătea pe nisipul greblat de gloanțe, ținându-se de coapsa sfâșiată, plină de sânge, iar *bocor*-ul își privea încruntat mâna dreaptă, aproape fără degete, strângându-i încheietura în mâna stângă.

David Herriot era întins pe spate, holbându-se la cer; avea o gaură imensă în mijlocul feței; iar sângele conturase aproape un întreg halo întunecat pe nisipul din jurul capului său.

Adio, David, se gândi Bonnett. *Mă bucur că ți-am putut oferi măcar atât.*

Colonelul Rhett şi oamenii lui alergau şi alunecau în josul dealului, având grijă să-şi îndrepte pistoalele încărcate către bărbaţii din jurul focului. Lui Bonnett îi trecu prin minte că el unul nu fusese lovit de nici unul dintre gloanţele trase în luminiş.

Ceea ce însemna că avea să trăiască... să treacă printr-un proces public şi să le ofere cetăţenilor din Charles Town – precum şi tuturor indienilor, marinarilor şi vânătorilor de animale cu blană care aveau să se afle în oraş – o distracţie morbidă, spectacolul dat de el însuşi preţ de câteva minute lungi, zbătându-se şi strâmbându-se şi pierzându-şi în faţa tuturor controlul băşicii udului şi al intestinelor, în timp ce avea să se legene, atârnat de gât la capătul unei frânghii.

Se cutremură şi se întrebă dacă era prea târziu să-i provoace pe oamenii lui Rhett să-l ucidă acolo şi atunci.

Era. Rhett însuşi veni în lângă el, îi smuci braţele către spate şi se grăbi să-i lege încheieturile cu o sfoară rezistentă.

— Bună ziua, maior Bonnett, îi spuse, cu răceală.

Tremurul îi dispăruse, şi Bonnett descoperi că era în stare să se relaxeze. Îşi ridică privirea şi îşi îndreptă umerii, aşa cum se cădea s-o facă un fost maior. *Ei bine,* se gândi, *o să mor fără onoare, dar cel puţin şi fără nici o datorie remarcabilă. Merit moartea care mi se pregăteşte. Nu pentru piraterie, fiindcă nu m-am îndeletnicit niciodată cu asta cu voia mea; iar acum nu trebuie să mă mai amăgesc singur în nici o privinţă.*

— Bună ziua, colonele Rhett, răspunse el.

— Legaţi-i pe negru şi pe indian, le ceru Rhett oamenilor săi, şi duceţi-i în pas alergător în barcă. Împungeţi-i cu vârful cuţitului dacă nu se mişcă repede. Pe urmă îl îmbrânci pe Bonnett. E valabil şi pentru tine.

Bonnett înaintă cu paşi mari în susul pantei, către cerul cenuşiu. Aproape că zâmbea. *Nu,* îşi spuse, *n-o să mai pretind faţă de mine însumi c-am fost drogat când am omorât-o pe bătaie pe sărmana curvă care-a imitat-o atât de convingător pe nevastă-mea. Acum, când sunt, din indiferent ce raţiuni greşite, chemat să ispăşesc o crimă oribilă, pot cel puţin să fiu bucuros că au găsit un om care a săvârşit una.*

Se gândi la Barbă Neagră.

— Nu mă mai lăsa să evadez din nou, ai înțeles? îi strigă lui Rhett. Închide-mă într-un loc de unde nu pot fi scos și pune-mi paznici vigilenți!

— Nici o grijă, răspunse colonelul.

Capitolul douăzeci

Când rozul palid a zorilor de dincolo de insula Ocracoke deveni destul de strălucitor ca să spulbere pâcla întunecoasă de intrarea golfului, Barbă Neagră chicoti încetişor la vederea pânzelor celor două slupuri ale Marinei Militare, încă ancorate acolo unde se aflaseră la apusul soarelui. Piratul uriaş dădu peste cap ultima sticlă cu rom şi, după ce o goli, o flutură înspre Richards.

— Uite încă una pentru Miller, spuse el. O să i-o duc eu.

Inspiră adânc, savurând amestecul de aer rece din zori şi vapori de rom, şi i se păru că aerul acela era încordat – când îl respirai era ca şi cum ai fi atins o grindă de lemn îndoită, pe care n-o mai despărţea de punctul unde s-ar fi rupt în două decât grosimea unei jumătăţi de fir de păr.

Deşi n-avea chef de ele, se sili să mestece şi să înghită încă o gură de biluţe din zahăr şi cacao şi simţi că se îneca, dar reuşi să le facă să-i alunece pe gât. *Ar trebui să fie de-ajuns,* îşi spuse; *probabil că-n lume nu mai există nimeni care să fi băut vreodată atâta rom şi să fi mâncat atâtea afurisite de bomboane ca mine în noaptea asta. Sunt sigur că nu mi-a mai rămas nici o picătură de sânge neîmbibată cu zahăr şi alcool.*

— Încă ne mai putem strecura către est, căpitane, spuse nervos Richards. Fluxul e încă destul de înalt ca să putem trece de bancurile de nisip cu slupul ăsta.

Barbă Neagră se întinse.

— Şi să ne-abandonăm prada? întrebă el, arătând cu o zvâcnire de a degetului mare câte un slup cumva mai lat, ancorat la treizeci de metri distanţă de tribord, pe care-l capturaseră cu o zi în urmă. Nu. Ne descurcăm cu băieţii ăştia din Marină.

Richards continuă să se-ncrunte, îngrijorat, dar nu se mai aventură să obiecteze. Barbă Neagră rânji în timp ce o pornea spre provă, către scara ce ducea spre puntea tunurilor. *S-ar părea*, medită el, *că glonţul ăla pe care l-am tras în Israel Hands a rezolvat două probleme. I-am făcut pe ceilalţi să se teamă de-o ceartă cu mine.*

Rânjetul i se transformă mai degrabă expresie îndurerată – sau într-una vlăguită, care-ar fi putut trece drept o tristeţe prefăcută – când îşi aduse aminte de întrunirea care avuse loc cu două nopţi înainte în cabina lui minusculă. Auziseră de la Tobias Knight, colectorul de taxe vamale, că Spotswood, guvernatorul Virginei, aflase că Barbă Neagră zăbovea în locul acela şi începuse să organizeze un soi de expediţie pentru capturarea lui. Israel Hands începuse imediat să facă planuri de abandonare a ancorajului din golful Ocracoke.

Barbă Neagră se aplecase în faţă, păstrându-şi faţa luminată de lampă lipsită de expresie, şi reumpluse numeroasele căni de pe masa negeluită.

— Tu eşti ăla care hotărăşte ce-avem de făcut, Israel? îl întrebase.

— Dacă nu reuşeşti s-o faci tu, Ed, atunci da, hotărăsc eu, răspunsese vesel Hands.

Cei doi navigaseră împreună încă de pe vremea proprietarilor de corăbii angajaţi pe cont propriu în război, şi apoi ca piraţi, sub comanda bătrânului amiral *buccaner* Ben Hornigold, aşa că Israel Hands cuteza să se poarte cu Barbă Neagră cu mai multă familiaritate decât oricine altcineva.

— De ce? Vrei să rămâi şi să-ncerci să te lupţi de pe *Aventura*? Lovise dispreţuitor cu palma în cel mai apropiat perete şi în plafonul scund. Nu e decât o blestemăţie de slup, omule, abia un pic mai mult decât o barcă cu pânze! Să ne-ntoarcem acolo unde-am ascuns *Răzbunarea Reginei Anne* şi să ieşim din nou pe mare! La

naiba cu joaca asta în valurile de lângă coastă – vreau să simt din nou sub picioare o punte adevărată, legănându-se pe o mare adevărată.

Mişcat de un val subit de afecţiune faţă de vechiul şi loialul lui camarad, Barbă Neagră se hotărâse, mânat de un impuls, să facă un act de caritate care n-avea să fie recunoscut niciodată ca atare.

— O să am grijă, spusese, pentru sine, să trăieşti ca să navighezi din nou, Israel.

Pe urmă scosese două pistoale sub masă, se aplecase şi suflase în lampă, stingându-i flacăra, îşi încrucişase pistoale şi trăsese.

Cele două detunături simultane trimiseră o străfulgerare de lumină galbenă prin crăpăturile şi găurile mesei, iar Israel Hands zburase de pe scaun răsucindu-se şi se izbise de perete. După ce strigătele şi orbecăiala se domoliseră într-o destul de mare măsură pentru ca să-i vină cuiva ideea s-aprindă lampa, Barbă Neagră văzuse că ţintise perfect – un glonţ se înfipsese în punte, fără să facă nici un rău, iar celălalt transformase genunchiul lui Israel Hands într-o ruină însângerată.

Bărbaţii din cabina înghesuită, cu toţii ridicaţi în picioare, se uitaseră la Barbă Neagră cu spaimă şi cu uimire, iar Israel Hands, ghemuit lângă perete şi încercând să-şi oprească sângele care ţâşnea din piciorul distrus, îşi privise vechiul camarad cu durerea pricinuită deopotrivă de trădare şi de rană zugrăviră pe faţa dintr-odată suptă.

— *De ce… Ed?* izbutise să articuleze printre dinţii încleştaţi.

Neputând să-i mărturisească adevărul, Barbă Neagră se mulţumise să spună, cu brutalitate:

— La naiba – dacă nu-l împuşc din când în când pe câte unul dintre voi, uitaţi cine sunt.

Hands fusese debarcat de pe vas în dimineaţa următoare, chinuit de febră şi jurând că avea să se răzbune. *Dar*, cugetă Barbă Neagră, coborând sub plafonul scund al punţii tunurilor, *cel puţin o să fii în viaţă mâine, Israel.. nu te afli aici.*

— Uite încă una, îi spuse lui Miller, care umpluse deja o duzină de sticle cu gloanţe şi cu praf de puşcă şi le culcase cu grijă pe

o pătură, după ce înfipsese câte un fitil în gâtul fiecăreia dintre ele. E totul gata?

Miller rânji, schimonosindu-şi şi mai mult faţa deja încreţită de cicatrice.

— Oricând spui, căp'tane, răspunse, încântat.

— Perfect.

Cu un vag ecou al sentimentului pe care i-l trezise Israel Hands, Barbă Neagră îşi dori pentru o clipă să fi găsit un motiv ca să-şi trimită în altă parte tot echipajul, rămânând să-i înfrunte de unul singur pe ucigaşii de piraţi adunaţi de Spotswood. Dar vraja lui avea să meargă cu atât mai bine cu cât în ziua aceea avea să se verse mai mult sânge şi, lăsând sentimentalismul deoparte, toate nenorocire altora erau acceptabile dacă-l ajutau să prospere.

— Fără cruţare, adăugă. Mai multă sare din sânge decât sare de mare în ocean pe ziua de azi, eh?

— E-al naibii de corect, încuviinţă Miller, chicotind în timp ce turna printr-o pâlnie praf de puşcă în noua sticlă.

— Al naibii de corect, repetă Barbă Neagră.

— Am fitiluri aprinse acolo, căp'tane, îi atrase atenţia Miller. Soarele-i aproape sus, cred c-o să vrei curând să-ţi fie împletite-n păr.

— Nu, spuse Barbă Neagră, dus pe gânduri, cred că azi n-o să port nici unul.

Se întoarse către scară, se opri şi, fără să se uite în urmă, îşi flutură mâna peste umăr către Miller şi către bărbaţii aplecaţi peste culatele tunurilor.

— Ăă... mulţumesc.

Pe punte, văzu iarăşi că începuse deja o nouă zi. Rozul palid de la răsărit se răspândise pe tot cerul, preschimbându-se într-o strălucire cenuşie. Un şir de pelicani îşi fâlfâia aripile la câţiva metri deasupra nisipului, iar câteva păsări cu picioare lungi alergau grăbite într-o parte şi într-alta pe plaja insulei Ocracoke, la o sută de metri distanţă de pravă.

— Uite-i că vin, căp'tane, spuse înverşunat Richads.

Pânzele celor slupuri ale Marinei Militare erau acum întinse şi umflate de vânt, iar cocile lor înguste înaintau prin apa liniştită, argintie, mişcându-se încet din cauza numeroaselor bancuri de nisip.

— Mă-ntreb dacă au un pilot care cunoaşte golful, spuse meditativ Richards.

Unul dintre slupuri scoase un hârâit, oprindu-se atât de brusc încât i se arcui catargul; o clipă mai târziu, celuilalt i se întâmplă acelaşi lucru.

— Nu, răspunse Barbă Neagră, n-au.

Sper, se gândi, *nemulţumit, că toate astea n-au fost degeaba. Sper că indivizii ăştia din Marină nu-s nişte idioţi buni de nimic.*

Zări împroşcături în timp ce marinarii de pe vasele Marinei îşi aruncau balastul peste copastie. *Grăbiţi-vă, nătărăilor,* se gândi. *Refluxul e pe terminate. Şi dacă nu sunt… replantat până la Crăciunul de care nu ne mai despart decât cinci săptămâni, o s-o pierd, Hurwood o să-şi facă micul truc matrimonial idiot şi-o s-o folosească.*

Îşi dorea să fi aflat mai curând – sau să fi ghicit – mai devreme că de-atunci înainte căsătoria lui magică n-avea să mai meargă cu femei obişnuite. Către începuturile carierei sale de magician, descoperise că vrăjitoria avea aspectele sale feminine, aşa cum le avea şi pe cele masculine, şi că nici un bărbat nu putea pătrunde de unul singur prea mult în zonele feminine. În trecut, fusese întotdeauna nevoit să ocolească acest obstacol printr-o legătură sacră cu o femeie, ceea ce îi făcea de fapt parteneri cu puteri egale, folosind apoi legătura aceea ca să-şi completeze puterea magică altminteri unilaterală. Uşurinţa cu care-şi putea găsi neveste „proaspete" îl făcuse să o trateze pe fiecare în parte cu neglijenţă şi toate muriseră sau înnebuniseră la scurt timp după nuntă, pe măsură ce le epuizase, iar cea care avea să rămână văduvă în ziua aceea era a paisprezecea.

Între timp trebuia să fi împlinit şaisprezece ani şi, când o văzuse ultima oară, în mai, era încă frumoasă. Înainte de asta, îşi crease o legătură foarte intensă cu ea, folosind acele zone ale creie-

rului ei feminin capabile de magie pentru a-l controla pe Bonnett – care, dintr-un anumit motiv, era mult mai vulnerabil la aspectele feminine ale vrăjitoriei – şi sfârşise prin a-i distruge mintea. În momentul acela se afla într-un ospiciu din Virginia şi, când o vizitase, în mai, ca să vadă dacă-i mai putea fi de vreun folos, începuse să ţipe şi fugise de el, apoi spărsese o un geam şi încercase să se sinucidă cu un ciob lung de sticlă. În deruta care urmase, fuseseră chemaţi o moaşă şi un preot, fiindcă supraveghetorul care o oprise avuse la început impresia că încerca să-şi provoace un avort.

Însă Barbă Neagră nu mai avea nici pe departe acelaşi statut vrăjitoresc ca o femeie de râd. Când îşi vărsase sângele în Ereb , statutul lui se schimbase extrem de mult... aşa că acum nu se mai putea folosi decât de căsătoria cu o femeie care-şi lăsase de asemenea sângele să curgă în acel loc.

Din câte ştia el, dintre toate femeile în viaţă, una singură făcuse asta.

— Am putea să ne strecurăm printre ei cât sunt blocaţi, remarcă Richards cu prudenţă. Cred că, dacă am... Oftă. Nu mai contează. Plutesc din nou.

Barbă Neagră se uită drept înainte îngustându-şi ochii şi îşi ascunse un zâmbet de satisfacţie.

— Într-adevăr.

— Hristoase, comentă Richards cu voce răguşită, exact aşa l-au prins acum două luni pe Bonnett – l-au încolţit într-un golf, la reflux.

Barbă Neagră se încruntă.

— Ai dreptate, mârâi.

Richards îşi ridică privirea spre el, evident cu speranţa că piratul-rege înţelesese în sfârşit cât de mare era pericolul în locul acela.

Dar Barbă Neagră se mulţumea să-şi amintească tot ce auzise despre capturarea lui Bonnett. *Da, pe Baron*, se gândi, înfuriat, *în afară de faptul că s-a petrecut la cu aproape două sute cincizeci de kilometri mai la sud, totul a fost al naibii de asemănător.*

Bonnett mi-a furat scena înfrângerii!

Nu numai că avut grijă să nu mai fie potrivit pentru rolul pe care i-l rezervasem, într-un mod destul de subtil ca să nu-mi dau seama decât prea târziu, când se lăsase deja prins, dar şi-a mai şi amintit şi şi-a însuşit – a piratat! – spectacolul îndelung plănuit al înfrângerii, pe care am de gând să-l pun – să-l repun! – în scenă azi! Şi cei doi vrăjitori pe care i-am trimis să-l aducă de pe insula aia s-au întors fără el, şi răniţi pe deasupra… şi duminica trecută, exact la ora amiezii, am încet să mai fiu psihic conştient de el. S-ar părea că a găsit o portiţă de scăpare, prin care să fugă de mine – s-a strecurat prin laţul spânzurătorii.

— Peste o clipă vor fi destul de aproape ca ne poată auzi, murmură Rogers, cu faţa lucind de transpiraţie în ciuda aerului rece care-i făcea respiraţia vizibilă sub forma unei dâre de abur.

— Ne pot auzi acum, zise Barbă Neagră.

Îşi îndreptă umerii masivi şi o porni încet, cu paşi egali, către provă, unde îşi sprijini talpa unei cizme de bompres. Îşi umplu plămânii cu aer, apoi strigă către slupurile Marinei Militare:

— *Cine sunteţi, nemernicilor? Şi de unde veniţi?*

Pe puntea celui mai apropiat vas se stârni agitaţia, după care drapelul Angliei se înălţă fluturând pe catarg.

— Îţi poţi da seama după culorile noastre, îi strigă cineva răspunsul, nu suntem piraţi!

— Vin-o la bord, să văd cine eşti, zbieră Barbă Neagră, cu un aer aproape oficial, ca şi cum ar fi rostit o replică retorică dintr-o litanie veche.

— Nu mă pot lipsi de barcă, strigă căpitanul de Marină, dar vin la bordul tău cât de repede pot, cu slupul!

Barbă Neagră zâmbi şi păru să relaxeze.

— Blestemat să-mi fie sufletul dac-o să vă tratez cu milă, sau dac-o s-accept mila voastră.

— Nu ne aşteptăm să fim cruţaţi, şi nici n-o să cruţăm pe nimeni!

Barbă Neagră se întoarse spre Richards.

— Aş zice că e clar, remarcă el. Înalţă stindardul nostru şi taie parâma – plecăm.

— Am înțeles, căpitane, zise Richards. Abandonăm prada? adăugă, arătând către slupul plin cu mărfuri pe care-l capturaseră.

— Bineînțeles, nu mi-a păsat niciodată de prada asta.

Cel mai apropiat dintre vasele marinei viră spre nord, având evident intenția să facă un ocol şi să-l împiedice pe Barbă Neagră să iasă prin partea de est, dar, o clipă mai târziu, *Aventura*, slupul piratului-rege, aluneca pe suprafața netedă a brațului de mare Pamlico către vest, cu vânt din pupa, îndreptându-se ca o săgeată către spațiul dintre celălalt slup şi malul insulei Ocracoke, către golf şi către largul mării de dincolo de el. În afară de Barbă Neagră, toată lumea de la bord îşi ținea răsuflare, fiindcă adâncimea apei abia dacă depăşea un metru optzeci şi era ora refluxului. Unii, destul de mulți, chiar se căutară în buzunare şi scoaseră monede pe care le azvârliră peste bord – soarele încă nu se înălțase deasupra ghebului insulei şi banii căzură, lipsiți de strălucire, în apa cenuşie ca fumul.

Richards se uita spre nord, către slupul de unde se strigase către ei. Râse încet.

— Au eşuat din nou, şopti.

Simțindu-se dintr-odată foarte obosit, Barbă Neagră îşi scoase unul dintre pistoale, spunând:

— Slăbiți pânzele. O să tragem în băieții ăştia o salvă din flanc.

Richards se răsuci ca să-l privească în față.

— Ce? Acum avem ocazia, putem ieşi de-aici dacă...

Barbă Neagră îşi înălță pistolul şi-l pocni pe Richards cu țeava peste gură.

— Slăbiți pânzele şi pregătiți tunurile de la tribord, luate-ar dracu!

— Am înțeles! răspunse Richards, cu vocea aproape ca un suspin, întorcându-se să transmită ordinul.

Surpriza îi lăsă pe cei mai mulți pirați cu gura căscată, dar vedeau pistolul, şi scena plecării lui Hands era încă proaspătă în amintirea tuturor, aşa că se supuseră, şi *Aventura* încetini, cu pânzele fâlfâindu-i destinse, şi alunecă încet în flancul slupului Marinei Militare.

— Tunurile de la tribord, foc! tună Barbă Neagră, şi *Aventura* se legănă în momentul tragerii, umplând aerul cu duhoarea vălătucilor de fum usturător şi făcând păsările de mare să se înalţe şi să se împrăştie speriate, ţipând zgomotos.

Fumul pluti către vest, în direcţia golfului, şi Barbă Neagră râse când văzu slupul Marinei legănându-se neajutorat, cu velatura în zdrenţe şi cu copastia preschimbată într-o ruină, cu lemnul făcut ţăndări.

— Acum întindem pânzele? întrebă Richards, implorând, cu ochii la ţărmul insulei Ocracoke, care se apropia încet pe măsură ce refluxul retrăgea apele.

Barbă Neagră se uita în aceeaşi direcţie.

— Da, spuse, gânditor, peste o clipă, fiindcă era prea târziu.

Vântul, cu toane în cel mai bun caz, se oprise şi, cu toate că piraţii mişunau în jurul fiecărui metru pătrat de velă, ca nişte pescari înfometaţi întinzându-şi năvoadele, *Aventura* plutea în derivă.

Apoi, cu cel mai uşor scrâşnet cu putinţă, eşuă pe nisip.

— Grăbiţi-vă să-ncărcaţi tunurile de la tribord! strigă Barbă Neagră. Voi, flăcăi, adăugă către un grup de piraţi care aruncau cu disperare butoaie şi bucăţi de lanţ peste bord, lăsaţi asta, nu puteţi s-o ridicaţi mai repede decât o coboară refluxul! Bizuiţi-vă pe pistoalele şi pe săbiile voastre de abordaj!

Slupul nevătămat la Marinei se apropia fără încetare.

— Nu trageţi până nu spun eu, ordonă Barbă Neagră.

— Corect, zise Richards, care-şi scosese sabia de abordaj şi o rotea cu braţul întins, ca exerciţiu de încălzire.

Acum, când nu mai exista speranţa de a evita lupta, neliniştea îi dispăruse. Îi zâmbi larg căpitanului.

— Sper că e cea mai strânsă încercuire în care-o să mai intri vreodată.

Piratul uriaş îl strânse scurt de umăr.

— Niciodată într-una atât de strânsă, spuse, cu voce scăzută. Îţi făgăduiesc.

Slupul Marinei era acum la numai vreo douăzeci şi cinci de metri distanţă şi Barbă Neagră putea chiar să audă icnetele de

efort ale vâslaşilor, acoperind pocnetul vâslelor de suporturi. Ştia că şi căpitanul său se gândea, probabil, când să-şi descarce propriile tunuri şi, când nu-i mai despărţea decât o clipă de momentul alinierii vaselor, strigă:

— Foc!

Tunurile de la babordul *Aventurii* bubuiră iarăşi, lansând proiectile mici, care măturară puntea celuilalt vas ca o coasă şuierătoare. Trântite, trupurile se răsuceau sub o ploaie de aşchii şi de sânge ca gunoaiele îndepărtate cu un şut, şi piraţii ovaţionară – însă Barbă Neagră, stând lângă bompresul *Aventurii*, îl văzu pe tânărul ofiţer aflat la comandă mânându-şi în grabă sub punte toţi marinarii capabili să se ţină pe picioare.

— Acum grenadele! strigă, cu nerăbdare, imediat de ultimul marinar teafăr din solda Marinei dispăru sub tambuchi.

Piraţii îşi făcură încântaţi de lucru aprinzând fitilurile ce ieşeau în afara sticlelor cu gloanţe şi praf de puşcă pândind momentul când unul dintre ele ajungea să-şi scuipe scânteile chiar lângă gâtul sticlei, ca să-l arunce dincolo de golul dintre cele două vase, pe puntea slupului Marinei Militare. Sticlele explodară în salve sacadate de bubuituri, azvârlind gloanţe în toate părţile, făcând praf leşurile de pe punte şi dându-i gata pe toţi marinarii atât de grav răniţi încât nu putuseră coborî prin tambuchi.

— Sunt morţi cu toţii, mai puţin vreo trei sau patru, strigă Barbă Neagră, trăgându-şi sabia de abordaj. Să mergem la bord şi să-i tăiem bucăţi!

Abordarea se dovedi o treabă uşoară, fiindcă refluxul împingea vasul Marinei către ei, şi Barbă Neagră reuşi să sară peste apa care îi despărţea, ajungând pe puntea greblată de gloanţe; în aceeaşi clipă, tambuchiul se deschise şi ofiţerul comandant, un locotenent, judecând după uniformă, se căţără grăbit pe aceeaşi punte. Barbă Neagră îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet larg, care dădea într-o asemenea măsură de înţeles că se bucura recunoscând pe cineva, încât locotenentul se uită pur şi simplu peste umăr, să vadă ce prieten vechi îşi zărise piratul-rege.

Dar în urmă nu se i îngrămădeau, grăbindu-se să urce scara, decât oamenii lui, toţi cei optsprezece – rămaşi din totalul de treizeci şi cinci – care mai puteau să mânuiască o spadă sau să tragă cu un pistol. Oamenii lui Barbă Neagră săreau sau se cățărau la bord, chiar în spatele şefului lor, iar locotenentul şi ai săi abia dacă avură timp să-şi scoată spadele scurte înainte de a se năpusti asupra lor piraţii care urlau.

În primele câteva minute, puntea căzu pradă unei dezlănţuiri haotice de zbierete, zăngănit de arme, paşi grei, hăcuiri sălbatice, punctate când şi când de câte un foc de pistol, pe măsură ce piraţii îşi foloseau săbiile grele de abordaj ca să treacă dincolo de şirul de soldaţi, pentru a se întoarce din nou asupra lor, şi multe dintre spadele celor din urmă se frânseră încercând să pareze loviturile ca de ciocan ale unor arme aproape tot atât de vătămătoare când te pocneau cu latul ca atunci când te izbeau cu muchia. Puntea începu în curând să alunece, plină de sângele izvorât din cioturi de încheieturi, din pântece despicate şi din gâtlejuri găurite, iar aerul cutremurat de ţipete şi de zăngănituri se umplu de duhoarea ca de fier încins a sângelui proaspăt.

Însă soldaţii din Marină încercaseră tot timpul mai degrabă să se ferească de loviturile grele ale săbiilor de abordaj decât să le opună lamele lor fragile şi, după primele două minute de izbituri brutale, piraţii asudaţi şi cu răsuflarea tăiată îşi manevrau bucăţile de oţel de câte ceva mai mult de două kilograme cu mai puţină iuţeală şi cu mai puţină forţă, iar lamele uşoare ale săbiilor scurte reuşeau să se repeadă, ocolind loviturile lente şi înfigându-se în gâturi, în ochi şi în piepturi. Deşi rănile erau mai puţin spectaculoase, piraţii cădeau acum în număr tot atât de mare ca marinarii.

Barbă Neagră sfârşise prin a lupta lângă catarg, spate în spate cu unul dintre oamenii lui, dar, când o spadă se roti în jurul sabiei de abordaj în coborâre a acestuia din urmă şi se avântă, străpungându-i inima şi făcându-l să cadă imediat moale pe punte, piratul-rege se îndepărtă de catarg şi-şi scoase cu mâna stângă ultimul pistol.

Stând chiar în fața lui, locotenentul din Marină scoase unul de-al său.

Cele două împușcături se auziră aproape în același timp, dar, în vreme ce glonțul lui Barbă Neagră își rată ținta și alunecă pe suprafața apei puțin adânci, al locotenentului pătrunse drept în stomacul piratului uriaș.

Barbă Neagră dădu înapoi clătinându-se, însă, o clipă mai târziu, răcni și făcu un salt înainte, învârtindu-și sabia de abordaj într-o lovitură care rupse lama armei locotenentului la doi centimetri de mâner; apoi își înălță din nou sabia grea, gata să crape capul adversarului – dar un alt soldat din Marină se avântă în spatele lui și, cu o zvâcnire a mânii deasupra capului, ca și cum ar fi mânuit un par, prăvăli lama ca de secure a unui târnăcop peste umărul stâng al lui Barbă Neagră, ratându-cu puțin urechea. Clavicula se rupse cu un pocnet audibil și piratul căzu într-un genunchi. Își sălță capul și apoi, spre surprinderea tuturor, își îndreptă picioarele masive și se ridică, lăsându-se pe spate când târnăcopul coborî iarăși șuierând, astfel că îi despică fruntea și obrazul în loc să-i zdrobească țeasta.

Barbă Neagră lăsase pistolul descărcat să cadă, dar mâna lui dreaptă, teafără, încă mai strângea sabia de abordaj, și o roti trasând un arc orizontal, care trimise capul și trupul omului cu târnăcopul pe punte, unde se rostogoliră separat.

Un alt pistol trase drept în pieptul lui Barbă Neagră și când piratul făcu un pas înapoi clătinându-se, cu sângele împroșcând puntea peste tot în jurul lui, două spade i se înfipseră adânc în spate; se răsuci atât de repede încât una dintre cele două se rupse în el, iar sabia lui de abordaj zvâcni în afară, fracturând brațul soldatului cu spada ruptă. Alte două gloanțe îl nimeriră și o altă lamă i se implântă adânc în coaste, cu o bufnitură.

În cele din urmă, se propti bine pe picioare și-și îndreptă tot trupul, cât era de înalt – soldații din Marină se retraseră înspăimântați – apoi, drept ca un copac retezat, se înclină în față, și puntea umedă se cutremură când o izbi.

— Iisuse Hristoase, exclamă locotenentul, golindu-şi plămânii de aer, şi se aşează brusc, cu mâinile încordate de oboseală încă încleştate de pistolul descărcat şi de spada ruptă.

După o pauză, unul dintre oamenii Marinei ridică sabia de abordaj care-i aparţinuse lui Barbă Neagră, îngenunche lângă cadavru şi-şi săltă lama grea deasupra capului, evident încercând să ghicească în ce loc de sub învălmăşeala de păr negru, încâlcit, se afla gâtul piratului-rege. O clipă mai târziu se hotărî şi roti lama, coborând-o cu o mişcare bruscă; tăişul trecu cu un scâşnet prin şira spinării mortului, pătrunzând în lemnul punţii şi capul retezat se rostogoli ca să se holbeze către cer cu un zâmbet forţat, dar sardonic.

La începutul serii, când fluxul înalţă apele, cele patru slupuri maltratate în luptă trecură unul după altul pe lângă insula Beacon şi ieşiră în larg prin golful Ocracoke. Piraţii supravieţuitori se aflau la bordul *Aventurii*, sub pază armată, iar capul lui Barbă Neagră se legăna, atârnat de bompresul slupului Marinei. Sângele încetase să picure din trofeul sinistru cu ore în urmă şi fusese îndepărtat, în cea mai mare parte, de curenţii şerpuitori de apă sărată, pentru a hrăni peşti minusculi, însă un cheag rămăsese solid şi stătea acum lipit de coca slupului, chiar sub linia de plutire.

Şi pulsa uşor.

Capitolul douăzeci şi unu

Detunătura unui pistol se rostogoli prin portul lung al insulei Noua Providenţă şi, cu toate că pe puntea navei *Delicia* se zări o licărire când un ofiţer din Marina Militară aflat la bord îndreptă un ochean spre ţărm, nimeni nu sări în sus de teamă că ar fi putut fi ucis, sau aşteptându-se să vadă că fusese ucis altcineva, aşa cum s-ar fi întâmplat cu şase luni în urmă, iar Jack Shandy îşi târî tălpile desculţe prin nisipul încins, către puiul pe care-l decapitase cu un glonţ de pistol. Ora era evident prea matinală pentru ca băutura să-i pună piedici când lua linia de ochire.

Culese capul puiului. Aşa cum se temuse, avea nişte litere scrise cu cerneală pe cioc, şi îl lăsă să cadă.

La naiba, se gândi. *S-a zis cu puiul la grătar. Mă bucur că bătrânul Sawney nu s-a apucat încă să vrăjească şi homarii ca să ne molipsească de febră.*

Îşi îndesă pistolul în eşarfă şi o porni către fort. Culoarea întunecată a noilor porţiuni ale zidului crea impresia că întregul edificiu era pestriţ şi Shandy se gândi că bătrânul guvernator nebun Sawney îl părăsise probabil într-o mai mare măsură ca urmare a îmbunătăţirilor de natură materială decât din cauza prezenţei steagului britanic şi a lui Woodes Rogers, guvernatorul oficial.

Înaintând cu greu în direcţia grupului de corturi, aruncă o privire în stânga sa, către port. În zilele acelea erau mai puţine ambarcaţiuni decât înainte de sosirea lui Rogers şi era uşor s-o reperezi pe bătrâna Jenny. Shandy renunţase la rangul său imediat

ce primise amnistierea, cu trei săptămâni în urmă, şi Venner îi luase locul, autodeclarându-se căpitan. Însă, în momentul respectiv, toată lumea acceptase amnistierea şi nimeni n-avusese senzaţia că stabilirea căpitanului unui slup vechi şi avariat era o problemă destul de importantă ca să merite stârnirea unei dispute, aşa că pretenţia lui Venner fusese acceptată. El carenase vasul, îl curăţase şi îi refăcuse greementul, şi era evident că intenţiona să încalce condiţiile amnistierii şi să se reapuce de piraterie. Shandy auzise că-şi recruta pe ascuns un echipaj din acea parte a populaţiei insulei care regreta zilele rele de odinioară – dar lui nu-i ceruse să i se alăture, iar el oricum nu era interesat.

Brigantina Marinei Militare pe care-o văzuse în timpul dimineţii strecurându-se încet prin bancurile de nisip era acum amarată, dar, deşi proviziile fuseseră descărcate şi aduse la ţărm, lipsea cu desăvârşire atmosfera festivă la care s-ar fi aşteptat – bărbaţii stăteau în grupuri mici pe plajă, vorbind cu voci scăzute şi clătinând din capete, iar una dintre prostituate plângea teatral, cu sughiţuri.

— Jack! strigă cineva.

Shandy se întoarse şi îl văzu pe Skank apropiindu-se în grabă.

— 'Neaţa, Skank, spuse, când tânărul se opri în faţa lui gâfâind.

— Ai aflat *vestea*?

— Probabil că nu, răspunse Shandy. Dacă am auzit-o, atunci am uitat-o.

— A murit Barbă Neagră!

Shandy zâmbi a aducere aminte, ca un om care află că un joc rămas printre amintirile copilăriei lui îndepărtate mai e încă preferat de copii.

— Ah!

Îşi continuă drumul şi Skank îl însoţi cu paşi mărunţi şi iuţi.

— Sigur e adevărată vestea asta? întrebă Shandy, oprindu-se în faţa unui cort care servea drept un soi de tavernă în aer liber.

— Oh, da, nici că ar putea fi mai adevărată. S-a întâmplat în Carolina de Nord, acum o lună. Jumătate din oamenii lui au fost prinşi, iar capul bătrânului Thatch a fost dus direct la guvernator.

— A murit pe apă, aşa cred, remarcă Shandy, acceptând cana cu rom pe care nici măcar nu mai trebuia să se ostenească s-o comande.

Skank dădu din cap.

— Întocmai. Era în golful Ocracoke, pe un slup numit *Aventura*. Ascunsese undeva *Răzbunarea Reginei Anne*, ca şi tot câştigul lui. Au pretins că n-avea la bord nici măcar un singur *real*. Asta nu i se potriveşte – probabil că indivizii din Marină au luat toţi banii.

— Nu... fac pariu... Shandy se întrerupse ca să soarbă prelung din rom. Fac pariu c-a ascuns totul. *Aventura*, eh? Un nume potrivit – a fost marea *lui* aventură, aşa cred.

Skank se uită în jur, la corturile de pe plajă şi la scheletele aproape scufundate ale corăbiilor lăsate în plata Domnului, de care guvernatorul Rogers începuse deja să se descotorosească punând oamenii să le facă bucăţi şi să le îndepărteze.

— Cred că asta nu mai e o insulă a piraţilor.

Shandy râse.

— Abia acum ai observat? Acum două zile Rogers a spânzurat opt oameni chiar în locul ăla, ţi-aduci aminte? – fiindc-au încălcat condiţiile amnistiei. Şi noi ne-am uitat cu toţii, şi când s-a terminat ne-am împrăştiat care-ncotro.

— Sigur, dar... Skank se luptă cu complexitatea ideii căreia voia să-i dea glas. Dar când ştiam, pur şi simplu, că bătrânul Thatch era acolo, undeva...

Shandy ridică din umeri şi încuviinţă, dând din cap.

— Şi că s-ar fi putut întoarce. Da, aşa e. Nu mi-l pot imagina nici măcar pe Woodes Rogers împotrivindu-se. Da, în curând vom avea taxe, şi lefuri, şi legi care ne vor spune unde ne putem amara bărcile. Şi ştii ce? Cred că magia n-o să mai meargă nici aici, aşa cum s-a întâmplat în est.

— Fir-ar al dracului. Skank ridică absent cana lui Shandy, luă o înghiţitură zdravănă şi i-o înapoie. *Tu* unde-o să te duci, Jack? Eu mă gândesc să plec cu Venner.

— Oh, eu o stau aici până rămân fără bani pentru rom şi pe urmă cred c-o să mă duc în altă parte, să-mi găsesc ceva de lucru.

La naiba, Anglia o să-i declare din nou război Spaniei, e numai o chestiune de timp, şi pirateria o să fie din nou legală, şi poate-o să mă-nrolez pe o corabie particulară. Nu ştiu, e o zi însorită şi am rom – o să-mi fac mâine griji pentru problemele zilei de mâine.

— Pfui. Tu erai mai... Skank n-avea o zi bună în privinţa conceptelor abstracte. Mai... fără astâmpăr.

— Da. Aşa eram. Mi-aduc aminte. Îşi goli cana şi o întinse ca să fie reumplută. Dar cred c-o să uit în curând.

Cuprins de o neliniştе misterioasă, Skank dădu din cap şi se îndreptă agale către bărcile din care erau descărcate noile provizii.

Shandy se aşeză pe nisip şi zâmbi pe deasupra cănii sale cu rom încălzit de soare. *Eram fără astâmpăr*, se gândi. *Păi, sigur că da, Skank – existau nişte lucruri după care voiam să umblu. Două lucruri. Voiam să dau ochii cu unchiul meu Sebastian şi să spun în faţa lumii – şi a legii! – ce i-a făcut tatălui meu; şi, chiar mai mult decât atât, voiam s-o salvez pe Beth Hurwood de tatăl ei şi să-i împărtăşesc ... nişte concluzii la care-ajunsesem. Dar nici unul dintre aceste două lucruri nu s-a dovedit a fi cu putinţă.*

În port, vela mare a lui Jenny tresălta, şi Shandy se concentră asupra ei. După toate aparenţele, cineva încerca să-i ridice verga sub un unghi mai pronunţat. *Nu se poate, amice*, se gândi el. *Fierul ăla forjat a fost îndoit de-o lovitură de tun într-un asemenea hal încât eşti norocos c-ai putut să-nalţi verga până acolo unde e – şi, sincer vorbind, oricum prinde mai bine vântul cu câteva încreţituri în colţul de sus, dinspre provă. Dac-ar mai fi trăit bătrânul Hodge, sau Davies, ţi-ar fi spus acelaşi lucru. Ai face mai bine să-ţi petreci timpul înlocuind câteva dintre filele alea de bordaj deformate din cale-afară.*

Shandy îşi aduse aminte de reparaţiile capitale pe care i le făcuse el însuşi lui Jenny cu aproape patru luni în urmă, după ce vechiul slup se târâse înapoi, în port, pârjolit, cu scândurile crăpate şi cu un greement improvizat, simţind lipsa fostului său căpitan şi a unei jumătăţi din echipaj. Woodes Rogers sosise pe Noua Providenţă cu numai două săptămâni mai devreme, dar alungase deja cetăţenii care nu erau dispuşi să se pocăiască, precum Charlie Vane, şi ţinuse discursuri despre mândria civică, şi înălţase steagul

britanic, şi împărţise broşurile Societăţii de Răspândire a Cunoştinţelor Creştinătăţii – şi nimeni nu fusese foarte surprins aflând că Philip Davies murise şi că *Guralivul Carmichael* dispăruse ca prin farmec. Erau fapte care păreau pe potriva vremurilor.

La început, Shandy ignorase vechiul slup. Îl adusese în port în după-amiaza unei zile de vineri şi în aceeaşi seară, beat, făcuse cea mai gustoasă „încercare de bouillabaise" de până atunci, folosind aproape tot ce mai rămăsese din usturoiul, şofranul, roşiile şi uleiul de măsline aduse de piraţi pe insule, şi fusese lăudat de însuşi Woodes Rogers, care întrebase ce era cu toată agitaţia de pe plajă şi, după ce i se spusese, ceruse o parte din tocana de peşte pentru el şi pentru căpitanii lui; însă Shandy gustase din sosul picant şi din vietăţile din mare doar atât cât era nevoie ca să se convingă că le pregătise aşa cum trebuia, apoi se dedicase mai ales golirii sistematice a sticlelor cu vin bordeaux Latour din 1702 adunate de Davies. Râsese de toate glumele şi li se alăturase mai multor grupuri care cântau –nici unul dintre ele nu o făcea, totuşi, cu atâta suflet ca în zilele dinainte de sosirea lui Rogers – dar gândurile îi erau evident în alt parte şi, când observase asta, Skank îi spusese să mănânce şi să bea şi să-şi facă mâine griji pentru problemele zilei de mâine.

În cele din urmă, ajunsese să hoinărească fără ţintă, îndepărtându-se de focuri şi de foştii piraţi şi studiindu-i nervos pe ofiţerii de Marină, şi coborâse către ţărmul mării. Pusese pentru prima oară piciorul pe insula aceea cu şase săptămâni înainte, dar acolo se simţea deja acasă mai mult decât oriunde altundeva, şi îi cunoştea pe oamenii aceia mai bine decât îi cunoscuse pe oricare alţii, din orice altă comunitate. Acolo îşi făcuse prieteni şi îi văzuse murind când corăbiile actualului guvernator al insulei nu erau nici măcar puncte albe pe orizontul întotdeauna albastru.

Pe urmă auzise pe cineva târşindu-şi picioarele pe nisipul din spatele lui şi se întorsese înspăimântat.

— Cine-i acolo?

Pe fundalul luminii focurilor se contura o siluetă bondoacă, într-o rochie zdrenţuită.

— Sunt eu, Jack, răspunse vocea joasă a unei fete. Ann. Ann Bonny.

Shandy îşi aduse aminte că, după cum se zvonea, ea încerca să divorţeze de Jim Bonny.

— Ann.

Ezită, apoi se îndreptă încet către locul unde stătea femeia. Îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Acum au murit atât de mulţi dintre ei, Ann, zise, întrebându-se dacă era pe punctul să-nceapă să plângă. Phil... şi Hodge... domnul Bird...

Ann râse, dar el îi auzi lacrimile din glas.

— Nu sunt câine! citâ ea, cu glas blând.

— În locul ăsta, spuse el, strecurându-şi un braţ în jurul umerilor ei şi fluturându-şi-l pe celălalt către jungla întunecată de pe insulă, timpul trece cu atât de mult mai... *repede*. Am senzaţia c-am trăit aici ani întregi...

Erau din nou în mişcare, coborând împreună în josul plajei, îndepărtându-se de focuri.

— E fiindcă te potriveşti cu locurile, Jack, zise ea. Guvernatorul Rogers ar putea trăi aici cincizeci de ani şi tot n-ar ajunge să le aparţină acestor ţinuturi – e obsedat numai de îndatoriri şi de consecinţe, şi de pedepsirea fărădelegilor, şi de suma de bani care se cuvine pentru o anumită cantitate de marfă, adusă la o anumită dată într-un anumit port. Numai de lucruri din Lumea Veche. Dar tu, ei, în ziua când te-am văzut mi-am spus: uite un flăcău care-i făcut pentru insulele astea.

Insulele astea. Cuvintele erau grele de imagini: cârduri de păsări flamingo roz vizibile în zori dincolo de bariera de netrecut a rădăcinilor de mangrove, înalte şi arcuite, frânturi din cochiliile sidefii de scoici în mormane împrăştiate în jurul unui crater acoperit de funingine lăsat în urmă, în nisipul alb, de un foc pentru gătit, şi marea albastru-verzuie, scânteind orbitoare în lumina soarelui prin ceaţa beţiei cu rom, şi ghemotoace de câlţi înnegrite de fum rostogolindu-se pe plajă după un duel cu pistoalele, părând să fi şters peniţa lui Marte însuşi...

Şi el se afla acolo *într-adevăr* la locul potrivit, sau s-ar fi putut afla – o parte din el răspundea la sălbăticia aproape inocentă a tuturor acestora, la libertate, la renunţarea la orice vină şi, în acelaşi timp, la capacitatea de a se simţi vinovat...

Ann se întoarse spre el şi îl sărută, şi braţul lui liber îi cuprinse talia, şi o dori dintr-odată cu o intensitate cumplită, îşi dori acea pierdere a identităţii pe care i-o putea oferi ea; peste câteva clipe erau întinşi pe nisipul cald, şi el îi trăgea rochia în sus şi era deasupra ei, gâfâind cu înfrigurare...

Şi un foc de armă tras în apropiere îl asurzi, şi lumină pentru o clipă faţa încordată a lui Ann, şi o clipă mai târziu, patul unui pistol îl lovi peste ceafă – însă ateriză pe ciotul gudronat al cozii lui de cal şi, în loc să-l lase fără cunoştinţă, nu reuşi decât să-l enerveze. Se rostogoli de pe Ann în partea dinspre mare şi se grăbi să se ridice.

Ea continua să stea întinsă pe spate; nu era rănită – o ciupitură ca de vărsat din nisipul din apropiere marca locul unde nimerise glonţul – dar scâncea, nerăbdătoare, îşi sălta şoldurile şi îşi frământa tivul zdrenţuit al rochiei, şi Shandy nu-şi dorea decât să-l ucidă pe cel care-i întrerupsese, oricine ar fi fost, şi să se-ntoarcă la ea.

Jim Bonny stătea în picioare de cealaltă parte a ei, şi îşi aruncă pistolul descărcat, apoi îşi ridică o mână; Shandy simţi înfierbântarea bruscă a aerului din jur şi plezni văzduhul cu mâna dreaptă, într-un gest rapid de parare-şi-ripostare, apoi îşi muşcă limba, făcând rost de sânge pe care-l scuipă către Bonny, ca să-i dea ripostei mai multă putere.

Părul lui Bonny începu să ardă mocnit şi să fumege, dar el strânse în mână un ghemotoc de blană împletită pe care-l avea agăţat de centură şi căldura se împrăştie.

— Însoţitorul Veghetor îmi mă apără, nemernicule, şopti. El şi cu mine o s-avem grijă să nu mai fii în stare să furi neveste!

Prea nerăbdător şi prea agitat ca să se sperie, Shandy pocni din degete şi îndreptă două dintre ele către Bonny; dar mâna acestuia era tot pe ghemotocul de blană şi atacul ricoşă, trântindu-l

pe Shandy la pământ şi făcându-l să se încovoaie, cuprins de crampe cumplite. Bonny profită de ocazie ca să-i tragă soției sale un picior în umăr şi ca să-i adreseze lui, în grabă, câteva cuvinte rimate.

Din urechile şi din nasul lui Shandy țâşni sânge şi, judecând rațional, ştiu că era în inferioritate, că ar fi trebuit să-ncerce să fugă sau să strige după ajutor; dar o voia pe Ann – voia, de fapt, s-o posede simțindu-şi mâinile ude de sângele cald al lui Jim Bonny...

Dar, cu Însoțitorul Veghetor care îi proteja adversarul, nu părea să poată face mare lucru. Se arcui, săltându-se în genunchi şi fluieră, chemând orbirea asupra lui Bonny, însă, în ciuda celor mai bune metode de parare pe care le cunoştea, şi asta ricoşă către el, iar apoi, în timp ce era lipsit de vedere, Bonny îi trimise o criză de epilepsie.

Shandy se prăbuşi, cutremurându-se şi urlând neajutorat pe nisip, de parc-ar fi condus dansul din ziua Sfântului Vito, şi-l auzi pe Bonny lovindu-şi din nou soția cu piciorul şi apoi trecând peste ea ca s-ajungă la el.

Ştiu că era prea târziu ca să mai încerce să fugă sau să strige după ajutor – dacă nu-i venea o idee salvatoare, avea să moară, acolo şi atunci, iar între coapsele lui Ann avea să îngenuncheze Jim Bonny – o idee cu mult mai de nesuportat decât gândul la moarte; şi probabil că, în momentul acela, ea nici n-avea să observe schimbarea, nici n-avea să se sinchisească de asta.

Ignorând durerea dintr-un deget rupt, îşi îndesă mâna dreaptă, care-i fâlfâia, în buzunarul pantalonilor; înăuntru mai era încă țărână din bulgărele de nămol pe care şi-l răzuise de pe talpa cizmei pe plaja din Florida, şi o adună acum între degetul mare şi arătător, strângând-o într-un cocoloş. Pe urmă îşi smulse mâna din buzunar şi azvârli fărâma de țărână către cer.

Pe urmă era într-o barcă, trecând pe sub un pod împodobit cu felinare colorate şi, în loc de usturoi şi vin, simțea în gură gust de căpşuni. Îşi aducea aminte de asta – era Parisul – iar el avea, cât, poate nouă ani când tatăl lui, după ce câştigase ceva mai mulți

bani, îl dusese în oraş pentru o cină gustoasă, urmată de o plimbare cu barca. Bărbatul de alături se întoarse spre el, dar de data asta nu era tatăl lui.

Părea să fie un negru foarte bătrân, cu părul şi barba albe şi strâns cârlionţate, ca ale unei statui de marmură.

— Atacurile *vodun* puternice sunt îndreptate către amintirile celui atacat şi se desfăşoară pătrunzând în ele, spuse negrul, într-un dialect francez plin de vioiciune, fiindcă amintirile reprezintă o sumă în care se adună fără-ncetare întreaga persoană. Dac-aş fi vrut să-ţi fac rău, ai fi descoperit că această scenă din memoria ta, populată cu oameni de care-ţi aduci aminte, se schimbă, devenind letală şi înfricoşătoare... cum e delirul adus de o febră prea puternică... şi totul s-ar fi înrăutăţit din ce în ce mai mult, până când ai fi contraatacat, sau până când ai fi murit. Zâmbi şi îi întinse mâna. Mă numesc Maitre Carrefour.

După ce şovăi o clipă, Shandy strânse mâna întinsă.

— Spre norocul meu, continuă negrul, sunt un *loa* al cărui domeniu e alcătuit din insule populate. Fac multe înţelegeri cu oamenii şi la pot anticipa intenţiile, spre deosebire de *loa*-ul sălbatic pe care l-aţi întâlnit în jungla din Florida. Fărâma de ţărână pe care-ai aruncat-o nu mă poate ucide – şi-a pierdut o mare parte din putere, fiindcă a trecut o săptămână şi jumătate de când ai luat-o – dar mă poate totuşi răni dacă nu contraatac. De aceea mă retrag acum din lupta dintre tine şi domnul Bonny.

Shandy îşi desprinse ruşinat privirea de a lui, uitându-se în urmă, pe drumul pe care veniseră.

Printre trecătorii de pe pod zări mai multe femei; în ciuda luminii strălucitoare a felinarelor, numai feţele lor ieşeau în mod deosebit în evidenţă, şi îi trecu prin minte că probabil aşa arătaseră în ochii lui la vârsta de zece ani. Nu cum o văzuse pe Ann Bonny cu un minut în urmă. Care dintre cele două viziuni, se întrebă, cu amărăciune, era cea mai mărginită?

— Ăă... mulţumesc, murmură. De ce... de ce faci asta, de ce mă ierţi? Bonny zicea că îl aperi.

— Am grijă să nu i se întâmple nici un rău. Ai de gând să-i faci vreunul?

— Nu – acum nu, nu mai vreau asta.

— Atunci înseamnă că nu-l neglijez.

Pe cer se schimbă ceva, fără zgomot. Shandy privi în sus şi văzu că stelele deveniseră mai neclare, ca şi cum între ele şi el ar fi atârnat o coală de sticlă mată; se părea că Maitre Carrefour lăsa iluzia să se spulbere.

Bătrânul negru chicoti.

— Eşti norocos, domnule Chandagnac, fiindcă mă număr printre *Ioa*-ii Rada, nu printre cei Petro, mai tineri. Sunt în stare să nu mă simt ofensat.

— Îmi, ăă, îmi pare bine că e aşa.

Gustul de căpşuni dispăruse.

— Sper. Ai învăţat tactica asta, trucul cu bulgărele de noroi, de la Philip Davies – şi ai irosit-o. El ţi-a mai dat şi altceva; n-aş fi încântat să văd că iroseşti şi lucrul acela.

Nisipul moale era sub coasta lui stângă, iar cerul înstelat al nopţii deasupra coastei drepte, şi îşi dădu seama că revenise pe plaja de pe Noua Providenţă; iar când auzi fărâma de noroi pe care-o aruncase căzând în nisip, ştiu că discuţia lui cu Maitre Carrefour se desfăşurase într-un alt timp.

Acum putea să pareze atacurile vrăjitoreşti ale lui Bonny cu gesturi şi cu fluierături; o făcu, şi se strădui obosit să se ridice în picioare.

Bonny continua să-şi arunce vrăjile, iar el le respingea întruna.

— Ia o pauză, Jim, oftă el. Tocmai îţi faci rost de-o lună în care n-o să fii în stare nici măcar să ridici de unul singur o furculiţă. Mănâncă mult ficat, şi stafide, şi sângerete, şi poate-o să scapi uşor.

Bonny îl privi surprins, apoi îşi încleştă pumnii şi, negru la faţă de efort, lătră vreo şase silabe.

Shandy le făcu să ricoşeze către mare şi un peşte sări din apă, explodând cu o strălucire albastră şi cu un pocnet umed. Apoi clătină din cap către Bonny.

— Ţine-o tot aşa şi-o să-ţi albească şi *părul*, nu numai gingiile.

Bonny se clătină, înaintă cu un pas către Shandy şi apoi se prăbuşi, stors de vlagă, cu faţa în jos. Shandy se apropie de el ocolind-o pe Ann, se ghemui şi îl rostogoli, ca să nu se sufoce în nisip.

Femeia se săltă în capul oaselor şi se răsuci pe jumătate.

— Vino aici, spuse.

El se apropie, dar nu se aşeză.

— Trebuie să plec, Ann. Ar... ar fi fost bine, ceea ce voiam să facem. Dar nu mai rămân pe Noua Providenţă decât atât cât e nevoie ca s-o repar pe *Jenny* şi s-o-ncarc cu provizii, zise, luând hotărârea pe măsură ce rostea vorbele, apoi plec să mă ocup de nişte afaceri.

Ea sări imediat în picioare.

— Din cauza lui? întrebă, lovindu-şi bărbatul inconştient cu piciorul. A câinelui clevetitor care linge cizmele guvernatorului Rogers, ca nu cumva se să usuce? Am adunat bani pentru un divorţ-prin-vânzare, iar *tu* ai putea să mi-l cumperi chiar *acum*.

— Nu, Ann, nu e din cauza lui – sau nu numai din cauza lui. Pur şi simplu...

— Nemernicule, strigă ea, te duci iar după Hurwood, după căţeaua aia blestemată!

— Mă duc în Haiti, spuse el, cu răbdare. Am acolo un unchi, care-o să-mi dea cadou o corabie cu trei catarge, potrivită pentru călătoriile pe ocean... înainte de a fi spânzurat.

— Mincinosule! zbieră ea. *Mincinos* afurisit!

Shandy se întoarse către focuri, cu o mână zvâcnindu-i ca să pareze orice vrajă malefică pe care-ar fi putut s-o strecoare femeia în colecţia de înjurături strigate în urma lui.

Nu te-am mințit, Ann, se gândi. Mă duc *într-adevăr în Haiti, ca să-mi aduc unchiul la sapă de lemn, dac-o să fiu în stare, şi am de gând să folosesc banii furați de el ca să-mi cumpăr o corabie. Dar, în acelaşi timp,*

ai dreptate. Imediat ce fac rost de un vas cu care pot ieşi în larg, am de gând s-o găsesc, s-o salvez şi – dacă a mai rămas ceva bun în mine – s-o iau de nevastă pe singura femeie în care pot vedea în acelaşi timp un trup şi un chip şi alături de care, la rândul meu, nu trebuie să renunț nici la trup, nici la chip.

Capitolul douăzeci şi doi

Şi aşa ajunsese ca, în următoarele trei zile, să-şi alimenteze oamenii istoviți cu cele mai generoase mese pe care le putea pregăti şi cu cel mai bun alcool de care putea face rost, în schimbul cărora le ceru să trudească din greu, ca sclavii, la o reparație capitală a lui *Jenny*; dar nici măcar Venner, care se plângea cel mai des, nu putu să pretindă că noul lor căpitan le cerea să muncească mai mult decât ar fi fost corect, fiindcă Shandy se trezea întotdeauna primul dimineața, căra poveri mai grele decât era dispus să ridice oricine altcineva, nu făcea pauze pentru odihnă... şi apoi, când munca nu mai putea continua din cauza întunericului serii, el era acela care pregătea cina îmbelşugată, transformând în capodopere toate marinatele şi toate proviziile pe care le lăsa să fiarbă la foc mic în zori, când pleca pe corabie.

În dimineața unei zile de miercuri, pe şaptesprezece august, Jenny ieşi prin capătul dinspre sud al portului Noua Providență. Era încărcată cu praf de puşcă şi cu gloanțe, precum şi cu mâncare şi băutură, şi transporta cel puțin de două ori mai mulți oameni decât ar fi fost necesar, dar de termenul limită până la care putea fi primită amnistierea îi mai despărțeau încă trei săptămâni, şi Shandy nu era însoțit de nici un *bocor* – reuşise să-i transmită Grăsanului Sumbru rugămintea de a naviga cu ei până în Haiti, însă vrăjitorul uriaş, care izbutise cumva să reapară pe insulă cu câteva zile înainte de sosirea lui *Jenny*, îl refuzase – aşa că Woodes

Rogers se hotărâse să nu-şi pună în pericol propria poziţie încă şubredă încercând să împiedice plecarea slupului.

Echipajul lui Shandy îşi făcea griji din pricina uraganelor, fiindcă erau în primejdioasa lună august şi, până atunci, piraţii din Caraibe îşi petrecuseră întotdeauna acea parte a anului în susul coastei Americane, dar Shandy susţinuse că drumul către sud, până în Port-au-Prince, era e fapt mai scurt şi mai drept decât fusese cel către vestul Floridei, şi că, mergând în josul coastei, se puteau menţine aproape de Exumas, de Ragged Island şi de Inaguas, aşa că n-aveau să se afle niciodată la mai mult de o oră distanţă de un ţărm care să le ofere adăpost. Şi, în timpul celor trei zile ale călătoriei, zăriră într-adevăr de două ori, la orizontul dinspre sud, creştetele ameninţătoare, cenuşii ca fierul, ale unor nori îndepărtaţi de furtună, dar vântul îi purtă în ambele dăţi către vest, să facă ravagii în Cuba, înainte de a ajunge Jenny în apropierea lor.

În dimineaţa zilei de sâmbătă, slupul intră în portul haitian numit Baia lui Leograne, trecu pe lângă fortificaţiile înălţate pe pantele împădurite din St. Marc şi străbătu canalul cu acelaşi nume. îndreptându-se către L'Arcahaye, un sat al coloniştilor francezi. Shandy ajunse la ţărm vâslind în mica barcă a slupului şi folosi o parte din aurul strâns de Davies ca să se tundă şi ca să-şi cumpere o haină şi o eşarfă care să-i acopere cămaşa zdrenţuită. Arătând acum pe jumătate respectabil, îi dădu unui fermier negru două monede ca să-l transporte într-o căruţă plină cu manioc şi mango până în Port-au-Prince, aflat la aproape treizeci de kilometri în josul coastei.

Ajunse în oraş către sfârşitul după-amiezii, când pescarii localnici vâsleau deja către ţărm, trăgând lungile lor bărci grosolane pe nisip, la umbra palmierilor, şi cărându-şi coşurile grele, împletite din paie, şi cuştile de bambus în care muşinau, ca nişte păianjeni imenşi, crabi şi homari de stâncă.

Port-au-Prince se dovedi a fi o reţea de străzi înguste, întinzându-se în jurul unei pieţe centrale. Atât aceasta, cât şi majori-

tatea străzilor, erau pavate cu piatră albă, deşi în jurul prăvăliilor şi al depozitelor de lângă apă caldarâmul dispărea aproape cu desăvârşire sub sute – nu, probabil că erau mii – de păstăi maronii, călcate în picioare. Înainte de a pătrunde în piaţa aglomerată, Shandy o ridică pe una dintre ele şi o mirosi; era trestie de zahăr şi îşi dădu seama că din ea se răspândea mirosul dulce, de fermentaţie ajunsă la jumătate, care se amesteca, în aerul serii, cu obişnuita duhoare de peşte în putrefacţie şi cu fumul putând miresme de mâncare gătită, comune porturilor de pretutindeni. Aruncă hoaspa, întrebându-se pentru o clipă dacă nu provenea cumva de pe plantaţiile Chandagnac.

Majoritatea oamenilor care se foiau de colo-colo prin piaţă erau negri şi, în numeroasele rânduri când îşi croi drum către clădirile cu înfăţişare oficială din partea opusă, fu salutat, curtenitor" cu un „Bon jou', blanc". *Bună ziua, albule.* Răspunse dând politicos din cap de fiecare dată şi, la un moment dat, când un negru tânăr îi şopti unui însoţitor, pe jumătate într-un dialect din Dahomey, o scurtă glumă despre manşetele compromiţătoare ale cămăşii lui Shandy, el se dovedi în stare să riposteze, citând, în acelaşi dialect, un proverb *marron* care spunea că orice fel de manşete, sau chiar nici unele, le sunt preferabile celor din fier*. Tânărul râse, dar se holbă plin de curiozitate în urma lui Shandy, care îşi dădu seama că acolo trebuia să se controleze. Era în lumea civilizată, nu pe insula Noua Providenţă.

Ferindu-se de orice fel de oameni ai legii – fiindcă era posibil ca autorităţile franceze să fi aflat de la cele engleze că un anume John Chandagnac participase la distrugerea totală a unei corăbii de război a Marinei Regale – îl întrebă pe un negustor unde ar fi putut cere informaţii despre acte şi despre titluri de proprietate locale şi fu îndrumat către unul din birourile guvernamentale aflate chiar în piaţă.

Da, se gândi el, *traversând caldarâmul cu paşi mari, mai întâi aflu unde se găseşte vechiul domeniu, apoi îi fac o vizită unchiului Sebastian.*

---

* Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe faptul că, în lb. engleză, „cuffs" înseamnă atât „manşete" cât şi „cătuşe".

Nu trebuie să-i spun de la-nceput cine sunt, deşi o să vreau cu siguranţă s-o fac destul de curând.

Interiorul clădirii semăna cu orice birou din Europa – mai mulţi bărbaţi albi lucrând la pupitre de scris supraînălţate, registre legate în piele înşirate de-a lungul unuia dintre pereţi – dar briza tropicală flutura perdelele dantelate ale ferestrelor înalte, spulberând iluzia, iar clinchetul peniţelor în călimări şi apoi scârţâitul lor pe hârtie păreau acolo tot atât de nelalocul lor ca ţipătul unui papagal pe Threadneedle Street.

Unul dintre funcţionari îşi ridică privirea la intrarea lui Shandy.

— Da?

— Bună ziua, spuse el, încercând pentru prima oară din ultimele două luni să vorbească într-o franceză curată. Am o întrebare despre, ăă, domeniul Chandagnac...

— Sunteţi un alt angajat? Noi, aici, nu vă putem ajuta să vă primiţi salariile.

— Nu, sunt un angajat. Shandy se strădui să pronunţe cuvintele cu cel mai reuşit accent parizian de care era în stare. Am o întrebare despre... titlul de proprietate asupra casei şi a terenului.

— Ah, înţeleg, sunteţi unul dintre *creditori*. Ei bine, din câte-am auzit, totul a fost vândut; dar o să doriţi, fireşte, să staţi de vorbă cu executorul testamentar.

— Cu executorul? Shandy simţi un sloi de gheaţă în stomac. El a... Sebastian Chandagnac *a murit*?

— Nu ştiaţi? Îmi pare rău. Da, s-a sinucis miercuri noaptea. Menaj...

— Miercurea trecută? Îl întrerupse Shandy, făcând eforturi ca să nu ţipe. Acum *trei zile*?

— Da. Menajera l-a găsit mort joi dimineaţă. Funcţionarul ridică din umeri. Afacerile mergeau prost, din câte s-ar părea. Se spune că ar fi trebuit să-şi vândă întreaga avere şi tot ar mai fi rămas cu datorii.

Shandy îşi simţea faţa amorţită, de parcă ar fi băut prea mult.

— Am... am auzit că era un... speculant.

— Întocmai, m'sieu.

— Acest executor testamentar. Unde îl găsesc?

— La ora asta bea probabil brandy pe terasa de sub Vigneron's. E un bărbat mărunțel, cu dinți ca de iepure. Se numește Lapin. Georges Lapin.

Shandy îl găsi pe domnul Lapin la o masă cu vedere către portul aglomerat și, după numărul de farfurioare de pe masă, deduse că se afla acolo de ceva vreme.

Bărbatul scund tresări violent la vederea lui, apoi își ceru scuze și acceptă când Shandy se oferi să-i facă cinste cu un brandy.

— Am înțeles că sunteți executorul testamentar al domnului Chandagnac, începu Shandy, trăgându-și un scaun și așezându-se. Ăă, două brandy, vă rog, îi spuse chelnerului, care-l urmase, pe jumătate bănuitor, până la masa lui Lapin.

— Sunteți rudă cu Sebastian, spuse acesta din urmă, cu siguranță în glas.

— ... Da, recunoscu Shandy.

— Există o asemănare – pentru o clipă v-am confundat cu el. Oftă. Executor testamentar, da, asta sunt. Cu toate că se-ntâmplă să nu fie nimic de-mpărțit – eh? – și nu fac altceva decât să trimit diverși creditori unii la alții, ca să se poată certa între ei. Sebastian s-a ruinat fără ca vreunul dintre noi, prietenii lui, să fi avut habar.

Își luă paharul cu brandy imediat ce îl lăsă din mână chelnerul și îl goli dintr-o sorbitură, ca și cum ar fi vrut să ilustreze risipa făcută de Sebastian Chandagnac.

— Încă unul pentru domnul Lapin, vă rog, îi spuse Shandy chelnerului. Și e mort? Sigur?

— Am văzut cadavrul cu ochii mei, *m'sieur* Chandagnac. E atât de ciudat să-i spun altcuiva astfel! Știți, aici nu mai avea nici o rudă în viață. Da, a încărcat o espingolă cu tot aurul și cu toate bijuteriile care-i mai rămăseseră. Lapin își apropie mâinile, cu palmele făcute căuș. O avere modestă, dar o încărcătură regească pentru un sigur foc de pistol. Apoi și-a ridicat arma cu țeava la treizeci de centimetri distanță de propria față și putem presupune

c-a aruncat o ultimă privire la ultima rămăşiţă din averea lui, apoi şi-a trimis-o în creieri! Ah, a fost, într-un fel, un gest poetic. Deşi, în sens pragmatic, a rezultat, fireşte, o mizerie înfiorătoare – realmente întregul său cap a sfârşit prin a ajunge în grădina de sub dormitor. Sărmanul Sebastian!... Sunt sigur că jandarmeria locală a plecat de la faţa locului cu cea mai mare parte a... muniţiei.

Pe urmă Shandy îşi aduse aminte unde mai auzise numele Lapin – Skank îi spusese că, în Haiti, piraţii făceau afaceri în stil mare cu Lapin şi „Shander-knack". *Şi ai avut dreptate, Skank*, se gândi el acum – *seamănă într-adevăr cu un iepure.*

— Cred că-mi dau seama de ce-au avut grijă să pară o sinucidere, spuse, cu un aer meditativ.

— Îmi cer scuze, zise Lapin, dar... *să pară*? Nu există nici un dubiu...

— Nu, nu, se grăbi Shandy să adauge, nu vă schimbaţi convingerea, bineînţeles că nu vreau să vă spun ceva pe care nu e necesar să-l ştiţi. Dumneavoastră nu sunteţi în pericol. Sunt sigur că n-aţi făcut niciodată vreo înţelegere cu... – se aplecă şi rosti cuvântul cu voce scăzută, pe deasupra celor două pahare cu brandy – piraţii.

Faţa durdulie a lui Lapin păli realmente în lumina înserării.

— Cu piraţii?

Shandy dădu din cap.

— Pe insula Noua Providenţă, care e sălaşul piraţilor, a fost trimis un guvernator englez. Iar piraţii ucid acum toţi negustorii respectabili cu care-au făcut vreodată afaceri – ca să nu mai existe nimeni care-ar putea – aici îi făcu cu ochiul – *depune mărturie.*

Aproape că-l pufni râsul la gândul că piraţii de pe Noua Providenţă ar fi fost în stare de ceva metodic, dar îşi impuse să-şi păstreze expresia sumbră.

Lapin înghiţi în sec.

— *Ucid* negustorii?

— Întocmai. Piraţii aşteaptă pur şi simplu restabilirea contactului cu fiecare negustor în parte. Imediat ce unul dintre vechii lor clienţi reia legătura, sau acceptă să-i întâlnească dacă-l

caută ei, ridică Shandy din umeri, nefericitul e la fel de mort ca Sebastian.

— *Mon Dieu!*

Lapin sări grăbit în picioare, vărsându-şi paharul cu brandy. Aruncă o privire temătoare către port, de parcă s-ar fi aşteptat ca briganzii să dea năvală pe ţărm chiar în clipa aceea.

— E... mai târziu decât credeam. A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră, domnule Chandagnac, dar mă tem că acum trebuie să-mi iau rămas bun.

Shandy nu se ridică de pe scaun, dar îşi înălţă paharul.

— În sănătatea dumneavoastră, de care sper să vă bucuraţi vreme îndelungată, domnule Lapin.

Dar, după ce acesta se îndepărtă clătinându-se, Shandy simţi cum i se risipea buna dispoziţie de moment. Unchiul lui era mort şi sărac lipit. Nici vorbă de răzbunare sau de corabie. Închirie o cameră pentru noapte, iar în dimineaţa următoare găsi pe cineva care să-l ducă înapoi, la L'Arcahaye şi la *Jenny*, care îl aştepta.

În următoarele două săptămâni, conduse slupul într-un tur frenetic al Caraibelor, dar, cu toate că verifică registrele din toate porturile, chiar şi din cele engleze, unde era căutat, nu dădu de absolut nici o urmă a *Guralivului Carmichael*, sau măcar a lui *Charlotte Bailey*; nu fuseseră văzute nicăieri după întâi august, ziua în care, imediat ce-l săltase pe Shandy în aer printr-o vrajă şi-l aruncase peste bord, Benjamin Hurwood îşi pusese la treabă echipajul de cadavre şi se pierduse în zare.

La sfârşitul celor două săptămâni de cercetări fără folos, oamenii lui erau la un pas de revoltă şi până la termenul limită al acceptării Iertării Regale nu mai rămăseseră decât două zile, aşa că Shandy ordonă ca vechiul slup să se îndrepte spre Noua Providenţă.

Sosiră la destinaţie pe la jumătatea după-amiezei zilei de marţi, cinci septembrie, şi Shandy coborî de pe *Jenny* fără să se uite înapoi; Venner n-avea decât să-i fie căpitan de atunci înainte şi s-o ducă unde poftea, în Iad sau în Împărăţia Cerurilor, fiindcă lui oricum îi era totuna. Odată ajuns pe ţărm, reuşi să se ducă în fort şi

să fie amnistiat oficial de către guvernatorul Rogers, întorcându-se apoi pe plajă la timpul potrivit pentru pregătirea unei cine bogate. Şi, inaugurând ceea ce avea să devină o tradiție în următoarele trei luni, el însuşi nu mâncă mai nimic, mulțumindu-se să înghită cantități imense de alcool.

Capitolul douăzeci şi trei

Da, Skank, se gândi din nou Shandy, uitându-se la cineva din port care se încăpăţâna în încercarea de a ridica mai sus verga lui *Jenny, da*, n-aveam astâmpăr *în zilele alea. Atunci aveam mai multe lucruri de făcut; acum nu mi-a mai rămas decât unul singur, şi ăla e... las-o baltă.* Se întinse pe nisip într-o poziţie mai confortabilă şi-şi învârti în cană, cu afecţiune, romul încălzit de soare.

Un tânăr în uniformă de sublocotenent de marină se apropie de el şovăind.

— Scuzaţi-mă... sunteţi Jack Shandy?

Îşi goli cana, apoi se holbă la tânăr ca o bufniţă, peste marginea ei.

— Întocmai, răspunse, lăsând-o în sfârşit jos.

— Dumneavoastră sunteţi – scuzaţi-mă – cel care-a scufundat-o pe *Whitney*, nu-i aşa?

— Nu cred. Ce era *Whitney*?

— Un vas de război care-a explodat şi s-a scufundat, anul ăsta, în iunie. L-au prins pe Philip Davies şi...

— Oh. Shandy observă că i se golise cana şi se ridică în picioare. Aşa e. Până acum n-am ştiu niciodată cum se numea. De fapt, Davies a aruncat corabia în aer – eu n-am făcut decât să-l ajut.

Îşi puse cana pe masă, în faţă cortului cu băuturi alcoolice, şi dădu din cap către proprietar.

— Şi dumneavoastră l-aţi împuşcat pe căpitan? continuă tânărul sublocotenent.

Shandy îşi luă cana reumplută.

— E mult de-atunci. Nu-mi aduc aminte.

Sublocotenentul păru dezamăgit.

— Am venit aici pe *Delicia*, cu guvernatorul Rogers, îi explică el. Cred... ăă... cred că înainte a fost un loc destul de sălbatic, nu-i aşa? Dueluri cu sabia, împuşcături, comori...

Shandy râse încetişor şi se gândi să nu distrugă băiatului himera romantică.

— Oh, da, toate astea.

Încurajat, tânărul insistă.

— Şi ați navigat împreună cu Barbă Neagră însuşi, aşa cum am auzit, ați făcut împreună călătoria aceea misterioasă, în Florida? Cum a fost?

Shandy făcu un gest larg.

— Oh... infernal, infernal. Trădare, dueluri cu sabia, oameni siliți să se arunce în apă, lupte pe mare... mlaştini fără nici un drum, accese groaznice de febră, indieni canibali din Caraibe pe urmele noastre...

Se opri, fiindcă tânărul se împurpurase şi se încruntase.

— Nu e nevoie să vă bateți joc de mine, se răsti el.

Shandy clipi nedumerit, neamintindu-şi exact tot ce spusese.

— Cum adică?

— Dacă sunt nou aici, nu-nseamnă că nu ştiu *absolut nimic*. Ştiu că spaniolii i-au şters de pe faţa pământului pe toți indienii din Caraibe, acum două sute de ani.

— Oh.

Shandy se încruntă, concentrându-se. Unde auzise el vorbindu-se de indienii caraibieni?

— Asta n-o ştiam. Uite, lasă-mă să-ți fac cinste cu nişte rom. N-am vrut să... să...

— Nu pot să beau când sunt în uniformă, spuse sublocotenentul, dar păru să se fi liniştit.

— Atunci o să beau eu romul tău.

Îşi goli cana şi o aşeză din nou pe masă. Omul din partea cealaltă a acesteia o umplu şi adăugă încă un semn pe foaia lui de credit.

— Se pare că am ratat zilele măreţe ale pirateriei, oftă sublocotenentul. Davies, Bonnett, Barbă Neagră, morţi cu toţii, iar Hornigold şi Shandy au acceptat condiţiile amnistiei – deşi există unul nou. Îl cunoaşteţi pe Ulise Segundo?

— Nu, răspunse Shandy, ridicându-şi cu atenţie cana. Numele e elegant.

— Păi, da, sigur. Are o corabie mare, cu trei catarge, numită *Înălţarea lui Orfeu*, şi în ultimele două luni a capturat zeci de vase. Se presupune că e cel mai însetat de sânge dintre toţi; oamenii sunt atât de speriaţi de el încât unii au sărit în apă şi s-au înecat când au fost siguri c-o să le captureze corabia!

— E într-adevăr înspăimântător, încuviinţă Shandy, dând din cap.

— Se spun o mulţime de poveşti despre el, continuă înflăcărat sublocotenentul, apoi se opri. Eu nu le cred pe toate, bineînţeles. Însă o mulţime de oameni par să le creadă. Se spune că poate fluiera ca te lase fără vânt în pânze şi să-l aducă-ntr-ale lui, că poate să navigheze şi să te-ajungă din urmă chiar şi pe cea mai deasă ceaţă şi că, atunci când capturează o navă, nu ia doar tot aurul şi toate bijuteriile, ci şi leşurile tuturor marinarilor ucişi în luptă! Nu se oboseşte să ia lucruri cum sunt cerealele, sau pielea, sau armele – ia numai comorile veritabile, deşi se spune că pune cel mai mare preţ pe sângele proaspăt, şi de vreo câteva ori a secat de sânge echipaje întregi. Un căpitan care-a supravieţuit după ce i-a capturat corabia a povestit că pe greementul lui Orfeu erau cadavre, leşuri în toată puterea cuvântului, intrate în putrefacţie – şi unul dintre ele *vorbea*!

Shandy zâmbi.

— Ce-avea de spus?

— Păi... eu nu cred *aşa ceva*, firește... dar căpitanul jură că leşul ăla spunea într-una, fără oprire, „nu sunt câine"... hei, atenţie! adăugă furios tânărul, pentru că Shandy îşi scăpase cana din mână şi romul îi împroşcase pantalonii de uniformă.

— Unde-a fost văzut ultima oară, întrebă grăbit Shandy, şi când?

Sublocotenentul clipi surprins de interesul subit şi intens, atât de neobişnuit pentru bărbatul acela relaxat, cu ochi somnoroşi, care părea să nu aibă alt ţel în viaţă în afară de a fi beţivul aşezării.

— De ce, nu ştiu, eu...

— *Gândeşte-te!* Shandy îl prinse de gulerul uniformei şi-l zgâlţâi. Unde şi când?

— Ăă... lângă Jamaica, în largul golfului – cu mai puţin de o săptămână în urmă!

Shandy îi făcu vânt într-o parte, se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă spre ţărm.

— Skank! zbieră el. Skank, dar-ar naiba, unde... acolo erai. Vino-ncoace!

Tânărul fost-pirat alergă spre el cu paşi mărunţi, nesigur.

— Ce s-a-ntâmplat, Jack?

— Jenny pleacă azi, în după-amiaza asta. Adună toţi oamenii pe care-i găseşti – şi toate proviziile – şi îmbarcă-i.

— Dar... Jack, Venner are de gând s-aştepte până-n ianuarie, să facă legătura cu Charles Vane...

— La dracu' cu Venner. Am spus eu vreodată că nu mai sunt căpitanul lui *Jenny*?

— Păi, nu, Jack, dar noi am presupus, cu toţii...

— La dracu' cu presupunerile voastre. Adună-i şi îmbarcaţi-vă.

Încruntarea şi uimirea lui Skank se risipiră, înlocuite de un zâmbet.

Se răsuci şi se îndepărtă în grabă, cu picioarele lui goale azvârlind în aer jeturi de nisip alb.

Shandy alergă spre o barcă cu vâsle trasă pe plajă şi, când începu s-o târască spre apă, îşi aminti brusc unde auzise de indienii caraibieni. Bătrânul guvernator nebun Sawney îi vorbise despre ei, în noaptea dinaintea plecării lui *Carmichael* şi a lui *Jenny* spre Florida, la întâlnirea cu Barbă Neagră. Ce spusese bătrânul? Ceva despre faptul că, în ziua aia, îi ucisese pe cei care căzeau în sarcina lui.

Se opri ca s-arunce o privire meditativă în susul pantei, către acel colț al așezării unde-și instalase micul cort bătrânul bizar. Nu, își spuse, reluându-și lupta cu barca grea – Sawney e bătrân, dar n-are două sute de ani.

Însă peste o clipă se opri din nou, fiindcă-și mai amintise ceva. Bătrânul vorbise despre momentul „când ajungi la gheizerul ăla". Fântâna tinereții *fusese* un soi de gheizer. Și, când îi întrerupsese, cu aiurelile lui, primul spectacol cu păpuși, oare nu spusese Sawney „fețele dintre stropi... *almas de los perdidos*..." Fețe printre stropi, sufletele celor osândiți...

Oare bătrânul *fusese* cândva acolo?

Dacă e așa, ar putea să aibă mai mult de două sute de ani. N-ar trebui să fie surprinzător, nu cu adevărat. Deși e surprinzător c-a ajuns atât de prăpădit. Mă întreb, se gândi, reîncepând să târască barca, *ce greșeală o fi făcut.*

Se opri iarăși. *Ei, și dacă totuși există ceva,* își continuă el gândul, *ceva care-l poate transforma într-un idiot bâlbâit pe un vrăjitor destul de puternic ca să pătrundă-n Ereb și să-și cumpere un secol sau două de viață în plus, atunci e a-l naibii de bine să știu despre ce e vorba – dacă de data asta vreau să fiu în stare ceva mai mult decât să mă las pur și simplu ridicat în aer și aruncat în ocean.*

Făcu cale-ntoarsă, urcând panta către corturi mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce-și aducea aminte alte lucruri uimitoare despre bătrânul Sawney – spaniola lui fără cusur, dar arhaică, iscusința cu care-și făcea vrăjile...

— L-ai văzut pe guvernator azi? îl întrebă pe un fost pirat, bătrân și uscățiv. Adică pe Sawney, nu pe Rogers.

Zâmbea și încerca să vorbească cu nepăsare, dar celălalt văzuse sfârșitul discuției lui cu tânărul sublocotenent, așa că se retrase cu un pas și răspunse ridicându-și împăciuitor mâinile.

— Sigur, Jack, e în cortul ăla al lui, sus, către golf. Ia-o ușurel, eh?

Fără să observe murmurele și clătinările capetelor din urma lui, Shandy traversă nisipul în fugă, trecu dintr-un salt peste groapa rece în care se făcea focul pentru gătit și se îndreptă cu trudă către golful unde ajutase la repararea lui *Carmichael*, cu o jumătate de an

în urmă; şi se opri să zâmbească şi să-şi tragă răsuflarea când îl văzu pe bătrânul Sawney ghemuit în faţa cortului din pânză de vele în care locuia în zilele acelea şi alternând sorbiturile dintr-o sticlă de rom pe jumătate plină cu privirile concentrate pe care i le arunca.

Bătrânul purta pantaloni largi, de un verde strălucitor, o haină brodată, de mătase, şi, dacă avea cumva la gât vreun soi de eşarfă, aceasta era ascunsă de barba lui încâlcită, de culoarea oaselor vechi, albite.

Shandy coborî cu greu râpa şi se aşeză alături de el.

— Aş vrea să stăm de vorbă, guvernatorule.

— Ah? Sawney îl privi cu ochi îngustaţi. N-ai febră din nou, nu-i aşa? Fereşte-te de puii ăia.

— Nu, guvernatorule. Vrea să aflu mai multe... despre *bocor*-i, despre vrăjitori. Mai ales despre cei care-au fost la... Fântâna Tinereţii.

Sawney luă încă o înghiţitură din sticla căreia îi aruncă apoi încă o privire.

— Pe-aci îs o grămadă de *bocor*-i. Eu nu-s de-al lor.

— Dar ştii ce vreau să spun când îţi vorbesc despre Fântâna Tinereţii? Despre... gheizer?

În loc de răspuns, bătrânul învârti romul în sticlă şi începu să cânte cu voce subţire, spartă.

Mas molera si Dios quisiere – Cuenta y pasa, que buen viaje faza.

Shandy făcu, în gând, o traducere aproximativă – *Tot mai multă o să curgă dacă Domnul dă poruncă – Numără şi las' să se petreacă, şi s-o sfârşi călătoria-ndată* – şi decise că n-i era de nici un folos.

— Bine, spuse, controlându-şi nerăbdarea. Ţi-aduci aminte de indienii caraibieni?

— Da, canibalii. I-am şters de pe faţa pământului. I-am omorât pe toţi în expediţia Cordoba din '17 şi '18, i-am omorât sau i-am dus ca sclavi în Cuba, ceea ce e totuna. Stăpâneau toate vrăjile; aveau ţarcuri cu indieni arawak, îi ţineau cum ţinem noi vitele. Ca să-i mănânce, desigur – dar ştii ce era mai important decât asta? Sângele, sângele proaspăt. Caraibieni îi ţineau pe arawak în viaţă aşa cum ţii praful de puşcă uscat.

— Ştiau despre locul ăla din jungla din Florida? Despre Fântâna din ţinutul unde pământul pare... prea solid?

— Ah, *Dios... si*, şopti Sawney, aruncând o privire grăbită către portul scăldat în razele soarelui, ca şi cum ceva de pe mare ar fi putut trage cu urechea. Am auzit că, înainte de a veni ei, acolo nu era atât de întuneric... gaură blestemată din iad...

Shandy se aplecă uşor înainte şi vorbi cu glas scăzut.

— Când *ai fost* acolo?

— În 1521, răspunse Sawney, cu voce clară. Şi luă o înghiţitură zdravănă de rom. Pe-atunci ştiam unde trebuie să fie – puteam să citesc semnele, în ciuda preoţilor, cu agheasma şi cu rugăciunile lor... am intrat, şi am ţinut roiurile de stafii la distanţă până când am găsit-o; oţetul ţine păduchii la distanţă de tine, dar ca să goneşti stafiile ai nevoie de tutun negru... şi mi-am vărsat sângele acolo, lângă Fântână... am făcut să încolţească planta aia. Şi am făcut-o exact la timp – imediat ce-am ieşit din mlaştini, a-nceput o-ncăierare cu indienii, şi m-a nimerit o săgeată, şi rana s-a umplut de puroi... m-am asigurat că o parte din sângele meu ajunge în mare. Sânge şi apă de mare, şi-o să trăiesc la nesfârşit, iarăşi şi iarăşi, atâta vreme cât e planta acolo...

Shandy îşi aminti brusc de tufa veştejită, uscată, pe care-o văzuse-n Ereb, şi înţelese că Sawney îşi trăia, probabil, ultima viaţă.

— Cum e posibil, întrebă el, cu blândeţe, ca un om destul de puternic ca să-şi planteze sângele acolo şi ca să folosească vraja sângelui şi a apei de mare pentru a-şi dobândi mai multe vieţi, să ajungă să-şi piardă vlaga? E posibil să uite cum se fac marile vrăji, să se... prostească?

Sawney zâmbi şi înălţă dintr-o sprânceană albită.

— Adică aşa ca mine, eh? Fier.

Deşi stânjenit fiindcă bătrânul îl înţelesese atât de bine, Shandy insistă.

— Fier? Ce vrei să spui?

— Trebuie să fi simţit mirosul. Vrăjile miros, ştiai? Ca o tigaie uitată pe-un foc puternic. Şi sângele proaspăt miroase la fel, iar

vrăjile au nevoie de sânge proaspăt, aşa că în el e evident fier. Ai auzit vreodată legenda care spune că zei au coborât aici din cer şi au turnat fier încins la roşu? Nu? Ei, păi scriitorii din vechime au pretins că în chestia aia se aflau sufletele stelelor, fiindcă sufletul e ultimul lucru pe care-l emană o stea înainte de a începe să moară.

Shandy se temu că bătrânul îşi pierduse din nou luciditatea, fiindcă în stele nu era, evident, nici fier, nici sânge, dar se hotărî să mai pună încă o întrebare despre acelaşi subiect.

— Şi cum micşorează fierul încins puterea vrăjitorilor?

— Hm? Sawney suflă peste gura sticlei, făcând-o să scoată un vuiet gros. Oh, n-o micşorează.

Shandy lovi cu pumnul în nisip.

— La naiba, guvernatorule. Trebuie să aflu…

— Fierul rece le vine de hac – fierul *solid*. E terminat, înţelegi, nu poţi face vrăji în preajma lui, fiindcă şi vrăjile se termină, toate, înainte de a începe. Ai făcut vreodată vin?

Shandy îşi rostogoli ochii.

— Nu, dar ştiu cum e cu oţetul şi cu păduchii, mulţumesc. Vreau…

— Ai auzit de *vino de Jerez*? Adică de sherry, cum îi spun englezii? Sau de cel de porto?

— Bineînţeles, guvernatorule, răspunse obosit Shandy, întrebându-se dacă bătrânul avea de gând să-i ceară să-i aducă o sticlă.

— Ei, ştii cum sunt făcute? Ştii de ce unele sunt atât de dulci?

— Ăă… sunt întărite. Se pune brandy în vin, ca să-i oprească fermentaţia, aşa că o parte din zahăr rămâne în el, nu se mai transformă în alcool.

— Bravo. Da, brandy-ul *opreşte* fermentaţia. Aşa că, da, încă mai ai zahăr, dar acum zahărul ăsta nu se mai poate transforma în alcool. Şi ce anume din chestia asta, din acest brandy, opreşte astfel totul?

— Păi, vinul distilat, zise nedumerit Shandy.

— *Verdad*. Un produs al fermentaţiei împiedică fermentaţia să continue; înţelegi?

Inima lui Shandy bătea mai repede, fiindcă se gândea că aproape înțelesese.

— Fierul rece, fierul solid, lucrează asupra magiei așa cum lucrează brandy-ul asupra fermentației, zise, nesigur. Asta vrei să spui?

— *Seguro!* Un cuțit de fier rece e foarte bun ca să scapi de-o stafie. Sunt sigur c-ai auzit astfel de poveşti. Cu o mulțime de fier în jur, fier solid şi rece, ai în continuare sângele, dar nu poate fi folosit pentru nici o vrajă. *Bocor*-ii nu poată fier asupra lor, şi fac vrăji, şi duc lipsă de sânge. Le-ai văzut gingiile? Iar în jurul caselor celor mai puternici e un praf roşu, fin, de… – se aplecă mai aproape şi şopti: fier.

Shandy îşi simți pielea brațelor făcându-se ca de găină.

— Iar în Lumea Veche, şopti el încet, magia a încetat să mai fie o parte importantă a vieții în momentul când toată lumea a început să folosească fierul pentru unelte şi pentru arme.

Sawney dădu din cap şi zâmbi strâmb prin barba lui albă, neîngrijită.

— Nu e… o coincidență. Suflă din nou peste gâtul sticlei: *huu*. Şi orice conştiință readusă la viață prin magie e vătămată în apropierea fierului rece. *(Huu.)* Puțin câte puțin. *(Huu.)* Când am aflat asta, pentru mine era prea târziu. S-a dovedit că, după ce am ieşit din gaura aia blestemată din Florida, ar fi trebuit să nu țin la distanță de fier – să nu port nimic din fier, să nu-l ating, şi nici măcar să nu mănânc ceva care-a fost pregătit într-o oală de fier! *(Huu.)* Aşa obişnuiau să trăiască marii regi din Lumea Veche, înainte ca magia să fi dispărut de-acolo cu desăvârşire. La naiba. Salatele şi legumele crude şi alte chestii de-astea sunt tot ce trebuie să mănânci dacă vrei s-o practici.

— Fără carne? întrebă Shandy, căruia îi venise ceva în gând.

— Oh, ba da, o grămadă de carne, ca să ai putere magică şi putere obişnuită, fiindcă vrăjitorii au tendința să devină atât de palizi, de amețiți şi de vlăguiți. Dar firește că trebuie să fie carne care n-a fost ucisă, sau curățată, sau pregătită folosind obiecte de fier. *(Huu.)* Dar, ştii, nu-mi pare rău. Am avut parte de două sute

de ani în plus, în care-am trăit ca un om normal, făcând ce mi-a plăcut. Aş fi *într-adevăr* nebun dac-aş fi trăit tot timpul ca un afurisit de *bocor*, făcându-mi griji pentru fiecare îmbucătură şi fiindu-mi frică să bat un cui într-o scândură.

— Atunci, guvernatorule, ştii cum aş putea folosi fierul rece ca să-nfrâng un vrăjitor care s-a-ntors de la Fântână de atât de puţină vreme încât mai are încă praf din Ereb în încreţiturile cizmelor?

Sawney se holbă la el preţ de o clipă îndelungată, apoi lăsă sticla jos.

— Poate. Ce vrăjitor?

Shandy se hotărî să fie sincer.

— Benjamin Hurwood. Sau Ulise Segundo, după cum s-ar părea că-şi spune acum. Este...

— *Yo conozco*, ciungul. Cel care dichiseşte trupul fiicei lui pentru stafia nevestei. Biata copilă – ai observat că e hrănită numai cu legume verzi şi cu biscuiţi ţinuţi în cutii de lemn? Vor să fie receptivă pentru vrăji, dar lipsită de putere şi de voinţă, aşa că nu primeşte nici un fel de carne.

Shandy dădu din cap, fiindcă înţelesese, cu doar câteva clipe în urmă, semnificaţia regimului bizar ţinut de Beth Hurwood.

— Sigur, o să-ţi spun cum poţi să-l înfrângi. Înjunghie-l cu o sabie.

— Guvernatorule, spuse Shandy, într-o agonie a nerăbdării. Am nevoie de ceva mai mult decât atât. El...

— Crezi că *sunt* prost? Nu m-ai ascultat? Leagă-ţi sângele de fierul rece al sabiei. Fă atomii sângelui tău şi ai fierului să se alinieze, aşa cum se aşează acul unei busole pe direcţia nordului. Sau viceversa. Totul e relativ. O forţă magică activă o să-i dea mai multă energie, ducând la autoanulare. Sau, altminteri, forţa se anulează fiindcă sistemul are o energie atât de mare, înţelegi? Dacă nu-ţi place ideea unei monede ce cade spre pământ, priveşte lucrurile ca şi cum pământul s-ar repezi spre moneda neclintită, corect. *(Huu.)*

— Grozav, dar cum *fac* asta?

— *(Huu-huu.)*

— Guvernatorule, cum fac atomii să se alinieze?

Sawney goli sticla, apoi o lăsă jos şi începu să cânte.

Bendita sea el alma,
Y el Senor que nos la manda;
Bendita sea el did
Y el Senor que nos lo envid.

Shandy traduse din nou în gând:

Binecuvântat să fie sufletul
Şi Dumnezeu, ce-l apără-ntrutotul;
Şi fie ziua binecuvântată,
Şi Dumnezeu, ce spre-alte zori ne poartă.

Încercă, timp de cel puţin încă un minut, să obţină un răspuns coerent la întrebarea lui, dar romul stinsese scurta scânteie de luciditate din ochii bătrânului, aşa că în cele din urmă renunţă şi se ridică în picioare.

— Rămâi cu bine, guvernatorule.

— Ai grijă de tine, flăcăule. Fără pui.

— Fără.

Shandy începu să se îndepărteze, apoi se opri şi se întoarse spre bătrân.

— Spune-mi, guvernatorule..., cum te cheamă?

— Juan.

Shandy aflase mai multe versiuni ale numelui pe care şi-l atribuia guvernatorul, dar întotdeauna fusese ceva gen Sawney, sau Ponsea, sau Gawnsey – de Juan nu mai auzise până atunci.

— Care e numele tău *întreg*, guvernatorule?

Bătrânul chicoti şi mâzgăli ceva pe nisip pentru scurtă vreme, apoi îşi ridică privirea spre Shandy şi spuse încet, dar foarte clar:

— Juan Ponce de Leon.

Shandy rămase pur şi simplu locului preţ de mai multe secunde, simţind fiori reci în ciuda soarelui tropical ce se înălţa

fluturând miraje în aerul încins de deasupra nisipului alb. În cele din urmă dădu din cap, se întoarse şi se îndepărtă înaintând cu trudă în vreme ce şuierăturile reîncepeau în spatele lui.

Abia după ce ajunse pe culmea movilei, când cobora şerpuind către încâlceala de corturi şi colibe, îi trecu prin minte că epava pe care-o lăsase suflând într-o sticlă de rom goală era, sau cel puţin fusese, guvernatorul acelei insule – precum şi al tuturor celorlalte, de acolo până în Florida.

Mergea cu paşi mari printre corturi, calculând în gând cât în mai rămăsese din banii lui Davies după trei luni în care-i cheltuise pe rom fără să se zgârcească şi întrebându-se cât de mult îşi putea permite să călătorească bazându-se pe ei – fireşte că nu putea fi o călătorie foarte lungă, fiindcă până la Crăciun mai rămăseseră mai puţin de două săptămâni, şi Hurwood spusese că avea s-o treacă la alungarea lui Beth din trupul ei „de Sărbători" – când cineva i se aşeză în drum. Îşi ridică ochii şi o recunoscu pe Ann Bonny. Îşi aduse aminte că ea începuse o idilă cu un alt pirat amnistiat, Calico Jack Rackam, la scurt timp după plecarea lui spre Haiti şi că amândoi încercaseră, fără succes, să obţină pentru ea un divorţ-prin-vânzare.

— Bună, Ann, spuse, oprindu-se, fiindcă se simţea dator să-i ofere ocazia să-l înjure.

— Ei, ei, exclamă ea, zău dacă ăsta nu-i bucătarul! Ai reuşit să te târăşti măcar o dată afară din butoiul cu rom, eh?

Părea deopotrivă mai slabă şi mai vârstnică – ceea ce nu era surprinzător, pentru că guvernatorul Rogers prefera să vadă în obiceiul divorţului-prin-vânzare, stabilit de dreptul comun şi respectat de multă vreme, o culme a depravării şi îi promise că avea s-o despoaie şi s-o biciuiască în public dacă mai deschidea vreodată subiectul, iar cele două cântecele, monstruos de vulgare, despre pedeapsa imaginată se răspândiseră, devenind foarte populare – dar poziţia ei şi din felul în care îşi înclina capul continuau să-i ofere aura fierbinte de sexualitate.

Shandy îi zâmbi cu prudenţă.

— Aşa e.

— Cât timp crezi c-o să treacă până când o să te-ntorci târâş înapoi?

— Sunt sigur că vor fi cel puţin două săptămâni.

— Eu nu. Îţi dau... o jumătate de oră. O să mori aici, Jack Shandy, după ce-o să fii câţiva ani ucenicul guvernatorului Sawney. Ei bine, *mie n-o* să mi se-ntâmple aşa ceva – plec din locul ăsta, cu Jack, al naibii de curând. Am găsit în sfârşit un bărbat căruia nu-i e frică de femei.

— Mă bucur. Trebuie să recunosc că pe mine mă sperie adesea. Sper că tu şi Rackam veţi fi fericiţi.

Ann păru derutată şi se retrase cu un pas.

— Eh. Şi unde *te* duci?

— Undeva, la nord de Jamaica. Acolo a fost văzută o corabie care cred că e *Guralivul Carmichael*.

Ea zâmbi şi păru să se destindă, deşi clătina în acelaşi timp cu tristeţe din cap.

— Dumnezeule, e tot fata aia, încă, nu-i aşa? Hurley?

— Hurwood. El ridică din umeri. Dă, aşa e.

— Prin urmare, călătoria asta o să-ncalce condiţiile amnistierii tale?

— Nu ştiu. A lui Rackam presupune încălcarea amnistierii lui?

Ea îi adresă un zâmbet afectat.

— Între noi fie vorba, Shandy – bineînţeles c-o s-o încalce. Dar Jack al meu şi-a găsit o fată pe care n-o deranjează să trăiască alături de un proscris. Tu poţi spune acelaşi lucru?

— Încă un răspuns pe care nu-l ştiu.

Ea şovăi, apoi se înclină şi-l sărută – foarte uşor.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă el, uluit.

Ochii ei străluceau cu putere,

— Pentru ce? Pentru noroc, omule.

Ea îi întoarse spatele şi se îndepărtă, iar el o porni cu paşi mari către ţărm. Nişte copii se jucau cu două păpuşi făcute cândva de el şi, când se grăbiră să se ferească din calea lui, observă că acum se foloseau de sfori ca să mişte micile figurine articulate. *Învăţaţi o*

meserie, copii, se gândi. *Nu cred că generația voastră o să-l mai aibă pe Însoțitorul Veghetor ca să-i poate de grijă.*

Cineva călca apăsat în spatele lui. Se opri şi se întoarse, şi tresări dând cu ochii de Grăsanul Sumbru care-l fixa uitându-se în jos, la el, cu o desăvârşită lipsă de curiozitate. Amintindu-şi măcar de data asta că omul era surd, Shandy se mulțumi să dea din cap.

— Vor merge mai departe fără el, tună *bocor*-ul uriaş. Toate ținuturile continuă să existe şi după ce trec vremurile în care funcționează magia. Locul unde ne aflăm se apropie de sfârşitul acestor vremuri. O să navighez cu tine.

— Oh? Shandy era surprins, fiindcă încercase, fără nici un succes, să-l convingă pe *bocor*-ul lui Davies să-l însoțească în Haiti. Păi, minunat, sigur, s-ar părea că-n călătoria asta o s-avem cu siguranță nevoie de un *bocor*, şi pur şi simplu îmi irosesc timpul vorbindu-ți, nu-i aşa?

Dădea tot timpul din cap cu vehemență.

— Vă duceți în Jamaica.

— Păi, nu, de fapt – adică, s-ar *putea*, mergem în *apropiere de*…

— Eu m-am născut în Jamaica, deşi m-au adus în Virginia, cu o corabie, când aveam cinci ani. Şi acum mă-ntorc – să mor acolo.

— Ăăă…

Shandy încă se mai străduia să găsească un răspuns şi gesturile potrivite prin care să-l facă înțeles, când *bocor*-ul îşi continuă greoi drumul, îndreptându-se spre țărm, aşa că se văzu nevoit să alerge ca să-l ajungă din urmă. Mai mulți bărbați se certau jurul bărcii pe care-o trăsese spre apă mai devreme şi doi se îndreptară către el imediat ce-l văzură apropiindu-se, fluturându-şi brațele şi țipând. Unul era Skank, iar celălalt era Venner, în clipa aceea cu fața atât de roşie încât nu i se mai zăreau pistruii.

— Vorbiți pe rând, le ceru Shandy.

Venner îl amuți pe Skank c-o lovitură furioasă în falcă.

— *Jenny* nu pleacă nicăieri până n-ajunge Vane aici, declară el.

— Pleacă spre Jamaica în după-amiaza asta, spuse Shandy.

Cu toate că-şi păstra pe chip un zâmbet blând, măsura cu coada ochiului metrii şi centimetrii, întrebându-se cât de repede putea înşfăca sabia de abordaj a lui Skank.

— Nu mai eşti căpitanul ei, continuă Venner cu voce aspră, întunecându-se şi mai tare la faţă.

— Încă mai sunt căpitanul ei, zise Shandy.

Bărbaţii din jur se foiră şi murmurară, evident nefiind siguri de partea cui îşi doreau să treacă.

Shandy prinse o frântură de frază:

— ... al naibii de beat pentru un căpitan...

Pe urmă Grăsanul Sumbru făcu un pas înainte.

— *Jenny* pleacă-n Jamaica, declară, pe tonul profeţilor din Vechiul Testament. Pleacă acum.

Bărbaţii din jur tresăriră, fiindcă nici măcar Skank nu-şi dăduse seama că *bocor*-ul lui Davies era aliatul lui Shandy în privinţa asta; şi, cu toate că nu-şi desprinse nici măcar o clipă privirea de faţa lui Venner, Shandy simţi că începeau să-i acorde lui încrederea lor.

El şi Venner se ţintuiră din priviri preţ de mai multe secunde, după care Skank îşi scoase sabia şi-o aruncă, iar el o prinse de mâner fără să-l slăbească din ochi pe Venner. În cele din urmă, acesta se uită la lama din mâna lui Shandy, care ştiu că adversarul lui hotărâse că el nu era suficient de beat ca să fie uşor de învins. Venner se uită apoi în jur, la ceilalţi bărbaţi, şi gura îi deveni o linie dreaptă, amară, când înţelese, fără nici o îndoială, că fluxul emoţional se întorsese împotriva lui după ce vorbise Grăsanul Sumbru.

— Păi, mormăi, mi-aş dori să... ne fi dat mai multe informaţii despre lucrurile astea, căpitane... N-am...

Tăcu, apoi reîncepu să vorbească, strangulându-şi cuvintele de parcă l-ar fi durut dinţii de câte ori îi trecea câte unul dincolo de ei.

— N-am vrut... să te presez, asta e sigur.

Shandy zâmbi şi-l bătu cu palma pe umăr.

— Nici o problemă!

Se întoarse să-şi treacă în revistă oamenii – şi-şi ascunse cu grijă dezamăgirea şi neliniştea. *Echipajul ăsta*, se gândi el, *e o mărturie a eficienţei tacticilor lui Woodes Rogers – singurii care mai pleacă acum într-o expediţie piraterească sunt cei prea proşti, prea însetaţi de sânge sau prea leneşi ca să se poată descurca respectând legea. Şi, dacă nu-l vom găsi pe* Carmichael, *expediţia s-ar putea să fie piraterească – bătăuşii şi idioţii ăştia vor pretinde să mergem după pradă.*

Şi aşa s-a zis cu amnistierea mea, cugetă. *Dar e mai bine să fii un proscris care are un scop decât un cetăţean care n-are nici unul.*

— Skank, spuse, hotărând că tânărul era cel mai demn de încredere dintre toţi, eşti secund.

Observă scurta încruntare a sprâncenelor lui Venner, dar nu lăsă să se vadă că o remarcase.

— Du-i pe toţi la bord, ca să plecăm înainte de-a pricepe flăcăii ăştia din Marina Militară ce-avem de gând.

— Am înţeles, căp'tane.

Şi, douăzeci de minute mai târziu, fără surle şi trâmbiţe, dar urmărită de incertitudinea din privirile ofiţerilor de la bordul vasului *H.M.S. Delicia*, *Jenny* ieşi pentru ultima oară din portul Noua Providenţă.

Capitolul douăzeci şi patru

Modelele aşternute soarele dimineții împestrițau balconul dinspre sud al uneia dintre cele mai mari case pe de dealul care domina Spanish Town şi, când briza agită crengile arborelui de piper de deasupra capului său, lăsându-i-l sub razele nestânjenite, bărbatul bărbos şi elegant aşezat masa pentru micul dejun îşi umbri instinctiv fața, fiindcă pentru el era important să şi-o păstreze cât mai lipsită de riduri, având un aer cât mai tineresc cu putință. În primul rând, investitorii păreau să aibă senzația că un bărbat mai tânăr ştia mult mai multe despre pieţele existente în prezent şi despre cele mai recente schimbări ale preţurilor şi ale valorilor monetare; iar în al doilea rând, era lipsit de sens să faci avere dacă atunci când reuşeai s-o aduni vârsta ta înaintată sărea în ochii tuturor.

Mâna îi tremură la auzul unui alt geamăt venit de la etaj, şi un jet de ceai ateriză în farfuriuță în loc să ajungă în cana de porțelan. *La naiba,* se gândi bărbatul care-şi spunea Joshua Hicks, în zăngănitul ceainicului pe care-l supărat lăsa pe masă. *Nu e cu putință să-ți iei liniştit micul dejun în propriul balcon, fără aceste… lamentații? Încă şase zile,* îşi reaminti, *apoi o să-mi îndeplinesc partea de înțelegere cu afurisitul ăla de pirat, o să-şi facă şmecheriile, o s-o ia de-aci şi-o să mă lase-n pace.*

Dar, chiar în timp ce-i trecea gândul prin minte, recunoscu că dorința lui era prostească. *N-o să mă lase niciodată în pace,* înțelese el, *atâta timp cât mă consideră o unealtă chiar şi pe departe utilă.*

Poate-ar trebui să pun capăt utilităţii mele, aşa cum a avut curajul s-o facă sărmanul Stede Bonnett, când s-a aflat într-o situaţie de acelaşi gen, cu Barbă Neagră – să mă predau, să mărturisesc… la naiba, l-am întâlnit pe Bonnett de două ori, când l-au adus la Port-au-Price capriciile pieţei de trestie de zahăr, şi nu era nici vreun erou, nici vreun sfânt…

Nu, se gândi, uitându-se dincolo de balustrada lustruită a balconului, dincolo de frunzele palmierilor ce se unduiau în bătaia vântului răcoros de munte, către terasele descendente, cu case albe, din zona rezidenţială a Spanish Town, şi către acoperişurile cu ţigle roşii din porţiunea dinspre uscat al Port Royal – singura care supravieţuise – îndepărtate şi abia vizibile de-a lungul ţărmului mării albastre. Întinse mâna în lateral, scoase dopul unui carafe de cristal şi îşi turnă în ceai coniac de culoarea chihlimbarului, cu un licăr auriu sub soarele dimineţii. *Nu, indiferent cum altcumva ar fi fost, Bonnett era mai curajos decât mine. Eu n-aş fi niciodată în stare să fac ce-a făcut el – şi Ulise o ştie, lua-l-ar dracu. Dacă trebuie să trăiesc într-o cuşcă, prefer una luxoasă, cu gratii care, deşi mai robuste decât cele din oţel, nu pot fi nici văzute, nici atinse.*

Îşi bău ceaiul fortifiant şi se ridică în picioare, asigurându-se că purta pe chip un zâmbet calm înainte de a se întoarce cu faţa spre salon… şi de a da cu ochii de capul de câine împăiat fixat pe perete, ca un neînsemnat trofeu de vânătoare.

Traversă încăperea largă, ieşind pe culoar, dar îşi păstră zâmbetul, fiindcă şi acolo se afla un cap de câine. Îşi aduse aminte, cu un tremur care-i şterse pentru o clipă zâmbetul, de o zi din septembrie, la scurt timp după sosirea lui acolo, când atârnase câte o bucată de pânză peste toate capetele de câine din casă; avuse o binevenită senzaţie de intimitate, dar, după nici o oră, îşi făcuse apariţia, bineînţeles fără să bată la uşă, înspăimântătoarea infirmieră neagră, care lipăise prin toată casa şi adunase toate bucăţile de pânză. Lui nu-i aruncase nici măcar o singură privire, şi firesc că nu se putea vorbi cu falca legată, aşa cum o avea ea, dar vizita îl dăduse peste cap într-un asemenea hal încât nu mai încercase niciodată să-i orbească pe spionii lui Ulise.

Încurajat de brandy şi de certitudinea că infirmiera nu apărea, de obicei, decât după prima jumătate a dimineţii, Hicks urcă scările tropăind şi se opri s-asculte la uşa camerei de oaspeţi. Nu se mai auzeau gemete, aşa că trase zăvorul de alamă, răsuci mânerul de lemn şi o deschise.

Tânăra femeie dormea, dar se trezi cu un ţipăt când, mergând pe vârfuri prin camera întunecoasă, el lovi din greşeală cu piciorul cina neatinsă, lăsată de ea pe podea – castronul de lemn se roti în aer şi se izbi de perete, împrăştiind legumele pe tot covorul. Ea se săltă în capul oaselor în pat şi îl privi îngustându-şi ochii.

— Dumnezeule... John...?

— Nu, la naiba, răspunse Hicks, sunt eu. Te-am auzit gemând şi-am venit să văd dacă e totul în ordine. Cine e acest John? M-ai mai confundat cu el şi înainte.

— Oh. Beth Hurwood se lăsă să alunece înapoi, cu speranţa pierindu-i din ochi. Da, e totul în ordine.

În camera aceea se aflau trei capete de câine, aşa că Hicks îşi îndreptă spatele, atingându-şi întreaga înălţime, şi arătă cu un gest aspru către frunzele şi ierburile împrăştiate.

— Iar ai încercat să nu-ţi iei medicamentele? o întrebă. Ştii că nu-ţi port îngădui aşa ceva. Ulise vrea să le iei, iar eu impun respectarea dorinţelor sale!

Se opri înainte de a începe să dea cu vigoare din cap către căpăţâna de câine fixată deasupra patului.

— Tata e un monstru, şopti ea. Într-o bună zi o să-ţi impui propria distrugere.

Hicks dădu uitării capetele şi se încruntă stânjenit. În primele zile ale captivităţii lui Beth, râsese când o auzise pretinzând că Ulise Segundo îi era tată, fiindcă susţinea, totodată, că tatăl ei e ciung, iar Ulise avea evident două mâini; dar, la următoarea vizită a piratului, aruncase o privire la mâna dreaptă a acestuia – nu se putea spune că n-ar fi fost din carne şi piele vie, însă era rozalie şi netedă ca a unui copil, n-avea nici cea mai măruntă cicatrice.

— Ei, spuse, cu brutalitate, peste mai puţin de-o săptămână e Crăciunul. Cel puţin atunci o să scap de *tine*.

Tânăra îşi azvârli aşternuturile într-o parte, îşi roti picioarele peste marginea patului şi încercă să se ridice, dar nu izbuti să-şi stăpânească genunchi şi recăzu de-a curmezişul patului, respirând cu greutate.

— La naiba cu tine şi cu tata, gâfâi ea. De ce nu pot primi *mâncare*?

— Cum numeşti chestia asta pe care-o laşi pe jos, ca să se-mpiedice lumea de ea? întrebă Hicks, aplecându-se ca să ridice o frunză, pe care i-o flutură apoi furios în faţa ochilor.

— Vreau să văd cum o mănânci tu, spuse Beth.

Hicks se uită cu îndoială la frântura de plantă, apoi o azvârli pufnind, ca şi cum ar fi vrut să dea de-nţeles că n-avea timp să-ndeplinească dorinţe copilăreşti.

— Să te văd cum te lingi pe degete, insistă ea.

— Nu... sunt dator să-ţi dovedesc nimic, zise el.

— Ce *trebuie* să se-ntâmple sâmbătă? Ai spus la un moment dat ceva despre o „procedură".

Hicks se bucură că ferestrele erau acoperite de draperii, fiindcă-şi simţea obrajii înroşindu-se.

— Trebuie să-ţi iei afurisite astea de „medicamente" se răsti. Trebuie să fii...

Somnoroasă, îşi încheie el spusele în gând; *ca o somnambulă. Nu trează de-a binelea, punând întrebări stânjenitoare.*

— În plus, tat..., vreau să spun, căpitanul Segundo, o să sosească aproape cu siguranţă până atunci, aşa n-o să fiu nevoit să fac eu... adică o să poţi vorbi cu *el* despre asta!

Dădu din cap cu fermitate şi se răsuci pe călcâie, gata să plece, dar îşi ratã ieşirea plină de demnitate scoţând un ţipăt ascuţit şi retrăgându-se de-a-ndăratelea cu un salt, fiindcă infirmiera neagră întrase fără zgomot în cameră şi stătea chiar în spatele lui.

Beth Hurwood râdea şi infirmiera se holba pur şi simplu la el, în stilul ei înfricoşător, lipsit de orice expresie, şi Hicks ieşi în fugă, întrebându-se, în timp ce se strecura spre uşă ocolind-o grăbit pe negresă, de ce rochia ei era întotdeauna cusută acolo unde-ar fi

trebuit să aibă nasturi, de ce, dacă tot avea mania cusutului, nu-şi cârpea buzunarele rupte, şi de ce umbla întotdeauna desculță.

Mă mai întreb, totodată, se gândi, în timp ce se cobora treptele liniştindu-se şi-şi scotea din mânecă o batistă cu care să-şi tamponeze fruntea, *de ce se tem ceilalți negri într-un asemenea hal de femeia asta. La naiba, bucătarul negru care lucra aici a sărit pe fereastra de la etajul întâi imediat ce-a aruncat asupra ei o singură privire! Aşa că, după ce-am descoperit că orice negru preferă mai degrabă să fie să biciuit toată ziua decât să pună piciorul în casă pentru o singură secundă, a trebuit s-*angajez *servitori, oameni albi. Şi până şi* dintre ăştia *au demisionat o grămadă.*

Îşi reluă locul pe scaunul de pe balcon, dar pacea dimineții fusese spulberată, şi azvârli ceaiul pe jumătate răcit din cana pe care şi-o umplu apoi cu coniac nediluat. *La dracu cu Ulise şi cu „ajutorul" lui,* meditä. *N-ar fi trebuit să plec nicidecum din Haiti şi să-mi schimb numele.*

Sorbi din brandy şi se încruntă, amintindu-şi cât de convingător fusese la început Ulise Segundo. Sosise în Port-au-Prince în prima săptămână din august şi începuse imediat să negocieze scrisori de credit de la cele mai respectate bănci europene. Făcuse o impresie bună în societate: vorbea frumos franceza, era cultivat, bine îmbrăcat, era proprietarul unei corăbii excelente – pe care-o ținea totuşi amarată într-un loc îndepărtat, chipurile fiindcă avea la bord o femeie în convalescență după o febră cerebrală.

Când îi fusese prezentat, pe Hicks îl impresionaseră bogăția şi independența lui, ambele evidente, şi, peste câteva zile, când Segundo cinase împreună cu el şi îi propusese să ia parte la câteva investiții mai puțin etice, dar care păreau profitabile, fusese impresionat şi de cunoştințele lui aprofundate în privința acelei rețele internaționale care era economia Lumii Noi. După toate aparențele, nici un act, nici un transfer de proprietate, nici o achiziție şi nici o fraudă nu erau prea vechi sau prea obscure pentru ca Segundo să nu le cunoască şi să nu profite de pe urma lor fără milă. Hicks se gândise trebuia să fii în stare să citeşti gândurile sau să vorbeşti cu morții ca să ştii unele dintre acele lucruri.

Şi apoi, pe la jumătatea lui august, la o oră foarte târzie a serii, Segundo venise acasă la Hicks cu veşti foarte proaste.

— Mă tem, spusese, în timp ce Hicks îl privea clipind somnoros şi trimitea un servitor trezit din somn după nişte brandy, mă tem, prietene, că eşti în pericol.

Bărbatul care-şi spunea acum Hicks nu se trezise decât de un minut şi ceva, de când bătuse Segundo la uşă în miez de noapte, aşa că se gândise mai întâi că oaspete lui nocturn vorbea tâlhari sau despre sclavi evadaţi care se apropiau de casa lui.

— Pericol? răspunsese, frecându-se la ochi. Am zece servitori de încredere şi o duzină de puşti încărcate... ce...

— Nu vreau să spun că eşti în pericol să fii rănit în noaptea asta, îl întrerupsese zâmbind Segundo. Vreau să spun că eşti în pericol să fii acuzat de încălcarea legilor.

Asta îl trezise. Luase un pahar de brandy de la servitor, îl dăduse peste cap şi se holbase cu prudenţă la oaspetele său.

— Din ce motiv?

— Ei, răspunsese Segundo cu un hohot de râs, aşezându-se pe un scaun din sufragerie, e greu de spus. Noi doi avem un *partener de afaceri* comun, şi mă tem c-a fost prins şi că-ncearcă să se pună bine cu autorităţile implicându-i pe toţi cei cu care a făcut înţelegeri în afara legii... cred că mai ales contrabandă şi tăinuire de lucruri furate, dar se ştie că le-a mai făcut unor oameni de afaceri din Caraibe şi alte favoruri, răpiri bizare, sau crime, sau incendieri.

Hicks se aşezase la masă, faţă-n faţă cu oaspetele.

— Despre cine e vorba?

Segundo aruncase o privire spre servitorul care căsca, apoi se aplecase înainte.

— Să-i spunem... Ed Thatch?

Hicks îşi golise paharul, dăduse să ceară să-i fie reumplut, apoi îi poruncise servitorului să lase carafa şi să plece.

— Despre ce, întrebase el după ieşirea servitorului, „înţelegeri în afara legii" le-a spus?

Dumnezeu ştia că Barbă Neagră îi dăduse o mână de ajutor în mai multe asemenea cazuri, începând cu înecarea a două mătuşi,

două fete bătrâne prea bine informate, imediat ce începuse să fabrice dovezi false în favoarea poveştii despre moartea fratelui său.

— Ei, vezi, asta-i problema. Nu ştiu. Trebuie să presupunem c-o să dezvăluie tot ce-şi aduce aminte.

Hicks gemuse şi-şi îngropase faţa în palme, iar Segundo întinsese mâna peste masă şi-şi reumpluse paharul.

— Nu dispera, îi spusese. Haide, uită-te la mine – şi eu sunt implicat, aproape tot atât de direct cum eşti dumneata, şi par cumva descurajat? Există o cale de ieşire din orice dezastru, în afară de ultimul care-ţi cade pe cap.

Hicks îşi ridicase privirea spre el.

— Ce e de făcut?

— E simplu. Pleacă din Haiti. Poţi călători pe corabia mea.

— Dar, protestase nefericit Hicks, cum aş putea lua cu mine bani suficienţi pentru o viaţă confortabilă? Şi ar veni cu siguranţă după mine.

Ulise Segundo îi făcuse cu ochiul.

— Nu şi dac-ai fi încă aici. Dacă în dormitorul tău ar fi găsit un cadavru, purtând hainele tale de noapte... un cadavru de înălţimea ta, cu aceeaşi constituţie şi cu aceeaşi culoare a pielii... cu faţa distrusă de încărcătura unei espingole... şi având alături un bilet de sinucigaş, scris de mâna ta?

— ... Dar... cine...?

— N-ai angajaţi albi? Unul dintre ei n-ar putea să dispară?

— Păi... cred...

— Cât despre bani, îţi cumpăr eu acum totul – casa, pământurile, şi orice altceva. Fiindcă am prevăzut această eventualitate, mi-am pus avocatul să întocmească o serie de acte de renunţare, de polițe şi de acte de vânzare, cu date din ultimii doi ani, care vor lăsa impresia că ai pierdut totul, rând pe rând, în favoarea unui grup de creditori – o armată de contabili din toată lumea ar avea nevoie de ani de cercetări ca să descopere că fiecare dintre ei conduce la mine dacă i se ia urma printr-o serie de asocieri făcute fără zarvă şi de companii de holding. Îi adresase un zâmbet strălucitor. Şi în felul ăsta o să existe şi un motiv al sinuciderii dumitale,

înţelegi? Dezastru financiar! Fiindcă presupun că le datorezi bani mai multor persoane, care vor încerca să-i adune din veniturile proprietăţii, scoţând la lumină povestea inventată de noi.

Aşa că o făcuseră. Hicks semnase toate actele; apoi, după plecarea lui Segundo, se dusese în clădirea unde dormeau angajaţii, trezise un bărbat care avea vârsta şi constituţia potrivite şi îi ceruse scurt să-l urmeze în vilă. Îl condusese fără nici o explicaţie în dormitorul său, îi dăduse să bea vin în care pusese droguri şi, după ce ochii nedumeriţi ai servitorului se închiseseră în sfârşit şi se prăbuşise inconştient, Hicks îl dezbrăcase, îi aruncase hainele în foc şi-i îmbrăcase trupul moale într-una dintre propriile sale cămăşi de noapte. Încărcase o espingolă cu doi pumni zdraveni de inele, monede şi lanţuri de aur, şi-şi împachetase apoi restul aurului şi al bijuteriilor în trei cufere. Segundo se întorsese înainte de a apărea zorii, însoţit de mai mulţi marinari cu înfăţişare bolnăvicioasă, dar foarte puternici, iar ultimul lucru pe care-l făcuse Sebastian Chandagnac înainte de a-şi părăsi casa părintească şi de a adopta numele Jushua Hicks fusese să descarce arma în faţa servitorului inconştient. Reculul îi luxase încheietura mâinii şi fusese îngrozit de zgomot şi de distrugerea instantanee – împuşcătura devastase o întreagă latură a încăperii şi azvârlise capul servitorului drept prin fereastra închisă, pentru a ateriza în grădină transformat într-un milion de fărâme.

Însă Segundo păruse bine dispus şi, în timp de se îndepărtau, într-o căruţă cu patru cai, pretinsese că simţea în vântul nopţii mirosul sângelui servitorului ucis.

— După asta umblu în prezent, ştii, specificase el, biciuind caii. Am dobândit toată averea de care am nevoie – *acum* nu mai trebuie să fac rost decât de apă de mare şi de sânge – de cantităţi cu adevărat *nebuneşti* de sânge roşu, proaspăt.

Râsul lui copios, aproape copilăresc, răsunase pierzându-se printre cocotierii de pe ambele părţi ale drumului către ţărm.

Acum, stând în balconul lui din Jamaica, Sebastian Chandagnac rânji cu un aer nefericit, privindu-şi paharul cu brandy. *Da,* îşi *spuse, ar fi trebuit s-aştept, să verific eu însumi. Segundo îşi dorea,*

pur şi simplu, un servitor întrutotul la dispoziţia lui – o marionetă cu maniere alese – care s-o păzească pe fata de la etaj; şi care, în caz că el nu se întoarce aici până la Crăciun, să… oare cum a zis el?… „să-ndeplinească ritualul care-o va preschimba într-un vas gol, gata să fie umplut". Sper până la Dumnezeu c-o să se-ntoarcă înainte de Sărbători – nu numai fiindcă nu pot suporta ideea îndepliniri ritualului pe care m-a pus să-l învăţ pe de rost, ci şi din cauza petrecerii pe care am de gând s-o dau aici în noaptea de Crăciun; după ce-am suportat toate mâncărimile care m-au chinuit până mi-a crescut barba asta, tocmai ca să nu recunoască nimeni drept Sebastian Chandagnac, ar fi o ruşine să iau parte la propria mea petrecere de prezentare acoperit pe de-a-ntregul de sânge şi de pene de găină şi mirosind a pământ din cimitir.

Chandagnac clătină din cap cu tristeţe, aducându-şi aminte de casa şi de plantaţia pe care le lăsase în urmă, în Port-au-Prince… pentru nimic. Una dintre băncile lui Segundo îi plătea cu regularitate o rentă, dar nu avusese loc nici o discuţie despre plata tuturor bunurilor pe care renunţase în favoarea lui Segundo; şi, cu numai o săptămână în urmă, în cursul unei scurte conversaţii cu poştaşul, aflase că Barbă Neagră fusese ucis – nu prins, la mijlocul lunii noiembrie: la trei luni întregi după conversaţia din miez de noapte prin care îl convinsese Segundo pe Chandagnac că piratul-rege fusese capturat şi că trăda pe toată lumea de care-şi aducea aminte.

Auzi uşa de la etaj închizându-se şi zăvorul de alamă zăngănind în timp ce o bloca, pătrunzând în locaşul său. Sări în picioare, sorbi în grabă ce-i mai rămăsese în ceaşcă, apoi înhăţă carafa şi fugi în casă, sperând că avea timp să se încuie în dormitorul lui înainte de a coborî la parter infirmiera înspăimântătoare.

Capitolul douăzeci şi cinci

Sus, pe greement, călare pe verga velei trinchet şi sprijinindu-se de catarg, Jack Shandy îşi lăsă în jos ocheanul după ce se uitase atent, vreme de o jumătate de oră, la valuri, la smocurile de nori de deasupra capetelor şi, concentrându-se cel mai mult, la norul masiv şi întunecat, cu margini bine conturate, ce creştea întruna în faţa lor, pe linia dinspre est a orizontului. Îşi reaminti tot ce învăţase despre vreme de la Hodge şi de la Davies, precum şi din propria lui experienţă, şi se văzu nevoit să recunoască, măcar faţă de sine însuşi, că Venner avea dreptate. *Ar fi fost* mai înţelept să se întoarcă şi să-ncerce să străbată în grabă cei o sută de kilometri care-i despărţeau de Grand Cayman, să schimbe cursul, pătrunzând în reciful de la Rum Point Channel, s-o tragă pe Jenny la ţărm şi să deschidă butoiul cu alcool. Şi asta al naibii de iute, fiindcă furtuna înainta mai repede decât o putea face *Jenny* şi vântul părea să se oprească.

Dar, se gândi el cu disperare, *azi e douăzeci şi trei decembrie. Poimâine, Hurwood o să facă vraja care o va scoate pe Beth din trupul ei. Trebuie să-l găsesc azi sau mâine pe Ulise Segundo, cum se pare că-i place nebunului bătrân să-şi spună acum, sau o să însemne că am plecat degeaba din aşezarea de pe Noua Providenţă. Iar dacă ne-ntoarcem înapoi, spre nord-est, şi aşteptăm să se domolească furtuna, o să pierdem cel puţin restul zilei de azi. Dar am dreptul să-i duc pe oamenii ăştia într-o furtună care i-ar putea ucide pe toţi?*

Oh, la naiba, se gândi, aruncându-i ocheanul unuia dintre piraţii de dedesubt şi începând să coboare, *ăsta-i dreptul căpitanului: treaba mea nu e să ocolesc pericolele, ci să-i scot pe toţi cu bine din ele. Şi cred că Grăsanul Sumbru n-o să se lase împiedicat s-ajungă pe pământul Jamaicăi... nici măcar de un uragan.*

Sări pe punte şi îi zâmbi încrezător lui Skank.

— Am putea naviga sub vântul ăsta cu jumătate dintre voi beţi morţi, spuse. Ne continuăm drumul către sud-est.

— Iisuse Hristoase, Jack, începu Skank precipitându-se, dar Venner îl întrerupse.

— *De ce?* întrebă el. Arătă către pupa cu un braţ uriaş, pistruiat. Grand Cayman e numai la câteva ore de mers, în partea aia! Şi, chiar dacă stă vântul, ceea ce e gata să se şi-ntâmple, afurisitul de curent o să ne ducă într-acolo!

Shandy se întoarse spre el fără grabă.

— Nu e *necesar* să dau explicaţii, dar o s-o fac. N-o să mergem la Grand Cayman. Furtuna asta o să ne prindă din urmă şi o să fie mai bine să ne aflăm cu prova către ea când o s-o facă.

Muşchii încordaţi arcuiau umerii laţi ai lui Venner, dar Shandy se sili să izbucnească în râs.

— Şi, la naiba, omule, vestitul Segundo e undeva, în faţa noastră, ai uitat? Vânătorii ăia de broaşte ţestoase de ieri au spus că tocmai în văzuseră corabia, chiar dimineaţă! Nu numai că are la bord prada de pe o duzină de vase jefuite, dar navighează aproape cu siguranţă pe vechiul *Carmichael*, cu numele schimbat. Aia e corabia noastră – e o corabie adevărată, te poţi bizui pe ea pe mare, şi-o să ne prindă bine, fiindcă vasele mici, făcute pentru lacuri, cum e Jenny, nu sunt potrivite pentru călătoriile lungi, către Madagascar şi către Oceanul Indian, de care e nevoie în vremurile astea. Aţi văzut ce i s-a-ntâmplat lui Thatch când a trecut pe un slup!

— Şi acest Ulise o are pe femeia aia, aproape că scuipă Venner, şi nu-ncerca să ne faci să credem că ea nu e singurul motiv pentru care vrei să-l prinzi! Ei, poate că ea o fi-nsemnând *pentru tine* mai mult decât pieile noastre, dar *pentru mine* nu-nseamnă nimic. Şi n-am de gând să-mi pun pielea la bătaie ca să ţi-o aduc. Se întoarse

către ceilalți piraţi. Voi, flăcăi, gândiți-vă la asta. De ce trebuie să-l prindem pe acest Ulise, sau Hurwood, *astăzi*? Ce-i rău dacă-l prindem săptămâna viitoare?

Shandy nu dormise prea mult în ultimele câteva zile.

— E azi fiindcă aşa spun eu, decretă, cu o oarecare sălbăticie în glas. Ce părere ai de asta?

Grăsanul Sumbru păşi alături de Shandy, acoperindu-l pe Venner cu umbra sa imensă.

— Mergem în Jamaica, spuse el.

Pentru câteva secunde lungi, în care norul de furtună crescu, iar Grand Cayman se îndepărtă şi mai mult, Venner rămase nemişcat, plimbându-şi cu repeziciune privirea de la Shandy şi de la Grăsanul sumbru către restul echipajului şi înapoi şi întrebându-se, evident, dac-ar fi putut stârni o revoltă.

Sperând că părea totuşi sigur pe sine, Shandy îşi punea aceeaşi întrebare. Fusese un căpitan suficient de priceput în luna care urmase căderii lui *Carmichael* în mâna lui Hurwood şi continua să fie privit cu o oarecare venerație, ca urmare a exagerării rolului pe care-l jucase în evadarea de pe vasul de război al Marinei Militare, şi susținerea pe care i-o oferea bătrânul *bocor* al lui Davies îi era de folos, cu toate că propria sa moarte iminentă era singurul subiect despre care părea Grăsanul Sumbru în stare să vorbească în zilele acelea; dar Shandy nu putea decât să presupună, aşa cum o făcea şi Venner, în ce măsură se tocise încrederea oamenilor în el pe durata celor trei luni de apatie în aburi de alcool de pe Noua Providență.

— Shandy ştie ce face, bombăni un bătrân prăpădit, fără dinți.

Skank dădu din cap, demonstrându-şi exemplar convingerea.

— Bineînțeles, zise el. N-am reuşi să ne întoarcem în Gran Cayman înainte de a fi ajunşi de furtună.

Shandy se simți extrem de recunoscător, fiindcă ştia că Skank nu era sincer.

Umerii lui Venner se gârboviră, iar zâmbetul, care începuse să-i brăzdeze faţa cu riduri semănând tot mai puțin cu acelea pe

care le imprimă veselia şi tot mai mult cu încreţiturile unei cămăşi purtate vreme îndelungată, i se întoarse pe chip.

— Ei, sigur că ştie, spuse, cu voce răguşită. Voiam doar... să mă asigur că suntem cu toţii de... acord.

Se întoarse cu spatele şi, îmbrâncind vreo doi bărbaţi care-i stăteau în drum, se îndreptă spre pupa, în timp ce Shandy ordonă să fie strânsă trinca şi fie terţarolată vela mare.

Când slupul începu să înainteze cu minimum de pânze întinse, iar Shandy se opri să se uite la norul care ajunsese acum să-i umbrească, Skank îl bătu pe umăr şi, cu o zvâcnire a capului, îl trase într-o parte.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Shandy, cu glasul oarecum rigid din pricina încordării.

— Venner nu e nici pe departe mulţumit, spuse Skank, cu voce scăzută. Uită-te la el. O să fie azi, probabil pe la spate.

— Ah. Ei, mulţumesc. O să stau cu ochii pe el.

Shandy dădu să se răsucească pe călcâie, îndepărtându-se, dar Skank păşi în faţa lui.

— Ştiai..., continuă grăbit tânărul pirat, ei, nu cred că ştii – Davies a murit din cauza lui.

Nerăbdarea lui Shandy dispăruse.

— Povesteşte-mi, spuse.

Câţiva stropi mari de ploaie căzură prin aerul încă neclintit, lovind puntea cu zgomot surd şi trasând pe pânze dâre lungi, întunecate. *Ploaie înainte de vânt*, se gândi Shandy, aducându-şi aminte de avertismentul bătrânului Hodge, de la care trecuse atâta timp.

— Slăbiţi puţin pânzele, strigă, apoi se întoarse din nou spre Skank. Povesteşte-mi.

— Ei, reluă grăbit Skank, trăgând înspăimântat cu ochiul la cerul întunecat în timp ce vorbea, marinarul mort care l-a ucis avea, cu un minut înainte, de gând să te ucidă pe tine – fugeai către fata din aer şi n-ai văzut că mortul ăla te aştepta. Aşa că Phil a alergat să-l ţintuiască şi să te salveze, n-ar fi fost o problemă – dar Venner a văzut ce-avea de gând şi l-a blocat – Venner nu era încântat că ajunseseşi secund.

Ploaia cădea acum fără oprire, dar vântul tot nu începuse să bată.

— Terţarolaţi mai mult vela mare, strigă neliniştit Shandy. Ba nu – coborâţi verga cu totul. O s-o-ntâmpinăm cu vergile goale – şi fiţi pregătiţi s-opriţi vasul cu vântul în faţă.

— Davies s-a dezechilibrat când a dat Venner peste el, continuă Skank, şi tu ai mai înaintat, ajungând cu vreo doi paşi mai aproape; iar Davies a continuat oricum să alerge, dar singurul mod în care putea lovi creatura nu era de-ajuns ca s-o ucidă pe loc. l-a tăiat capul din a doua lovitură, dar între timp sabia ei de abordaj se-nfipsese în el.

În clipa aceea îi izbi vântul; chiar şi cu vergile goale, *Jenny* se înclină puternic, pierzând viteză şi lăsându-se atât de mult pe o parte încât oamenii se văzură nevoiţi să se-agaţe de balustradă sau de tachelaj ca să nu cadă peste copastia de la babord. Catargul era aproape orizontal.

Imediat după vânt îşi făcură apariţia valurile înalte, şi Skank se grăbi către pupă, să-l ajute pe timonier să tragă de cârmă printre talazurile puternice şi să menţină prova îndreptată cât mai direct către vânt. Încet, întâmpinând rezistenţă, catargul se ridică din nou.

În vreme ce micul vas se legăna pe culmea unui val brăzdat de spumă, alunecând apoi pe panta din partea opusă, cu cârma legănându-se liberă în aer pentru o clipă, pentru ca bompresul lung să se înfigă apoi în următoarea pantă de apă cenuşie din faţa lor, Shandy îşi ţinu răsuflarea, aşteptând fie aceasta să se rupă, fie ca întreaga coca să-l urmeze, afundându-se în val pentru a nu se mai ridica niciodată – dar, după opt bătăi iuţi de inimă, prova se înălţă, cu bompresul intact, azvârlind greutatea de apă compactă aşa cum azvârle om o haită de câini ucigaşi care fuseseră gata să-l doboare.

Shandy reîncepu să respire. Era clar că indiferent cine construise slupul *Jenny* îşi cunoscuse bine meseria. Le strigă piraţilor să-l oprească cu vântul în faţă şi, când ajunseră pe creasta valului, aveau vânt dinspre prova tribord, iar la vela mare fuseseră desfă-

şurate destule terţarole pentru ca Jenny să recadă în aceeaşi loc, fără să înainteze. În principiu, ar fi trebuit să treacă astfel cu bine de furtună.

Shandy se îndreptă cu greu, alunecând, către pravă şi către oameni care trudeau la cârmă. Acum nu mai avea ce ordine să dea, şi vântul i-ar fi smuls oricum cuvintele de pe buze şi le-ar fi azvârlit neauzite, aşa că se sprijini pur şi simplu de cadrul pupei şi încercă să ghicească pentru câtă vreme putea Jenny s-o ţină astfel fără să se rupă-n bucăţi.

Vântul cald continua totuşi cumva să se înteţească şi apa pulverizată zbura pe lângă el în nori iuţi, ca mitraliile, pişcându-i faţa şi mâinile; îşi linse buzele, şi gustul sărat îl înştiinţă că erau stropi din mare, nu stropi de ploaie. Valurile erau tot atât de înalte şi păreau tot atât de solide ca stâncile şi, de fiecare dată când Jenny aluneca pe panta unuia şi se izbea de următorul, se zdruncina şi se cutremura cu atâta violenţă încât catargul se legăna nebuneşte într-o parte şi într-alta, deasupra capetelor. Jeturile împroşcate era suflate instantaneu în spatele lor, şi apa compactă i se învârtejea lui Shandy în jurul coapselor şi îl smucea cu tot mai multă putere.

Continua să se uite cu ochi îngustaţi în contra vântului biciuitor, ca să se-asigure că nici nu le sufla direct în faţă, nici nu-l lăsau să-i ocolească, izbindu-i în flanc, şi, preţ de mai multe minute, se minună de perfecţiunea cu care călărea vechiul slup valurile; pe urmă văzu şomoioage de abur ce se înălţau fluturând deasupra locului în care era fixată echea de axul ei şi, când se uită cu mai multă atenţie, observă că ştiftul de fier era de un roşu mat. Grăsanul Sumbru stătea sprijinit de cealaltă parte a cârmei, şi Shandy îşi şterse apa de pe pleoape cu manşeta şi se uită de-a curmezişul punţii cu ochii îngustaţi, cuprinşi de usturime, studiindu-l pe vrăjitorul uriaş. Ochii *bocor*-ului erau închişi şi îşi mesteca încheieturile degetelor – şi, cu toate că ploaia şi marea îi spălau mâna maronie, Shandy văzu sângele roşu izvorând din locurile unde lucrau dinţii – şi înţelese că *Jenny* nu rezista atât de bine numai şi numai mulţumită îndemânării timonierului.

Însă fiecare val era mai înalt decât cel dinainte şi, când micul vas ajunse cu greu pe creasta următorului iar Shandy se uită clipind la marea din jur, i se păru că de corabie era prinsă o pânză imensă, strălucitoare, care fusese târâtă pe deasupra Alpilor; iar în urletul strident al vântului era atâta furie încât trebuia să-şi readucă într-una aminte că dincolo de el nu se afla nici o stihie conştientă.

Alunecară în josul părții dinspre vânt a unui val şi se afundară în următorul – vechiul slup se înălță, revărsând trâmbe compacte de apă în ambele părți – şi, când se urcă pe fața ferită de vânt, Shandy îl simți rotindu-se cu forță, iar şaua vergii, coborâtă acum până la nivelul capetelor, străluci, portocalie, din cauza efortului la care era supusă.

Pe urmă erau pe culme, şi vântul îi izbi din nou cu toată forța, şi, cu un pocnet ca o împuşcătură, care acoperi chiar şi zgomotul vântului, şaua strălucitoare a vergii se rupse. Verga orizontală nu mai era acum decât o lance cu un capăt în flăcări, împodobită cu un steag imens, fâlfâitor – se izbi de punte sub ghiul velei mari, ricoşă în partea opusă, se roti descriind un cerc complet, ca un ac dement de busolă, când se rupse marginea de învergare a pânzei, apoi zbură către pupă. Şi căzu pe cadrul acesteia, cutremurând slupul.

Shandy se ghemuise în secunda ruperii violente a vergii şi acum îşi ridică privirea, temându-se că l-ar fi putut ucide pe timonier, sau, mai rău, că ar fi putut distruge cârma; dar timonierul era încă agățat de eche – numai după ce se lăsă în jos, uşurat, observă Shandy verga cu vârf de fier îl izbise pe Grăsanul Sumbru exact în centrul bustului său masiv, țintuindu-l în poziție verticală de cadrul pupei.

— *Hristoase!* țipă, printre buzele amorțite de stropii biciuitori de apă.

Oare puteau supraviețui fără *bocor*?

Shandy era oricum, numai încrezător nu, dar se împinse de lângă balustradă, se agăță de ghiul velei mari şi se trase de-a lungul lui, pe lângă marginea de cădere, legată, a velei, înaintând

către capătul dinspre catarg, unde flutura, liberă, marginea de învergare. Acum mai era cineva cu el, în partea opusă a ghiului care se legăna –Skank, cu fața suptă de efort, un cuțit și cu o bucată de frânghie. În vreme ce corabia aluneca pieziș în adâncitura dintre valuri, cei doi reușiră împreună să facă niște găuri în partea de sus a ceea ce mai rămăsese din velă; se ținură bine când *Jenny* se izbi de suprafața brăzdată a unui alt val, apoi, după ce apa alunecă pe lângă ei, Shandy trecu frânghia prin găuri. Pe urmă, în timp ce slupul se înclina către spate, înălțându-se ca să-ntâlnească următoarea creastă de val, azvârli capătul frânghiei în sus, către prova babord – vântul din față îl aruncă înapoi, de după catarg, către Skank, care îl prinse, îl lăsă să cadă spre balustradă și reuși să-l înfășoare de două ori în jurul cavilei de luat volte înainte de a-i izbi din nou vântul.

Cei doi metri pătrați ai pânzei înălțate prinseră vântul într-o măsură suficientă ca să-mpingă pupa înapoi, dar Shandy știa că vela n-avea să reziste prea mult. Însă mai mulți bărbați se târâseră în susul punții ca să-i ajute și Shandy își îngădui să alunece înapoi, către balustradă, lăsându-i să-i ia locul – își simțea stomacul de parcă s-ar fi înnodat, fie din cauza încordării, fie fiindcă mâncase ceva rânced la prânz, și speră că, pentru o vreme, își putea permite să nu mai facă nici o muncă grea.

Deveni brusc conștient de o greutate agățată de haina lui, care-i trăgea spatele gulerului mai aproape de gât, și se uită în jos – apoi se retrase de lângă copastie pentru că de partea din față a hainei lui se încleștaseră, Dumnezeu știa de unde, două creaturi ca niște țipari cenușii, cu capete noduroase; abia când înhăță una, vrând s-o smulgă, își dădu seama că erau două brațe de om intrate în putrefacție, retezate de la coate și strângându-i cu putere între degete țesătura hainei.

O parte a minții sale gemea pur și simplu de spaimă, dar, după primul moment în care șocul îl înlemnise, îi trecu prin cap că era îmbrăcat cu aceeași haină pe care-o purta în ziua când îl luase Hurwood pe *Carmichael* de la Leo Friend – și atunci un membru al echipajului de morți al grăsanului i se agățase de haina aia, după

ce fusese aruncat peste bord, apoi căzuse în mare numai fiindcă i se rupseseră mâinile de coate. Antebraţele încleştate de revere păruseră să dispară la scurt timp după aceea, dar, după toate aparenţele, fantomele lor îi rămăseseră prinse de haină, ca nişte pânze de păiajen de pe tavan, care nu se zăresc decât într-o anumită lumină.

Din ce în ce mai puternică, durerea de stomac îl făcu să se gârbovească iarăşi, sprijinit de balustradă, dar se sili să-şi continue raţionamentul. Atunci, se întrebă, în ce lumină devin vizibile obiectele astea sinistre? *Ei, evident – e vorba de o vrajă ostilă, nestânjenită de nimic aici, fiindcă nu suntem pe uscat. Probabil că ţi-ai fi dat seama şi după mirosul de fier încins, dacă n-ar fi fost vântul ăsta. Durerea din pântece e un cadou de la cineva.*

Apa de mare îl potopi când atacă Jenny un alt val, şi-şi îndreptă spatele, cu toate că trupul lui prefera cu insistenţă să se îndoaie – sudoarea de pe faţă era atât de rece încât stropii de apă păreau şi mai calzi – întinse mâna şi-l înşfăcă pe cel mai apropiat pirat, trăgându-l destul de aproape ca să se poate face auzit strigând.

— *Unde-i Venner?* tună el.

Bărbatul rămase cu gura căscată la vederea braţelor cenuşii care se legănau, agăţate de haina căpitanului, dar arătă cu degetul înainte şi apoi în jos.

Shandy dădu din cap şi-l lăsă să plece, apoi şchiopătă – un pas chinuitor după altul – către tambuchi, sprijinindu-se de tot ce găsea la-ndemână; odată ajunşi pe creasta valului, o pală neaşteptată de vânt îl trânti din picioare, şi se târî pe burtă pe ultimii câţiva metri, părând o insectă din cauza braţelor întinse în lateral. Săltă capacul tambuchiului cu un efort ce păru să-i desprindă muşchii pântecelui şi pătrunse în cala cu plafon scund rostogolindu-se, coborând treptele şi căzând în acelaşi timp.

Era întuneric, dar ştia unde se afla rastelul cu arme, şi lăsă următoarea legănare a navei să-l încline până ce se sprijini de el, apoi înhăţă un mâner şi trase afară o spadă; era mai uşoară decât o sabie de abordaj, dar părea să aibă exact lungimea potrivită şi-şi

lăsă palma să se închidă în jurul mânerului, într-o poziție confortabilă. În direcția provei se zărea o strălucire de un roşu palid şi se îndreptă într-acolo ghemuindu-se, cu ornamentele sinistre ale reverelor sale legănându-se sălbatic.

Venner era aplecat asupra unui vas mic pentru mangal, şuşotind şi aruncând bucăți din ceva anume pe cărbunii dogoritori dinăuntru.

Shandy întinse spada şi-şi duse piciorul înainte, într-o fandare dureroasă, dar, în clipa acea, Jenny se aplecă brusc în față pe creasta unui val şi fandarea se transformă într-o tumbă – se izbi cu putere de trupul îndesat al lui Venner şi se rostogoliră amândoi în băltoaca adâncă şi învolburată, oprindu-se în peretele despărțitor dinspre provă. Şuierul cu care se stinse focul din vas ajunse pentru o clipă la urechile lui Shandy, acoperind zgomotul răsuflărilor lor gâfâite, scârțâitul lemnăriei suprasolicitate şi urletul vântului; deşi era căzut grămadă, aproape cu capul în jos, în apa rece din vârful unghiului dintre puntea înclinată şi perete, cu cotul lui Venner înfipt în spate, îşi simți durerea din pântece liniştindu-se brusc şi dispărând, iar brațele mortului nu-i mai atârnau de haină.

Prova izbi adâncitura dintre două valuri şi, timp de mai multe secunde, cei doi bărbați se striviră încă şi mai tare de perete – Shandy simți apa pătrunzând prin golurile dintre filele bordajului, de parcă marea l-ar fi scuipat printre dinți de lemn, şi simți vasul pentru mangal, încă fierbinte, alunecându-i de-a lungul gâtului şi arzându-i pielea – apoi slupul se înclină puternic către spate, începând să urce panta următoare.

Shandy, Venner şi o grămadă de apă sărată se rostogoliră către pupa, cel din dintâi încercând să-şi țină spada tot timpul ridicată şi îndreptată spre celălalt; simți de două ori vârful pătrunzând în ceva mai puțin dur decât scândurile punții, şi încercă s-o împingă, dar, aşa cum aluneca, cu fața în jos, pe suprafața clipocind de apă, nu reuşi să-şi încordeze muşchii. Lumina cenuşie care pătrundea prin tambuchiul deschis contură pentru o clipă cu mare claritate silueta adversarului său, dar, peste încă o secundă, Venner urcase deja scara ce ducea spre punte.

Shandy se ridică în picioare şi îl urmă, ţinându-şi spada – care, observă el abia acum, era una dintre floretele de rezervă ale lui Davies – între el şi lumină, care să împiedice orice lovitură de-a lui Venner; dar, odată ajuns pe punte, văzu că acesta fugise către pravă şi acum stătea la vreo zece metri distanţă, ţintindu-l un pistol pe care i-l smulsese cuiva.

Shandy îşi înăbuşi primul impuls, care-l îndemna să se lase din nou în jos, în tambuchi, pentru că el era căpitanul şi pentru că, până şi în mijlocul furtunii, cei mai mulţi dintre oamenii săi urmăreau cu gura căscată înfruntarea – iar o împuşcătură de la aproape zece metri, pe o punte udă şi înclinată şi sub o ploaie torenţială avea să fie probabil un rateu, şi poate că ploaia pătrunsese sub capacul locaşului cu praf de puşcă. Însă îşi permise să stea în profil, îndreptându-şi către Venner umărul drept. Îşi înălţă arma într-un salut de duelist, atât pentru calmul aparent al gestului cât şi cu speranţa că până şi un glonţ bine ţintit ar fi putut nimeri în lama sau în garda spadei.

Ploaia nu ajunsese la praful de puşcă. În aceeaşi clipă în care zări flacăra de la gura ţevii, Shandy simţi glonţul fierbinte brăzdându-i pielea de deasupra plexului solar; tresări de durere şi se retrase cu un pas, dar nici nu căzu, nici nu scăpă spada şi, o secundă sau două mai târziu, după ce-şi readunase raţiunea spulberată, se înclină atât de curtenitor pe când era cu putinţă pe puntea care se legăna – ceea ce îi impuse să se agaţe cu mâna liberă de grijele şi să se proptească pe picioare depărtându-le mai mult decât se obişnuia – şi o porni către Venner.

Distras de drama de pe punte, timonierul nu îndreptă vasul pe o direcţie perfect perpendiculară pe următorul val, care îl izbi dinspre prova babord; *Jenny* se înclină puternic când apa verde, compactă, i se scurse pe punte, împroşcând catargul cu un zgomot exploziv şi măturând peste bord cel puţin un om.

Pe urmă ajunse, în poziţie orizontală, în golul dintre valurile acum din travers. Mai înspăimântat de asta decât de Venner, Shandy se îndreptă în grabă spre pupă, fiind nevoit să arunce spada ca să-şi poată păstra echilibrul agăţându-se de tachelaj.

Skank şi un alt pirat aflat lângă ghiul velei mari reuşiseră să desfacă terţarolele pe o lungime de vreo doi metri şi să le prindă de o frânghie, iar pe catargul care se legăna se străduia să se cațăre un alt bărbat, cu capătul acelei frânghii în dinți, după toate aparențele având de gând să-l arunce pe deasupra vergii înguste a gabierului, pentru ca oamenii de jos să-l folosească drept fungă. Era tot ce puteau face, dar Shandy ştia că nu era suficient.

În spatele lui, mişcându-se încet fiindcă nu voia să-şi abandoneze sabia de abordaj, Venner se îndrepta spre pupă dând mare atenție fiecărui pas.

Shandy aruncă o privire către timonier, care îndreptase echea pe de-a-ntregul către babord şi, în clipa când ajunseră pe creastă şi vântul îi lovi în plin, ştiu că ar fi trebuit să fie acolo, să-l ajute s-o mențină în aceeaşi poziție, însă apoi îl văzu pe Grăsanul Sumbru.

Bocor-ul uriaş se desprinsese de cadrul pupei şi stătea acum pe punte, strângând în mâini sulița de lemn care-l străpunsese; şi, chiar sub ochii lui Shandy, o îndoi în fața lui – vântul acoperea toate sunetele, dar dintre mâinile lui negre începură să țâşnească aşchii. Când verga se îndoi mai mult, Grăsanul Sumbru fu nevoit să-şi târşească picioarele, rotindu-se, şi Shandy, care presupusese că se folosea de magie, îşi simți pielea de pe mâini făcându-se ca de găină de venerație, fiindcă văzu şaua însângerată a vergii ieşindu-i cu vreo doi-trei centimetri în afara spatelui lat şi, cu toate că scotea aburi, fierul nu strălucea – *bocor*-ul rupea verga numai şi numai cu ajutorul forței sale fizice.

În cele din urmă o frânse, şi căzu în genunchi. Shandy se apropie în grabă, vrând să-l ajute, dar *bocor*-ul ridică verga cu o singură mână şi o azvârli către el – o altă faptă impresionantă, pentru că bucata ruptă avea aproape doi metri lungime şi era drapată cu bucăți din greement şi cu capătul de sus, ud leoarcă, al velei mari.

— *Ancoră de furtună!* strigă *bocor*-ul. *Aruncă-o de pe cartierul de la tribord.*

Shandy înțelese imediat şi luă verga de la Grăsanul Sumbru – fu nevoit să-şi folosească amândouă mâinile şi scrâşni totuşi din

dinți sub greutatea ei – apoi se întoarse şi o azvârli în mare peste balustrada de la tribord.

În clipa aceea ajunseră pe creasta următorului val, Jenny se înclină brusc, lovită de vânt din travers babord, şi alunecară pe panta din bătaia furtunii, cu timonierul încordându-se ca să mențină poziția cârmei. Shandy dezlegă cu iuțeală funga velei mari şi o lăsă să atârne peste balustradă, pentru ca parâma ancorei de furtună să fie mai lungă.

Jenny izbi adâncitura dintre valuri îndreptându-se foarte puțin, şi apa împroşcată se scurse din nou în întregime pe punte. Shandy se agăță de balustradă sub apă, întrebându-se dacă se răsturnaseră, sau dacă avea să urmeze o implozie şi *Jenny* urma să se scufunde pur şi simplu, fără a mai reveni vreodată la suprafață; însă simți apa îngreunându-i-se pe umeri şi scurgându-se ca printr-un stăvilar, eliberându-i mai întâi capul şi apoi brațele şi, când încă îi mai clipocea în jurul genunchilor, legă din nou funga, fiindcă parâma ajunse aproape în întregime dincolo de bord.

Verga aruncată era undeva, sub ultima creastă de val şi, când se urcară pe următorul, Shandy simți cum îi trăgea, simți vechiul slup îndreptându-se şi începând apoi să răspundă la vântul din pânze şi la manevrele cârmei. Prova ajunse din nou în contra vântului.

Avusese grijă să simtă tot timpul puntea prin vârfurile degetelor, acordându-i o foarte mare atenție, şi, când simți ceva zgâriind-o uşor în apropiere îşi ridică privirea – apoi se aruncă pe burtă. Sabia de abordaj din mâna lui Venner despică balustrada în loc să-i crape capul.

Shandy se rostogoli într-o parte în timp ce Venner clătina lama grea, eliberând-o, şi, când se ridică, ghemuit, Skank îşi întrerupse pentru o clipă lucru la vela mare improvizată şi-i aruncă spada căzută.

Puntea tresălta, ploaia şi stropii de apă sărată în intraseră în ochi – nu izbuti să prindă spada, o auzi zăngănind şi alunecând pe puntea umedă, auzi şi trosnetul cu care se eliberă lama sabiei de abordaj, şi paşii lui Venner, care se apropia patinând.

Shandy se aruncă după spadă tocmai când intra prova într-un val – închise ochii şi se sprijini de copastie când se sparse apa asupra lui, apoi scutură din cap şi clipi, uitându-se înnebunit în jur. Lumina era proastă, dar îşi zări spada rostogolindu-se în apă, se azvârli după ea pe jumătate înotând şi o prinse de mâner.

Venner îl atacă exact când încerca să se ridice, dar puntea se legănă, înclinându-se brusc către spate tocmai când fanda, aşa că îşi pierdu echilibrul şi, cu toate că izbitura amorţi umărul lui Shandy, nu-l nimerise muchia sabiei, ci latul ei.

Lovitura îl trânti din nou în genunchi, dar şi Venner căzuse, şi Shandy îşi acordă o clipă în care să-şi îndrepte vârful spadei către singura lui parte la care putea ajunge – genunchiul – înainte de a se trage obosit în sus, ridicându-se încă o dată.

Şi Venner era în picioare.

Shandy îşi dădu seama că era posibil să nu poată înfrânge, că lupta aceea interminabilă s-ar fi putut încheia cu blestemata de sabie de abordaj crăpându-i capul sau despicându-i burta – dar era prea istovit pentru ca ideea să-i aibă drept urmare ceva mai mult decât un sentiment apăsător de nefericire. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de cadrul pupei, şi-şi îndoi mâna pe mânerul alunecos al spadei.

Sabia de abordaj lui Venner zvâcni către capul lui, şi Shandy reuşi să-i impună braţului său amorţit să ridice spada, dar nu reuşi decât să răsucească lama grea din mâna celuilalt, care îl lovi iarăşi cu latul – de data asta drept în lateralul capului. Genunchii îi cedară pentru o clipă, când durerea fierbinte, îngreţoşătoare, păru să-i răsune în sinusuri.

Încercă să se îndrepte, dar lama lui Venner venea acum spre el cu vârful înainte – aşa că se lăsă să alunece şi mai mult şi abia izbuti să se-arunce brusc într-o parte când lovi sabia – îi zgârie coastele i se înfipse într-o cută a hainei, ţintuindu-l de peretele despărţitor şi oprindu-i căderea; dar îşi înălţase propria spadă, vrând să pareze, ceea ce, deşi se petrecu prea târziu, îi aduse vârful mai mult sau mai puţin pe direcţia potrivită. Shandy îşi trase picioarele sub el, tot atât de stângaci ca o marionetă prost mânuită.

Cămaşa i se rupse când se întinse înainte, apoi partea din faţă a hainei lui Venner era străpunsă, atât cât să permită pătrunderea a cinci centimetri de oţel ruginit – care deveniră zece când Shandy îşi regăsi echilibrul şi contraatacă.

Dintr-odată palid, Venner dădu înapoi clătinându-se, desprinzându-se de lamă, iar sabia de abordaj îi alunecă din mână şi se izbi răsunând de punte. *Jenny* ajunse pe creasta următorului val şi se înclină pentru o clipă puternic spre spate. În afară de cei doi combatanţi, toată lumea căută ceva de care să se agaţe sau încercă să-şi controleze căzătura, însă Shandy fandă iarăşi, rămânând în aer când puntea îi căzu de sub picioare, şi-şi îndreptă din nou vârful spadei către pieptul lat al lui Venner cu atâta forţă încât lama se rupse cu un pocnet şi amândoi zburară prin ploaie către balustrada de la provă, la o înălţime mai mare decât a ei. Shandy lăsă din mână lama ruptă şi se prinse de tachelaj, dar Venner şi spada lui Davies căzură răsucindu-se peste copastie. Pe urmă prova căzu şi pupa se înălţă, smulgând parâma din mâinile lui Shandy şi azvârlindu-l cu putere pe punte.

Capitolul douăzeci şi şase

Îşi recăpătă cunoştinţa lent, în mai multe etape, abandonând fără tragere de inimă visele preferabile frigului şi durerii din care părea alcătuită realitatea; vise-amintiri, în care călătorea cu tatăl lui şi cu marionetele, şi vise-dorinţe, în care o găsea pe Beth Hurwood şi-i spunea tot ce-şi dorea să-i spună. La început i se păru că putea alege situaţia în care în se trezească, pur şi simplu concentrându-se asupra ei; dar umezeala, frigul şi legănarea deveneau tot mai insistente şi, când deschise ochii, se afla pe puntea lui *Jenny*.

Încercă să se salte în capul oaselor, dar o greaţă neaşteptată îl trânti la loc, pe spate, slăbit şi transpirând. Deschise ochii şi văzu faţa îngrijorată a lui Skank. Vru să vorbească, dar dinţii îi clănţăneau. Îşi încleştă cu putere fălcile pentru o clipă, apoi încercă din nou.

— Ce... s-a-ntâmplat?

— Te-ai izbit zdravăn de punte după ce l-ai omorât pe Venner, răspunse Skank.

— Unde-i Davies?

Skank se încruntă, uluit.

— E... ăă, e mort, căp'tane. A murit când a pus Hurwood stăpânire pe *Carmichael*. Ţi-aduci aminte?

Lui Shandy i se păru că-şi amintea ceva asemănător. Se strădui din nou să se ridice şi recăzu cu zgomot pe spate, tremurând.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Păi... ai fost acolo, căp'tane. Şi ți-am povestit azi despre asta, ți-aduci aminte? Cum l-a ucis unul dintre marinarii morți din echipajul lui Friend?

Skank se uită îndurerat în jur.

— Nu, întrebam ce s-a-ntâmplat acum.

— Ai căzut pe punte. Tocmai ți-am *spus*.

— Ah.

Shandy se săltă în capul oaselor pentru a treia oară şi reuşi să rămână aşa. Greața urcă în el, apoi se linişti.

— Ar fi bine să continui.

Se luptă să se ridice şi ajunse să stea în picioare, clătinându-se şi tremurând, strângând balustrada în mâini ca să-şi mențină echilibrul şi uitându-se amețit în jur.

— Ăă..., furtuna s-a... oprit, remarcă, mulțumit fiindcă putea să demonstreze că era conştient de starea lucrurilor.

— Da, căp'tane. În timp ce zăceai leşinat. Am ținut corabia pe loc şi am ieşit din furtună. Ancora ta plutitoare a schimbat situația.

Shandy îşi frecă apăsat fața.

— Ancora mea plutitoare. Se hotărî să nu întrebe. Bun. Care e cursul nostru?

— Spre sud-est, mai mult sau mai puțin.

Shandy îi făcu semn lui Skank să vină mai aproape şi, când tânărul se ghemui lângă el, îl întrebă:

— Unde mergem?

— În Jamaica, cum ai spus.

— Ah. Shandy se încruntă. Ce sperăm să găsim acolo?

— Pe Ulise Segundo, răspunse Skank, din ce în ce mai îngrijorat, şi corabia lui, *Înălțarea lui Orfeu*. Tu ai spus că el e Hurwood, şi că *Orfeu* e de fapt *Carmichael*. Am urmărit rapoartele despre el până-am ajuns în insulele Cayman, unde-ai aflat că se-ndrepta din nou spre Jamaica. Of, şi Grăsanul Sumbru voia s-ajungă acolo, în Jamaica, înainte de-a muri.

Skank clătină din cap cu tristețe.

— Grăsanul Sumbru e mort?

— Mulți dintre noi cred că da. Verga aia l-a străpuns ca pe-un pui pus în frigare și, după ce-a rupt o bucată mare și ți-a dat-o ție, s-a prăbușit c-o bufnitură seacă. L-am dus sub punte, ca să-l îngropăm când ajungem la țărm, fiindcă n-arunci pur și simplu un *bocor* mort în mare, dacă știi ce-ți face bine și ce nu – dar vreo doi oameni spun că-i simt pulsul în încheietură, iar Lamont zice că nu se poate gândi la ceea ce are de făcut, fiindcă Grăsanul Sumbru fredonează ceva cu voce joasă, dar *eu* n-aud nimic.

Shandy încercă să se concentreze. Își aducea aminte, vag, de o parte din toate acestea, pe măsură ce i le descria Skank, și în amintire îi stăruia un sentiment de disperare din pricina unei urgențe, dar nu reușea să-și amintească de ce trebuiau să se grăbească. Cea mai arzătoare dorință a lui din clipa aceea era o imposibilitate – un loc uscat unde să doarmă.

— Furtuna, spuse el. A-nceput pe neașteptate? Nu exista nici un loc unde ne-am fi putut adăposti?

— Ne-am fi putut întoarce la Gran Cayman, îi povesti Skank. Venner voia s-o facem. Tu ai spus că trebuia să ne continuăm drumul.

— Am spus... *de ce*?

— Ai spus că furtuna o să ne-ajungă oricum, așa că putem foarte bine să mergem mai departe, pe urmele lui *Orfeu*. Venner a zis că voiai s-o facem din cauza fetei. Știi, a fiicei lui Hurwood.

— Ah! Shandy începea să-ntrezărească, în memoria lui răvășită de izbitură, indiciile unui model. În cât suntem azi?

— Nu știu. E vineri... și, ăă, duminică e Crăciunul.

— Am înțeles, spuse încordat Shandy. Să-mi mai aduci aminte de asta, da? Și acum, fiindc-a trecut furtuna, înălțați cât mai multe pânze cu putință.

În dimineața următoare, chiar în zori, descoperiră *Înălțarea lui Orfeu* – și nu apăru nici un dezacord când deciseră ce aveau de făcut, fiindcă își petrecuseră toată noaptea scoțând de pe *Jenny* apa care continua să pătrundă înăuntru din ce în ce mai repede, pe oră ce trecea, cu toate că întinseseră o pânză unsă cu catran sub partea

din faţă a chilei şi îndesaseră rulouri de pânză umplute cu orez în golurile dintre filele bordajului, şi Shandy se îndoia că vechiul slup greu vătămat de furtună putea să acosteze fără să se desfacă-n bucăţi. Întinseseră numărul maxim de pânze, îngrămădindu-le, şi *Jenny* se clătina, instabilă, traversând întinderea albastră a apei care-o despărţea de corabie.

Ghemuit la prova slupului, Shandy se uita prin ochean, îngustându-şi ochii ca să-i ferească de strălucirea orbitoare a valurilor scăldate în soarele dimineţii.

— A avut de suferit, le spuse oamenilor traşi la faţă, care tremurau în jurul lui. Lipsesc vergi şi tachelajul de lângă arborele trinchet e stricat... dar corabia e încă solidă. Dacă facem treabă bună în următoarele ore, o s-avem rom, mâncare şi haine uscate.

Se auzi un mormăit general de aprobare, fiindcă mai toţi piraţii îşi petrecuseră noaptea muncind la pompele din santină, pe ploaie, aşteptând cu nerăbdare o pauză întâmplătoare în care să-nghită o mână sau două de biscuiţi uzi; iar butoiul cu rom scăpase din legături şi se spărsese în timpul furtunii, umplând cala cu mirosul alcoolului la care nu se mai putea ajunge.

— A rămas ceva praf de puşcă uscat? întrebă Shandy.

Skank ridică din umeri.

— Poate.

— Hm. Ei, oricum nu vrem să-l transformăm pe *Orfeu* într-o epavă. Shandy lăsă ocheanul în jos. Presupunând că nu ni se rupe catargul, ar trebui să ne putem îndrepta spre sud ca să-i tăiem calea – şi pe urmă cred c-o să-ncercăm pur şi simplu să-l abordăm.

— O facem sau înotăm până-n Jamaica, încuviinţă un pirat tânăr, zdrenţăros şi cu ochii-nroşiţi.

— Nu crezi că Hurwood o să-ncerce să fugă când o să vadă că-l urmărim? întrebă Skank.

— Poate, răspunse Shandy, dar fac pariu că-l putem prinde, chiar aşa făcuţi praf cum suntem – şi, oricum, nu cred c-arătăm prea înspăimântător. Înălţă din nou ocheanul. Ei, nu vă faceţi griji, adăugă, un minut mai târziu. Adevărul e că se-ndreaptă *spre noi*.

Urmă un moment de tăcere. Apoi:

— Cutez să spun c-a pierdut nişte oameni în furtună, comentă unul dintre piraţii mai bătrâni, cu un aer sumbru. O fi vrând înlocuitori.

Skank îşi muşcă buza şi se uită încruntat la Shandy.

— Ultima dată când ai intrat în conflict cu el, te-a ridicat şi te-a aruncat în ocean. Ai... vreun motiv să crezi că n-o să fie la fel şi de data asta?

Shandy cugetase asupra aceleiaşi întrebări încă de când plecaseră de pe Noua Providenţă. *Sângele*, îşi aminti că spusese guvernatorul Sawney, *în el e evident fier. Fă atomii sângelui tău şi ai fierului să se alinieze, aşa cum se aşează acul unei busole pe direcţia nordului. Sau viceversa. Totul e relativ...*

Zâmbi, cam şters, în ciuda eforturilor sale.

— Am face bine să sperăm cu toţii că n-o să fie. Mă găsiţi lângă busolă; pune pe cineva să-mi aducă o sabie... şi un ciocan, şi o daltă subţire.

Orfeu se întorsese şi, aşa cum alerga cu vânt din pupa către vest, apropiindu-se de *Jenny*, soarele dimineţii din spatele său arunca umbrele tachelajului şi ale catargelor peste pânzele luminoase. Shandy îl supraveghea cu coada ochiului în timp ce meşterea cu ciocanul şi cu dalta la mânerul sabiei pe care i-o adusese Skank şi, când încă îi mai despărţeau o sută de metri, îşi îndreptă spatele şi ridică arma ţinând-o de lamă.

Tăiase îmbrăcătura de piele şi jumătate din mânerul de lemn, scoţând la lumină coada de fier care lega lama de măciulia mânerului şi făcuse, cu dalta, o crăpătură mică în metal, exact în locul unde trebuia să apese baza palmei spadasinului.

Se ridică şi se aplecă spre piciorul de susţinere al compasului, uitându-se în jos, prin sticlă.

— Dacă... sorţii vor fi împotriva noastră în dimineaţa asta, îi spuse lui Skank, care se holba de câteva minute la el, neînţelegând nimic, ocoliţi-l pe la est – în starea în care se află acum *Carmichael*, îi e la fel de greu să schimbe cursul cum îi e să zboare – şi încercaţi s-ajungeţi în Jamaica.

— Ar face bine să nu ne fie împotrivă.

Shandy zâmbi, şi asta-l făcu să arate, cumva, încă şi mai obosit.

— Corect.

Înălță ciocanul şi lovi cu putere în sticla piciorului compasului, apoi îl lăsă să cadă şi căută pe bâjbâite printre cioburi; o clipă mai târziu, ridică acul busolei între degete însângerate.

— Spune-le băieților să fie pregătiți, cu gheare de pisică şi cu parâme. Cu puțin noroc, o să putem începe abordarea înainte să-şi dea seama că-ncercăm să fim noi agresorii.

Skank scoase un geamăt slab, dar dădu din cap şi se grăbi să se îndrepte spre provă.

Shandy introduse cu grijă capătul dinspre nord al acului busolei în crăpătura pe care-o făcuse în fierul mânerului sabiei, apoi se ghemui, luă din nou ciocanul şi lovi uşor acul, ca să-l blocheze în locul unde trebuia să stea.

Îşi prinse cu grijă sabia modificată la centură şi, vreme de un minut, nu mai făcu nimic altceva decât să respire adânc, cu ochii închişi; pe urmă, când *Înălțarea lui Orfeu* viră brusc către babordul lui *Jenny*, aşternându-şi umbra asupra ei, înhăță o gheară de pisică, o roti de câteva ori, descriind un cerc vertical, şi o lăsă să zboare către balustrada corăbiei mai mari; soarele îi străluci pe vârfuri în clipa în care se opri, apoi gheara căzu pe balustradă şi se înțepeni de ea.

E cu siguranță ultima oară când îl mai atacă Jenny *pe* Carmichael, se gândi când începu să urce – o mână deasupra alteia – pe frânghie.

Nasul prinse să-i sângereze din pricina efortului, avu senzația că urma să-i explodeze capul şi, când ajunse în sfârşit la capătul de sus al frânghiei şi se opri să-şi tragă răsuflarea călare pe balustradă, nu reuşi să-şi aducă aminte de ce se afla acolo. Părea să fi trecut ceva timp – acela era *Guralivul Carmichael*, de asta era sigur... dar cea mai mare parte a balustradei dispăruse, precum şi întreaga teugă! Încă nu ajunseseră în Jamaica? Unde era căpitanul Chaworth? Şi fata aceea bolnavă, cu medicul ei gras?

Se simți ceva mai puțin dezorientat când îl recunoscu pe tatăl fetei, care tocmai cobora de pe puntea pupa – cum îl chema?

Hurwood, asta era – însă apoi se încruntă, fiindcă, din câte îşi aducea el aminte, ar fi trebuit să fie ciung.

Atenţia îi fu apoi distrasă de lupta de pe dunetă şi, când se uită cu mai multă atenţie – era greu să-ţi focalizezi privirea când soarele strălucea atât de puternic – crezu într-adevăr că-şi pierduse minţile. Bărbaţi traşi la faţă, în haine zdrenţuite, dar ţipătoare, urcau la bord pretutindeni în jurul lui, ducând o luptă disperată cu cadavre incredibil de însufleţite, care n-ar fi trebuit să poată strânge în mâinile lor stafidite săbii de abordaj şi ai căror ochi lăptoşi n-ar fi trebuit să fie-n stare să le direcţioneze loviturile. Sângele care se scurgea încet din urechile lui Shandy şi zvâcnirile din capul lui văduveau scena de aproape toate zgomotele, făcând-o la fel de grotesc de ireală ca delirul provocat de febră, şi i se păru relativ lipsit de importanţă să se întrebe de ce preferase să-şi împodobească haina cu două antebraţe omeneşti mumificate.

Nefiind sigur că era în stare să-şi ţină echilibrul, coborî cu mare grijă pe punte. Bărbatul care părea să fie Benjamin Hurwood se îndrepta acum spre el, cu faţa bătrână încreţită într-un zâmbet de bun venit…

Şi pe urmă Shandy *visa*, trebuia să fie un vis, fiindcă stătea alături de tatăl lui în semiîntunericul de deasupra scenei cu marionete, holbându-se amândoi la lumina strălucitoare de dedesubt şi mânuind preocupaţi crucile care controlau păpuşile atârnate de ele; şi probabil că erau la o scenă cu multe personaje, pentru că multe alte cruci erau agăţate de cârlige cu arcuri, datorită cărora marionetele aflate în aşteptare se legănau şi tresăltau uşor. O clipă mai târziu, uitase că totul nu putea fi decât un vis şi intrase în panică, fiindcă nu ştia ce piesă interpretau.

Studie cu ochi mijiţi la siluetele mărunte de dedesubt şi le recunoscu imediat. Erau cele din Iulius Cezar. Şi, din fericire, începuse actul al treilea, nu mai aveau mare lucru de făcut – ajunseseră deja la scena asasinării, iar micii senatori de lemn aveau, cu toţii, mâna dreaptă obişnuită înlocuită de o alta, care strângea un pumnal.

Vorbea păpuşa Cezar – şi Shandy se holbă la ea, fiindcă nu mai avea faţa din lemn, ci din carne, şi el o recunoscu. Era propria lui faţă.

— Înapoi! îl auzi spunând pe sinele său în miniatură. Vrei tu Olimpul să-l iei în piept?*

Păpuşile senatori, care erau acum tot din carne, se apropiară să-l ucidă... şi pe urmă scena dispăru cât ai clipi, lăsându-l din nou singur pe puntea lui *Carmichael*, unde se uita la Hurwood cu ochi îngustaţi din pricina strălucirii soarelui.

De pe faţa bătrânului tocmai pierea un zâmbet plin de încredere în sine, dar atacă din nou, şi Shandy se trezi îngenunchind în nisipul încins al plajei de pe Noua Providenţă, privind cu un ochi critic la cele patru beţe de bambus pe care le înfipsese drepte în nisip. Stătuseră aşa destul de bine, până când încercase să le lege altele de vârfuri, de-a curmezişul, şi acum erau toate înclinate în afară, ca nişte tunuri pregătite să respingă un atac venit din toate părţile.

— Împleteşti un coş? întrebă Beth Hurwood, din spatele lui.

N-o auzise apropiindu-se şi, pentru o clipă, avu de gând să răspundă iritat, însă apoi zâmbi.

— Ar trebui să fie o colibă. În care să dorm eu.

— Ar fi mai simplu s-o faci cu acoperişul înclinat – uite, o să-ţi arăt.

Fusese o zi de iulie, din timpul reparării lui *Carmichael*; Beth îi arătase cum să construiască o structură mai solidă şi, la un moment dat, când stătea pe vârfuri ca să facă o buclă, trecând un lujer peste vârful unuia dintre stâlpii înclinaţi, căzuse, sprijinindu-se de el, şi pentru o clipă o ţinuse în braţe, şi ochii ei căprui şi părul de aramă îl ameţiseră, invadându-l cu o emoţie care includea atracţia fizică numai în măsura în care include o orchestră un grup de alămuri. Era o amintire care-i apărea adesea în vise.

Însă de data asta lucrurile se desfăşurau altfel. Beth nu mai folosea lujeri, ci un ciocan şi cuie, iar pleoapele şi buzele ei erau

---

* Traducere de Tudor Vianu, Shakespeare – Opere, vol. II, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1955.

răsfrânte la maximum, şi dinţii şi albul ochilor îi străluceau în soarele tropical când întinse braţele lui de-a lungul beţelor de bambus şi îi potrivi primul cui deasupra încheieturii mâinii...

... şi se trezi din nou pe puntea lui *Carmichael*, clipind nedumerit, cu ochii la Hurwood.

Care părea acum categoric neliniştit.

— Ce naiba e cu mintea ta? mârâi. E ca un şurub nefiletat.

Shandy era înclinat să se declare de acord. Se tot străduia să-şi aducă aminte ce făcea acolo şi se uita de fiecare dată la lupta de coşmar din jurul lui cu o nouă uimire şi cu o nouă spaimă. Iar acum, parcă spre a întrece tot ce-l dezorientase până atunci, puntea încetă să-i mai apese tălpile cizmelor şi el începu să se înalţe lent în aer, nesusţinut de nimic.

Întinse instinctiv mâna să se prindă de ceva – dar nu voia să se agaţe de balustradă sau de tachelaj, ci de mânerul propriei săbii. Acul proeminent al busolei îi înţepă palma, dar acelaşi impuls care-l îndemnase să-l înşface îl făcu să strângă mânerul în continuare. Începu să se lase în jos şi, câteva secunde mai târziu, stătea din nou pe punte.

Se uită în jur: lupta continua, la fel de oribilă ca mai înainte, deşi toate sunetele păreau să fie încă prea înăbuşite pentru urechile lui, dar nici unul dintre combatanţi nu se apropia de el şi de Hurwood – după toate aparenţele, considerau că poartă un duel personal.

Pe faţa lui Hurwood se citeau uimirea şi panica, şi spunea ceva, prea încet ca să-l audă Shandy. Pe urmă scoase o sabie şi alergă vioi spre el.

Shandy continua să strângă dureros mânerul propriei arme şi acum şi-o smulse de la centură exact la timp ca să-ndepărteze vârful lamei lui Hurwood, parând stângaci, din poziţia de gardă, după care făcu un salt înapoi şi devie cu mai multă uşurinţă a doua lovitură a bătrânului – şi apoi pe următoarea. Antebraţele cenuşii agăţate de haina lui se legănau şi se ciocneau îngreţoşător unul de altul.

Mânerul sabiei era alunecos din cauza sângelui din mâna lui străpunsă şi, ori de câte ori zăngănea lama, lovindu-se de a lui

Hurwood, acul busolei îi răzuia oasele palmei, trimiţându-i până în umăr o durere chinuitoare, ca a unui dinte cariat atins de o foiţă de staniol.

Hurwood lătră râzând o silabă stridentă şi se repezi înainte, dar Shandy îşi încleştă pumnul pe mânerul sabiei – împingându-şi acul şi mai adânc între oasele palmei – şi opri lama care se abătea asupra lui cu o mişcare de tirbuşon, care-i smulse mânerul dintre degetele bătrânului; durerea stârnită de o asemenea mişcare înnegură pentru o clipă vederea lui Shandy, dar, cu o ultimă răsucire, izbuti să azvârle sabia adversarului, care zbură răsucindu-se peste copastie, apoi se uită pur şi simplu în jos, către punte, şi respiră adânc, gâfâit, până ce i se limpezi privirea.

Hurwood se retrăsese în grabă şi acum se uită în lateral şi arătă cu un deget poruncitor către Shandy. Era evident că duelul îşi pierduse caracterul personal.

Unul dintre marinarii în descompunere se îndreptă supus către ei, traversând puntea clătinându-se; hainele lui erau rămăşiţe zdrenţuite şi Shandy zărea lumina printre oasele fluierului unuia dintre picioarele sale, dar umerii erau laţi şi încheietura osoasă a mâinii biciuia aerul cu o sabie grea de abordaj cu aceeaşi uşurinţă cu care mânuieşte un velar acul.

Shandy se simţea deja aproape extenuat şi indicatorul busolei încastrat în palma lui era un chin fierbinte, hârjâitor. I se părea că atingerea unui fluture care ar fi poposit pe lama armei sale ar fi fost o tortură imposibil de suportat fără să-şi piardă cunoştinţa, dar îşi impuse să se retragă cu un pas şi să ridice sabia, deşi mişcarea schimbă culoarea lumii, făcând-o cenuşie, şi îl scăldă într-o sudoare de gheaţă.

Mortul îşi târşi picioarele mai aproape – Hurwood îi zâmbi, spunând: „Ucide-l pe Shandy!" – şi sabia de abordaj se înălţă deasupra umărului osos, gata să lovească.

Shandy îşi impuse să-şi focalizeze privirea, îşi sili mâna brăzdată să fie pregătită...

Dar sabia de abordaj lovi în lateral, izbindu-l pe Hurwood trimiţându-l în zbor la mare distanţă de-a lungul punţii, către pupa,

şi, în clipa dinaintea prăbuşirii marinarului putrezit într-un morman de oase, clipă în care dispărură şi braţele cenuşii încleştate de haina lui Shandy, ochii acestuia din urmă întâlniră licărirea din cei scufundaţi în orbite ai mortului, recunoscându-se, salutându-se confuzi şi luându-şi rămas-bun ca nişte camarazi adevăraţi. Pe urmă nu mai rămaseră decât oase vechi, rostogolindu-se pe punte, printre câteva resturi de haine ţipător colorate, iar Shandy aruncă sabia torturantă şi se lăsă să cadă în genunchi şi apoi în faţă, sprijinindu-se pe palmele vătămate, cu auzul acum destul de limpede ca să-şi desluşească răpăitul propriilor lacrimi pe punte.

— *Phil!* urlă el. *Phil! Hristoase, omule, întoarce-te!*

Dar Davies plecase în sfârşit, aidoma celorlalţi morţi, şi, în afară de Hurwood, pe puntea însorită nu mai erau decât bărbaţii care se căţăraseră de pe *Jenny*.

Bătrânul se sprijinea de balustrada de la tribord, cu faţa cadaverică, ţinându-şi strâns ciotul rămas în locul braţului său de curând crescut. Nu se zărea nici un strop de sânge, dar era evident nevoie de concentrarea întregii sale puteri vrăjitoreşti ca să-l împiedice să ţâşnească.

Pe urmă Hurwood se mişcă. Se împinse de lângă balustradă şi, făcând cu grijă un pas greoi după altul, se târî către uşa cabinei. Shandy se străduí să se ridice şi-şi târşi tălpile pe urmele lui.

Hurwood lovi în uşă cu piciorul – şi uşa se deschise, şi el intră clătinându-se.

Shandy se opri exact în prag şi se holbă în semiîntuneric.

— Beth! strigă. Eşti acolo?

Nu primi nici un răspuns, în afară de mormăitul lui Hurwood, aşa că respiră adânc, bâjbâi cu mâna teafără prin buzunar, căutându-şi briceagul, şi păşi înăuntru.

Hurwood tocmai îşi îndrepta spatele după ce cotrobăise în adâncul unui cufăr deschis, lipit de perete, şi strângea în singura sa mână aceeaşi casetă de lemn pe care-o mai văzuse Shandy şi înainte. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre el, şi Shandy simţi aerul îngroşându-se şi împingându-l înapoi. Îl împinse astfel din

nou afară, în lumina soarelui, în timp ce Hurwood se îndepărta pas cu pas, inexorabil, şi deveni în curând limpede că se ducea spre barca de salvare.

Shandy îşi deschise pe jumătate briceagul şi îşi aşeză arătătorul de-a curmezişul şanţului din care ieşise lama, pe care o trânti apoi brusc la loc. Din degetul spintecat ţâşni sângele, dar aerul încetă să-i mai opună rezistenţă. Ea clar că până şi fierul nemagnetizat spulbera acum vrăjile lui Hurwood. Înaintă şi, înainte să observe bătrânul că îşi redobândise brusc libertatea se a se apropia, îi azvârli caseta din mâini cu o lovitură de pumn.

Caseta căzu pe punte, ricoşând. Cu gura deschisă din cauza efortului imens, Hurwood se răsuci şi încercă să meargă; căzu şi începu să se târască spre casetă, sprijinindu-se pe genunchi şi pe singura sa mână.

Abia reuşind el însuşi să se mişte cu ceva mai multă uşurinţă, Shandy o luă clătinându-se înaintea bătrânului care se târa, se aşeză alături de cutie pe puntea încinsă şi, cu degetul încă prins dureros sub lama briceagului, deschise cu stângăcie capacul.

— Sabia mea, cârâi către Skank, care se chinuia să-şi lege un bandaj în jurul propriei coapse.

Tânărul pirat vlăguit se întrerupse atât cât era nevoie ca să-i tragă un picior sabiei modificate, care zăngăni pe punte, ajungând lângă Shandy.

El o înşfăcă fără să-şi desprindă briceagul de deget, o strânse, făcând acul busolei să-i pătrundă din nou adânc în palmă, apoi coborî vârful de fier în casetă.

Zgomotul imploziei craniului mumificat din interior îl duse cu gândul la o tapiţerie veche, brusc sfâşiată.

Hurwood se opri cu ochii holbaţi, apoi inspiră hârjâit şi scoase un urlet care-i făcu până şi pe cei mai grav răniţi dintre piraţii lui Shandy să-şi salte uluiţi privirile. Pe urmă se prăbuşi şi din ciotul braţului începu să-i ţâşnească sângele.

Cu un tremur, Shandy aruncă iarăşi sabia şi îşi desprinse de pe deget briceagul, pe care începu apoi să-l mânuiască stângaci ca să-şi taie haina blestemată în fâşii bune de folosit drept garou –

fiindcă, dacă Beth nu era la bord, nu voia să-l lase pe Hurwood să sângereze până la moarte.

Amețeala, greața și momentele ocazionale în care uita totul prelungiră căutările lui Shandy de la bordul lui *Carmichael*, dar principalul motiv pentru care avu nevoie de atât de mult timp – uitându-se în cufere în care n-ar fi putut încăpea Beth Hurwood și căutând-o de două ori într-o parte dintre cabine, ca să se convingă nu se întorsese acolo după plecarea lui – era teama de ceea ce ar fi trebuit să facă pentru a se convinge că ea nu era pe corabie. Însă veni totuși momentul când i se păru că amânarea era și mai deprimantă, fiind nevoit să recunoască față de sine însuși că inspectase fiecare centimetru cub de pe vas. În cală erau mai mult aur și mai multe bijuterii decât ai fi putut încărca într-o zi, dar nici urmă de Beth Hurwood.

Se urcă abătut înapoi, pe puntea principală, și se uită nedumerit în jur, la bărbații storși de vlagă, până când dădu cu ochii de Skank.

— Hurwood și-a recăpătat cunoștința? întrebă.

— Nu, după am auzit ultima oară, răspunse Skank. Dar, ascultă, ai avut ceva noroc acolo, jos?

— Nu. Shandy se întoarse fără tragere de inimă către cabina în care fusese cărat bătrânul. Aduceți-mi...

Skank păși în fața lui, susținut de vreo duzină de oameni care încă mai puteau să meargă; fața tânărului pirat era suptă și aspră, ca o bucată de lemn plutit răzuită de nisipuri.

— Căpitane, hârjâi vocea lui, ai spus că are la bord toată afurisita lui de pradă, lua-te-ar naiba, tot ce-a adunat de pe toate corăbiile pe care...

— Ah, prada. Shandy dădu din cap. Da, asta este. O grămadă, întocmai cum am spus. Cred că mi-am rupt șalele trăgând de-un cufăr cu lingouri de aur, acolo, jos. Puteți să... înotați în el. Dar adu-mi mai întâi o găleată cu apă de mare, da? Și vezi dacă nu descoperi... foc, o lumânare, sau altceva... pe undeva. Mă găsești aici, înăuntru, cu el.

Skank se retrase, uşor derutat.

— Ăă, sigur, căpitane. Sigur.

Clătinând din cap cu mâhnire, Shandy se apropie istovit de uşa cabinei şi intră. Hurwood zăcea inconştient pe scândurile punţii, cu respiraţia sunând aidoma unui lemn uscat, tăiat încet cu ferăstrăul. Cămaşa lui era mai degrabă întunecată la culoare decât albă, iar podeaua din jurul umărului se înnegrise de stropi de sânge, acum aproape uscaţi, însă sângerarea părea să fi încetat.

Shandy rămase în picioare deasupra lui, întrebându-se cine era de fapt. Profesorul din consiliul de la Oxford, autorul *Reabilitării liberului arbitru*? Tatăl lui Beth? Soţul care nu putea suporta moartea lui Margaret? Piratul Ulise Segundo? Oasele feţei cu gura deschisă erau proeminente şi Shandy se întrebă cum o fi arătat când era tânăr. Nu reuşi să-şi imagineze.

Îngenunche alături de el şi-l zgâlţâi de umărul sănătos.

— Hurwood. Trezeşte-te!

Ritmul respiraţiei nu se schimbă, pleoapele zbârcite nu fluturară.

— Hurwood. E important. Te rog, trezeşte-te!

Nici un răspuns.

Shandy rămase îngenuncheat, holbându-se la bătrânul răvăşit şi încercând să-şi amuţească toate gândurile, până când intră Skank, tropăind. Noua lumină portocalie era un rival nevolnic al soarelui de afară.

— Apă, spuse Skank, lăsând pe punte, cu un zăngănit, o găleată din care se revărsă lichidul, şi o lampă.

După ce se uită nehotărât în jur, o puse şi pe aceasta din urmă pe podea.

— Perfect, şopti Shandy. Mulţumesc.

Skank ieşi închizând apoi uşa, şi flacăra pâlpâitoare a lămpii rămase singura lumină din încăpere.

Shandy îşi umplu căuşul palmei cu apă rece de mare şi o aruncă peste ochii lui Hurwood. Bătrânul se încruntă uşor, şi nimic mai mult.

— Să dea naiba, izbucni Shandy, aproape suspinând, nu mă sili!

Îl prinse pe Hurwood de o ureche şi i-o răsuci cu sălbăticie... fără nici un efect. Se ridică, împins de groază şi de furie în aceeaşi măsură, îndepărtă lampa cu piciorul, apoi săltă găleata şi-i răsturnă tot conţinutul în capul lui Hurwood. Greutatea apei întoarse faţa bătrânului într-o parte şi-i lipi părul alb de podea, în jurul ei, făcându-l să pară o coroană, dar el continuă să respire la fel de uniform ca mai înainte, fără nici cel mai mic semn de sufocare.

Acum plângând de-a binelea, Shandy se răsuci şi întinse mâna după lampă... şi apoi murmură o rugăciune de mulţumire când îl auzi pe Hurwood scuipând şi gemând în spatele lui.

Se ghemui alături de el.

— Trezeşte-te, îi spuse, pe un ton insistent. Un sfat mai bun ca ăsta n-o să mai primeşti niciodată.

Ochii bătrânului se deschiseră.

— Sunt... rănit, spuse, cu voce înceată.

— Da. Shandy îşi şterse lacrimile, ca să-l vadă mai clar. Dar probabil c-o să scapi. Ai mai trecut prin asta o dată şi-ai supravieţuit. Unde e Beth, Elizabeth, fiica ta?

— Oh... s-a terminat totul, nu-i aşa? S-a zis cu toate. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Shandy. Tu! L-ai distrus... ai distrus capul lui Margaret... i-am simţit sufletul ieşind din el. O simplă sabie!

Vorbea cu glas blând, de parcă ar fi comentat o piesă de teatru pe care-o văzuseră amândoi.

— Nu doar fiindcă era fier rece...?

— Şi legat de sângele meu. Da.

Shandy încercă să adopte acelaşi ton calm, de conversaţie banală, folosit de Hurwood.

— Unde ţi-ai ascuns fiica?

— În Jamaica. În Spanish Town.

— Ah! Shandy dădu din cap şi zâmbi. În *ce loc* din Spanish Town?

— Într-o casă frumoasă. E închisă, fireşte. Prizonieră. Dar se bucură de confort.

— A cui e casa?

— Ăă... a lui Joshua Hicks.

Hurwood părea cuprins de o mândrie copilărească fiindcă reuşise să-şi amintească numele.

Shandy îşi lăsă umerii să cadă, uşurat.

— Ai vreo ciocolată? întrebă politicos Hurwood. Eu n-am nici una.

— Ăă, nu. Shandy se ridică. Îţi putem face rost, când ajungem în Jamaica.

— Mergem în Jamaica?

— Chiar aşa, acolo mergem. Imediat ce facem din epava asta veche ceva mai potrivit pentru călătoria pe ocean. Acum, când ştiu unde e ea, ne putem permite o scurtă relaxare. Beth o să mai reziste o zi sau două.

— Oh, da. Hicks îi poartă foarte bine de grijă. I-am dat cele mai stricte instrucţiuni, şi o infirmieră, ca să m-asigur că face totul cum trebuie.

O infirmieră? se gândi Shandy. *Nu-mi pot imagina o infirmieră care-i dă ordine unui plantator din mica nobilime.*

— Ei, e perfect. O să...

— De fapt, ce zi e azi?

— Ajunul Crăciunului.

Nu-ţi dai seama, judecând după fastul din purtările tuturor? se gandi.

— Poate-ar trebui să-i fac cu mâna mâine.

Încă zâmbind uşurat, Shandy îşi lăsă capul pe-o parte.

— Cui?

— Lui Hicks. O să fie pe o stâncă din Portland Point, mâine în zori, cu un ochean. Hurwood chicoti. Nu-i place ideea – dă o mare petrecere mâine seară şi ar prefera de departe să rămână acasă, făcând pregătiri – dar o să fie pe stâncă. Se teme de mine. I-am spus să se uite după corabia asta şi să se convingă că mă vede pe punte, făcându-i cu mâna.

— Mâine în zori n-o să fim nicidecum în apropiere de Jamaica, spuse Shandy. Nu cred că vasul ăsta *poate*-ajunge acolo până atunci.

— Oh. Hurwood închise ochii. Atunci n-o să-i fac cu mâna.

Shandy fusese gata să plece, dar acum se opri, uitându-se lung la bătrân.

— De ce *trebuie* să-i faci cu mâna? De ce-o să fie acolo, aşteptând?

— Acum vreau să dorm.

— Spune-mi. Shandy se uită la lampă, apoi îşi desprinse privirea de ea. Sau nu primeşti ciocolată.

Hurwood strânse bosumflat din buze, dar îi răspunse.

— Dacă n-o să trec cu corabia pe-acolo şi n-o să-i fac cu mâna, o să presupună că n-o să pot ajunge la timp, şi-o să săvârşească prima parte a vrăjii. Cea care trebuie făcută de Crăciun. Am vrut s-ajung în Jamaica astăzi, ca să nu mai fie nevoie nici măcar să se ducă pe stâncă, însă cu furtuna de ieri şi cu tine azi... Hurwood deschise ochii, dar nu pe de-a-ntregul. M-am gândit, pur şi simplu că, dacă am fi fost acolo mâine, aş fi putut să-i fac cu mâna, ca să scap de toată lumea de necazuri. La urma urmelor, tu ai distrus capul, aşa că întreaga procedură a devenit imposibilă.

Închise din nou ochii.

— Care e... această *primă parte* a vrăjii?

— Partea care poate fi făcută pe uscat. Partea cea mai mare, pe care-ar fi trebuit s-o fac eu, trebuie să se săvârşească pe apă. El o să facă prima parte mâine la prânz. Ar fi preferat s-o fac eu. O să fie foarte nefericit mâine, când n-o să mă vadă trecând.

— Ce-o să facă? Dar-ar dracu, ce *e* această primă parte?

Hurwood deschise din nou ochii şi se holbă uluit la el.

— Păi... îndepărtarea minţii ei, a lui Elizabeth, a sufletului ei. O să i-l scoată din trup, printr-o vrajă. I-am arătat cum. Însă, adăugă el căscând, *acum* e pierdere de vreme. *Acum* nu mai am pe cine pune în locul ei.

Durerea bruscă din rotule îl înştiinţă pe Shandy că avea să cadă în genunchi.

— Atunci ea s-ar putea întoarce? întrebă, impunându-şi să nu strige. Sufletul lui Beth s-ar putea întoarce pe urmă înapoi?

Hurwood râse, râsul destins, lipsit de griji al unui copil.

— Să se-ntoarcă? Nu. Odată ce pleacă, e... *dusă* pentru totdeauna.

Shandy îşi stăpâni impulsul de a-l lovi sau de a-l sugruma şi nu mai scoase nici un cuvânt până nu se simți în stare să vorbească din nou pe un ton la fel de nepăsător ca al bătrânului.

— Bine, spuse, dar avea ceva aspru în glas, aşa că tăcu şi o luă de la început. Bine, ştii ce? O să am grijă ca vasul ăsta s-ajungă în Jamaica până mâine în zori. Şi atunci o să-i faci cu mâna... prietenului tău, acestui Hicks, nu-i aşa?

Zâmbea, dar mâinile lui mutilate erau încleştate în pumni la fel de duri ca nişte noduri strânse cu putere.

— Foarte bine. Hurwood căscă din nou. Acum aş vrea să dorm.

Shandy se ridică.

— Bună idee. Mâine-o să ne trezim al naibii de devreme.

Trăgând cu coada ochiului – trebuia să pară cufundat în rugăciune – acolitul se văzu silit să admită că în biserică se făcea din ce în ce mai întuneric. Şi, în vreme ce se temea de creaturile stafidite şi prăfoase, ca nişte păsări, ce puteau veni nestânjenite imediat ce dispărea toată lumina, spera că întunericul total urma să sosească în curând – fiindcă, după ceremonia nupțială, preotul avea să împartă împărtăşania, şi acolitul ştia că păcatele lui erau prea cumplite ca s-o primească, aşa că-şi dorea să se poată strecura nevăzut afară... chiar dacă asta însemna să se transforme el însuşi într-una dintre creaturile ca nişte păsări împăienjenite. Se cutremură şi se întrebă, nefericit, ce se alesese de toate lucrurile frumoase. Existaseră prieteni, o soție, erudiția, respectul colegilor, respectul de sine... Poate că nu fuseseră decât un vis chinuitor, poate nu existase cu adevărat nimic altceva în afara întunericului, a frigului şi a imbecilității care îl lua încet în stăpânire.

Gândul păru să-i ofere alinare.

Mirii se întâlniră în sfârşit în penumbra de sub altar şi îşi împletiră brațele, încet, ca nişte alge încâlcite de curenții fără

astâmpăr de la fundul mării. Pe urmă începură să urce treptele, iar acolitul îşi dădu seama că întunericul absolut întârziase prea mult.

Mireasa nu era decât o rochie goală, însufleţită; ceea ce nu părea atât de cumplit – era întotdeauna liniştitor să găseşti o absenţă acolo unde se păruse că ar fi putut fi o prezenţă – însă mirele era prezent şi viu: dar era imposibil să-ţi dai seama dacă era sau nu o fiinţă umană, căci carnea jupuită şi sângerândă ce îl alcătuia ar fi putut să-şi datoreze forma omenească hainelor care-o încorsetau. Dacă avea ochi, atunci erau închişi, dar acolitul putea să spună că acea creatură trăia fiindcă din ea ţâşnea sânge, ţâşnea de pretutindeni, iar gura i se tot deschidea larg şi i se tot închidea, încleştându-se, iarăşi şi iarăşi, deşi nu scotea nici un sunet.

Acolitul înţelese dintr-odată că fiinţa jupuită era chiar el, dar aflând asta nu se înspăimântă câtuşi de puţin, fiindcă acum ştia şi că putea ieşi din sine însuşi: în totalitate, dacă era pregătit să se desprindă de orice, abandonându-se în nefiinţă.

Şi, cu adâncă uşurare, o făcu.

Capitolul douăzeci şi şapte

Când primele licăriri ale zorilor începură să ascundă strălucirea lui Sirius şi a celor trei stele scânteietoare din constelaţia lepurelui, Shandy ceru ocheanul şi studie contrastul firav al nuanţelor de gri de la orizontul sudic; apoi, deşi, după ce trudise toată noaptea, era prea istovit şi prea răguşit ca să strige, îşi dezgoli încântat dinţii, fiindcă forma asimetrică pe care reuşea s-o desluşească nu putea fi decât Jamaica.

— Suntem acolo, Skank, îi spuse bărbatului de alături, înapoindu-i ocheanul. Zece ore de navigaţie nocturnă, călăuzindu-ne după stele, numai în linie dreaptă, fiindcă n-am fi putut vira, şi lumina dinaintea zorilor ne dezvăluie că ne aflăm exact unde am vrut s-ajungem! Pe Dumnezeu, aş vrea ca Davies să fi văzut asta.

— Da, croncăni Skank, apatic.

— Pune un flăcău să-l aducă pe Hurwood încoace. E timpul să intre-n scenă.

— Am înţeles, căpitane.

Skank dispăru în întuneric clătinându-se, şi-l lăsă pe Shandy singur la provă.

El privi îndelung orizontul întunecos, încercând să desluşească din nou Jamaica fără ajutorul ocheanului, dar, după două nopţi nedormite, focalizarea privirii era un efort fizic şi nu reuşea să vadă decât transparenţe iluzorii ce se roteau în toate direcţiile la fiecare mişcare a ochilor săi. Aştepta cu disperare să o salveze pe Beth, dar mai degrabă fiindcă pe urmă îşi putea

permite să se destindă şi să se culce undeva, decât datorită gloriei şi sentimentului de împlinire pe care i le-ar fi putut aduce atingerea ţelului său.

Cu obiectivitatea plină de indiferenţă care urmează după un efort total, devorator, se întrebă dacă ar fi fost posibil să fie prins în Jamaica... şi care ar fi fost urmările. S-ar fi putut dovedi că nu încălcase condiţiile amnistierii sale, fiindcă nu capturase decât corabia pe care se afla în clipa aceea, iar Hurwood nu era, cu siguranţă, căpitanul ei oficial. Oare furtul unui bun dobândit prin furt era mai puţin reprobabil decât furtul obişnuit? Ei, şi chiar dacă avea să fie prins, cel puţin avea s-o fi eliberat mai întâi pe Beth... avea s-o fi făcut să asculte ce avea tatăl ei de povestit, avea să-i fi demonstrat că lucrurile stăteau... altfel decât îşi închipuise ea.

Îşi frecă ochii îndureraţi şi, din nou fără nici un sentiment aparte, se gândi cât îl costaseră vara şi toamna aceea: îşi pierduse convingerile oneste, poziţia legală din societate, scepticismul, tinereţea, inima... şi îi zâmbi întunericului răcoros când îşi dădu seama că, aproape la fel de mult ca inocenţa şi prietenii morţi, îi lipsea *Jenny*, vechiul şi loialul slup vătămat în lupte, neîngrijit, cu greementul improvizat din te miri ce. Cu o zi în urmă, fără nici un om la pompele din santină în timpul luptei şi al redobândirii celeilalte corăbii, se umpluse şi se scufundase, aşa că parâmele ghearelor de pisică se încordaseră la maximum şi-l făcuseră pe *Carmichael* să se încline perceptibil către babord. Shandy ordonase să fie tăiate şi privise cu lacrimi în ochi catargul şi pânzele peticite înclinându-se încet şi dispărând sub apă pe măsură ce coca se apleca în direcţia pupei... şi, cu toate că auzul lui era încă vătămat, sau poate tocmai de aceea, i se păruse, pentru câteva clipe, că desluşea un amestec de voci din ce în ce mai slabe, dintre care una repeta cu insistenţă că nu e câine...

Acum auzi paşi târşiţi pe punte, în spatele lui, şi Skank îl bătu pe umăr.

— Ăă, căp'tane?

El se întoarse.

— Da? Unde-i Hurwood? Nu-mi pasă dacă-i bolnav, trebuie să…

— Căp'tane, zise Skank, e mort.

Shandy simți lacrimi de furie împăienjenindu-i vederea.

— *Mort?* Ce? Nu, nu este, nemernicul, nu poate fi, se…

— Căp'tane, e rece, nu respiră şi nu sângerează dacă-l împungi cu cuțitul.

Shandy căzu pe spate, proptindu-se de balustradă, şi alunecă în jos până ce ajunse să stea în fund pe punte.

— Dracu' să-l ia, murmură el cu voce ascuțită, dracu' să-l ia, oare trebuie să-not până la mal şi să mă cațăr pe stânci ca să-l *găsesc* pe acel Hicks? Cum naiba o să…

Îşi lăsă fața în palme şi, pentru mai multe clipe, Skank se gândi consternat că plângea; însă, când îşi săltă fruntea şi vorbi, vocea lui Shandy era stridentă, dar egală.

— Adu-l aici oricum.

Shandy se ridică încet în picioare, întorcându-se spre Jamaica şi îndoindu-şi mâinile amorțite. Cerul se lumina către est – soarele avea s-ajungă sus groaznic de repede.

— Ăă… sigur, căp'tane. Skank începu să se îndepărteze, apoi se opri. Ăă… *de ce?*

— Adu şi două bucăți solide de vergă, lungi de câte-un metru, şi un ghem din cea mai rezistentă şi mai subțire sfoară, continuă Shandy, holbându-se la insulă, şi un…

Se întrerupse şi păru să se sufoce.

— Şi un ce, căp'tane? întrebă Sknak, cu voce scăzută.

— Un ac de velar, bine ascuțit.

Ce rost a avut plecarea mea din Port-au-Prince, se întrebă arțăgos Sebastian Chandagnac în timp ce se străduia să-şi găsească o poziție confortabilă printre stânci şi petece de iarbă ude de rouă, *dacă având această nouă identitate, a lui Joshua Hicks, continui să mă furişez pe țărmuri pustii la răsăritul soarelui, aşteptând semnale de la vase pirat?* Tremură, îşi strânse mai bine mantia în jurul trupului şi luă

o altă înghiţitură din sticla lui plată de brandy, fiind încălzit atât de alcool cât şi de invidia vizitiului care aştepta pe capra trăsurii, la câţiva metri în spatele lui.

Se încruntă către orizont, apoi se crispă, fiindcă zărise o pată de un cenuşiu luminos pe suprafaţa întunecată a mării. Şi luă pe bâjbâite ocheanul, îl ridică şi se uită prin el îngustându-şi ochiul. Da, era o corabie, înaltă şi cu greementul pătrat. Neavând cum să afle mai multe pe moment, lăsă ocheanul jos.

Trebuie *să fie el*, se gândi. *Ce altă corabie ar trece pe lângă Portland Point în zorii zilei de Crăciun?* Aruncă o privire peste umăr, către trăsură – şi vizitiul părea iritat, iar unul dintre cai lovi cu copita în pământ şi suflă o şuviţă de abur – dar Chandagnac încă nu se întoarse la ei, pentru că Ulise îi ordonase să aştepte până ce îl zărea pe punte.

— Înţelegi, spusese Segundo cu acel zâmbet al său, care, deşi vesel, părea să scoată la lumină prea mulţi dinţi, ar putea fi corabia mea, dar ar fi posibil să nu mă aflu la bord – aş putea fi reţinut undeva, sau chiar mort, ceea ce ar însemna că n-aş avea cum să ajung aici decât după Crăciun. Iar... vraja de îndepărtare trebuie făcută în ziua de Crăciun. Prin urmare, dacă nu mă vezi fluturându-mi mâna, te pregăteşti s-o faci tu.

— Fii la bord, se rugă acum Chandagnac, fii la bord şi fă-mi cu mâna. Nu vreau să m-amestec în chestia asta.

Îi trecu prin cap că, pe moment, se simţea mai bine acolo decât acasă, unde înspăimântătoarea infirmieră neagră începuse, cu o seară înainte, să facă pregătiri pentru vrajă; arsese gândaci şi şerpi pe vatră – insensibilă la duhoarea lor – apoi adunase cu grijă cenuşa şi presărase două linguri pline peste mormanul de frunze şi rădăcini care trebuiau să fie cina fetei captive; acordase şi probase cel puţin o duzină de fluiere mici de tinichea; şoptise într-o mulţime de sticle vechi, murdare, punându-le imediat dopurile, de parcă ar fi vrut să păstreze înăuntru cuvintele rostite; şi, mai rău decât toate, fapt care-l făcuse pe Chandagnac să plece grăbit la întâlnirea de pe stânci cu mult mai devreme decât era necesar, îşi deschisese

---

* Vela triunghiulară de la provă.

cu briciul una dintre venele de la încheietura osoasă şi lăsase o parte din conţinutul ei să curgă într-o cană, dar din venă nu izvorâse sânge, sau vreun alt soi de fluid, ci o pulbere neagră, fină...

Se cutremură amintindu-şi. *Da*, se gândi, să te afli la bord, *Ulise, şi să faci cu mâna, ca să fii tu acela care-o să săvârşească blestemăţia ta de vrajă, iar eu să pot pregăti totul pentru marea mea cină de deseară. Şi ar fi bine să fi avut dreptate când m-ai asigurat că toate ornamentele tale magice vor dispărea din grădină înainte de ora trei, când vor veni servitorii să-nceapă pregătirile.*

Se uită din nou prin ochean. Cerul era mai luminos şi corabia ajunsese mai aproape, şi văzu că era într-adevăr *Înălţarea lui Orfeu*... arăta puţin cam stâlcită, dar înainta destul de repede.

Până aici e totul bine, îşi spuse, cu o satisfacţie dublată de prudenţă. *Peste o jumătate de oră pot fi pe drum, către est, întorcându-mă în Spanish Town... pot să prânzesc şi să beau câteva pahare la club, să stau departe de casă până când îşi termină Ulise afacerea asta îngrozitoare... şi apoi cer să mi se onduleze peruca şi mă asigur că toate hainele mele sunt imaculate. Poate trag şi-un pui de somn. E esenţial să-mi scot din minte toate chestiile neplăcute, ca să-i pot face impresie bună acestui Edmund Morcilla.*

Chiar şi în semi-izolarea sa, Chandagnac auzise de Morcilla - bărbatul bogat, voinic, chel şi cu faţa netedă care sosise la Kingston Harbor în noiembrie şi era celebru fiindcă investise masiv în toate tipuri de afaceri caraibiene, de la zahăr până la terenuri şi la sclavi. Şi, cu o săptămână în urmă, Morcilla chiar îi scrisese lui Joshua Hicks, propunându-i o asociere într-o tranzacţie cu terenuri. Chandagnac acceptase cu înflăcărare, pentru că vedea în Morcilla un posibil mijloc de a scăpa de Ulise Segundo; iar când Morcilla îi răspunsese cu o scrisoare lungă şi prietenoasă în care-şi exprimase dorinţa de a se căsători cu o tânără inteligentă, de preferat cu părul castaniu roşcat, fusese atât de dornic să-i intre în graţii încât, în următoarea lui scrisoare, o menţionase pe tânăra „cu o foarte uşoară febră cerebrală" găzduită în casa lui. Prin aceeaşi scrisoare, îl invitase pe Morcilla la petrecerea lui din seara de Crăciun şi fusese atât de încântat când acesta îi răspunsese acceptând invitaţia

încât nici măcar nu-şi permisese să se îngrijoreze din cauza post-scriptumului, în care bărbatul bogat se dovedea extrem de interesat de întâlnirea cu tânăra femeie.

O lance de soare roşu în colţul ochiului strâng îl smulse din reverie şi, de data asta, îşi înălţă ocheanul şi rămase cu el la ochi, pentru că vasul trecea pe lângă stânca pe care se cocoţase, arătându-i flancul dinspre babord. Părea într-adevăr să-şi primit porţia de furtună – mai multe vergi erau rupte, o mare parte a greementului fusese pur şi simplu tăiată şi îndepărtată, iar una din pânzele din partea de jos a arborelui trinchet se răsucise cumva şi se desprinsese, încâlcindu-se în tachelaj şi acum forma un soi de cort în jurul crucetei – dar vedea foarte bine că erau oameni pe punte. Îi trecu în revistă cu nerăbdare, sprijinind ocheanul de creanga lui arbore de balata ca să-l menţină în aceeaşi poziţie şi, câteva clipe mai târziu, era sigur că-l văzuse pe Segundo.

Bătrânul stătea rezemat de arborele trinchet, cu spatele către ţărm, dar îi recunoscu silueta, hainele şi părul alb – şi pe urmă se întoarse către stânci şi Chandagnac râse uşurat, fiindcă faţa lui colţuroasă şi privirea intensă erau inconfundabile. Sub ochii lui, Segundo îşi îndoi genunchiul stâng, ridicându-şi piciorul pe ciotul unui stâlp al balustradei, şi, deşi îşi ţinea mâna dreaptă în buzunarul hainei, şi-o flutură larg pe stânga, dând tot timpul liniştitor din cap.

Chandagnac îşi agită ocheanul deasupra creştetului, deşi era puţin probabil ca gestul să fie zărit, şi nici măcar nu se încruntă când cilindrul îi alunecă dintre degete amorţite de frig şi zbură răsucindu-se, pentru a se face ţăndări de stâncile de dedesubt. Fluierând vesel, se întoarse cu spatele spre ocean şi o porni cu paşi mari către trăsura care-l aştepta.

Iar Shandy, ascuns pe crucetă, sub trinca lăsată pe spate şi fixată cu funii, se prăbuşi brusc, moale în frânghiile care-l legau de catarg, când licărirea de curcubeu a inconştienţei, îndelung ţinută la distanţă, îi acapară privirea, copleşindu-l. Mâinile îi alunecară de pe crucea de mânuitor pe care o făcuse, acum lucioasă fiindcă era plină de sânge, şi care se legănă o clipă pe vergă, apoi căzu

într-o parte şi rămase atârnată, aducând brusc marioneta de pe punte într-o poziţie uimitoare: leşul lui Hurwood, deşi menţinut mai mult sau mai puţin în poziţie verticală de sforile care îl manevraseră, stătea acum înclinat pe spate, sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade, zâmbind încrezător către cer, cu piciorul stâng perfect întins către exterior şi ridicându-i-se mai sus de cap, ca un dansator înlemnit într-un moment extrem de dinamic.

Piraţii priviră miracolul cu gura căscată, preţ de mai multe secunde, apoi unul dintre ei îşi făcu cruce, îşi scoase sabia de abordaj şi tăie sforile încordate cusute de şira spinării lui Hurwood, de scalp, de picioare şi de mâna stângă. Sfoara brusc eliberată zvâcni în sus, biciuind obrazul lui Shandy, iar capul lui Hurwood se lăsă liber pe spate şi trupul trosni, ajungând apoi pe punte cu o bufnitură surdă. Cu sfoara zumzăind când alunecă peste vergă, crucea pentru mânuire căzu o clipă mai târziu, izbindu-se de la rândul ei de scândurile punţii. Cadavrul răcea răşchirat ca o păpuşă dezarticulată, fiindcă rigor mortis se instalase deja şi Shandy avuse de lucru cu ferăstrăul înainte de a trece la ac şi la sfori.

Trezit de lovitura usturătoare, Shandy se uită în jur clipind şi încercă să se ridice şi să nu-şi mai sprijine greutatea pe bucla de frânghie care-i trecea pe sub braţe.

— Aruncaţi-l peste bord, spuse Skank, pe puntea de dedesubt, arătând către cadavrul maltratat al lui Hurwood.

— Nu! urlă Shandy, fiind gata să leşine din nou din pricina efortului.

Piraţii se holbară în sus, către el.

— Nici... trupul lui, scrâşni el printre dinţi, încă străduindu-se să-şi sprijine picioarele pe vergă, nici vreo picătură... *la naiba cu frânghiile astea!*... din sângele lui... nu trebuie s-ajungă vreodată în mare.

În sfârşit cu picioarele sub el, îşi îndreptă spatele, răsuflă adânc de mai multe ori, apoi se uită în jos.

— M-aţi înţeles? Trebuie incinerat când mă duceţi la ţărm.

— La ţărm, repetă obosit un pirat bătrân. Te duci pe ţărm.

— Bineînţeles, mârâi Shandy.

Pipăi pe bâjbâite, fără efect, nodurile frânghiilor care-l ancorau.

— Să urce cineva aici, să-mi ajute să cobor. Trebuie să... Simți leşinul încolțindu-l din nou, dar îl respinse. Trebuie să fiu deseară la un dineu.

Carmichael avu nevoie de mai multe ore ca s-ajungă în capătul sudic al portului Kingston, fiindcă nu putea să-şi schimbe cursul cu prova în contra vântului, aşa că era nevoit să se întoarcă pe o buclă şi să schimbe velele dintr-un bord în altul, pentru a avea vântul în cealaltă parte a provei; şi, fiindcă acesta sufla către ei drept din sud-vest față de Kingston, se văzură nevoiți să descrie o serie migăloasă de opturi lați de câțiva kilometri ca să înainteze împotriva lui, iar călătoria însumă nouăzeci şi cinci de kilometri de muncă neîntreruptă în loc de numai patruzeci, aproape în linie dreaptă, cum ar fi fost pentru un vas fără stricăciuni. Shandy avu timp din belşug să se tundă şi să-şi dea jos barba înspicată cu fire cărunte şi țeapănă de sare, să se îmbrace cu nişte haine de-ale lui Hurwood şi să-şi pună o pereche de mănuşi din piele de căprioară peste mâinile bandajate.

Soarele era sus când ajunse în sfârşit să privească dincolo de pădurea de catarge, zărind acoperişurile roşii ale oraşului şi, dincolo de ele, purpuriul şi verdele munților. Îi trecu prin gând că vedea în sfârşit Kingston de pe puntea lui *Carmichael*... deşi cu o întârziere de şase luni. Îşi aduse aminte cum sărbătorise prematur, împreună cu Beth Hurwood, iminentul sfârşit al călătoriei, aruncându-i biscuiți viermănoşi pescăruşului care plana deasupra lor, şi cum plănuise să cineze în seara aceea pe țărm, împreună cu căpitanul Chaworth.

Îi făcu semn timonierului să nu se apropie mai mult, apoi se întoarse spre Skank.

— Spune-le să înfăşoare leşul lui Hurwood şi să-l pună-n barcă înainte de a o lăsa la apă. Şi s-o coboare cu mare grijă. O să am nevoie de un vâslaş care să mă ducă la mal – apoi îl îndrepți pe *Carmichael* spre sud, ocoleşti Wreck Reef şi ne aştepți acolo... iar

dacă nu ne-ntoarcem pe corabie până mâine, la jumătatea dimineții, plecați – probabil că vom fi fost prinşi şi, cu atâtea vase ale Marinei Militare aici, corabia asta se va afla într-un pericol din ce în ce mai mare, pe oră ce trece. O să fii căpitan, Skank. Fugiți departe, împărțiți prada şi trăiți ca nişte regi undeva. Nu ştiu dacă toate astea au fost sau nu o încălcare a condițiilor amnistierii, aşa că duceți-vă undeva unde nu s-a auzit de nici unul dintre noi. Îngrăşați-vă, stați la soare şi îmbătați-vă în fiecare zi, fiindcă o să beți şi pentru mine.

Probabil că Skank nu era capabil să verse lacrimi, dar ochii lui înguşti străluceau când strânse mâna lui Shandy.

— Hristoase, Jack, o să te-ntorci. Ai fost în locuri mai rele.

Shandy zâmbi, cu fața încrețindu-i-se adânc.

— Da, ai dreptate, am fost în vreo câteva. Ei, pune-i pe flăcăi să-l aducă pe Hurwood…

— Lasă deocamdată cadavrul la bord, îl întrerupse o voce tunătoare, de pe scara care venea de sub punte.

Atât el când şi Skank o recunoscură şi se uitară cu o uimire amestecată cu groază când îl văzură Grăsanul Sumbru, urcând greoi. Negrul uriaş se înfăşurase într-o bucată de velă ca într-o togă, ascunzând capătul zimțat al vergii care-i ieşea din piept, şi se mişca mai încet decât de obicei, dar altminteri părea acelaşi dintotdeauna – puternic, încruntat şi impasibil.

— Ardeți cadavrul lui Hurwood mai târziu. Acum vâslesc eu până la țărm. Vreau să mor pe pământ jamaican.

Shandy schimbă o privire cu Skank, apoi ridică din umeri şi încuviință dând in cap.

— Cred, ăă, că până la urmă n-o să am nevoie de vâslaş. Bine…

— Sigur c-o să ai nevoie, Jack, zise Skank. S-ar părea că *bocor*-ul lui Davies o să rămână la țărm, şi n-o să poți vâsli la întoarcere cu mâinile pline de tăieturi.

— Asta o să fie mâine. O să mă descurc.

Se întoarse agitat spre *bocor*. Amintindu-şi măcar o dată că era surd, făcu un gest care voia să-nsemne „ia-o înainte", arătând către balustradă şi către barca cu vâsle, care se legăna în gruie.

Capitolul douăzeci şi opt

După coborârea bărcii, *Carmichael* vină, vântul îi umflă pânzele şi dispăru dincolo de promontoriul sudic înainte ca Grăsanul Sumbru să fi lovit apa de cincizeci de ori cu vâslele. Shandy se lăsă pe spate pe bancheta de la pupă şi, luându-şi ochii de la chipul bizar de calm al *bocor*-ului, îşi îngădui să se bucure de soare, de priveliştе şi de mirosurile condimentate aduse de vânt. Acum, când corabia încriminatoare dispăruse, nu mai erau decât doi bărbaţi într-o barcă cu vâsle – cu toate că o privire în interiorul togii Grăsanului Sumbru l-ar fi surprins, fără îndoială, până şi pe cel mai umblat prin lume dintre căpitanii de port – şi Shandy se gândi că aveau să ajungă probabil pe uscat fără să trezească vreun interes deosebit.

Chiar şi atunci când un slup al Marinei Regale se îndreptă pieziş către ei, cu toate părţile sale din alamă lustruită strălucind şi cu focul* intimidant de alb în soarele amiezii, se gândi că era foarte posibil să părăsească portul cu vreo însărcinare fără nici o legătură cu el însuşi; începu să-şi facă griji abia când slupul le tăie calea, ajungând în faţa provei lor, slăbindu-şi apoi toate pânzele şi legănându-se când se opri brusc. Întâlni privirea Grăsanului Sumbru şi izbuti să-i dea de înţeles că în faţa lor era un obstacol.

Bocor-ul se uită peste umăr, încuviinţă cu o înclinare a capului şi scoase vâslele din apă. Câteva secunde mai târziu, barca se izbi uşor de vasul Marinei.

Flancat de o duzină de marinari înarmaţi cu pistoale, un ofiţer tânăr se apropie de copastia slupului şi se uită lung în jos, către cei doi bărbaţi din barcă.

— Sunteţi John Chandagnac, cunoscut şi sub numele de Jack Shandy, şi doctorul vrăjitor cunoscut drept Grăsanul Sumbru? întrebă, cu nervozitate.

— Mergem în Jamaica, îl întrerupse *bocor*-ul la jumătatea întrebării.

— N-are rost să-i vorbiţi lui..., începu Shandy.

— Ei? Voi sunteţi?

— Nu, la naiba, strigă cu disperare Shandy, eu sunt Thomas Hobbes, iar el e servitorul meu, Leviathan. Tocmai ne...

— Vai ţie, războinic al Babilonului, psalmodie Grăsanul Sumbru, cu cel mai profund glas de care era în stare, arătând către ofiţer şi deschizându-şi larg ochii care înfiorau. Leul din seminţia lui Iuda o să-ţi calce-n picioare roadele câmpului, de n-o să-ţi mai rămână nici măcar ridichi!

— Sunteţi arestaţi! strigă cu voce piţigăiată ofiţerul, scoţându-şi propriul pistol. Şi adăugă, întorcându-se către unul dintre oamenii săi: Du-te acolo, jos, asigură-te că nu sunt înarmaţi şi adu-i la bord, ca prizonieri!

Marinarul se holbă la el.

— Am înţeles, domnule. Dar, de fapt, pentru ce?

— De ce? N-ai auzit ce ameninţări a rostit la adresa rinichilor mei?

— A spus ridichi, nu rinichi, a spus..., începu Shandy, dar amuţi când ofiţerul îşi îndreptă pistolul drept spre faţa lui; îşi ridică în schimb mâinile, cu palmele deschise, şi zâmbi larg.

— Bună treabă, omule, îi şopti *bocor*-ului surd.

Marinarii coborâră o scară de frânghie şi Shandy şi Grăsanul Sumbru urcară pe puntea slupului Marinei, în vreme ce doi oameni legau de barca cu vâsle o barbetă, pregătindu-se s-o remorcheze. Şi, după ce prizonierilor săi li se legară încheieturile mâinilor în faţă, ofiţerul îi duse într-o cabină de sub punte, curată,

dar îngustă. Grăsanul Sumbru fu nevoit aproape să se îndoaie de mijloc ca să poată sta în încăpere. Lui Shandy i se trezi amintirea neplăcută a scurtei sale vizite la bordul vasului de război care-o capturase pe *Jenny*.

— Prizonieri, începu ofițerul, ați fost văzuți debarcând de pe corabia pirat *Înălțarea lui Orfeu*. Mulțumită veștilor primite din colonia Noua Providență, am aflat că John Chandagnac și Grăsanul Sumbru au părăsit insula pe data de treisprezece decembrie, navigând către Jamaica pentru a se-ntâlni cu piratul Ulise Segundo. Negați că sunteți aceste două persoane?

— Da, negăm, vociferă Shandy. V-am spus cine suntem. Unde ne duceți?

— La închisoarea Kingston, unde vă veți aștepta judecata.

Parcă vrând să-i întărească vorbele, slupul țâșni înainte când pânzele se ridicară iarăși și, o clipă mai târziu, se simți o smucitură dinspre pupă, când barbeta legată de barca cu vâsle se întinse, încordându-se.

— Vi se aduc acuzații grave, adăugă mustrător ofițerul. O să mă mire dacă n-o să fiți spânzurați amândoi.

Grăsanul Sumbru se aplecă înainte și capul lui imens păru să umple cabina.

— Locul unde-o să ne duceți e Biroul de Aplicare a Legii Maritime și de Documentare.

Shandy simți pentru o clipă miros de fier încins la roșu și din spatele *bocor*-lui uriaș se înălță o dâră de fum.

— O să vă ducem la Biroul de Aplicare a Legii Maritime și de Documentare, spuse ofițerul, ca și cum n-ar mai fi dat un răspuns înainte și n-ar auzit comentariul negrului. Și adăugă, oarecum în defensivă: La urma urmelor, de-acolo au plecat acuzațiile.

Grăsanul Sumbru se lăsă pe spate, evident satisfăcut. Shandy simți mirosul scaunului bocor-lui, care ardea în locul unde-l apăsa șaua vergii și speră că vrăjitorul muribund se gândise la ceva util. Știa că Biroul de Aplicare a Legii Maritime și de Documentare era un loc unde lucrau niște contabili, nu unde trebuiau duși infractorii.

El şi *bocor*-ul rămaseră încuiaţi în cabină după plecarea ofiţerului, dar prin puntea de deasupra şi prin pereţii laterali se auzeau protestele incredibile ale marinarilor.

Se dovedi că Biroul de Aplicare a Legii Maritime şi de Documentare se afla în extremitatea sudică a unei jumătăţi de duzini de clădiri guvernamentale din vestul portului şi avea docul său aparte, spre care se îndreptă slupul Marinei Militare. Aidoma majorităţii construcţiilor cu faţada către apă, era din piatră văruită în alb, cu acoperişul din ţigle suprapuse, roşii, care-i creau lui Shandy impresia că fuseseră turnate direct peste ramuri de palmier. În timp ce ofiţerul şi câţiva marinari înarmaţi îi conduceau pe el şi pe Grăsanul Sumbru în susul aleii către clădire, Shandy văzu doi funcţionari care se uitau deja curioşi pe una dintre ferestrele înalte, în momentul acela deschisă, urmărind neobişnuita procesiune. Încă mai avea mâinile legate în faţă şi îşi repezea ochii în toate părţile, căutând ceva, orice, pe care l-ar fi putut folosi ca să-şi taie legătura, eliberându-se.

Unul dintre marinari se repezi înainte şi ţinu uşa deschisă. Ofiţerul, care-ncepea să pară cam nesigur pe sine însuşi, intră primul, dar apariţia Grăsanului Sumbru, în toga lui din pânză de velă, îi făcu pe funcţionari să-şi scape din mâini tocurile şi registrele şi să sară-n picioare, ţipând speriaţi. Mai înalt decât oricare dintre ei şi lat cât trei, *bocor*-ul îşi rostogoli ochii, inspectând nemulţumit încăperea. Shandy bănui că ar fi vrut să vadă un petec de pământ jamaican, nu scândurile duşumelei.

Îmboldit de şeful său cu părul alb, un funcţionar se apropie de grup.

— Ce c...căutaţi aici? întrebă, cu voce tremurată. Ce d... doriţi?

Ofiţerul de Marină vru să răspundă, dar Grăsanul Sumbru îl acoperi cu uşurinţă, tunând cu glasul său cutremurător.

— Îs surd boacă, îi anunţă el, n-auz nimic.

Funcţionarul păli şi se-ntoarse spre superiorul său.

— Oh, Dumnezeule, domnule, spune c-o să se c... – c-o să defecheze aici!

Haosul răbufni din toate părțile când funcționarii și contabilii își răsturnară mesele și călimările în graba lor de a ajunge la uși – câțiva săriră pur și simplu pe ferestre, dar Grăsanul Sumbru văzuse, prin două uși cu geam din fața lui, o curte înconjurată de ziduri, cu un catarg pentru steag, cu o fântână... și cu iarbă. O porni hotărât într-acolo.

— Ăă, opriți-l! strigă ofițerul de marină.

Bocor-ul continuă să înainteze cu pași mari și el își scoase pistolul. Realizând că lui însuși nu-i dădea nimeni vreo atenție deosebită, Shandy se puse în mișcare paralel cu negrul, dar rămânând la un metru și ceva în stânga lui.

Bang.

Pistolul se descărcă și bucăți însângerate de pânză țâșniră dintr-o nouă gaură a togii Grăsanului Sumbru, dar împușcătura nu-i smulse *bocor*-ului nici măcar o tresărire. Împinse ușile cu geam și ieși pe alee. Shandy era chiar în spatele lui.

Ofițerul lăsase pistolul descărcat să-i cadă din mână și îl înșfăcă pe negrul uriaș, după toate aparențele cu intenția de a-l trage înapoi, înăuntru; dar nu reuși decât să-i smulgă toga de pe umerii imenși.

Mai mulți oameni, inclusiv ofițerul, țipară la vederea ciotului de vergă însângerat, ieșind din spatele larg, dar Grăsanul Sumbru făcu încă un pas înainte și un picior gol își lăsă amprenta pe solul jamaican, urmat imediat de celălalt.

Shandy îl urma și, când *bocor*-ul se rostogoli brusc pe spate, își întinse instinctiv mâinile legate, ca să-i împiedice căderea.

Fierul zimțat al șeii de vergă îi sfâșie frânghia din jurul încheieturilor când trupul moale se prăbuși la pământ, și apoi Grăsanul Sumbru zăcea mort pe alee, cu picioarele încă pe iarbă și cu un zâmbet larg pe fața întoarsă către cer... și Shandy trase de frânghia pe jumătate tăiată până când o rupse și se văzu cu mâinile libere.

Sări în curtea înconjurată de zid. Împușcătura adusese oameni în cadrul tuturor ușilor din jur, și destul de mulți țineau în

mâini săbii sau pistoale. Se gândi că era prins din nou... apoi îi veni o idee.

Se întrebă spre catargul pentru steag cu paşi repezi, sperând să nu atragă atenţia; apoi, căscând ca şi cum ar fi vrut să sugereze că trecea la o activitate de rutină, începu să se cațere pe prăjina de lemn, agățându-se de mai multe ori cu o mână de cele două funii folosite pentru ridicarea steagului, ca să se tragă în sus cu mai multă uşurință. Ajunse la jumătatea înălțimii înainte ca ofițerul de marină să iasă în curte clătinându-se şi să dea cu ochii de el.

— Dă-te jos de-acolo! strigă tânărul.

— Vino să mă iei, îi răspunse Shandy.

Între timp ajunsese în sus şi stătea aplecat peste sfera de alamă din vârf, cu picioarele încrucişate sub el şi cu steagul britanic drapat în jurul capului, ca o glugă.

— Aduceți-mi o secure! zbieră ofițerul.

Dar Shandy se lăsase pe spate, trăgând de vârful catargului; acesta se balansă, înclinându-se pe o distanță de câțiva metri, se opri, reveni în poziția de sus, trecu de ea şi se aplecă în partea opusă; Shandy se ținu bine şi, când catargul se legănă din nou în direcția inițială, trase de sfera din vârf încă şi mai tare... şi, în momentul când ajunse cel mai departe şi se curbă încordându-se la maximum, catargul se rupse. Porțiunea de aproape doi metri din deasupra, cu Shandy în vârf, se dădu cu mare viteză peste cap în aer şi se prăbuşi peste acoperişul de țiglă, în timp ce vârful crăpat la părții de jos lovi ca un bici pământul din curte.

Pe jumătate năucit de răsucirea bruscă şi de izbitură, Shandy alunecă în josul acoperişului cu capul înainte, către streaşină, dar reuşi să-şi răsfire brațele şi picioarele şi să se oprească mulțumită frecării; vârful catargului de steag şi mai multe bucăți de țiglă desprinse se rostogoliră pe lângă el, căzând în gol.

Gemând de ameteală, începu să se târască pe țiglele înclinate de-a-ndăratelea, cu mişcări spasmodice, şi, când bucățile desprinse şi catargul de steag zăngăniră, sfărâmându-se de aleea de dedesubt, ajunsese, în genunchi, pe culmea acoperişului. Se lăsă să alunece într-o parte până când reuşi să stea în capul oaselor, apoi

se ridică în picioare, alergă cu genunchii îndoiți, traversând țiglele care trosneau, către un măslin înalt, ale cărui ramuri măturau acoperișul și, cu ușurința datorată numeroaselor ore petrecute cățărându-se pe tachelajul corăbiei, coborî pe pământ balansându-se și sărind. Pe aleea pe care se pomeni tocmai trecea o căruță cu vegetale și se avântă peste marginea ei laterală, întinzându-se apoi în mijlocul încărcăturii de nuci de cocos săltărețe și țepoase, în timp ce vehiculul înainta zdrăngănind către interiorul insulei, îndepărtându-se de apă.

Coborî când căruța se opri în fața unei prăvălii cu acoperiș de paie de pe strada principală din Kingston. Toată lumea îl privi cu ochii holbați, dar el se mulțumi să răspundă cu un zâmbet binevoitor și să se-ndrepte cu pași mari către magazine. Hainele lui Hurwood se transformaseră în zdrențe și erau pline de praf roșu de cărămidă și de fibre din perii nucilor de cocos, așa că își pipăi căptușeala centurii din mers, pe bâjbâite și pe neobservate, rupse cusăturile făcute în dimineața aceea și scoase doi dintre scuzii de aur pe care-i ascunsese acolo. Aruncă o privire la monedele din palma înmănușată. *Ăștia*, se gândi, *ar trebui să-mi ajungă din belșug pentru un nou rând de haine și pentru o sabie bună.*

Se opri când îi veni brusc ideea, apoi zâmbi în sinea lui și-și continuă drumul, dar după câțiva pași se opri iarăși. *Oh, sigur*, își spuse, *de ce nu? Nu-ți face nici un rău și ți-o poți permite cu siguranță. Da, poți să-ți cumperi și o busolă.*

Capitolul douăzeci şi nouă

Cumva, faptul că erau în noaptea de Crăciun nu făcea decât să scoată în evidenţă stranietatea ţinutului: mirosurile calde de punci, de curcan fript şi de plăcintă cu prune nu reuşeau decât să-i facă pe oaspeţii la cină mai conştienţi de mirosurile picante şi sălbatice ale junglei din interiorul insulei; lumina galbenă a lămpilor şi muzica rafinată, de vioară, revărsată prin ferestrele deschise, nu izbuteau să rătăcească prea departe de casă înainte de a fi înghiţite de întuneric şi de scârţâitul palmierilor înalţi în bătaia vântului tropical; şi musafirii înşişi păreau să se simtă uşor stânjeniţi de podoabele lor europene. Râsul lor avea ceva defensiv, iar replicile lor spirituale păreau să-şi caute cu disperare o formă cât mai sofisticată.

Petrecerea atrăsese totuşi foarte multă lume. Se dusese vestea că Edmund Morcilla avea să fie acolo şi, curioşi în privinţa bogatului nou-venit, cei mai mulţi dintre cetăţenii plini de bani din Jamaica se hotărâseră să accepte ospitalitatea lui Joshua Hicks, pe care nu-l recomanda mare lucru în afara adresei la care locuia.

Iar gazda lor era evident excesiv de încântată de succesul de care se bucurase până atunci seara. Se foia dintr-o sală largă de bal într-alta, sărutând mâinile femeilor, asigurându-se că toate pocalele erau pline şi chicotind uşor la auzul vorbelor de duh; şi, când nu vorbea cu nimeni, aruncând în jur priviri neliniştite şi netezindu-şi cu mâini manichiurate hainele şi barba frumos tunsă.

Pe la ora opt, caii şi trăsurile sosite aşteptau realmente la coadă în faţa casei şi Sebastian Chandagnac descoperi nu că reuşea să-ntâmpine personal toţi oaspeţii – deşi îşi făcu o datorie din a se grăbi către silueta impunătoare a lui Edmund Morcilla şi din a-i strânge mâna – şi se întâmplă ca un bărbat să se strecoare neobservat înăuntru şi să ajungă neacostat până la masa pe care se afla bolul de cristal plin cu punci.

Apariţia sa nu atrase în mod deosebit atenţia, fiindcă nici unul dintre oaspeţi n-avea de unde să ştie că peruca, sabia şi haina lui de catifea fuseseră cumpărate abia în după-amiaza aceea, cu aurul piraţilor; mersul lui avea, probabil, ceva mai mult din legănarea unui marinar decât te-ai fi aşteptat din partea cuiva atât de elegant şi în gestul cu care mângâia mânerul spadei mâna lui înmănuşată era, poate, mai puţină formalitate decât se obişnuia, dar, la urma urmelor, se aflau în Lumea Nouă, iar oamenii ajunşi departe de casă erau uneori siliţi să capete deprinderi nedemne. Servitorul care avea în grijă bolul cu punci îi umplu pocalul fără să-i arunce o a doua privire.

Shandy îl luă şi sorbi în timp ce-şi lăsa privirea să traverseze încăperea. Nu ştia sigur cum să treacă la fapte, singurul plan pe care şi-l făcuse până în momentul acela era să descopere care dintre bărbaţii de faţă era Joshua Hicks, să-l prindă pentru puţin timp singur şi să-l convingă să-i destăinuie unde era ţinută Beth Hurwood, iar apoi s-o elibereze, spunându-i în grabă vreo două vorbe, şi să-ncerce să scape cu bine de pe insulă.

Punciul fierbinte, cu gust înţepător datorită lămâii şi scorţişoarei, îi aminti lui Shandy de Crăciunurile din tinereţe, când străbătea alături de tatăl lui cu paşi grăbiţi străzile înzăpezite ale vreunui oraş european către căldura din inerenta cameră închiriată, unde Francois Chandagnac avea să prepare cel puţin o cină de Crăciun simbolică şi o băutură aşişderea pe focul ce trezea reflexii scânteietoare în ochii de sticlă ai zecilor de marionete suspendate. Nici una dintre aceste amintiri – tatăl lui, iernile cu zăpadă sau marionetele – nu era un subiect plăcut pentru gândurile sale, aşa că-şi impuse să se concentreze asupra lucrurilor care-l înconjurau în prezent.

În locul acela se cheltuiseră cu siguranţă bani – fiind el însuşi un soi de agent neoficial de import-export, Shandy ştia cât de costisitoare şi de dificilă trebuia să fi fost aducerea din Europa a tuturor tablourilor imense, cu rame aurite, a candelabrelor de cristal, a mobilierului. În încăpere nu se afla nimic de fabricaţie locală; şi, judecând după mirosurile care veneau din bucătărie, până şi mâncarea părea, pe cât posibil, autentic englezească. Dar nu era teribil de ispititoare pentru Shandy, căruia începuseră să-i placă grozav broaştele ţestoase, rădăcinile de manioc şi salata salmagundi.

Unul dintre servitorii lui Hicks intră în sală şi anunţă, ridicându-şi vocea pentru a se face auzit, acoperind vâltoarea conversaţiei:

— Poftiţi vă rog pe aici, cina va fi servită în scurt timp.

Oaspeţii începură să-şi dea peste cap paharele de punci, sorbind ultimele picături, şi să traverseze podeaua din lemn de esenţă tare, îndreptându-se către uşile sufrageriei. Shandy continuă să zâmbească şi se lăsă târât de mulţime într-acolo, dar era îngrijorat – dacă intra cu toţi ceilalţi, avea să observe în curând că nu i se rezervase nici un loc şi, prin urmare, că nu fusese invitat. Unde naiba era Hicks? Îi trebuia o diversiune, aşa că se uită în jur, sperând să vadă pe cineva din cale-afară de gras, căruia i-ar fi putut pune piedică pe furiş.

Tocmai observase un posibil candidat – un bătrân corpolent, înfăşurat pe de-a-ntregul în catifea roşie, cu margini de dantelă, care avea să fie probabil propulsat drept în bolul cu punci – când diversiunea se petrecu fără ajutorul lui.

În partea opusă a sălii de bal, patru bărbaţi intrară în acelaşi timp pe uşa din faţă, îngrămădindu-se zdravăn unul într-altul ca s-o poată face. Primul avea barba frumos tunsă şi stătea tot timpul cu spatele – părea să fie gazda, fiindcă-şi flutura braţele, protestând dintr-un anumit motiv; alături de el se afla un uriaş masiv, cu privirea evident amuzată, care pufăia dintr-un trabuc negru, subţire – era îmbrăcat elegant, dar nu purta perucă, o omisiune stranie, de vreme ce era complet chel; iar în spatele lor, fără nici un dubiu interesaţi să intre, se aflau doi ofiţeri din Marina Britanică.

— E pentru siguranța dumneavoastră și pentru a oaspeților, spunea unul dintre aceștia, cu voce sonoră, și bărbatul care, după cum presupunea Shandy, era Hicks, ridică în cele din urmă din umeri și-și flutură mâna, invitându-i pe amândoi înăuntru.

Shandy se retrase pe neobservate în spatele grăsanului în catifea roșie, rămânând, pentru orice eventualitate, mai aproape de fereastră.

Uriașul chel se trase într-o parte, lăsându-i pe cei doi ofițeri să intre, cu zâmbetul din spatele trabucului său subțire atât de ironic și de atotștiutor încât Shandy se holbă la el, plin de curiozitate. I se păru dintr-odată că îl mai văzuse undeva, că îl privise cândva cu teamă și venerație... cu toate că fața lui latră, fără riduri, îi era cu siguranță necunoscută.

Însă n-avu timp să se gândească la asta, fiindcă ofițerul aflat cel mai aproape începu imediat să li se adreseze oaspeților.

— Sunt locotenentul MacKinlay, spuse, cu glas puternic. Nu vă vom întrerupe cina mai mult decât e necesar ca să vă avertizăm că piratul Jack Shandy a fost arestat azi în Kingston, pentru scurtă vreme; însă a evadat și acum se află pe insulă, în libertate.

La auzul veștii, toată lumea se agită, interesată, și, cu toată spaima care-l cuprinsese brusc, Shandy observă că uriașul chel înălțase din sprâncenele lui stufoase și-și scosese trabucul din gură ca să-i poată studia pe oaspeți cu mai multă atenție. Expresia amuzată îi dispăruse, înlocuită de o prudentă vigilentă.

— Am considerat că avertizarea e necesară, continuă MacKinlay, pentru că, după ce și-a cumpărat haine noi, a-ntrebat de mai multe ori unde se află această casă. Este descris ca fiind îmbrăcat elegant, dar purtând o pereche de mănuși albe, din piele de căprioară, cu pete de sânge la cusături.

Bătrânul corpolent din fața lui Shandy se răsuci greoi și arătă către mâinile lui înmănușate. Împroșca excitat cu salivă, străduindu-se să articuleze cuvinte.

Locotenentul MacKinlay încă nu-i remarcase spaima – deși oaspeții din apropierea lui Shandy își întindeau curioși gâturile – și-și continuă discursul.

— Ni se pare foarte clar că Shandy a auzit de petrecerea asta şi că intenţionează să-şi facă apariţia aici, pentru vreun jaf sau pentru vreo răpire. Marina adună chiar acum un grup de oameni înarmaţi care vor veni să-l aresteze, iar, între timp, eu şi însoţitorul meu...

Hicks remarcă agitaţia stârnită în partea din spate a mulţimii şi îşi îndreptă imediat ochii într-acolo – şi apoi bătrânul care scuipa căzu în genunchi şi Shandy se pomeni uitându-se către partea opusă a încăperii, la Hicks, şi întâlnindu-i privirea.

Amândoi tresăriră, înfiorându-se, ca şi cum ar fi văzut o stafie.

După prima clipă a şocului, Shandy ştiu că nu-şi privea tatăl – faţa era prea durdulie, buzele prea ţuguiate – dar ochii, nasul, pometii obrajilor, fruntea, totul era al tatălui său şi, pentru o clipă, se minună fiindcă întâmplarea putuse da naştere unui străin care să-i semene atât de bine, dar în secunda următoare înţelese cine trebuia să fie şi care trebuia să fi fost adevărata poveste a „sinuciderii" lui Sebastian Chandagnac.

— Dumnezeule! exclamă femeia de lângă Shandy. Uite-l, e aici!

Mai mulţi bărbaţi se încruntară, ducându-şi mâinile la mânerele săbiilor de ceremonie, dar, cumva, nu izbutiră să-şi facă loc ca să le scoată din teci decât îndepărtându-se de pirat cu mare grabă.

Bărbatul chel izbucni brusc într-un râs vibrant, cuprins de o veselie profundă, tunătoare, ca zgomotul talazurilor furtunii sparte de stânci, şi Shandy îl recunoscu.

Cei doi ofiţeri din Marină îşi scoseseră pistoalele şi le strigau oaspeţilor să se dea la o parte, câţiva bărbaţi înaintau fără tragere de inimă către Shandy, agitând săbii de genul celor pe care le comanzi la croitor, iar Sebastian Chandagnac le cerea ofiţerilor, cu glas sonor, să-l împuşte imediat pe pirat.

Femeile ţipau, bărbaţii se împiedicau de scaune, iar Shandy sări pe masă, scoţându-şi sabia şi ridicând-o în aer, şi trânti vasul de punci pe podea cu o lovitură de picior în timp ce alerga pe

tăblie către uşa din faţă; MacKinlay trase, cu un zgomot asurzitor, dar glonţul spintecă lambriurile de pe perete deasupra capului lui Shandy, care sări apoi către capătul mesei. Însoţitorul lui MacKinlay îşi îndrepta unul dintre pistoale exact spre pieptul lui şi Shandy, care nu mai putea face nimic altceva, fandă către el, îi lovi ţeava lungă a pistolului cu lama sabiei şi îi imprimă o mişcare de răsucire, ca de tirbuşon, zburând-o ofiţerului arma din mână înainte de-a apuca s-apese pe trăgaci.

Bărbaţii alunecau înjurând pe podeaua umedă din spatele lui, două săbii căzură cu zgomot, iar Shandy sări în lateral, o roti pe a sa biciuind aerul şi îi propti vârful în pieptul lui Mackinlay. Toată lumea înlemni. Pistolul încercă să mai zăngăne pe podea şi se rămase neclintit după ce se pocni de perete.

— Cred c-o să mă predau, anunţă Shandy în liniştea brusc aşternută, dar, înainte de asta, vreau să vă spun cine e Joshua Hicks. Este...

Sebastian Chandagnac se aruncase după pistolul căzut şi acum îl ridică; aşezat în capul oaselor pe podea, trase în Shandy.

Împuşcătura spulberă capul locotenentului MacKinlay – şi, în timp ce trupul i se rostogolea într-o parte, mişcare demnă de un acrobat, iar ţipetele şi zgomotele obiectelor în cădere se înteţeau, unchiul lui Shandy se grăbi să se ridice, îşi scoase propria sabie de ceremonie şi se repezi spre el. Shandy pară cu uşurinţă, deşi cusăturile mânuşilor lui albe străluceau, roşii, apoi se năpusti la unchiul său şi-l apucă de gât cu o singură mână.

— Beth Hurwood, fata pe care-o ţii prizonieră, mârâi el. Unde e?

La auzul acestor cuvinte, Morcilla, bărbatul chel care făcuse un pas înainte, gata să intervină, se opri.

— La etaj, răspunse Sebastian Chandagnac printre lacrimi, cu ochii închişi, în camera încuiată.

Femeile plângeau, iar mai mulţi bărbaţi stăteau în apropiere, cu săbiile scoase, uitându-se nehotărâţi unii la alţii. Şi al doilea ofiţer de Marină îşi scosese sabia, dar nu părea dornic să se apropie atâta vreme când Shandy avea, după toate aparenţele, un ostatic.

Shandy îşi ţinea degetul mare al mâinii stângi pe laringele unchiului său şi ştia că i l-ar fi putut zdrobi la fel de uşor cum ar fi spart un ou; dar era sătul de atâta moarte şi nu credea că s-ar fi simţit satisfăcut privindu-l pe omuleţul acela speriat zvârcolindu-se pe podea în timp ce-şi găsea sfârşitul înecându-se cu oasele propriului gâtlej. Îl prinse în schimb de guler.

— Cine... eşti? orăcăi Sebastian Chandagnac, cu ochii măriţi de groază.

Shandy îşi dădu brusc seama că, proaspăt bărbierit şi cu noile riduri săpate pe chip de vârstă şi de oboseală, semăna probabil foarte mult cu tatăl său, aşa cum arătase când îl văzuse pentru ultima oară Sebastian... care nu ştia, bineînţeles, că nepotul lui, John Chandagnac, venise în Caraibe.

După ce se hotărâse să nu-l ucidă, descoperi că nu-şi putea înfrâna dorinţa de a-i trezi un sentiment de vinovăţie.

— Uită-te-n ochii mei, îi şopti, cu voce sugrumată.

Bătrânul o făcu, tremurând şi gemând.

— Sunt *fratele* tău, Sebastian, spuse Shandy, printre dinţii încleştaţi. Sunt François.

Faţa bătrânului era aproape purpurie.

— Am auzit că ai... murit. Vreau să spun, că ai murit *cu adevărat*.

El îi zâmbi cu ferocitate.

— Am murit – dar n-ai auzit niciodată de *vodun*? M-am întors în seara asta din Iad ca să *te* iau cu mine, dragă frate.

După toate aparenţele, Sebastian *auzise* de *vodun*, şi afirmaţia lui Shandy i se păru extrem de plauzibilă; îşi dădu ochii peste cap şi, expirând brusc, ca şi cum ar fi fost înjunghiat în pântec, îşi pierdu toată vlaga.

Surprins, dar nu cu adevărat demoralizat, Shandy îi lăsă trupul să cadă pe podea.

Apoi, aproape umăr la umăr, el şi chelul se repeziră spre scări; după toate aparenţele, Edmund Morcilla îl urmărea pe pirat, dar era greu să fii sigur că n-alergau amândoi către o ţintă comună. Cei câţiva bărbaţi cu săbii se grăbiră să le sară în cale, dar se retraseră

încă şi mai repede şi, o clipă mai târziu, Shandy alerga în susul treptelor sărind peste câte trei odată, gâfâind şi rugându-se să nu leşine încă.

În capul scărilor începea un coridor, unde se opri, cu pieptul tresăltându-i, şi se-ntoarse să-l înfrunte pe bărbatul care-şi spunea Morcilla şi care se oprise cu două trepte mai jos de palier. Ochii lui erau la acelaşi nivel cu ai lui Shandy.

— Ce... *vrei*? gâfâi acesta din urmă.

Pe faţa netedă, zâmbetul uriaşului părea angelic.

— Femeia tânără.

Ţipetele şi trosnetele de la parter se înteţeau, şi Shandy clătină din cap cu nerăbdare.

— Nu. Las-o baltă. Întoarce-te jos.

— Am câştigat-o – am supravegheat casa toată ziua, gata să intervin la primul semn de începere a vrăjii de alungare a sufletului...

— Care nu s-a săvârşit, pentru că eu am dejucat planurile lui Hurwood, spuse Shandy. Pleacă de-aici.

Bărbatul chel îşi înălţă sabia.

— Aş prefera să nu te ucid, Jack, dar îţi făgăduiesc c-o s-o fac dacă nu pot ajunge altfel la ea.

Shandy îşi lăsă umerii să se gârbovească sub povara înfrângerii şi faţa să i se destindă, cu trăsăturile marcate de epuizare şi de disperare – apoi se azvârli înainte şi izbi sabia uriaşului de perete cu antebraţul stâng, în timp ce i-o înfigea pe a sa în piept cu mâna dreaptă. Numai faptul că bărbatul chel era bine proptit pe picioare îl împiedică pe Shandy să cadă pe scări cu capul în jos. Îşi recăpătă echilibrul, îşi ridică piciorul drept, proptindu-l în pieptul larg al celuilalt, alături de locul unde-l străpunsese lama, şi lovi pe urmă cu talpa, readucându-se pe sine înapoi, pe palier, şi împingând trupul chelului, care se rostogoli în josul scărilor. Strigătele de spaimă şi de surpriză se înălţară deasupra larmei de la parter.

Shandy se întoarse şi se uită în lungul coridorului. Unul dintre mânerele uşilor era din lemn şi el îl răsuci. Era încuiat, aşa că se sprijini obosit de peretele opus, îşi ridică piciorul şi, repetând

mişcarea cu care-şi scosese sabia din pieptul lui Morcilla, îşi repezi talpa în uşă. Încuietoarea de lemn se despică, uşa zbură spre interior şi Shandy îşi scăpă sabia când pătrunse în încăpere căzând cu capul înainte.

Sprijinit pe palme şi pe genunchi, îşi ridică privirea. În cameră exista o lampă, dar scena dezvăluită de lumina acesteia era departe de a fi liniştitoare: pe toată podeaua erau împrăştiate frunze cu miros neplăcut, cineva agăţase pe pereţi mai multe capete de câine retezate, o negresă evident moartă de foarte multă vreme era căzută la întâmplare într-un colţ şi Beth Hurwood stătea aplecată deasupra ferestrei, după toate aparenţele străduindu-se să mănânce pervazul de lemn.

Însă Beth se uită alarmată în jur şi ochii îi erau limpezi şi vioi.

— John! strigă ea, cu voce răguşită, văzând cine intrase. Dumnezeule, aproape că renunţasem să mă mai rog să vii. Ia-ţi sabia şi taie zăvorul ăsta de lemn în două – dinţii mei nu fac nici un progres.

El se grăbi să se ridice şi se îndreptă grăbit spre fereastră, alunecând o singură dată pe frunzele împrăştiate, şi se uită la zăvor somnoros, cu ochi îngustaţi. Îşi înălţă sabia cu grijă.

— Sunt surprins că mă recunoşti, remarcă, prosteşte.

— Bine-nţeles că te recunosc, deşi pari făcut zob. De când n-ai mai dormit?

— ...Nu-mi aduc aminte.

Îşi coborî sabia. Lama abia reuşi să taie zăvorul. Beth bâjbâi, scoţând bucăţile din locaş, apoi deschise larg fereastra, şi aerul rece al nopţii îndepărtă mirosurile stătute din încăpere şi purtă înăuntru ţipetele păsărilor tropicale din junglă.

— Acolo e un acoperiş, spuse ea. Iar în capătul dinspre nod al casei dealul e destul de aproape ca să putem sări jos nevătămaţi. Acum ascultă-mă, John, eu...

— Să sărim amândoi? o întrerupse el. Nu, tu eşti în siguranţă acum. Unchiul meu – Joshua Hicks – e mort. Eşti...

— Nu fi prostuţ, bine-nţeles că vin cu tine. Dar ascultă-mă, te rog! Creatura aia din colţ a căzut moartă – aş putea spune c-a

murit a doua oară – azi-noapte, aşa că de-atunci n-am mai fost nevoită să mănânc nici o plantă de-asta blestemată, dar sunt groaznic de slăbită şi mi s-au făcut vrăji de... nu ştiu, pentru dezorientare. Adorm, cumva, cu ochii deschişi. Nu ştiu cât de mult durează, dar cred că din ce în ce mai puţin – prin urmare, dacă observi aşa ceva, dacă mă uit la tine cu ochi goi, nu-ţi face griji, ţine-mă pur şi simplu în mişcare. O să-mi revin.

— Ăă... foarte bine. Shandy păşi dincolo de fereastră, pe acoperiş. Eşti sigură că vrei să vii cu mine?

— Da. Beth îl urmă, se clătină şi i se agăţă de umăr, apoi respiră adânc şi dădu din cap. Da. Să mergem.

— Bine.

Prin fereastra deschisă din spatele lor, Shandy îi auzi pe oaspeţii ezitanţi, dar zgomotoşi, urcând scările, aşa că o prinse de cot şi o conduse spre marginea de nord a acoperişului, atât de repede pe cât îndrăznea s-o facă.

EPILOG

La cântecul cocoşului pierit-a,
Că-n vremea sărbătorilor, se zice,
Când naşterea lui Crist o prăznuim,
A dimineţii pasăre, cocoşul,
Întreaga noapte cântă; iar atunci
Nu-i duh să se încumete pe-afară.
Curată-i noaptea, zodiile-s blânde,
Nici iele nu pândesc, nici vrăjitoare;
Atât de plin de har şi sfânt e ceasul.

William Shakespeare – *Hamlet**

Merseră vreme de mai multe ore, ocolind drumurile mai largi şi mai bine întreţinute, din cauza detaşamentelor de soldaţi cu torţe care, din câte se părea, călăreau încoace şi încolo, prin întregul Spanish Town. Shandy o conduse pe Beth pe ziduri joase de piatră, de-a lungul unor alei înguste şi printre şiruri de trestie de zahăr. Li se întâmplă de două ori să fie lătraţi de câini, dar el reuşi în ambele dăţi să reducă la tăcere animalele care dădeau alarma ondulând vântul cu un gest şi fluierând o anumită melodie. Însă de ţânţari nu izbutea să scape la fel de uşor şi se văzu nevoit să se descurce mânjind cu noroi atât faţa lui cât şi pe a lui Beth. Putea să-şi aleagă direcţia de mers şi chiar să aprecieze destul de corect ora studiind

---

* Traducere de Petru Dumitriu din *Opere* (vol. VII), Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti 1959.

cerul, ori de câte ori nu era acoperit de vegetație... dar nu aruncase busola pe care-o cumpărase în după-amiaza aceea, deși îi atârna în buzunarul hainei, grea, voluminoasă și stânjenitoare.

Beth păru într-adevăr de mai multe ori să meargă ca-n somn și ar fi intrat de-a dreptul în copaci dacă Shandy n-ar fi călăuzit-o ducând-o cu grijă de mână, iar o vreme dormi pur și simplu și el o purtă în brațe, invidiind-o; dar pe cea mai mare parte a drumului se dovedi lucidă și, în timp ce străbăteau kilometri lungi, cei doi vorbiră în șoaptă. Ea îi povesti despre anii petrecuți în mănăstirea din Scoția, iar el îi descrise călătoriile făcute alături de tatăl lui și de marionete. Ea îl întrebă despre Ann Bonny având atât de multă grijă s-o facă pe un ton nepăsător încât el își simți inima bătându-i surd în piept. Îmbătat de extenuare și de fericire, își îngădui să-i răspundă cu un monolog incoerent, care el însuși nici măcar nu se osteni să-l asculte – dar știu, vag, că îi vorbea despre dragoste, despre pierderi, despre maturitate, despre moarte, despre naștere și despre restul vieților lor. Indiferent ce i-ar fi spus, ea nu păru nemulțumită; iar el o luă de mână, deși ea nu mergea prin somn.

Continuară să înainteze către sud și, când Shandy aprecie că era în jur de trei dimineața, se opriră sub o boltă de frunze de palmier din capătul nisipos al uneia dintre potecile pe care o urmaseră prin junglă și văzură că ajunseseră pe plajă. Între ei și întunecimea care era marea se zăreau câteva aglomerări de clădiri slab luminate. Shandy avu impresia că recunoștea Biroul de Aplicare a Legii Maritime și de Documentare, dar nu era sigur. Înaintară către țărm și apoi își continuară drumul spre sud, stând cât mai mult cu putință în umbra construcțiilor și traversând străzile și piețele deschise cât mai repede și cât mai fără zgomot cu putință. În clădirile pe lângă care se strecurară străluceau câteva lămpi și de vreo două ori auziră voci de beți, nu prea îndepărtate, dar nimeni nu strigă după ei.

Trecură de mai multe docuri și de mai multe grupuri de bărci trase pe plajă... dar, ori de câte ori se furișă în căutarea unei ambarcațiuni pe care ar fi putut s-o fure, Shandy desluși în apropiere lumina izolată a unui felinar sau o voce șoptită; adierea nopții purtă în două rânduri inconfundabilul zgomot metalic al unei

săbii trase din teacă, iar la un moment dat, alături de un doc, un glas rosti o frază din care se reliefa numele „Shandy", rostit apăsat. După nu reuşiseră să-l împiedice s-ajungă pe insulă, autorităţile britanice n-aveau evident de gând să-l lase s-o părăsească.

Shandy şi Beth îşi continuară drumul spre sud cu mai multă prudenţă ca oricând, trecând de ultimele clădiri de piatră, apoi străbătură, mergând pe vârfuri, o zonă cu colibe din bambus şi corturi din pânză de vele şi ajunseră în cele din urmă, când stelele păleau, la o întindere de mlaştini vaste, unde singurele culmi din peisaj erau, ici şi colo, carapacele de broască ţestoasă sau colibele pescarilor. Acolo ţânţarii erau mult mai răi, silindu-i pe cei doi fugari să-şi lege bucăţi de pânză peste jumătatea de jos a feţei, ca nu cumva să îi înghită. Însă Shandy aprecie pustietatea acelei porţiuni a plajei şi, nemaifiind nevoiţi să păstreze o linişte desăvârşită, începu să înainteze cu paşi mai mari.

Exact când răsărea soarele, găsiră un doc părăginit, în capătul căruia era amarată o barcă cu pânze, şi Shandy îi fixă cu privirea, vreme de câteva minute, jumătatea de duzină de bărbaţi zdrenţuiţi îngrămădiţi în jurul unui vas pentru mangal – când vântul capricios se întetea, suflând peste cărbuni, se zăreau în el puncte luminoase, ca nişte vârfuri roşii de ac – apoi se destinse şi se reaşeză în spatele tufei care-i ascundea pe el şi pe Beth de orice privire aruncată de pe plaja de dedesubt.

— Nu sunt decât pescari, şopti el, mai ales pentru sine, fiindcă Beth căzuse într-una dintre transele ei somnambulice.

Pusese pe umerii ei haina lui de catifea, îngreunată de busolă, cu ore în urmă, şi tremură în bătaia vântului din zori când se ridică în picioare trăgând-o apoi în sus pe Beth, ca să-i stea alături clătinându-se, cu ochii goi.

— Haide, îi spuse, conducând-o şi atingându-şi centura, ca să se asigure că simţea greutatea tuturor scuzilor de aur. O să ne cumpărăm o barcă.

Ştia că ei doi aveau să fie un spectacol straniu pentru pescari, în zorii reci ai unei zile de iarnă – o femeie care mergea evident în somn, în cămaşă de noapte şi cu haină de catifea, ieşind din junglă

însoțită de un bărbat plin de stropi de noroi şi de pete de sânge, într-un costum protocolar, şi amândoi cu fețele mânjite cu nămol – dar era sigur că o jumătate de duzină de monede de aur puteau să liniştească toate bănuielile.

Până ce ajunseseră alunecând până la baza pantei şi începură să-şi târşească picioarele prin nisip, îndreptându-se către doc, cei mai mulți dintre bărbații ghemuiți se răsuciseră să se holbeze la ei, dar unul singur, care purta o pălărie ponosită de pai şi era înfăşurat într-o pătură, continuă să stea locului, cu fața către valurile cenuşii, ale căror creste abia începeau să strălucească în soare.

Shandy zâmbi şi le arătă cei şase scuzi din palma lui înmănuşată în timp ce o conducea pe Beth pe scândurile răsunătoare ale digului...

Pe urmă zâmbetul îi păli şi i se stinse, fiindcă văzuse ochii apatici şi înceţoşați de pe fețele cenuşii, fălcile legate, cămăşile cu cusături în loc de nasturi şi picioarele goale.

— Oh, fir-ar să fie, şopti, deznădăjduit, înțelegând că nici unul dintre ei doi n-avea destulă putere ca s-o ia la fugă – tot ce puteau face era să rămână pe loc.

Privi fără surprindere silueta din capătul digului, care se ridică în picioare, se descotorosi de pătură şi-şi aruncă pălăria, lăsând soarele zorilor să-i licărească pe creştetul chel. Îşi scoase trabucul din gură şi îi zâmbi lui Shandy.

— Mulțumesc, Jack, tună el. Vino, draga mea.

Îi făcu semn lui Beth şi a ea înaintă clătinându-se, parcă împinsă din spate. Haina de catifea îi alunecă de pe umăr şi căzu pe scândurile învechite ale docului.

Aproape în aceeaşi clipă, lui Shandy i se înmuiară genunchii şi se pomeni aşezându-se brusc pe scânduri.

— Eşti mort, bolborosi el. Te-am ucis... pe scări.

Beth făcu încă doi paşi repezi, păstrându-şi cu greu echilibrul.

Chelul clătină cu tristețe prin cap, ca şi cum Shandy ar fi dovedit că nu era un elev sârguincios.

— Ei, haide, Jack, ai uitat de fitilurile pe care mi le împleteam în păr şi-n barbă? Focul mocnit, ăsta e *drogue*-ul care atrage atenția

Baronului Samedy şi-l face să mă apere. Un trabuc aprins are acelaşi efect. Lama ta m-a străpuns, fireşte, dar Baronul, bunul Stăpân al Cimitirelor, a reparat răul făcut înainte de-a avea timp să-mi dau duhul.

Beth se clătina acum la jumătatea distanţei dintre ei, cu părul lucindu-i în soare ca arama proaspăt prelucrată. Shandy îşi înfipse degetele în lemn şi în poalele hainei, încercând să-şi recapete puterea de a sta în picioare.

— Dar, continuă uriaşul, nu pot pică mai mult decât ţi-a purtat Davies când l-ai rănit. Îţi sunt recunoscător fiindcă mi-ai escortat mireasa – singura femeie din lume care şi-a vărsat sângele în Ereb – şi aş vrea să fii secundul meu.

Lacrimile din ochii îngustaţi ai lui Shandy căzură pe scândurile vechi.

— Numai după ce-o să te văd în iad, Barbă Neagră.

Matahala râse, deşi acum ţintuia cu privirea silueta zveltă a lui Beth Hurwood, ce continua să se apropie de el.

— Barbă Neagră e mort, Jack, spuse, fără s-o slăbească din ochii pe tânăra femeie. Probabil c-a auzit. Faptul a fost verificat cu *cea mai mare* strictețe. Acum am nevoie de o altă poreclă. Poate Chelul.

Râse din nou, şi marinarii lui morţi, neclintiţi, făcură acelaşi lucru, nechezând pe nas, ca nişte cai bolnavi. Shandy trăsese fără să vrea haina de catifea către el şi acum simţi în ea o umflătură tare. Îşi strecură mâna în buzunar şi recunoscu pe pipăite discul cu bordură de aramă şi cu partea de deasupra din sticlă – era busola pe care-o cumpărase. Inima începu să-i bată cu putere şi, cu un geamăt de disperare pe care-l spera convingător, căzu pe doc cu faţa în jos, peste haină.

Uriaşul întinse mâna spre Beth.

Shandy trase busola afară din buzunar, apoi o pipăi deznădăjduit o clipă – n-avea cu ce să spargă sticla!

Barbă Neagră o atinse pe Beth Hurwood şi aerul păru să zbârnâie, ca şi cum acoperământul ceresc ar fi primit o lovitură zdravănă.

Shandy deschise gura şi prinse busola între fălcile pe care şi le strânse apoi, gustând alama răzuită şi simţind cum îi plesnea cel puţin una dintre măsele, până când îl cuprinseră ameţeala şi greaţa,

iar dinții și mușchii maxilarelor îi intrară în chinurile agoniei; își săltă capul și văzu mâna lui Barbă Neagră pe umărul lui Beth, o imagine care-i dădu ceva mai multă putere. Sticla i se sparse sub dinții din față și, scuipând cioburi și sânge, își scoase busola din gură și îi desprinse acul, pe care, după ce-și trase sabia, îl îndesă sub îmbrăcătura de piele până ce îl simți frecându-se de oțelul mânerului. Pe acesta își puse apoi dreapta înmănușată, ușor, astfel încât vârful ieșit în afară al acului să-i apese palma... și apoi îl strânse cu putere, înfigându-și acul adânc în mână. Cu o neașteptată sclipire a intuiției, își înălță sabia deasupra capului, strigând:

— *Phil!*

Și, fără să se uite în jur, știu că nu mai era singur. Ajutat fiind, se ridică în picioare, își înălță sabia în mâna străpunsă, picurând de sânge, și înaintă spre Barbă Neagră târșindu-și tălpile.

Dar, cu toate că silueta masivă i se contura deslușit, profilată pe marea strălucitoare și pe cer, nici uriașul – poate chiar împotriva voinței sale – nu mai era singur. Ca și cum ar fi fost necesară păstrarea unui soi de echilibru cosmic, strigătul lui Shandy părea să fi chemat câte un secondant pentru *fiecare* dintre ei. Shandy nu era sigur de unde o știa; auzea un sunet? Simțea un miros? Da, asta era, mirosul – un amestec slab, neplăcut, de colonie, sirop de ciocolată și lenjerie murdară pângărea aerul curat al mării.

Mirosul inconfundabil al lui Leo Friend.

Mâna lui Barbă Neagră alunecă în susul umărului lui Beth și se curbă în jurul lui. Avea buzele umede, ochii nu i s-ar fi putut deschide mai larg și aerul respirat prin gura deschisă intra și ieșea șuierând. Trabucul îi atârna de buza de jos într-un echilibru precar. În timp ce se repezea înainte, Shandy înțelese că imaterialul Leo Friend sălășluia cumva în același spațiu cu Barbă Neagră, deținând controlul, cel puțin în clipa aceea.

Shandy o înșfăcă pe Beth de umărul celălalt și o răsuci, azvârlind apoi cu un dos de palmă trabucul din gura moale a uriașului și, în clipa când sfârâi la atingerea apei de sub doc, își înfipse sabia în pântecul lui, cu toată puterea care-i mai rămăsese.

Ochii matahalei rămaseră larg deschişi, însă acum se holbau direct la Shandy şi prin ei nu se mai uita decât Barbă Neagră. Gura i se deschise într-un zâmbet însângerat, dar plin de sine.

Şi păşi înainte. Aproape leşinat de durere, Shandy se sprijini în sabie şi încercă se înfigă bine pe picioare, dar, cu toate că lama se implântă cu alţi cinci centimetri în trupul lui celuilalt, acul îi răzuia oasele încheieturii şi se văzu nevoit să se retragă cu un pas. Cizmele i se frecară zgomotos de scândurile docului.

Încă păstrându-şi zâmbetul însângerat, uriaşul se apropie cu un alt pas, iar Shandy îşi adună din nou toate puterile ca să suporte tortura prin care-i trecea mâna şi, de data asta, simţi lama ieşind prin spatele potrivnicului său – dar Barbă Neagră, acum ajuns la vasul cu mangal, îşi întinse mâna în jos, luă unul dintre cărbunii strălucitori, pudraţi cu cenuşă, cu aceeaşi graţie cu care-ar fi ridicat o bomboană oferită pe o tavă, şi-l strânse în pumnul imens al mâinii sale stângi.

În întreg portul, pe distanţe de kilometri în susul şi în josul ţărmului, păsările de mare îşi fluturară aripile în văzduh, ţipând cuprinse de panică.

Fumul ţâşni printre degetele lui Barbă Neagră, risipindu-se, şi Shandy îi auzi carnea sfârâind.

— Foc mocnit, scrâşni uriaşul.

Făcu un pas sprinten înapoi, aşa că, în vreme ce Shandy ţinea strâns mânerul sabiei, lama îi alunecă afară din trup şi îşi trase propria spadă cu mâna dreaptă. Se opri pentru o clipă, holbându-se la picăturile repezi de sânge ce cădeau de pe mâna lui Shandy.

— Ah, Jack, spuse, cu voce blândă. Te-a învăţat cineva şmecheria cu sângele şi cu fierul? Ţi-ai încleştat pumnul peste un ac de busolă? Nu merge împotriva Baronului Samedi – el e mai mult decât un simplu *loa* şi nu e legat de legile lor. Le-a arătat indienilor caraibieni de ce trebuie să se teamă de noapte cu mult înainte de naşterea lui Jean Petro*. Aruncă sabia.

---

* În mitologia voodoo haitiană, Jean Petro este un şarpe *loa*, fiul lui Dan Petro (*loa*-ul care-i protejează pe lucrătorii pământului).

Shandy era sigur că pierduse, dar putea să-l simtă pe Philip Davies în spatele lui şi vorbi bănuind, pe jumătate, că el îi sufla cuvintele.

— Eu şi oamenii mei, spuse, cu voce răguşită, dar clară, navigăm către Noua Providenţă, ca să ne predăm guvernatorului Woodes Rogers. Îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet. Îţi dau de ales. Alătură-ni-te, adoptă toate ţelurile noastre, însuşeşte-ţi-le, sau o să fii ucis chiar acum, acolo unde stai în clipa asta.

Barbă Neagră păru surprins, apoi izbucni în râs…

… şi Shandy alunecă brusc înapoi, pe bancheta din atelierul dulgherului, holbându-se la marioneta din mâna lui dreaptă. Era una dintre păpuşile siciliene scumpe, înalte de aproape un metru, şi trebuia s-o ţină nemişcată până când se usca tot cleiul care-i fixa capul, dar din spatele ei ieşea o aşchie lungă înjunghiindu-i dureros palma. Şi mai era şi grea. Braţul îi tremura sub greutatea ei şi sub chinul la care-l supunea. Dar ar fi fost ruinat dac-o lăsa să cadă.

Piticul îl ţintuia cu ochii vopsiţi în culori strălucitoare şi la un moment dat deschise gura.

— Lasă-mă să cad, îi spuse. Deschideţi pumnul şi dă-mi drumul.

Omuleţul de lemn îi vorbea cu propria lui voce! Oare asta nu însemna că era bine să-i dea ascultare? Ar fi vrut s-o facă, dar îşi amintea cât de mândru fusese tatăl lui când făcuseră rost de marioneta aia. Nu putea s-o lase pur şi simplu să cadă, indiferent cât de dureros ar fi fost s-o susţină în continuare.

— Dă-mi drumul, repetă păpuşa.

Păi, de ce nu, se gândi, în vreme ce aşchia îl înţepa din ce în ce mai tare. *Ce dacă acum îmi susţin propria viaţă? Mă doare, şi nici unul dintre obiectele astea nu durează o veşnicie.*

Pe urmă-şi aduse aminte ce-i spusese cândva un negru foarte bătrân, într-o barcă de pe Sena:

— Ai învăţat tactica asta, trucul cu bulgărele de noroi, de la Philip Davies – şi ai irosit-o. El ţi-a mai dat şi altceva; n-aş fi încântat să văd că iroseşti şi lucrul acela.

Negrul dispăruse, dar o mână moale, liniştitoare, îl strângea de umăr, şi el se hotărî să putea să mai ţină o vreme piticul care-l chinuia.

Deschise ochii şi de pomeni holbându-se la chipul lui Beth Hurwood.

Beth avusese nevoie de un timp firesc de îndelungat ca să-şi dea seama că ieşise din delirul ei şi că era din nou pe de-a-ntregul trează – pe un doc, în zori, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi înconjurată de mai mulţi bărbaţi morţi, cu toţii în picioare. John Chandagnac se afla în faţa ei, ţinând în mână o sabie de pe care picura cu vigoare sânge şi înfruntând un bărbat uriaş, chel, cu un pumn fumegând şi cu o tăietură groaznică pe burtă.

Frigul pătrunzător şi mirosul proaspăt al mării o convinseră în cele din urmă că scena aceea stranie nu era un alt vis. În aer pluteau încordarea şi o provocare cumplită, şi ea îşi readuse în grabă în memorie o parte dintre cuvintele rostite de curând acolo: *Ah, Jack. Te-a învăţat cineva şmecheria cu sângele şi cu fierul? Ţi-ai încleştat pumnul peste un ac de busolă? Nu merge împotriva Baronului Samedi… Aruncă sabia.*

Privirea ei se îndreptă fulgerător către mâna în care ţinea Shandy sabia aceea şi se cutremură când văzu sângele băltind în curbura gărzii şi scurgându-i-se în josul antebraţului… dar, în acelaşi timp, înţelese că acul de fier care-i sfâşia palma era singura lui speranţă… şi că bărbatul chel încerca să-l convingă s-o arunce.

Shandy ţinea ochii închişi şi sabia i se legăna în mână – era evident că se pregătea să-i dea drumul – dar Beth o pornise deja spre el. În prinse hotărâtă de umăr cu o mână, iar cu cealaltă opri mişcarea sabiei – strângând-o cu putere de tăişul lamei, ascuţit ca briciul. Propriul ei sânge fierbinte se scurse în josul oţelului rece, urmând mânerul metalic prin garda sabiei şi amestecându-se cu al lui Shandy. Ochii lui se deschiseră şi îi întâlniră pe ai ei.

Când sângele celor doi se contopi, chelul fu împins înapoi, dar Beth ştiu că în calea lui apăruse o piedică, dar nu fusese înfrânt.

Şi apoi auzi în mintea ei o voce, şi la început nu vru s-o asculte, din cauza ironiei cinice a tonului... era vocea piratului, a lui Philip Davies!... Însă îi explica lucruri pe care trebuia să le ştie, îi spunea ceva despre acele zone ale magiei în care nu puteau pătrunde decât femeile şi care nu puteau fi întrebuinţate de bărbaţi decât în anumite condiţii...

— Tu, John, mă iei pe mine, Elizabeth, să-ţi fiu soţie legiuită, spre a mă iubi şi a mă ocroti în toate zilele vieţii noastre de acum înainte... ăă, sărind peste restul... în bunăstare sau în sărăcie, la sănătate sau la boală, la bine şi la rău, cred că asta e tot, până când moartea ne va despărţi?

Cămaşa de noapte îi flutura în jurul gleznelor în bătaia vântului rece, iar ea tremura ca o pisică udă. Mâna ei tăiată strângea vibrând lama sabiei.

Barbă Neagră fu împins înapoi cu încă un pas. Îşi scosese spada şi o rotea în jurul lui, trasând arcuri largi, şuierătoare, ca şi cum ar fi vrut să scape de orice rezistenţă din aer.

— Nu, se sufocă el, tu eşti pentru mine! Nu poţi...

— Da, răspunse Shandy. Şi tu, Elizabeth, mă iei pe mine, J... John, să-ţi fiu soţ legiuit, spre a te iubi şi a te ocroti în toate zilele vieţii noastre de acum înainte – zâmbi larg – sărind peste restul, în bunăstare sau în sărăcie, la sănătate sau la boală, până când moartea ne va despărţi?

Barbă Neagră urlă de furie.

— Da, spuse Beth.

Apoi dădu drumul sabiei şi îşi strânse la piept mâna rănită, dar Shandy se simţi dezmeticindu-se, simţi un val de vivacitate inundându-l, lărgindu-i câmpul vizual şi făcându-i sabia mai uşoară, mai flexibilă. Bărbaţii morţi din jur se apropiară, fiind apoi respinşi de o forţă care-i spulberă.

N-ar fi putut spune dacă era împins de tatăl lui sau de Davies, dar se pomeni năpustindu-se la Barbă Neagră şi, cu toate că

picioarele lui loveau docul şi braţul lui ţinea sabia întinsă în faţă, aproape că putea să simtă nişte mâini mişcând cu abilitate şi cu mult deasupra lui bagheta şi crucea şi făcând marioneta înzestrată cu voinţă care era el însuşi să sprinteze către bărbatul chel pentru o *coupe-et-flèche*.

Luat prin surprindere, Barbă Neagră se ghemui în spatele propriei spade întinse.

Făcând ultimul pas, Shandy aproape avu impresia că simţise smucitura sforii când îşi avântă cu o zvâcnire vârful sabiei peste lama celuilalt şi-l întinse din nou spre centrul trupului acestuia; uriaşul pară cu o mişcare piezişă, dar vârful armei lui Shandy nu mai era acolo – se repezise sub lama apărătoare şi se îndrepta din nou spre exteriorul părţii de jos a corpului, şi se folosi de impulsul dat de propria alergare ca să-l izbească pe Barbă Neagră din lateral, străpungându-l.

Fierbinţeala erupse în mâna lui Shandy, care simţi că era cât pe ce să cadă dincolo de capătul docului; dar Barbă Neagră era încă în picioare, aşa că se sili să nu dea înapoi şi să nu scape mânerului sabiei, alunecos de sânge, fiindcă simţea forţa pulsând prin lanţul – acul magnetic din mâna sa, sângele său amestecat cu al lui Beth şi fierul rece al sabiei – din care era el însuşi o verigă şi, pentru o scurtă clipă, vederea i se extinse în exterior: putea să privească în lungul docului, zărindu-se pe sine însuşi prin ochii tinerei femei şi, înfricoşător, văzând cu lama sabiei măruntaiele lui Barbă Neagră…

…Pe urmă lucrurile prinseră să moară în jurul lui. Cu sentimentul că de fapt nu le auzea, îi ajunseră la urechi strigătele creaturilor izgonite, care zburau din lumina soarelui în mare sau în junglă… personalităţi măsluite, create prin vrajă din elemente fără viaţă, ţâşniră înapoi, în uitare, ca nişte noduri alunecătoare împinse brusc…

Shandy simţi făpturi ispititoare şi linguşitoare, cărora nu le răspunse, implorându-l să le ofere adăpost în mintea lui… iar o creatură nevăzută dar falnică, la fel de neagră şi de rece ca moartea oricărui strop de lumină, silită să-şi părăsească vehiculul sfărâmat,

îi făcu o făgăduială de gheață înainte de a se furișa în noaptea refugiată către apus...

Și apoi Barbă Neagră se rostogoli cu fața înainte pe scândurile digului, smulgând în sfârșit sabia din mâna amorțită a lui Shandy, care se uită uluit în jos, către cadavru, pentru că era ciuruit de tăieturi de sabie și de răni de glonț, în care carnea părea să-i fi explodat, iar umărul stâng îi fusese despicat pe de-a-ntregul, ca și cum l-ar fi lovit cu putere lama unui târnăcop.

Invocările Grăsanului Sumbru păreau să fi dat rezultate – Shandy se dovedise într-adevăr a fi moartea chemată din Lumea Veche pentru Barbă Neagră.

După o vreme își ridică privirea. Toți morții dispăruseră. Beth stătea cu brațele atârnându-i pe lângă trup și sângele îi picura din mâna stângă în ritm de metronom. Soarele era sus, și lui îi trecu prin minte că trebuia să se grăbească dacă voia s-o bandajeze pe Beth, precum și pe el însuși, să pregătească și să aprindă un rug pentru Barbă Neagră și să manevreze cumva pânzele bărcii cu mâinile lui maltratate, ca s-ajungă în locul unde aștepta *Carmichael* înainte de a ridica Skank ancora.

Dar problemele lui n-aveau să se sfârșească nici măcar atunci. Probabil că Beth urma să scape cu timpul de momentele de întunecare datorate vrăjilor, dar echipajul lui devastat n-avea să se răzvrătească oare la primirea ordinului de întoarcere pe Noua Providență? Iar Woodes Rogers putea oare fi convins că nici una dintre acțiunile întreprinse în ultimele două săptămâni nu fusese o încălcare a condițiilor amnistierii acordate de Rege?

Observă că acul busolei continua să iasă în afara mănușii lui drepte, îmbibate de sânge. Dus pe gânduri, și-l mișcă în propria carne amorțită, trăgându-l fără nici cea mai mică tresărire într-o parte și într-alta, până ce reuși să și-l scoată, apoi îl fixă îndelung cu privirea. Zâmbi și îl aruncă dincolo de capătul docului, în apa scânteietoare în lumina zorilor... și, uitându-se spre soare cu ochi mijiți, râse ușor, cu o mulțumire deplină, pentru că era însurat cu Beth Hurwood. Norocul lui era evident puternic și era convins că

putea să conducă barca lor printre toate acele dificultăţi scoţând la timp apa şi peticind pânzele. Înfruntase lucruri cu mult mai cumplite.

Încă zâmbind, începu să pregătească bandaje rupându-şi cămaşa de mătase, cu mâneci dantelate.